

॥ श्रीः ॥

ஸ்ரீ ஜகத்குரு க்ரந்தமாலா

பாகம் - 2

VOL II

॥ श्रीः ॥

ஸ்ரீ ஜகத்குரு க்ரந்தமாலா

பாகம் - 2

(தேவீ ஸ்தோத்ரங்கள், ஸ்ரீ ஸௌந்தர்யலஹரீ)

ஸ்ரீமதி லிங்கம்மாள் ராமராஜு
சாஸ்த்ரப்ரதிஷ்ட்டா டிரஸ்ட்,
இராஜபாளையம்.

© ஸ்ரீமதி விங்கம்மாள் ராமராஜு சாஸ்த்ரப்ரதிஷ்டா டிரஸ்ட்

முதற் பதிப்பு : டிசம்பர் 2002 (1000 பிரதிகள்)

பிரதிகள் கிடைக்குமிடம் :

- 1) ஸ்ரீமதிலிங்கம்மாள் ராமராஜு சாஸ்த்ரப்ரதிஷ்டா டிரஸ்ட்
1, காந்திகலை மன்றம் சாலை,
இராஜபாளையம்-626 117
e-mail : shastraprathishta@yahoo.com
- 2) சாஸ்த்ரப்ரகாஸிகா டிரஸ்ட்,
சந்திரவிலாஸ் அபார்ட்மெண்ட்ஸ்
A-3, No-9, 8வது தெரு
Dr. ராதாகிருஷ்ணன் சாலை, மைலாப்பூர்
சென்னை-600 004 Phone : 044-8530975
e-mail : info@sastraprakasika.org

Printed by :

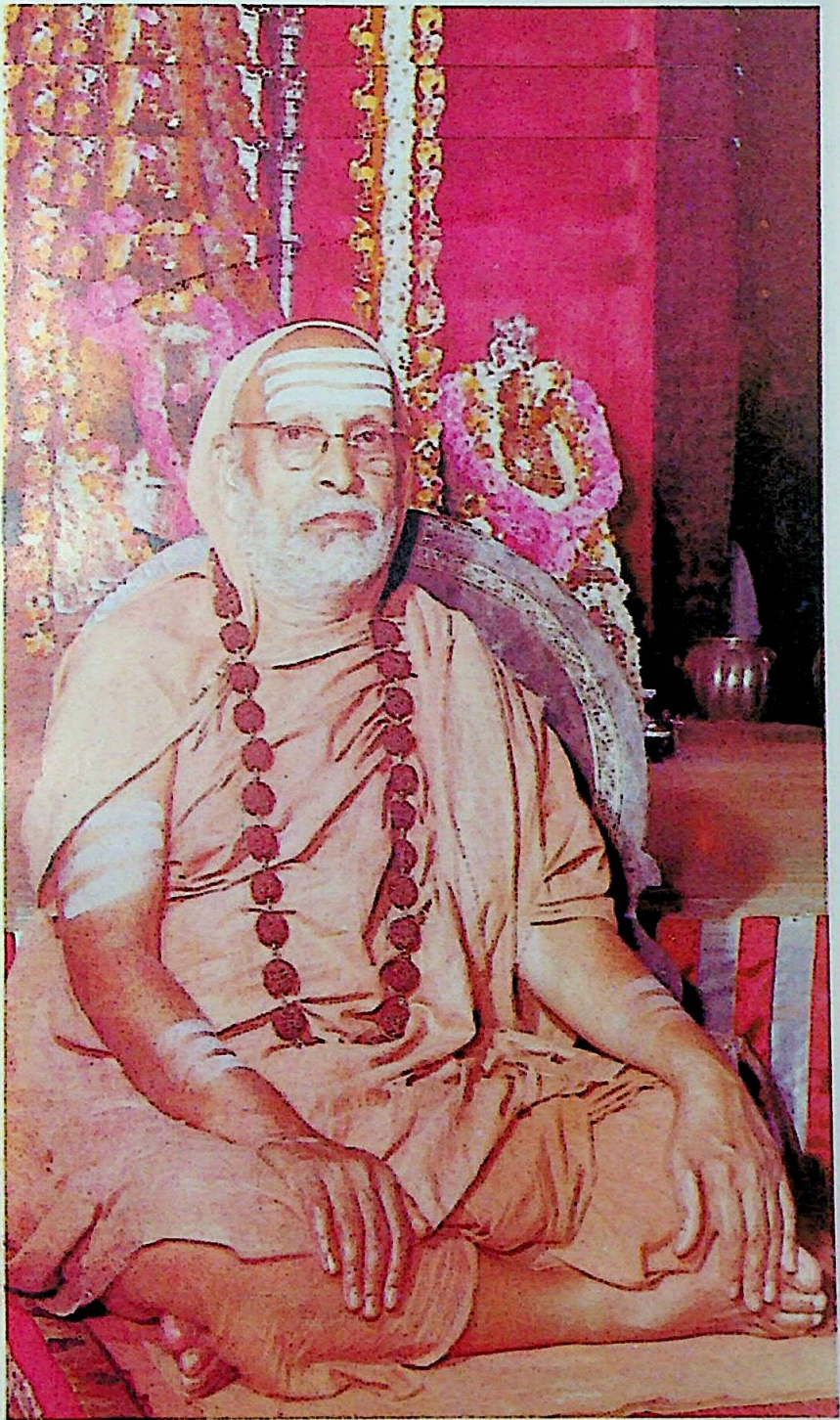
ABHI PRINTOGRAPHS, SIVAKASI.

Ph : 04562-274057

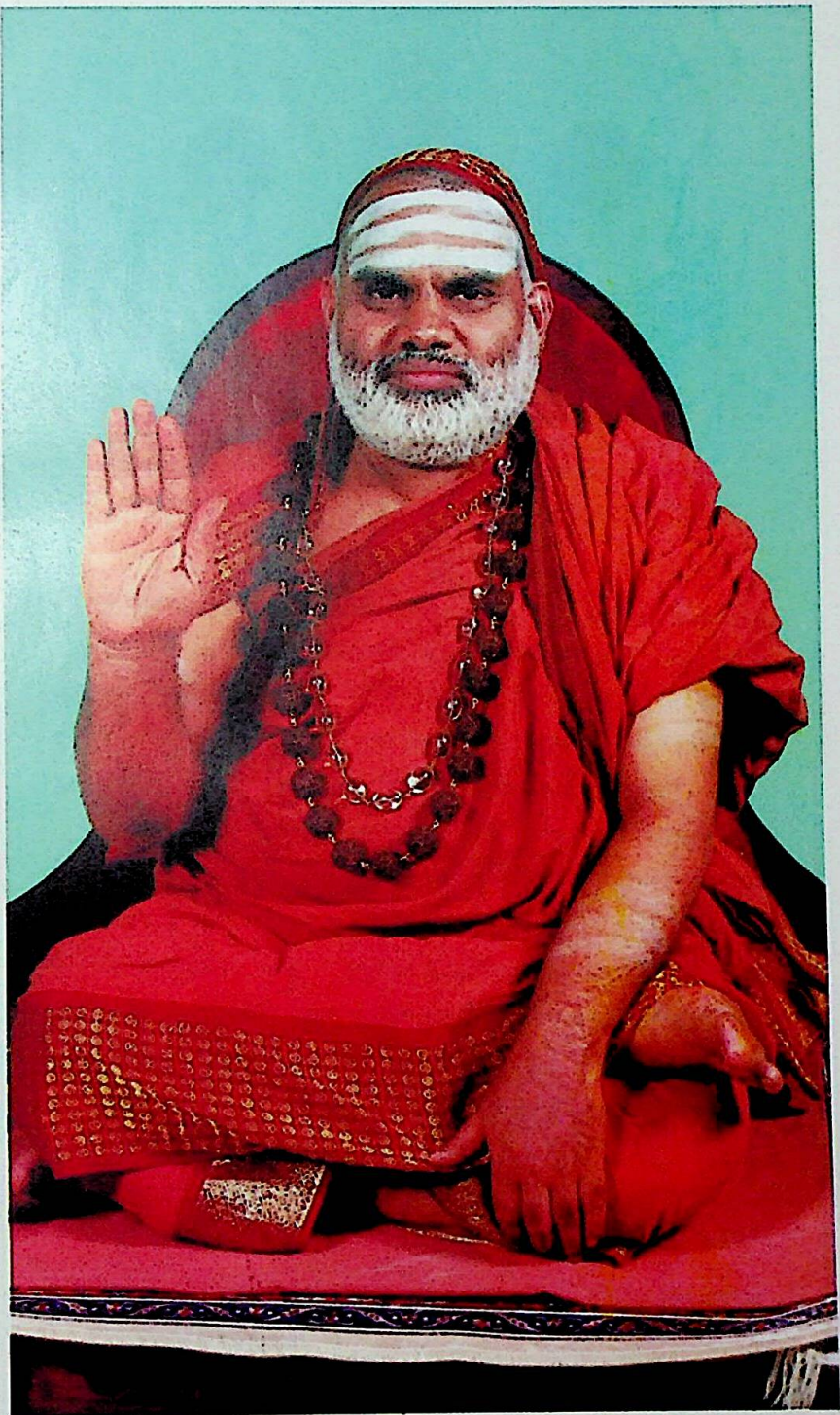

ஸ்ரீ சிருங்கேரி சாரதாம்பாள்

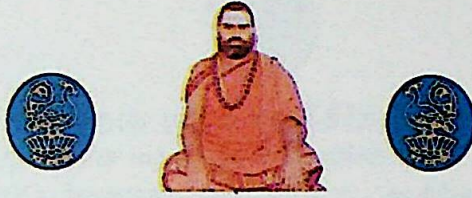
8

ஸ்ரீ ஸ்ரீ அபிநவவித்யாதீர்த்த மஹாஸ்வாமிகள்

அனந்தபூர் பாரதீதீர்த்த மஹாஸ்வாமிகள்

॥ श्री शृङ्गेरी श्रीजगद्गुरुमहासंस्थानम् ॥

श्रीमत्परमहंसपरिब्राजकचार्यवर्य पदवाच्यप्रमाणपारावारपारिण
यमनिवमाननप्रणायामप्रत्याहारधारणाध्यानसमाध्यव्याङ्गयोगानुष्ठाननिष्ठ
तपश्चक्रवर्त्यनाथविच्छिन्न श्रीशङ्कराचार्यगुरुपरम्पराश्रान्त षड्वर्गसंस्थापनाचार्य
व्याख्यानसिंहामनाधीश्वर सक्तनिगमागमसारहृदय सांख्यद्वयप्रतिपादक वैदिकमार्गप्रवर्तक
सर्वतन्त्रस्वतन्त्रादिराजधानी विद्यानगरमहाराजधानी कर्णाटकसिंहासनप्रतिष्ठपनाचार्य
श्रीमदाज्ञाधाराजगुरुभूमण्डलाचार्य ऋष्यभृङ्गपुरवराधीश्वर तुङ्गभद्रातीरवासि
श्रीमद्विद्याशङ्करपादपञ्चाराधक श्रीजगद्गुरु श्रीमदीश्वरविद्यातीर्थस्वाधिवृत्तकरकमलसञ्ज्ञात

॥ श्री जगद्गुरु शृङ्गेरी श्रीमद्भगवत्प्रीतिरथमहास्वामिभिः ॥

निखिलास्तिकमहाजनविषये नारायणस्मरणपुरस्सरं विरचिता आशिषस्समल्लसन्त ।

इह खलु समेऽपि लोकाः आत्मनः श्रेय एव सर्वदा समीहन्ते । तदर्थं नैकानि
साधनानि शास्त्रेषु विहितानि । तेषु च भक्तेरस्ति विशिष्टं स्थानम् । अनन्येन
मनसा भगवदुणानुकीर्तनं भगवत्कृपां संपादयति । तदर्थान्येव स्तोत्राणि नैकैः
महापुरुषैः विरचितानि । तेषामर्थावगतिपुरस्सरं पठनं श्रेयसे अवकल्पते ।

परशिवावतारैः श्रीमच्छङ्करभगवत्पादाचार्यैः लोकानामुपकाराय बहूनि
देवतास्तोत्राणि संग्रथितानि । तानि नितान्तरमणीयानि ललितपदबन्धुराणि
गभीरार्थानि च सन्ति । तेषां पठनं विशिष्टं फलं प्रसूते ।

नैकवत्सरेभ्यः प्राक् शांकरग्रन्थावल्लिनाम्ना प्रकाशितानां तेषां
द्रविडभाषानुवादपुरस्सरं राजपाळयनगरस्थ लिंगम्माळशास्त्रप्रतिष्ठानेन पुनः
प्रकाशनं विधीयत इति विज्ञाय नितरां मोदामहे ।

श्रीशारदाशशिकलावतंसयोरकम्पानुकम्पापरम्परया इयं संस्था ईदृशानि
लोकोपकारकाणि कार्याणि विदधाना चिरमभिवर्धन्तां ग्रन्थोऽयं भक्तजनपाणि
- पल्लवान्यलंकरोत्विति चाशारम्भे ।

शृङ्गेरिः

इति नारायणस्मरणम्

चित्रभानु भाद्रशुक्ल त्रयोदशी

गुरुवासरः ॥ १९.९.२००२.

**சிருங்கேரி ஜகத்குரு ஸ்ரீஸ்ரீ பாரதீதீர்த்த மஹாஸ்வாமிகள்
ஸகல ஆஸ்திக மஹாஜனங்களின் கண் நாராயண
ஸ்மரண பூர்வகமாக எழுதப்பட்ட ஆசீர்வாதங்கள்**

இவ்வுலகில் உள்ள ஜனங்கள் ஆத்மாவின் ச்ரேயஸ்ஸைப் பொருட்டு எப்பொழுதும் எதிர்பார்க்கிறார்கள். அதன் பொருட்டு பல ஸாதனங்கள் ஸாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்டுள்ளன. அவைகளில் பக்திக்கு சிறப்புமிக்க ஸ்தானம் இருக்கிறது. ஒருமைப்பாட்டுடன் கூடிய மனதுடன் (மனஸினால்) பகவானின் குணங்களை கீர்த்தனம் பண்ணுதல் என்பது பகவத் கிருபையை ஸம்பாதித்து தருகிறது. அதன் பொருட்டுத்தான் அநேக மஹாபுருஷர்களால் ஸ்தோத்திரங்கள் செய்யப்பட்டுள்ளன அவைகளின் பொருளறிந்து படிப்பது ச்ரேயஸ்ஸிற்குக் காரணமாகும்.

பரமசிவனின் அவதாரமாய் விளங்கிய ஸ்ரீ சங்கர பகவத் பாதாசார்யாரவர்களால் லோகோபகாரத்தின் பொருட்டு பல தேவதைகளின் ஸ்தோத்திரங்கள் கட்டப்பட்டுள்ளன. அவைகள் எப்பொழுதும் இனிமையாகவும் லலிதமானபதங்களை உடையதாகவும், ஆழமான பொருளை உடையதாகவும் இருக்கின்றன. அவைகளின் படனம் என்பது விசிஷ்டமான பயனை தரவல்லது.

பலவருடங்களுக்கு முன் "சங்கர க்ரந்தாவலி" என்ற பெயரால் பிரசுரிக்கப்பட்ட ஸ்தோத்திர புத்தகங்களை தமிழ் பாஷை மொழிபெயர்ப்புடன் ராஜபாளையத்தில் உள்ள ஸ்ரீமதி லிங்கம்மாள் ராமராஜா சாஸ்திர ப்ரதிஷ்டானத்தின் மூலம் மறு பதிப்பு செய்யப்படுகிறது என்று அறிந்து மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைகிறோம்.

ஸ்ரீ சாரதா சந்திரமௌளீஸ்வரரின் நிலையான அனுகம்பத்தின் பரம்பரையினால் இந்த ஸம்ஸ்தை இப்பேர்ப்பட்ட லோகோபகாரமாக இருக்கும் கார்யங்களை செய்து கொண்டு வெகுகாலம் மேன்மேலும் வளரட்டும். இந்த புத்தகம் ஸ்ரீபக்த ஜனங்களின் கைகளை அலங்கரிக்கட்டும் என்றும் ஆசீர்வதிக்கிறோம்.

சிருங்கேரி
சித்ரபானு பாத்ர சுக்ல த்ரயோதசீ
வியாழக்கிழமை 19-09-2002

நாராயணஸ்ம்ருதி :

பதிப்புரை

ஈஸ்வரன் காலத்துக்கு ஏற்ப அவதாரம் செய்கிறான். அவதாரங்களில் பல விதங்கள் இருக்கின்றன.

அம்சாவதாரம், அர்சாவதாரம், பூர்ணாவதாரம் என்றெல்லாம் கூறுவர். பல மதங்கள் தோன்றி ஒன்றுக்கொன்று விரோதம் மேலோங்கி நிற்கும் காலத்தில் அத்வைத ஸித்தாந்தத்தை நிலைநாட்ட எடுத்த அவதாரம் தான் சங்கராவதாரம் என்பது. கேரளத்தில் பிறந்து எல்லா தேசத்திற்கும் யாத்திரை செய்து

துன்மதங்களை அகற்றி ஷண்மதத்தை (அறு மதங்களை) ஸ்தாபித்து உலக மக்கள் ச்ரேயஸ்சை அடைய, அவரவர் தகுதியின் அடிப்படையில் மேன் நிலையை அடைய (மோக்ஷத்தை அடைய) பல கிரந்தங்களை இயற்றியுள்ளார். அவைகளில் மிகவும் எளிமையானதும் கருத்துமிக்கதும் அனைவராலும் போற்றக்கூடியதுமாய் விளங்குகின்றன ஸ்தோத்திர கிரந்தங்கள்.

பகவான் சங்கரர் ஸ்வானுபவம் பெறுவதற்கும் கிரமமாக முக்தியை அடைவதற்கும் எல்லா தேவதா மூர்த்திகள் பேரிலும் ஸ்தோத்திரங்களை அருளியிருக்கிறார்கள். எல்லா தேவதா மூர்த்திகளும் ஒரே பரப்ரம்மத்தின் உருவம் என்பது தான் ஸித்தாந்தம். எல்லோரும் பாராயணம் செய்வதற்கு ஏற்ற முறையில் லலிதமான பதங்களுடன் அமைந்துள்ள இந்த ஸ்தோத்திர க்ரந்தத்தை தமிழில் மொழிபெயர்ப்புடன் ஸ்ரீ ஸ்ரீ சிருங்கேரி ஜகத்குரு ஸ்ரீ சாரதா பீடாதிபதிகளின் பரமானுக்ரஹத்துடன் 'ஸ்ரீ ஜகத்குரு க்ரந்தமாலா' என்கிற பெயரில் ஸ்ரீ சங்கர ஸேவா ஸமிதி வெளியிட்டுள்ளது என்பது அறிந்ததே. அவைகளை ஸ்ரீ ஸ்ரீ சாரதா பீடாதிபதி ஜகத்குரு சிருங்கேரி ஸ்ரீ ஸ்ரீ பாரதீதீர்த்த மஹாஸ்வாமிகளின் அனுக்ரஹத்துடன் மறு வெளியிட ஆசைப்படுகிறோம்.

பகவானின் பெருமைகளை விளக்கும் இந்த ஸ்தோத்திரங்கள் அழகிய விருத்தத்தில் அமைந்துள்ளபடியால் எல்லோருக்கும் படிக்கவும், கேட்கவும் மிக ரம்யமாக உள்ளது. இதனை படிக்கும் அனைவருக்கும் சகல ஐசுவர்யங்களையும் அளிக்கவல்ல பகவான் அவைகளை அளிக்கட்டும். இத்தொண்டில் எங்களை ஈடுபடுத்தி அருளிச்செய்து ஸ்ரீமுகம் கொடுத்தும் அனுக்ரஹித்த எங்களது குலகுருவான ஸ்ரீ ஸ்ரீ பாரதீதீர்த்த ஸ்வாமிகளின் பாதார விந்தங்களில் நமஸ்காரம் செய்து இது போல் பணி மேன்மேலும் செய்ய எல்லாவித சக்திகளையும் அனுக்ரஹிக்குமாறு வேண்டுகிறேன்.

"ராமமந்திரம்"
இராஜபாளையம்.
டிசம்பர் 2002.

பி. ஆர். ராமசுப்பிரமணியராவா

2/5

1000

விஷயாநுக்ரமணிகை

1. ஸ்ரீ லலிதா பஞ்சரத்னம்	1	-	8
2. கௌரீ தசகம்	9	-	22
3. ஸ்ரீ த்ரிபுரஸுந்தரி அஷ்டகம்	23	-	32
4. மந்தரமாத்ருகா புஷ்பமாலாஸ்தவம்	33	-	53
5. ஆனந்த லஹரி	54	-	77
6. ஸ்ரீ சாரதா புஜங்கப்ரயாதாஷ்டகம்	78	-	85
7. பவானீ புஜங்கம்	86	-	101
8. கல்யாண வருஷ்டிஸ்தவம்	102	-	117
சுலோகாநுக்ரமணிகை	i	-	iii

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीललितापञ्चरत्नम् ॥

ஸ்ரீ லலிதா பஞ்சரத்னம்

[காலையில் விழிப்பு வந்தவுடன் முதல் கார்யமாக பகவானை தியானம் செய்யவேண்டுமென்று சாஸ்திரமும் ஸம்பிரதாயமும் இருப்பதையனுஸரித்து சுத்த சைதன்யத்தை அனுஸந்தானம் செய்யக்கூடிய பரமஹம்ஸர்களுக்கு மூன்று சுலோகங்களை பூமீத் ஆசார்யாள் ஏற்படுத்திக் கொடுத்திருக்கிறபடி மற்றவர்களுக்கு உபயோகப்படும்படியாய் பராசக்தியான லலிதாம்பிகையைப் பற்றி ஐந்து சுலோகங்கள் அனுக்ரஹம் செய்திருக்கிறார்கள். அவைகளில் முதல் சுலோகத்தில் அம்பிகையின் முகாரவிந்த ஸ்மரணமும் இரண்டாவதால் கராரவிந்த பஜனமும், மூன்றாவதால் பாதாரவிந்த வந்தனமும், நான்காவதால் பரதத்வானுஸந்தானமும், ஐந்தாவதால் நாம ஸங்கீர்த்தனமுமாக விதித்துவிட்டு இந்த ஸ்தோத்திரத்தை அதிகாலையில் சொல்வோருக்கு ஐஹிக ஆமுஷ்மிக சிரேயஸுகளையெல்லாம் பரதேவதை கொடுப்பா னென்ற உறுதியை கடைசியான ஆறுவது சுலோகத்தில் சொல்லி முடிக்கிறார். ஸ்ரீ பகவத்பாத ஸ்தோத்ரங்களில் இந்த ஸ்ரீ லலிதா பஞ்சரத்னம், மூன்று சுலோகங்களுள்ள ஆத்ம தத்வ விஷயக ஸ்தோத்ரம் இவ்விதமும் ப்ராதஸ்மரண ஸ்தோத்ரமாக அமைந்துள்ளன.]

प्रातः स्मरामि ललितावदनारविन्दं

बिम्बाधरं पृथुलमौक्तिकशोभिनासम् ।

आकर्णदीर्घनयनं मणिकुण्डलाढ्यं

मन्दस्मितं मृगमदोज्ज्वलफालदेशम् ॥ १ ॥

ப்ராத : ஸ்மராமி லலிதா வதநாரவிந்தம்

பிம்பாதரம் ப்ருதுல மௌக்திக ஸோபிநாஸம் ।

ஆகர்ண தீர்க்க நயனம் மணிகுண்டலாட்யம்

மந்தஸ்மிதம் ம்ருகமதோஜ்வல பாலதேஸம் ॥

விஷ்ணு-கோவைப்பழம்போலுள்ள, அக்ஷர்-உதடுகளையுடையதும், பூயுஷ-பெரிதான, மோக்ஷிக-முத்தினால் செய்யப்பட்ட முக்குத்தியினால், ஷோமி-சோபிக்கிற, நாசன்-மூக்கையுடையதும், ஆகாஷ-காதுவரை, தீர்ஷ்-நீண்ட, நயன்-கண்களையுடையதும், மணி-நவரத்னங்களால் செய்யப்பட்ட, க்ருஷ்ண-குண்ட லங்களினால், அக்ஷன்-மிகவும் சோபிக்கிறதும், மன்ட்ரம்-புன்சிரிப்புடன் கூடியதும், மூர்தி-கஸ்தூரி திலகத்தினால், க்ருஷ்ண-மிகவும் பிரகாசிக்கிற, காலதேவ-நெற்றி பிரதேசத்தோடு கூடியதுமான, லலிதா-லலிதாதேவியினுடைய, வத்ஸ-அரவிந்த்-முக பத்மத்தை, மாத-காணியில், சரஸ்வதி-ஸ்மரிக்கிறேன்.

தேவதைகளை முகத்திலிருந்து பாதம் வரை வர்ணிப்பது ஒரு கிரமம். பாதத்திலிருந்து முகம் வரை வர்ணிப்பது மற்றொரு கிரமம். இந்த ஸ்தோத்திரத்தில் முதல் கிரமம் கைக்கொள்ளப் பட்டிருக்கிறது. பர தேவதையின் முகாரவிந்தத்திலுள்ள ஒவ்வொரு அம்சத்தின் அழகையும் ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் எடுத்துக்காட்டுகிறார். அவளுடைய முகம் தாமரை போல் பிரகாசிக்கிறது. அதிலுள்ள உதடுகள் கோவைப்பழம்போல் சிவந்திருக்கின்றன. அவள் நாசிகையில் உள்ள புல்லாக்கில் தொங்கும் பெரிய நல்முத்து பிரகாசமுள்ளது அவளுடைய கண்கள் காதுவரை நீண்டிருக்கின்றன. காதுகளிலும் நவரத்னங்கள் பதித்த குண்ட லங்களை தரிக்கிறாள். பக்தர்களிடத்தில் விசேஷ அனுக்ரஹபுத்தியுடன் புன்சிரிப்புடன் விளங்குகிறாள். நெற்றியில் இட்டிருக்கும் கஸ்தூரி திலகமானது மிகவும் பிரகாசிக்கிறது. இவ்விதமாக ஸ்வபாவ சோபையுடன் அலங்கார சோபையும் சேரும் போது அவளுடைய மூர்த்தி காணியில் ஸ்மரணம் செய்வதற்கு அதி ரமணியமாகவேயிருக்கும் என்பதைக் குறிக்கிறார்.

(1)

मातर्भजामि ललिताञ्जलकल्पवल्लीं

रत्नाङ्गुलीयलसदङ्गुलिपल्लवाद्याम् ।

माणिक्यहेमवलयान्नदशोभमानां

¹ पुण्ड्रेक्षुचापकुसुमेपुसुणीर्दधानाम् ॥ २ ॥

1. 'पाण्ड्रेक्षुचाप' என்ற பாடம் இருக்கலாமென்று நோன்றுகிறது.

ப்ராதர் பஜாமி லலிதா புஜகல்பவல்லீம்

ரத்நாங்குளிய லஸ்தங்குளி பல்லவாட்யாம் ।

மாணிக்ய ஹேம வலயாங்கத சோபமாநாம்

புண்ட்ரேக்ஷு சாப குஸுமேஷு ஸ்ருணீர்ததாநாம் ॥

ரத்நாத்தனங்கள் பதித்த, அங்குளிய-மோதிரங்களால், ஹேம-பிரகாசிக்கிற, அங்குளி-விரல்களாகிற, ரக்ஷ-துளிகளால், அலங்கார-சோபிக்கிறதும், மாணிக்ய-மாணிக்கம், ஹேம-தங்கம் இவைகளால் செய்யப்பட்ட, வலய-வளையல்கள், அங்குள-தோள்வளையங்கள் இவைகளுடன், ஹேமமா-சோபிக்கிறதும், குண்ட-குண்ட-லெவ்வாக் கரும்பு ஆகிற, சாப-வில், குண்ட-புஷ்பமாகிற, குண்ட-அம்பு, குண்ட-அங்குசம் இவைகளை ஹேம-தரித்துக்கொண்டிருக்கிறதான, ஹேம-லலிதாம்பிகையின், புஷ்ப-புஷ்பமாகிற, ஹேம-வள-கல்பகக்கொடியை, ஹேம-காலையில், ஹேம-பஜிக்கிறேன்.

தேவியையண்டினவர்களுக்கு வேண்டிய அபிஷ்டங்களை யெல்லாம் கொடுத்தருளுவதற்கு அவள் வித்தமாயிருப்பதினால் அவளுடைய புஜம் கேட்டதையெல்லாம் கொடுக்கும் கல்பவதை போலிருப்பதாக வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தக் கொடியில் தோன்றிப்பிரகாசிக்கும் துளிகள் தான் ரத்நங்கள் பதித்த மோதிரங்களுடன் கூடிக் கிடந்துவான விரல்கள். அப்புஜங்களில் மணிக்கட்டுப் பிரதேசத்தில் வளையல்களும் தோள்பக்கம் தோள் வளையங்களும் மாணிக்கம் இழைத்த தங்கத்தில் செய்ததாக பிரகாசிக்கின்றன. அவளுடைய கைகளில் ஒன்றில் கரும்பு வில்லையும் மற்றொன்றில் புஷ்பபாணத்தையும் மற்றொன்றில் அங்குசத்தையும் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறாள். இங்கே சொல்ல வில்லையானாலும் நான்காவது கையிலுள்ள பாசத்தையும் சேர்த்து கொள்ளவேண்டும். அந்த பாசம் என்பது ராகஸ்வரூபமென்றும், அங்குசமென்பது கோபஸ்வரூபமென்றும், மனஸே கரும்பு வில் என்றும், தன்மாத்திரைகள் என்ற ஸைக்ஷம் பூதங்களே அம்புகள் என்றும், லலிதா ஸஹஸ்ரநாம ஸ்தோத்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (2)

प्रातर्नमामि ललिताचरणारविन्दं

भक्तैष्टदाननिरतं भवसिन्धुपोतम् ।

पञ्चासनादिसुरनायकपूजनीयं

पञ्चाङ्कुशध्वजसुदर्शनलाञ्छनाव्यम् ॥ ३ ॥

ப்ராதர் நமாயி லலிதாசரணரவீந்தம்

பக்தேஷ்டதாந நிரதம் பவஸிந்துபோதம் ।

பத்மாஸநாதி ஸுநாயக பூஜநீயம்

பத்மாங்குஸ த்வஜ ஸுதர்ஸநலாஞ்சநாட்யம் ॥

भक्त-பக்தர்களால், इष्ट-விருப்பப்படுவதையெல்லாம், दान-கொடுப்பதில், निरत-அப்பொழுதும் ஈடுபட்டதாகவும், भव-ஸம்ஸாரமாகிற, सिन्धु-ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டுவதற்கு, पोत-ஓடமாகவும், पञ्चासन-தாமரையில் வீற்றிருக்கும் பிரஹ்மா, आदि-முதலான, सुरनायक-தேவ சிரேஷ்டர்களால், पूजनीय-பூஜிக்கத்தக்கதாகவும், पञ्च-பதம், अङ्कुश-அங்குசம், ध्वज-த்வஜம், सुदर्शन-சக்கிரம் இவைகளாகிய, लाञ्छन-ரேகைகளுடன், आव्य-நிறைந்துபிரகாசிக்கிறதாகவும் உள்ள, ललिता-லலிதாதேவியின், चरण-பாதங்களாகிற, अरविन्द-தாமரையை, प्रातः-காலையில், नमामि-நமஸ்கரிக்கிறேன்.

அம்பிகையின் பாதாரவீந்தத்தைஸேவிக்கும் பக்தர்களுடைய ஸைலவிதமான ஜஹிக ஆமுஷ்மிக சிரேயஸுகளையும் கொடுக்க அவளுக்கு முடியுமென்பது மாத்திரமில்லை. ஸம்ஸாரக்கடலையே தாண்டிவைத்து மோக்ஷ பதவியைக் கொடுக்க வல்லமையுள்ளது அப்பாத ஸேவை. ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தா பிரஹ்மா முதல் ஸைல தேவர்களும் அவளுடைய பாதத்தை பூஜித்து வருகிறார்கள். அவளே ஸர்வோத்தமையான தேவதை என்று காட்டக்கூடிய ஸாமுத்திரிகா லக்ஷணங்கள் அவள் பாதத்தில் அமைந்திருக்கின்றன. பத்மரேகை, அங்குசரேகை, த்வஜரேகை, சக்கிரரேகை யெல்லாம் அங்கு விளங்குகின்றன. (3)

இவ்விதமாக பரதேவதையின் உபாஸ்யமான ரூபத்தை முன்று கலோகங்களால் வர்ணித்துவிட்டு அவளுடைய தாத்திக ஸ்வரூபத்தை மேலால் காட்டுகிறார்:—

प्रातः स्तुवे परषिवां ललितां भवानीं

तृप्यन्तवेद्यविभवां करुणानवधाम् ।

विश्वस्य सृष्टिविलयस्थितिहेतुभूतां

विधेश्वरीं निगमवाङ्मनसातिदूरात् ॥ ४ ॥

ப்ராத்த: ஸ்துவே பரஸ்ரவாம் லலிதாம் பவாரீம்
தர்ய்யந்த வேத்ய விப்வாம் கருணாவத்யாம் ।
விச்வஸ்ய ஸ்ருஷ்டி விலய ஸ்திதி ஹேது பூதாம்
வித்யேச்வரீம் நிகம வாங்மனஸா திதூராம் ॥

பர-ஸர்வோத்திருஷ்டமான, ஸிஷா - மங்களஸ்வரூபினியாயும், ஐவானி-பரமேசுவரருடைய பத்னியாயும், ஐத்யந்த-வேதங்களின் தடைசி பாகங்களாகிய உபநிஷத்துக்களாலேயே, வேத-அறியக்கூடிய, விமவா-மஹிமையுடையவளாயும், கருணா-கருணையில், அநவத்யா-எவ்வித குறையும் சொல்ல முடியாதவளாயும், விஷ்வச்ய-பிரபஞ்சத்தினுடைய, சூட்சு-உத்பத்தி, விலய-லயம், ஸ்திதி-இருப்பு இவைகளுக்கு, ஹேது-பூதா-காரணமாக இருக்கிறவளாயும், வித்யா-ஸகல வித்யைகளுக்கும் ஐஷ்வரீ-அதிதேவதையாயுர், நிगम-வேதங்களுக்கும், வாङ्-வாக்குக்கும் மனச-மனஸேற்றும், அதிதூர்-எட்டாமல் வெகு தூரத்தில் இருப்பவளாயும் உள்ள, ஸ்விதா-லலிதாம்பிகையை, ப்ராத்த:-காலையில் ஸ்துவே-ஸ்துதி செய்கிறேன்.

பராசக்தியான லலிதாம்பிகையை பரப்ரஹ்ம மஹிஷ்யென்று வேறு இடத்தில் வர்ணித்திருக்கிறதை அனுஸரித்து இங்கே காமேசுவரர் என்ற அவஸரத்தில் பரமசிவனின் பத்னியென்ற முறையில் பரசிவை என்று சொல்லப்படுகிறான். ஸர்வமங்களா என்றும் அவளுக்குப் பெயர் உண்டு. அவளுடைய மாஹாத்மயத்தை பிரத்யக்ஷம் அனுமானம் முதலிய லௌகிக பிரமாணங்கள் மூலமாய் அறியமுடியாது. உபநிஷத்துக்கள் மூலமாயும் ஸாக்ஷாதாக அறியமுடியாமல் போனாலும் இது இல்லை இது இல்லை யென்று மற்றவையெல்லாம் தள்ளி ஒருவாறு அறிந்து கொள்ளலாம். ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டி செய்வது பிரஹ்மா, ஸம்ரக்ஷிப்பது விஷ்ணு உபஸம்ஹரிப்பது ருத்ரர், என்று ஸாதாரணமாகச் செல்லப்படுகிறபோதிலும் இந்த அம்பிகை தான் அந்த தேவதைகளுக்கு சக்தியைக் கொடுப்பதால் வாஸ்தவத்தில் இவளே ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ப்ரளயகாரண முன்கிறான். சுத்த ப்ரஹ்ம சைதன்யத்தை அறிவிக்கும் பிரஹ்ம

வித்யையோ, மற்றும் வேறு விஷயங்களை அறிவிக்கும் ரிக்வேதாதி
ஸகல அபரவித்யைகளோ எல்லாவற்றிற்கும் ஞானஸ்வரூபினி
யான இவளே அதிதேவதை. அவளுடைய ஸ்வரூபத்தை நேர்
முகமாகச் சொல்வதற்கு வேதமே சக்தியற்றிருக்கையில்
ஸௌகிகமான வாக்கோ மனஸோ எப்படி அதை எட்டமுடியும் ?
எட்ட முடியாமல் போனாலும் அவளுடைய அபாரமான கருணையை
நாம் ஸம்பாதித்துக்கொண்டு கேட்க மத்ததை அடையலாம்.
ஸ்தோத்ரம் செய்ய சக்தியற்று தியானம் செய்ய முடியாமல்
இருந்தாலும்கூட அவளுடைய பிரவித்தமான நாமாக்களை
உச்சரிக்கலாமே என்று அடுத்தகலோகத்தில் அந்த
ஸாதனத்தை எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

(4)

प्रातर्वदामि ललिते तव पुण्यनाम

कामेश्वरीति कमलेति महेश्वरीति ।

श्रीशाम्बीति जगतां जननी परेति

वाग्देवतेति वचसा त्रिपुरेश्वरीति ॥ ५ ॥

ப்ராதர் வதாமி லலிதே தவ புண்யநாம

காமேச்வரீதி கமலேதி மஹேச்வரீதி ।

ஸ்ரீ ஸாம்பவீதி ஜகதாம் ஜநநீ பரேதி

வாக்தேவதேதி வசஸா த்ரிபுரேச்வரீதி ॥

காமேச்வரி-காமேசுவருக்கு பத்னியாக காமேசுவரீ, இதி-என்றும்,
கமலா-ஹ்ருதயகமலத்தில் வீற்றிருக்கும் மஹாலக்ஷ்மி யென்ற முறையில்கமலா, இதி-என்றும், மஹேச்வரி-மஹேசுவருடைய சக்தி யென்ற பாவனையில் மஹேசுவரி, இதி-என்றும், ஸ்ரீ ஸாம்பவீ-ஸர்வைசுவர்யமும் பொருந்திய சம்புலின் சக்தியென்ற முறையில் ஸ்ரீசாம்பவீ, இதி-என்றும், ஜகதாம்-ஸகல உலகங்களையும் உண்டுபண்ணின, பர-உத்தமமான, ஜநநி-தாயார், இதி-என்றும், வாग् தேவ-ப்ரஹ்மாவின் சக்திருபினி யென்ற முறையில் மஹா ஸரஸ்வதியான வாக்குகளுக்கெல்லாம் அதிதேவதை, இதி-என்றும், த்ரிபுரேச்வரி-மூப்புரங்களையும் ஸம்ஹரித்த பரமசிவனின் சக்தி என்ற காரணத்தினால் த்ரிபுரேச்வரி, இதி-என்றும், லலிதே-ஹே லலிதே, தவ-உன்னுடைய, புண்ய-நாம-

புண்யமான நாமாவை, வச்சா-வாக்கினால், பாத:-காலையில், வடாமி-
சொல்கிறேன்,

பரதத்வத்தின் சக்தியான மாயை ஒன்றாகவேயிருந்த
போதிலும் ஸத்வ-ரஜஸ்-தமோ குணங்களில் தாரதமயம் ஏற்படும்
போது அவனே துர்க்கா, லக்ஷ்மீ, ஸரஸ்வதியாகத் தனித்தனி
யாக தோற்றமளிக்கிறாள். அவ்வொவ்வொரு அம்சத்திலும்
ஒவ்வொரு ஸமயம் தனித்தனி அவஸரங்களில் தனித்தனி அவார்
தர சக்திகளை ஆவிப்பாவம் செய்யும்போது அவளுக்கே தனித்
தனி ரூபங்களும் நாமங்களும் ஏற்படுகின்றன. அவளுடைய சக்தி
எப்படி அனந்தமோ அதேமாதிரி அவள் ரூபங்களும் அனந்தமே
யாகும். அப்படியே நாமங்களும் அனந்தமேயாகும். அவைகளில்
எதை வாக்கினால் உச்சரித்தாலும் அம்பிகையையே ஸ்தோத்திரம்
செய்ததாக ஆகுமானதினால் சில முக்கிய நாமாக்கள் மாத்திரம்
இந்த கலோகத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன, ஸர்வ ஜகத்
நியந்தார்களாயும் காரணேசர்களாசவும் சொல்லப்படுகிற
பிரஹ்மா, விஷ்ணு, ருத்ரர் ஆகிய திரிமூர்த்திகளும் தங்கள்
தங்கள் செயல்களை செய்து வருகிறார்களென்பதும் பராசக்தி
யான இவளுடைய ஸஹாயத்தினால்தான் என்பதே முக்கிய
தாத்பர்யம். (5)

இவ்விதமாக ரத்னங்கள் போலமைந்த ஐந்து கலோகங்களை
யும் அனுஸந்தானம் செய்வதால் ஏற்படக்கூடிய மஹத்தான
பலனை கடைசி கலோகத்தில் எடுத்துச் சொல்லுகிறார்:—

यः श्लोकपञ्चकमिदं ललिताम्बिकायाः

सौभाग्यदं सुललितं पठति प्रभाते ।

तस्मै ददाति ललिता इदिति प्रसन्ना

विद्यां श्रियं विमलसौख्यमनन्तकीर्तिम् ॥ ६ ॥

ய: ச்லோக பஞ்சகமிதம் லலிதாம்பிகாயா :

ஸௌபாக்யதம் ஸுலலிதம் படதி ப்ரபாதே ।

தஸ்மை ததாதி லலிதா ஜடிதி ப்ரஸந்நா

வித்யாம் ச்ரியம் விமலஸௌக்யமநந்த கீர்த்திம் ॥

சு-லலித-மிக லலிதமாக அமைந்து, சௌமயத-உத்தமமான் பாச்யத்தைக்கொடுக்கக்கூடிய, இ-இந்த, லலிதாஸிகாஸா:-லலிதா அம்பிகை விஷயமான, ஸோகபஜ்ஜ-ஐந்து சுலோகங்களையும், ய:-எவன், ப்ரமாதே-பொழுது விடியும் போது, ப்ரததி-சொல்கிறானே, தஸ்மै-அவனுக்கு, லலிதா-லலிதாதேவியானவள், ஐததி-உடனே, ப்ரஸநா-பிரஸன்னையாகி, விதா-வித்யையையும், ஸ்ரீ-ஸம்பத்தையும், விமல-சௌய-துக்கம் கலக்காத சுத்தமான ஸுகமென்ற மோகை ப்தவியையும், ஸநந்தகீர்த்தி-எல்லையற்ற கீர்த்தியையும், வததி-கொடுக்கிறாள்.

ஸகலவிதமான புருஷார்த்தங்களையும் அம்பிகை கொடுப்பதற்கு விரித்தமாயிருந்தபோதிலும் முன்னொன்ன ரீதியாய் கல்பகலதைபோல பக்தர்கள் எது எதை அபேக்ஷிக்கிறார்களோ அதையேதான் அவள் கொடுப்பாள். அம்பிகையை ஆராதிப்பவர்களுடைய பலவித வாஸனைகளுக்குத் தக்கபடியே அவர்களுடைய அபேக்ஷைகளும் இருக்குமாதலால் பலவிதமாக பலனை சொல்லும்படி ஏற்படுகிறது. அப்பமான எவ்வித பலனிலும் அபேக்ஷையில்லாமல் நித்யஸுகத்தையே அபேக்ஷிக்கும் பக்தருக்கு அதையும் கொடுக்க அவள் விரித்தமாயிருக்கிறாள். அதனாலேயே அவளுக்கு புத்தி முக்தி ப்ரதாயினி என்ற பெயரும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஸர்வலோக ஜனனியான அம்பிகையிடம் அல்ப பலனை அபேக்ஷிப்பது உசிதமில்லை யென்பதே பூரிமத் ஆசார்யாரின் தாத்பர்யம். இந்த சுலோகத்தில் "எவன்" என்று பும்விங்கசப்தம் உபயோகித்தபோதிலும் அது "எவன்" என்பதற்கும் உபலக்ஷணமாகும் அப்பொழுது "ஸௌபாக்யதம்" என்ற பதமானது "பர்த்தாவின் விசேஷ அபிமானத்திற்குப் பாத்திரமாகி தீர்க்கமான ஸௌமங்கல்யத்தை கொடுக்கக் கூடியது" என்று அர்த்தம் செய்துகொள்ளலாம்.

(6)

லலிதா பஞ்சரத்னம் முற்றும்

௨. गौरीदशकम् ॥

கௌரீ தசகம்

[காலையில் எழுந்திருந்தவுடன் பராசக்தியை லலிதாம்பிகை என்ற அவஸரத்தில் தியானம் செய்து ஸ்மரிக்கவேண்டியதற்காக லலிதா பஞ்சரத்னம் என்று ஐந்து சுலோகங்களை அனுக்ரஹித்த பூநீமத் ஆசார்யாள் அந்த ஜகந்மாதாவையே கௌரீ என்ற அவஸரத்தில் காலையில் ஸ்மரிப்பதற்காக பத்து சுலோகங்கள் அனுக்ரஹித்துக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அவளுடைய ரூப ஸௌந்தர்யத்தை வர்ணிப்பதுடன் அவளை வெளிப்பிரபஞ்சத் திலும் நம் தேஹத்திலுமே உபாஸிக்கவேண்டிய கிரமத்தையும் அவளுடைய தாத்விகமான ஸ்வரூபத்தையும் எடுத்துக்காட்டி அவளுடைய ஸ்மரணத்தினால் ஏற்படக்கூடிய உத்தமமான பலனை கடைசி 11வது சுலோகத்தில் குறிப்பிடுகிறார்.]

लीलालम्बस्थापितलुप्ताखिललोकां

लोकातीतैर्योगिभिरन्तश्चिरमृग्याम् ।

बालादित्यश्रेणिसमानद्युतिपुञ्जां

गौरीमम्बामम्बुरुहाक्षीमहमीडे ॥ १ ॥

லீலாலப்த ஸ்தாபித லுப்தாகில லோகாம்

லோகாதீதைர் யோகிபிரந்தச்சிரம்ருக்யாம் ।

பாலாதித்ய ஸ்ரேணி ஸமான த்யுதிபுஞ்ஜாம்

கௌரீமம்பாமம்புருஹாக்ஷீ மஹ்மீடே ॥

லீலா-விளையாட்டாக, லுப்த [அர்த்தம்]-உண்டாக்கி, ஸ்தாபித-இருக்கும்படி செய்து, லுப்த-உபஸம்ஹாரம் செய்யப்படும், அஹில-ஸகலமான, லோகா-உலகங்களையுடையவளாயும், லோகாதிதீ-உலகங்களுக்கெல்லாம் மேல்போன, யோகிभिः-யோகிகளால், அन्तः-தங்களுக்குள்ளே, சிரமृग्या-வெளுகாலம் தேடத்தகுந்தவளாயும், बालादित्य-இளம் ஸூரியன்களுடைய, श्रेणि-வரிசைக்குக்கு, समान-ஸமானமான, द्युतिपुञ्जा-பிரகாசக் கூட்டத்துடன் கூடியவளாயும், अम्बुरुहाक्षी-கமலம் போல் கண்களையுடையவளாயும் உள்ள, अम्बा-தாயாரான, गौरी-கௌரியை, अह-நான், ईडे-ஸ்துதிக்கிறேன்.

J, xxi-2

எல்லா உலகங்களின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி லயம் எல்லாம் அம்பிகையினாலேயே செய்யப்படுகிறது. இவ்வளவு பெரிய காரியம் செய்வது அவளுக்கு சிரமமில்லையாவென்றால் அவளுடைய ஸங்கல்ப மூத்திரத்தினாலேயே எவ்வாற்றையும் அவள் நடத்துவதால் இது அவளுக்கு ஒரு லீகையே தவிர வேறில்லை. இவ்வித மஹிமையுள்ளவளை ஸாமான்யமாக ஸாக்ஷாத்காரம் செய்வது ஸாத்தியமில்லைதான். ஆனால் இஹலோகத்திலோ பரலோகங்களிலோ எவ்வித ஆகையுமற்று யோகநிஷ்டையில் இருந்து தனக்குள்ளேயே அவளை வெகு நாட்களாகத் தேடிவரும் பெரியோர்களுக்கு அறியக்கூடியவளாக ஆகலாம். அவ்விதம் தனக்குள்ளேயே தேடுவதற்கு சக்தியற்றவர்களை அனுக்ரஹிப்பதற்காகவே அவள் பல பாலஸ்திரியர்களுடைய பிரகாசத்துடன் தியானத்திற்குரிய ரூபத்துடன் விளங்குகிறாள். அவ்விதமான ரூபத்தை தரிகளும்போது அவளை அழகிய தாமரைக்கண்களுடன் கூடிய தாயாக அனுஸந்தானம் செய்து ஆரதிக்கமுடியும். (1)

இவ்விதம் அவள் ரூபம் தரித்தபோதிலும் அவளுடைய வாஸ்தவமான ஸ்வரூபம் அந்த யோகிகளுக்குத்தான் நன்கு விளங்கும் அப்படி விளங்கும்படி அவர்கள் அவலம்பிக்கும் ஸாதவங்களையும் அவர்கள் அறிந்துகொள்ளும் வாஸ்தவ ஸ்வரூபத்தையும் அடுத்த கலோகம் விஸ்தரிக்கிறது :—

प्रत्याहारध्यानसमाधिस्थितिभाजां

नित्यं चित्ते निर्वृत्तिरूपां कलयन्तीम् ।

सत्यज्ञानानन्दमयीं तां तनुरूपां

गौरीमन्माम्बुरुहाक्षीमहमीडे ॥ २ ॥

ப்ரத்யாஹார த்யான ஸமாதிஸ்திதிபாஜாம்

நித்யம் சித்தே நிர்வ்ருதிகாஷ்டாம் கலயந்தீம் ।

ஸத்யஞ்ஞானநந்தமயீம் தாம் தநுரூபாம்

கௌரீமம்பாமம்புருஹாக்ஷீமஹமீடே ॥

प्रत्याहार-வெளிவிஷயங்களிலிருந்து மனனைத்திருப்பி இழுத்து, ध्यान-தாகரமாக தியானம் செய்து, समाधि-சித்த விருத்தியையிலலாத ஸமாதி நிலையில், स्थिति-ஸ்திரமாயிருப்பதை, भाजां-அடைந்தவர்

களுடைய, சித்தே-சித்தத்தின், நிய்ய-எப்பொழுதும், நிவ்நி-ஆனந்தத் தின், காஜி-எல்லையை, களா-கி-கொடுப்பவளாயும், சய்ய-என்றும் இருக்கும் தன்மை, ஜான-உறிவாதவேபிறத்தல், ஆனந்த-மயி-ஆனந்த மாயிருத்தல் என்கிற ஸ்வபாவத்துடன் கூடினவளாயும், தந்நா-வெகு ஸலக்ஷ்மமான ஸ்வரூபத்தையுடையவளாயும், அம்சுருஹா-தாயரைக் கண்களையுடையவளாயும் இருக்கிற, தா-அந்த, அம்சா-தாயாரான, ரீ-கௌரியை, அஹ்-நான், ஐ-ஸ்துதிசெய்சிறேன்.

முதல் சுலோகத்தில் யோகிகள் ஸகலவிதமான உலக ஆசைகளையும் விட்டு அம்பிகையை தனக்குள்ளேயே தேடுகிறார்கள் என்று சொல்லப்பட்டது எப்படித் தேடுகிறார்கள், தேடியடைந்தால் என்ன கிடைக்கிறது என்பதை இந்த சுலோகத்தில் ப்ரீமத் ஆசார்யார் விவரிக்கிறார். யோகாப்பியாஸக் கிரமத்தில் யமம், நியமம், ஆஸனம், பிராணாயாமம், பிரத்யாஹாரம், தாரணை, தியானம், ஸமாதி என்று எட்டு அங்கங்கள் உண்டு இவைகளில் முதல் நான்கும் சித்தத்தின் ஏகாக்ரத்திற்கு வெளி ஸாதனங்களாகவிறுப்பதால் அவைகள் அவசியம் இருந்தேதிருமென்ற நியாயத்தினால் அவைகளை இங்கே குறிப்பிடவில்லை. உள்ளே தேடுகிறார்களென்று சொன்னபடியால் அவைகளை வித்தமாக வைத்துக்கொண்டு பிரத்யாஹாராக்கை ப்ரீமத் ஆசார்யார் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். வெளிப்பதார்த்தங்களில் மனஸ் போகாமல் உள்ளே இழுத்து தியானத்தில் ஈடுபடச் செய்யவேண்டுமானால் தாரணை, நிலையில் நிறுத்துவதும் தானே ஏற்படுமானதினால் அதையும் தனியாகக் குறிப்பிட அவசியமில்லை. யோகாப்பியாஸம் செய்து விருத்தி நிரோதம் செய்கிறவர்களுக்கு ஸ்வரூபானந்தம் எப்படி ஏற்படுகிறதென்பதை யோகரீதியாகவே வைத்து சுலோகத்தில் காட்டப்போகிறார். இப்பொழுது ஆனந்தானுபவம் ஏற்படுகிறதென்று மாத்திரம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்த ஆனந்தம் விஷயானந்தம் போலல்ல. அம்பிகையின் ஸ்வரூபானந்தமே அது. அவள் ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபினி. இதுவே அவளுடைய வாஸ்தவமான ஸ்வரூபம். (2)

ஆனாலும் அவ்விதம் யோக மார்க்கத்தில் பிரவேசிக்க முடியாதவர்களுக்கும் அனுக்ரஹம் செய்வதற்காக வெகு அழகான ஸகுணமூர்த்தியாக அவளே தோன்றுகிறாள் என்பதைக் காட்டுகிறார்:—

चन्द्रापीडानन्दितमन्दस्मितवक्त्रा
 चन्द्रापीडालंकृतनीलालम्बामाराम् ।
 इन्द्रोक्तेन्द्राद्यन्वितपादाम्बुजयुग्मा
 गौरीमन्ममम्बुरुहाक्षीमहमीडे ॥ ३ ॥

சந்த்ராபீடாநந்தித மந்தஸ்மித வக்த்ராம்
 சந்த்ராபீடாலங்க்ருத நீலாளக பாராம் ।
 இந்த்ரோபேந்த்ராத்யர்ச்சித பாதாம்புஜயுக்த்ராம்
 கௌரீமம்பாமம்புருஹாக்ஷீமஹமீடே ॥

चन्द्र-சந்திரனை, अपीड-சிரளில் ஆபரணமாயுள்ள பரமேசுவரரால்,
 आनन्दित-நன்கு ஆனந்திக்கப்பட்ட, मन्दस्मित-புன்சிரிப்போடுகூடிய
 वक्त्रा-முகத்தையுடையவனும், चन्द्र-சந்திரனாகிற (அல்லது சந்திரன்
 போலுள்ள), आपीड-ஆபரணத்தினால், अलंकृत-அலங்காரம் செய்யப்
 पल्ल, नील-கருப்பாயுள்ள, अलम्ब-மாரா-கட்டுக்கேசங்கனையுடைய
 वाम-வலமாக, इन्द्र-தேவேந்திரன், उक्तेन्द्र-நீமர்ணராயணன், आदि-முதலான
 वरकणाल, अन्वित-பூஜை செய்யப்பட்ட, पाद-கால்களாகிற, अम्बुज-
 युग्मा-இரண்டு பத்மங்கனையுடையவனும், अम्बुरुहाक्षी-தாமரைக்
 कणिकையुடையவனுமான, अम्बा-தாயாரான, गौरी-கௌரியை, अहं-
 நான், ईडे-ஸ்துதிக்கிறேன்.

சந்திரசேகரரான மஹேசுவரர் ஸ்வயமாகவே ஆனந்தகுழியா
 யிருந்தும் அவருக்கும் விசேஷ ஆனந்தத்தை அம்பிகையின்
 முகத்தில் உள்ள மந்தஸ்மிதம் கொடுக்கிறது. அவளுடைய
 மந்தஸ்மிதமாகிற ஒளிப்பிரவாஹத்தில் அவருடைய மனஸ் முழுகி
 யிருக்கிறது. मन्दस्मितप्रभापूरमज्जत्कामेशमानसा என்று லலிதா
 ஸஹஸ்ரநாமம் வர்ணிக்கிறது. ஸ்திரீகள் சிரஸ்ஸிற்கு அலங்கார
 மாக வலியப்பிரபை சந்திரப்பிரபை என்ற நகைகளை
 தரிப்பதுண்டு. அப்படியே அம்பாளும் தரிக்கிறாள். அல்லது
 அஷ்டமீ சந்திரனால் பிரகாசிக்கிற முன் சிரோபாகமுடையவள்.
 अष्टमीचन्द्रविभ्राजदलिकस्थलशोमिता என்று லலிதா ஸஹஸ்ர
 நாமத்தில் சொல்லியபடி சந்திரனையே தரிக்கிறாள் என்றும்
 வைத்துக்கொள்ளலாம். அவளுடைய கிருபையை வேண்டி
 இந்திரன், நாராயணர் முதலான தேவர்கள் அவளுடைய பாதா

விந்தங்களை அர்ச்சித்து வருகிறார்கள். இவ்வித மஹிமை பெற்ற அம்பிகையை நானும் எனக்குத் தருந்தவாறு ஸ்தோத்திரம் செய்கிறேன்.

(3)

आदिशान्तामक्षसूर्या विलसन्ती

भूते भूते भूतकदम्बप्रसवित्रीम् ।

शब्दब्रह्मानन्दमयीं तां तदिदामां

गौरीमम्बामम्बुरुहाक्षीमहमीडे ॥ ४ ॥

ஆதி ஸ்ஹாந்தா மக்ஷர மூர்த்யா விலஸந்தீம்

பூதே பூதே பூத கதம்ப ப்ரஸவித்ரீம் 1

ஸப்த ப்ரஹ்மரந்தமயீம் தாம் தடிதாபாம்

கௌரீ மம்பாமம்புருஹாக்ஷீ மஹமீடே ॥

अ आदि-அகாரம் முதல், क्ष-ஹ்நா-க்ஷகாரம் முடியவளாக, अक्षर-அக்ஷரங்களை யே, सूर्या-உருவமாக அடைந்து विलसन्ती-பிரகாசிக்கிற வளாயும், भूते भूते-ஒவ்வொரு ஸ்ருஷ்டி காலத்திலும், भूत-பஞ்ச மஹா பூதங்களின் (அல்லது பிராணி வாக்கங்களின்) कदम्ब-ஸமுஹங்களை, प्रसवित्री-உண்டுபண்ணுகிறவளாயும், शब्द-சப்தஸ்வரூபமான, ब्रह्म-பிரஹ்மமாய, आनन्दमयी-ஆனந்தம் நிறைந்தவளாயும், तदिदामां-மின் ன ல் பேரால் பிரகாசிக்கிறாளாயும், अम्बुरुह-அக்ஷீ-தாமரைக் கண்ணுள்ளவளாயுமுள்ள, अक्ष-அக்ஷ-தாயாரான, गौरी-கௌரியை, अह-ஹன், ईडे-ஸ்துதிக்கிறேன்.

பிரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டிக் கிரமத்தில் அவ்யக்தமாயிருந்த மாயா சக்தி ஆவிர்பாவமடையும்போது முடிவில் சப்தரூபமாக பரிணமித்து பிறகே அர்த்தரூபமாய் பரிணமிக்கிறாள். அதாவது நாமத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு ஒவ்வொரு ரூபத்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கிறார் என்று சொல்லப்படுவதால் அகாரம் முதல் ஸ்ஹகாரம் வரையுள்ள எல்லா அக்ஷரங்களுமே அம்பிகையின் ஸ்வரூபமேயாகும். அக்ஷராத்மிகையான மாயா சக்தியே சப்தப் பிரஹ்மம் எனப்படும். அதன் பிறகே ஸ்தூலமான பஞ்ச பூதங்களாகிய பிருத்வி அப்தேஜோ வாயு ஆகாசங்களும் அவை தனால் ஆன உலகங்களும் ஸகல பிராணிகளுடைய சரீரங்களும் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகின்றன. எவ்விதம் தாயாரின் கர்ப்பத்திலிருந்து

வேறாகத் தெரியாமலிருந்த சிசு பின்னால் பிரஸவித்த பிறகு தனியாக வியத்தமாகத் தெரிகிறதோ, அப்படியே பிரஸய காலத்தில் காரணமான மாயையில் அடங்கியிருந்த நாமருபாத்மகமான ஜகத் ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் வியத்தமாகத் தெரிகிறது. இவ் விஷயம் 7வது சுலோகத்திலும் சொல்லப்படுகிறது. மாயா சக்தி ஈக்தனாகிய பகவானைத் தவிர வேறு இல்லாதபடியால் சக்தியும் பிரகாச ஸ்வரூபமுள்ளது என்பதை மின்னல்போல் என்றும், ஸுக ஸ்வரூபமுள்ளது என்பதை ஆனந்தமயீ என்றும் இங்கு குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. (4)

ஸர்வ ஜகத்திற்கும் ஆதாரமாய் ஸமஷ்டி ரூபினியாய் விளங்கும் பராசக்தியே வியஷ்டியான ஒவ்வொரு பிராணியின் சரீரத்திலும் இருந்து வருவதால் அவனை இங்கே யே ஸாக்ஷாக்கரிக்க முடியுமென்பதை அடுத்த சுலோகத்தில் காட்டுகிறார்.—

மூலாதாராதுத்யதவிஷ்யா விசிரன்ध्र

सौरं चान्द्रं व्याप्य विहारज्वलिताक्षीम् ।

येयं सूक्ष्मात्सूक्ष्मतनुतां सुखरूपां

गौरीमभ्यामम्बुरुहाक्षीमहमीडे ॥ ५ ॥

மூலாதாராதுத்தித வீத்யா விதிரந்த்ரம்

ஸௌரம் சாந்த்ரம் வ்யாப்ய விஹார ஜ்வலிதாங்கீம் ।

யேயம் ஸுக்ஷ்மாத் ஸுக்ஷ்மதநுஸ்தாம் ஸுகரூபாம்

கௌரீமம்பாமர்புருஹாக்ஷீ மஹமீடே ॥

யா-எந்த, இய்-இவள், சூக்ஷ்மா-ஸுக்ஷ்மமான வஸ்துவைவிட, சூக்ஷ்மதனு:-ஸுக்ஷ்மமான ரூபத்துடன் இருக்கிறாளோ, தா-அந்த, சூக்ஷ்-ரூபா-ஆனந்தஸ்வரூபினியாயும், மூலாதாராத-மூலாதார சக்தரத்திலிருந்து உத்யத-மேல் செல்லும், விஷ்யா-வழியாக, விசிரன்ध्र-பிரஹ்ம-ஸந்திரத்தையும், சौर-ஸூர்ய நாமையான பிங்களாயையும், चान्द्र-சந்திர நாமையான இளையையும், व्याप्य-வியாபித்து, विहार-ஸந்தோஷமாய், ஸஞ்சரிப்பதினால், ज्वलित-மிகவும் பிரகாசிக்கிற, अक्षी-சரீரத்தோடு கூடியவளாயும், अम्बुरुहाक्षी-தாமரைக்கண்ணுள்ளவளாயுமுள்ள, अम्बा-தாயாரான, गौरी-கௌரியை, अहं-நான், ईडे-ஸ்துதிக்கிறேன்.

பராசக்தியானவன் பிராணிகளின் சரீரத்தில் மூலாதாரம் என்கிற சக்கிரத்தில் குண்டலமிட்டு ஸர்ப்பம்போல் தூங்குகிற மாதிரி இருந்து வருகிறான் என்றும் அவனை யோகாக்கினியால் எழுப்பிவிட்டால் அவன் அங்கிருந்து மெள்ள மெள்ள ஸுஷும்நா நாடிவழியாக ஸ்வாதிஷ்டானம், மணியூரகம், அநாஹதம், விசுத்தி ஆக்ஞையாகிய ஐந்து சக்கிரங்களையும் தாண்டிக்கொண்டு உச்சந் தலையிலுள்ள ஸஹஸ்ரார பத்மம் என்று சொல்லப்படுகிற பிரஹ்மரந்திரத்தில் போய்ச்சேர்ந்தால் அங்கேயிருந்து அமிருதப் பெருக்கு ஏற்பட்டு எல்லா நாடிகளிலும் வியாபித்து நிரதிசயமான ஆனந்தஸ்பூர்த்தி ஏற்படுகிறதென்று சாஸ்திரம் சொல்லியபடி யோகிகள் அனுபவிக்கிறார்கள். அந்த ரீதியே இந்தசுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (5)

முதலாவது சுலோகத்திலும் 4வது சுலோகத்திலும் பிரபஞ்சத்தை ஸ்ருஷ்டி செய்து ஸம்ரக்ஷித்து உபஸம்ஹாரம் செய்வதெல்லாம் பரதேவதையென்று சொல்லியிருக்கிறதே, உபநிஷத்துக்களிலோ பிரஹ்ம ஸுத்திரம் முதலான பிரமாண கிரந்தங்களிலோ பிரஹ்மத்தையல்லவா ஜகத்காரணமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது, என்ற ஸந்தேகம் வரக்கூடியதால் அதை நிவ்ருத்தி செய்வதற்காக அப்பரதேவதை பரமாத்மாவின் சக்தியாயிருப்பதால் அவருக்கு அதீனமாய்த் தான் ஜகத் ஸ்ருஷ்டி யாதிகளைச் செய்கிறாளே தவிர ஸ்வதந்திரமாகச் செய்யவில்லை என்பதை மேலால் காட்டுகிறார்:—

नित्यः शुद्धो निष्कल एको जगदीशः

साक्षी यस्याः सर्गविधौ संहरणे च ।

विश्वत्राणकीडनलोभां शिवपत्नीं

गौरीमन्वामम्बुरुहाक्षीमहमीडे ॥ ६ ॥

நித்ய: ஸுத்த: நிஷ்கல ஏகா ஜகதீஸ:

ஸாக்ஷீ யஸ்யா: ஸர்கவிதௌ ஸம்ஹரணே ச ।

விசுவத்ராண க்ரீடந லோலாம் ஸிவபத்நீம்

கௌரீ மம்பாமம்புருஹாக்ஷீ மஹமீடே ॥

ஜகதீச:-பிரபஞ்சத்திற்கெல்லாம் ஈசவரனாயுள்ள பரமாத்மா,

நித்ய:-சாக்ஷதராய், शुद्ध:-சுத்தராய், निष्कल:-அமசமற்றவராய், एक:-

ஒருவராய் இருந்துகொண்டு, **யஸ்யா**:-எவளுடைய, **சர்गविधौ**-ஸ்ருஷ்டி செய்யும் முறையிலும், **संहारणे च**-ஸம்ஹாரம் செய்வதிலும், **साक्षी**-ஸாக்ஷியாக மாத்திரம் இருக்கிறோ அந்த, **विश्वज्ञान**-உலகத் தை த காப்பாற்றுவதான, **कीदृश**-வினையாட்டில், **लोतां**-ஆசையுள்ளவளாயும், **विवर्णी**-பரமேசுவருடைய பத்னியாயும், **अम्बु रुहाक्षी**-தாமரை கண்ணுடையவளாயும் இருக்கிற, **अस्वा**-தாயாரான, **गौरी**-கௌரியை, **अहं**-ஊன், **ईडे**-ஸ்துதிக்கிறேன்.

பிரபஞ்சமானது ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி லயங்களுக்கு உள்பட்டிருப்பதால் சாசவதமல்ல. ஸுகம், துக்கம், நல்லது, கெட்டது என்றெல்லாமிருப்பதால் சுத்தமும்ல்ல. தேவர்கள், மனுஷ்யர்கள் மிருகாதிகள் என்றவாறெல்லாம் பேத்தத்தையடைந்து அவர்களுடைய கர்மானுஸாரமாக பலவித போக ஸாதனங்களாகிய லோகங்களாகவும் இருந்து வருவதால் அம்சமற்றது மாகாது. இவ்வளவு வேற்றுமையடைந்ததை ஒன்று என்றும் சொல்வதற்கிடமில்லை. இவ்விதமாக ஜகத்திற்குரிய தோஷங்கள் ஜகத்காரண பதார்த்தத்திலும் இருக்குமென்று சொன்னால் அதுவும் ஜகத்திலேயே சேர்ந்ததாக ஆகுமே தவிர ஜகத்திற்கு ஈசன் என்று சொல்லமுடியாது. ஆகையால் ஜகதீசனுயிருப்பவர் நித்யராய் சுத்தராய் அம்சரஹிதராய் ஏகராய் இருப்பதே சியாயம். அவர் தன் ஸ்வபாவத்திலிருந்து கொஞ்சமேனும் நழுவாமலிருந்தபோதிலும் அவருடைய ஸந்நிதி விசேஷத்தினால் அவருடைய சக்தி சேஷ்டித்து உலக வியாபாரங்களை செய்கிறான். அவர் இருப்பதினாலேயே இந்த எல்லா வியாபாரங்களும் ஏற்படுகின்றன. காந்தக்கல் தானாக ஒன்றும் செய்யாமல் போனாலும் அதன் ஸமீபத்தில் போன இரும்பு ஊசி ஆடும். அவ்விதமே மாயா சக்தி செய்வதையெல்லாம் பக்வான் ஸாக்ஷியர்களிருந்து பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார். அவன் பரதந்திரை என்பதைக் காட்ட அவனை பகவானின் பத்னியென்று சொல்லப்படுகிறது. (6)

பராசக்தி தான் ஏன் ஸ்ருஷ்டி செய்கிறான் என்றால் ஸ்ருஷ்டி செய்வதால் அவனுக்காவது பகவானுக்காவது அடையவேண்டிய லாபம் இல்லையென்பது வாஸ்தவம். ஆனால் பிரளய காலத்தில் ஸைல ஜீவராசிகளும் ஆத்யந்திக நாசத்தையடையாமல் அவரவர்களுடைய கர்மபீஜங்களோடு காரணாவஸ்தையில் லயம் மாத்திரம் அடைந்திருப்பதினால் அந்த கர்மங்கள் பலன் கொடுக்கவேண்டிய காலம் ஏற்படும்போது ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி அவசியமாகிறது.

நாம் தூங்கிக்கொண்டு இருக்கும்போது நமக்குள் லயமாகி
அடங்கியிருந்த கர்மாக்கள் பலனைக் கொடுப்பதற்காக நம்மை
எழுப்பி விடுவதுபோல, ஜீவர்களுடைய கர்மாக்களே மாயையையே
சேஷ்டிக்கும்படி செய்கிறது. ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் உலகத்திலுள்ள
எவ்வித தோஷங்களாலும் அவளும் கொஞ்சமேனும் பாதிக்கப்
படாமல் ஆனந்தமாய் தன் நாதனான பரமசிவனுடன் கைலாசத்
தில் வீற்றித்துக்கொண்டிருக்கிறாள் என்பதைக் காட்டுகிறார்:—

यस्याः कुक्षौ लीनमखण्डं जगदण्डं
भूयो भूयः प्रादुरभूदुत्थितमेव ।
पत्या सार्धं तां रजताद्रौ विहरन्ती
गौरीमन्त्राम्बुरुहाक्षीमहमीडे ॥ ७ ॥

யஸ்யா: குகுகுள லீநமகண்டம் ஜகதண்டம்
பூயோ பூய: ப்ராதூரபூதுத்திதமேவ ।
பத்யா ஸார்த்தம் தாம் ரஜதாத்ரௌ விஹரந்தீம்
கௌரீ மம்பாமம்புருஹாக்ஷீமஹமீடே ॥

यस्याः—எவளுடைய, कुक्षौ—உதரத்தில், लीनं—லயித்திருந்த,
अखण्डं—துண்டுபடாத, जगत्—உலகமாகிற, अण्डं—முட்டையானது,
उत्थितं एव—வெளிக்கிளம்பினதாகவே, भूयो भूयः—அடிக்கடி, प्रादुरभूत्—
வியக்தமாக உண்டாயிற்றே, तां—அந்த, रजताद्रौ—வெள்ளிமலையாகிற
கைலாஸபர்வதத்தில், पत्या सार्धं—பதியுடன் கூட, विहरन्ती—விஹரம்
செய்பவளாயும், अम्बुरुहाक्षीं—தாமரைக் கண்ணுள்ளவளாயும் உள்ள,
अम्बां—தாயாரான, गौरीं—கௌரியை, अहं—நான், ईडे—ஸ்துதிக்கிறேன்.

உதரத்தில் கர்ப்பம் ஏற்பட்டால் அது கிரமப்படி வளர்ந்து
வெளிப்படவேண்டிய ஸமயம் வந்தபோது அதை வெளிப்
படுத்தாமல் எப்படி தாயாரால் இருக்க முடியாதோ அப்படியே
தான் ஜீவர்களின் கர்ம பலன்கள் ஏற்பட்டு தீரவேண்டியதற்காக
ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டியாதி கார்யங்களை ஜகன்மாதா செய்ய
வேண்டியதாகவிருக்கிறது. இதனால் அவளுக்கு எவ்வித
சிரமமாவது ஸுகதுக்காதி தோஷ ஸம்பந்தமாவது கிடையாத
படியால் அவள் பகவானுடன் ஆனந்தமாகவே இருந்துவருகிறாள்.

உலகத்தில் தாயார் வயிற்றிலுள்ள சிசு தாயாரைவிட வேறு ஜீவன். பிறந்த பிற்பாடு வேறு ஜீவன் தான் என்பது வியந்த மாகவே தெரிகிறது. ஜகத் அம்பாளின் கர்ப்பத்திலுள்ள முட்டை போல் தான் என்றால் ஜகத்திற்குத் தனியாக இருக்கும் தன்மை உண்டென்று ஏற்படக்கூடியதால் அதை நிராகரிப்பதற்காக அடுத்த சுலோகம்:—

यस्यामोतं प्रोतमशेषं मणिमाला

सूत्रे यद्वत्कापि चरं चाप्यचरं च ।

तामध्यात्मज्ञानपदव्या गमनीयां

गौरीमन्त्रामम्बुरुहाक्षीमहमीडे ॥ ८ ॥

யஸ்யாமோதம் ப்ரோதமஸேஷம் மணிமாலா

ஸூத்ரே யத்வத் க்வாபி சரம் சாப்யசரம் ச ।

தாமத்யாத்மஞானபதவ்யா கமநீயாம்

கௌரீமம்பாமம்புருஹாக்ஷீமஹமீடே ॥

यद्वत् - எவ்விதம், मणिमाला - ரதனங்களின் வரிசை, सूत्रे - கயிற்றில் இருக்கிறதோ அவ்விதம், चरं च - அசையும் பொருளும், अप्यचरं च - அசையாப்பொருளும், कापि - எங்கிருந்தாலும், अशेषं - பாக்கி யன்னியில், यस्यां - எவளிடத்தில், ओतं - குறுக்கேயும், प्रोतं - நெடுகிலும் ஊடுருவியிருக்கின்றதோ, तां - அந்த, अध्यात्म - ஆத்மதத்வ விஷயமான, ज्ञानपदव्या - ஞான வழியாக, गमनीयां - அடையவேண்டியவளாயும், अम्बुरुहाक्षी - தாமரைக்கண்ணுள்ளவளாயும் உள்ள, अम्बा - தாயாரான गौरी - கௌரியை, अहं - நான், ईडे - ஸ்துதிக்கிறேன்.

கயிற்றில் எப்படி மணிகள் கோர்க்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ அதுபோல் என்பதினால் உலகம் உலைந்து சிதறிப்போகாமல் எல்லாவற்றையும் ஒன்றுசேர்த்து நிலைக்கும்படிச்செய்யும் தத்வம் அம்பிகை என்று ஏற்படுகிறது. ஆனால் அந்த திருஷ்டாந்தத்தில் கயிறு வேறு, மணிகள் வேறு என்றமாதிரி அம்பிகைக்கும் ஜகத்திற்கும் வேற்றுமையுண்டென்று நினைத்துவிடக்கூடா தென்பதற்காக நூல் எப்படி வஸ்திரத்தில் இப்படியும் அப்படியு மாக இருந்துகொண்டிருக்கின்றதோ, அதுபோலவே உலகத்தில் உள்ள ஸகல பதார்த்தங்களிலும் அம்பாள் வியாபித்திருக்கிறாள் என்கிறா. எப்படி வஸ்திரம் என்பதற்கு நூலைத் தவிர வேறு

ஸத்தை கிடையாதோ, எப்படி நூலை உருவிவிட்டால் வஸ்திரமே இல்லாமல் போய்விடுமோ, அதேமாதிரி ஜகத்திற்கு அம்பாளைத் தவிர்த்து ஸத்தை கிடையாது, அதிலிருந்து அம்பாளைப்பிரித்தால் ஜகத்தேயிராது, ஆகையால் ஜகத் என்பதே அம்பாளின் மாயை மான தோற்றமே தவிர வேறில்லை. இவ்விஷயம் நன்கு அனுபவத்திற்கு வரவேண்டுமானால் வேதாந்த விசாரத்தில் இறங்கி சிரவண மனஞதிகளைச் செய்யவேண்டும் என்பதையும் இங்கே காட்டியிருக்கிறார். (8)

ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி மிகப்பெரிய கார்யமாயிருப்பதால் அதற்கு பராசக்தி தேவையாயிருக்கலாம். ஸாமான்யமான உலக நடவடிக்கைகளுக்கு இங்குள்ள ஜீவர்களுடையவோ பதார்த்தங் களுடையவோ சக்தி போதாதாவென்றால் அந்த சக்தியும் அவளை சேர்ந்ததுதான். கல்வில் கெட்டியாயிருக்கும் சக்தி, ஜலத்தில் திரவமாயிருக்கும் சக்தி, அக்னியில் கடும் சக்தி முதலிய எல்லா சக்திகளும் அவளுடையதே. அவளே தான் கல்லாகவும் ஜலமாகவும் அக்னியாகவும் மற்றும் பலவிதமாகவும் இருப்பவள். அப்படியே சேதனர்களும் அவர்களிடமுள்ள இச்சை, ஞானம், கிரியை முதலிய சக்திகளும் அவளேதான் चिच्छक्तिश्चेतनाइया, जडशक्तिर्जडात्मिका என்று லலிதா ஸஹஸ்ரநாமத்தில் சொல்லிய படி ஸ க ல வி த ம ன ச க்திகளும் அவளுடையவைகளே. அவளுடைய வியாப்தியில்லாமல் எதுவும் யாரும் சக்தியுள்ளவர்களாக இருக்கமுடியாது. அவள் ஸர்வமங்களருபினியாயிருந்து யார் யார் எப்படி எப்படி தன்னை ஆராதிக்கிறார்களோ அததற்குத் தக்கபடி பலன்களைக் கொடுக்க எடுத்தமாயிருக்கிறாள் என்பதைக் கூறுகிறார் :—

नानाकारैः शक्तिकदम्बैर्भुवनानि

व्याप्य स्वैरं क्रीडति यैयं स्वयमेका ।

कल्याणीं तां कल्पलतामानतिभाजां

गौरीमम्बामम्बुरुहाक्षीमहमीडे ॥ ९ ॥

நானாகாரை: ஸக்தி கதம்பைர் புவநாநி

வ்யாப்ய ஸ்வைரம் க்ரீடதி யேயம் ஸ்வயமேகா ।

கல்யாணீம் தாம் கல்பலதாமாநதிபாஜாம்

கௌரீ மம்பாமம்புருஹாக்ஷீமஹமீடே ॥

யா-எந்த, ஐய்-இளை, ஐய்-தான், एका-ஒருவனாயிருந்து
கொண்டு, राजा-பலவித, आकार-ரூபங்களுடைய, कृति-சக்தி
களினுடைய, कदम्ब-கூட்டங்களினால், भुवनानि-உலகங்கள், व्याप-
வியாபித்துக்கொண்டு, स्वर-ஸ்வதந்திரமாக, क्रीडति-விளையாடு
கிறாளா, ता-அந்த, कल्याणी-ஸர்வகல்யாண ரூபினியாய், आनति-
भाजा-நமஸ்காரம் செய்திறவர்களுக்கு, कल्पता-கல்பலதை போல
விரும்பினதையெல்லாம் கொடுக்கக் கூடியவளாய், अम्बुहाक्षी-
தாமரை நேத்திரமுள்ளவளாய் இருக்கும், अम्बा-தாயாரான, गौरी-
கௌரியை, अह-நான், ईडे-ஸ்துதிக்கிறேன்.

தன்னுடைய விபூதிகளினாலேயே ஸகல உலகங்களையும்
வியாபித்துக்கொண்டு லீலையாகவே ஜகத்வியாபாரத்தை நடத்
திக்கொண்டிருக்கிற அம்பிகையை அண்டினவர்களுக்கு ஸர்வ
சுகமும் உண்டாகும். ஆனால், பக்தர்களுடைய கோரிக்கை
சுகமத்தில் மாத்திரம் என்பதில்லை, ஸுகத்தை அபேக்ஷித்
கிறதுபோலவே துக்க நிவிர்த்தியையும் அபேக்ஷிப்பார்கள்.
வாஸ்தவத்தில் அந்த ஸுகமும் ஸம்பாதிக்கிற காலத்திலும்,
அனுபவ காலத்திலும் முடிந்த காலத்திலும், கவனித்துப் பார்த்
தால் துக்கத்தையே கொடுக்கக்கூடியதாயிருப்பதால், அதை
அபேக்ஷிப்பதும் உசிதமில்லைதான். இவ்விதமாக ஸுகத்தை
யடையவோ துக்கத்தை விலக்கவோ வேண்டுமென்ற எண்ணமே
ராகத்தினாலும் துவேஷத்தினாலும் ஏற்படுகிறது. இவ்விரண்டுக்
கும் காரணம் ஆசையென்பது. அதை நிவிர்த்தி செய்துவிட்டால்
தன்னைத்தவிர வேறு எந்த பதார்த்தத்திலும் ராகமோ,
துவேஷமோ ஏற்படாது, ஸ்வரூப ஸுகமான நித்யாநந்தம்
தானாகவே பிரகாசிக்கும். அந்த ஆசையையும் அதனால் ஏற்படும்
கஷ்டங்களையும் விலக்கிவிடுவதற்கும் அம்பிகையின் பாதார
விர்தானுஸந்தானமேதான் ஸாதனம்.

(9)

आशापाशकुशविनाशं विदधानां

पादाम्भोजध्यानपराणां पुरुषाणाम् ।

ईशामीशार्वाङ्गहरां तामभिरामां

गौरीमम्बाम्बुरुहाक्षीमहमीडे ॥ १० ॥

ஆஸா பாஸுக்லேஸ விநாஸம் விததாநாம்

பாதாம்போஜ த்பாகபராணம் புருஷாணம் ।

ஸாஸாஸார்த்தாங்கஸூராம் தாபபிராமாம்

கௌரீமம்பாமம்புருஹாஷீமஹமீடே ॥

ஆசா-ஆசையாகிய, பாச-கட்டினால் ஏற்படும், க்ஷ-கஷ்டங்
களினுடைய, விநாச-நாசத்தை, பாஷாஸ்பாஜ-பாதபத்மங்களின், ஸ்யா-
த்யானத்தில், பராணா-ஈடுபட்டிருக்கும், புருஷாணா-மனிதர்களுக்கு,
வித்யாநா-செய்து கொடுப்பவளாயும், இஷா-பரமேசுவரியாயும், இஷா-
பரமேசுவரனுடைய, அஷ-பாதி, அக்ஷ-சரித்ததை, ஹா-எடுத்துக்கொண்ட
வளாயும், அஸிராமா-வெகும்மேஹாமாயுள்ளவளாயும், அஸுருஹாஷீ-
தாமரைக்கண்ணுடையவளாயும் இருக்கும், வா-அந்த, அஷ்வா-தாயாரான,
ஸூரீ-கௌரியை, அஹ்-நான், இஹே-ஸ்துதிக்கிறேன்.

முன்னால் 2, 6, 7 சுலோகங்களில் அம்பிகையை பரம
சிவனுடைய பத்னியாக வர்ணித்துவிட்டபடியால் அவளுடைய
ஸ்வரூபம் வேறுதானே என்ற ஸந்தேகத்திற்கு இடமன்னியில்
இந்த சுலோகத்தில் சக்தியும் சக்தனும் சேர்ந்து ஒரே தத்வமே
தவிர வேறல்லவென்பதைத் துலக்கி அர்த்தநாரீசுவர
அவரைத்தை எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

(10)

இந்த ஸ்தோத்ரத்தைப் பாராயணம் செய்வதால் ஏற்படும்
பலனைக் கடைசியான 11வது சுலோகத்தில் காட்டுகிறார்:—

प्रातःकाले भावविशुद्धः प्रणिधाना-

द्भक्त्या नित्यं जल्पति गौरीदशकं यः ।

वाचां सिद्धिं संपदमग्रयां शिवभक्तिं

तस्यावरयं पर्वतपुत्री विदधाति ॥ ११ ॥

ப்ராத:காலே பாவ விஸுத்த: ப்ரணிதாநாத்

பக்த்யா நித்யம் ஜல்பதி கௌரீதசகம் ய: ।

வாசாம் ஸித்திம் ஸம்பதமக்ர்யாம் சிவ பக்திம்

தஸ்யாவுரயம் பர்வதபுத்ரீ விததாதி ॥

ய:-எவர், நியம்-பிரதிதினம், பாத:காலே-காலே வேளையில், பரி-
 யானாத்-ஏகாக்ரமாக தியானம் செய்து, பாவ-எண்ணத்தில், விசுஷ:-
 ஸல்ல சுத்தியுள்ளவனாய், பக்யா-பக்தியோடு, நாரீ-சுந்தரி-கௌரீ
 ஸம்பந்தமான பத்து சுலோகங்களை, ஜஹபதி-சொல்கிருதினா, தத்ய-
 அவனுக்கு, வாசா-வாக்குகளுடைய, சித்தி-ஸித்தியையும், அபயா-
 மேலான, சம்பத்-ஸம்பத்தையும், சிவபக்தி-சிவபக்தியையும், பவத்-
 புதி-பர்வத ராஜபுத்திரியான கௌரீதேவி, அவத்ய-கட்டாயமாக,
 வித்யாதி-கொடுக்கிறாள்.

பத்து சுலோகங்கள் கொண்ட 'கௌரீதசகம்' என்ற இந்த
 ஸ்தோத்ரத்தை மனதில் கெட்ட எண்ணங்களில்லாமல் சுத்த
 மான மனத்துடனும் ஏகாக்ர புத்தியுடனும் அதாவது வேறு
 ஒன்றிலும் மனதைச் செலுத்தாமல் இதில் கூறப்பட்டபடி
 கௌரியின் ஸ்வரூபத்திலேயே மனதைச் செலுத்திக்கொண்டு
 பக்தியுடன் ப்ரதிதினம் காலையில் பாராயணம் செய்பவருக்கு
 வாக்ஸித்தி, சிறந்த ஐசுவர்யம், ஞானதாதாவான பரமசிவனிடம்
 பக்தி இவை எல்லாவற்றையும் கட்டாயம் அருள்புரிகிறாள். எந்த
 ஸ்தோத்ரத்தைப் பாராயணம் செய்தாலும் அந்தரங்கசுத்தி,
 பக்தி, ஐகாக்ரயம் இம்முன்றும் அவசியமாக இருக்கவேண்டும்.

கௌரீதசகம் முற்றும்.

॥ श्रीः ॥

३. श्रीत्रिपुरसुन्दर्यष्टकम् ॥

ஸ்ரீ த்ரிபுரஸுந்தரி அஷ்டகம்

[சித்ஸ்வரூபமான ஆத்மாவை முடிக்கொண்டு தானே ஆத்மா போல் பிரகாசித்து வருகிற ஜடமான ஸ்தூல-ஸுலக்ஷ்ம-காரண சரீரங்களுக்கு அழகைக்கொடுப்பது அந்த ஆத்மாவின் சித் சக்தியேயாகும். இம்முன்று சரீரங்களையும் முன்று புரங்களாக பாவித்து அந்நகரங்களை சோபிக்கவைக்கிறவளாக அந்த சித் சக்தியை பாவிக்கும்போது அவளுக்கு த்ரிபுரஸுந்தரி என்ற பெயர் ஏற்படுகிறது. அந்த சக்தியின் வலிமையினால்தான் அம் முன்று சரீரங்களால் ஏற்பட்டிருக்கும் ஸம்ஸாரமாகிற கட்டி விருந்து விடுதலையடைய வேண்டியிருக்கிறது. அம்முப்புரங்களையும் நாசம் செய்து ஸ்வயம் ஜ்யோதிஸ்ஸாக விளங்கும் சுத்தமான சைதன்யமே பரமசிவனாகும். அவ்வித சித்சக்தியை த்ரிபுரஸுந்தரி என்ற அவஸரத்தில் இந்த ஸ்தோத்திரத்தில் ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் ஸ்துதிக்கிறார். ஆனால் இதில் அவள் உபாஸகர்களுக்காக தரித்திருக்கும் திவ்யமான முர்த்தியையே வர்ணிக்கிறாரே தவிர அவளுடைய தத்வத்தை எடுத்துச்சொல்லவில்லை. அவளுடைய ரூபலாவண்யம், கருணை, பெருமை, ஸௌப்யம் இவைபோலுள்ள மனோஹரமான அம்சங்களில் மனஸ் ஈடுபட்டு அம்பிகையை தியானம் செய்ய ஆரம்பித்தால் அவளுடைய தத்வம் தானாகவே விளங்குமென்று ஸ்ரீமத் ஆசார்யாவின் தாத்பர்யம்.]

कदम्बवनचारिणीं मुनिकदम्बकादम्बिनीं

नितम्बजितभूधरां सुरनितम्बिनीसेविताम् ।

नवाम्बुरुहलोचनां अमिनवाम्बुदश्यामलां

त्रिलोचनकुदुम्बिनीं त्रिपुरसुन्दरीं आश्रये ॥ १ ॥

கதம்பவந சாரினீம் முநி கதம்ப காதம்பிரீம்

நிதம்ப ஜித பூதராம் ஸுர நிதம்பிரீ ஸேவிதாம் ।

நவாம்புருஹ லோசநாம் அபிநவாம்புத ச்யாமளாம்

த்ரிலோசந குடும்பிரீம் த்ரிபுரஸுந்தரிமாச்யே ॥

கடம்வ-வன-வாரிணி—கதம்ப வனத்தில், ஸஞ்சரிப்பவளாயும், **சுனி-கடம்வ-காடம்வினி**—முனிவர்களின் கூட்டத்திற்கு (அனுக்ரஹத்தை வர்ஷிக்கும்) மேகம் போலுள்ளவளாயும், **நிதம்வ-ஜித-மூதரா**—நிதம்ப பிரதேசத்தால் மலையை ஜயித்தவளாயும், **சுர-நிதம்வினி-சேவிதா**—தேவஸ்திரிகளால் ஸேவிக்கப்பட்டவளாயும், **நவ-அம்புரஹ-லோचना**—புதிதாய் மலர்ந்த தாமரைபோலுள்ள கண்களையுடையவளாயும், **அமினவ-அம்புர-ஹ்யாமலா**—புதிதாய் ஏற்பட்ட மேகம்போல் சியாமளவண்ணமுள்ளவளாயும், **நிலோचना குடும்பினி**—முக்கண்ணனான பரமேசுவருக்கு பத்தினியாயும் உள்ள, **நிபுரஸுந்தரி**—த்ரிபுரஸுந்தரியை, **அக்ஷயை**—ஆசிரயிக்கிறேன்.

கதம்ப மரங்கள் மிகுந்ததான வனத்தில் ஸஞ்சரிப்பவள். மேகங்கள் மழையைப்பொழிந்து தாபத்தைப் போக்குவதுபோல காட்டிலிருந்துகொண்டு தன்னை நினைக்கும் முனிகளாங்களின் ஆதரவாகிய தாபங்களைப் போக்குகிறாள் அம்பிகை. அவளுடைய நிதம்ப பிரதேசம் பெரியதாயும் கடினமாயுமுள்ளது. தேவஸ்திரிகளெல்லோரும் அவளை ஸேவிக்கிறார்கள். புதிதாக மலர்ந்த தாமரைபோல் அழகிய கண்களுள்ளவள். புதிய நீருண்ட மேகம்போன்ற காந்தியுள்ளவள். முக்கண்ணனான பரமசிவனின் பத்தினி. இந்த த்ரிபுரஸுந்தரியை சரணமடைகிறேன். **நிபுரஸுந்தரி** என்று ஸௌந்தர்யலஹரியில் ஆசார்யானும் 'கடம்வ-வன-வாசினி' 'காடம்வ-காந்தர்வ-வாசினி' என்று சியாமளா தண்டகத்தில் காளிதாஸனும் கூறியுள்ளார்கள். முக்கண்ணன் தனது முன்னுதவது நெற்றிக்கண்ணால் காமனை எரித்தார். அவருடைய குடும்பினி—மனைவி என்பதால் அவர் கோபத்தை அடக்கி அவர் மனத்திற்கு இன்பமூட்டும் தன்மையுள்ளவள் என்று தெரிகிறது. ஆதலால் அம்பிகையின் அருள் பெற்றவருக்கு பரமசிவனின் ப்ரஸாதமும் கிடைக்கும்.

(1)

கடம்வ-வன-வாசினி கனகவல்லகிவாரிணி

மஹாமணிவாரிணி மூலசமுலசதாரணி ।

ஹ்யாமினவகாரிணி விஷடரோचनाவாரிணி

நிலோனகுடும்பினி நிபுரஸுந்தரி அக்ஷயை ॥ 2 ॥

கதம்பவந வாஸிநீம் கநகவல்லகீ தாரிணீம்
 மஹார்ஹ மணி ஹாரிணீம் முக ஸமுல்லஸத்
 வாருணீம் ।
 தயா விபவ காரிணீம் விஸுதரோசநாசாரிணீம்
 த்ரிலோசந குடும்பிநீம் த்ரிபுரஸுந்தரீ மாச்ரயே ॥

கதம்பவன-வாசினீ-கதம்பவனத்தில் வஸிப்பவளாயும், கனக-
 வல்லகி காரிணீ-ஸுவர்ணமயமான வீணுவாத்யத்தை தரித்திருப்ப
 வளாயும், மஹா-மணி-ஹாரிணீ-மிகவும் மதிப்புள்ள ரத்னங்களாலான
 மாலைகளையுடையவளாயும், முக-சமுல்லஸத்-வாருணீ-வாயில் நன்கு
 சோபிக்கும் ஸுரையோடு கூடியவளாயும், தயா-விபவ-காரிணீ-
 தையினால் ஐசுவரியத்தைக் கொடுப்பவளாயும், விஸுத-ரோசனா-காரிணீ-
 சுத்தமான கோரோசனையை உபயோகிக்கிறவளாயும், த்ரிலோசன-
 குடும்பினீ-முக்கண்ணன் பத்தினியாயும் உள்ள, த்ரிபுரஸுந்தரீ-
 த்ரிபுரஸுந்தரியை, அக்ஷய-ஆசிரயிக்கிறேன்.

கதம்பவனத்தில் வஸிப்பவள் ஸுவர்ணமயமான வீணு
 வாத்யத்தை கையில் தரித்துக்கொண்டு வாசிப்பதன் மூலம் தன்
 பர்த்தாவான பரமசிவனை ஸந்தோஷப்படுத்துகிறாள். அவள்
 கழுத்தில் அணிந்துகொண்டிருக்கிற மாலையிலுள்ள ஒவ்வொரு
 ரத்னமும் விலைதிக்கமுடியாதது. வாருணி என்ற சிறந்த
 மத்யத்தின் வாசனை முகத்தில் வீசுகிறது. கருணையினால் பக்தர்
 களுக்கு எல்லா ஐசுவரியங்களையும் அருளுகிறாள். சுத்தமான
 கோரோசனையை உபயோகிக்கிறாள். முக்கண்ணன் பத்தினியான
 இந்த த்ரிபுரஸுந்தரியை ஆச்ரயிக்கிறேன். இந்த சுலோகத்
 திலும் சுவது சுலோகத்திலும் வீணுபாணியாக த்ரிபுரஸுந்தரியை
 வர்ணிக்கிறார். (2)

கதம்பவனசாலயா குசுமரோஜஸந்மாலயா
 குசுபமிதஸைலயா குருகுபாலசத்வேலயா ।
 மதாருணகபாலயா மதுரமீதவாசாலயா
 கயா஽பி கனனிஸயா கவசிதா வய் லீலயா ॥ 3 ॥

கதம்பவந ஸாலயா குசுபரோல்லஸன்மாலயா
 குசோபமிதஸாலயா குருக்ருபாலஸத்வேலயா ।

மதாருண கபோலயா மதுரகீதவாசாலயா
கயாடபி கநநிலயா கவசிதா வயம் லீலயா ||

கவுஷ-வன-சாலயா-கதம்பவனத்தை இருப்பிடமாயுள்ளவளும், குகமர-தலசு-மாஸ்யா-ஸ்தனங்களில் நன் கு சோபிக்கிற மாலைகளோடு கூடியவளும் குக-தாமித-வீலயா-குன்றுகளுக்கு ஸ்மமான ஸ்தனங்கையுடையவளும் சூருபா-தஸு-வீலயா-மிகுதியான கருணையிற் பிரகாசமான எல்லை போலுள்ளவளும் மது-அருண-கபோலயா-மதத்தினால் சிவந்த கன்னங்கையுடையவளும் மது-ர-கீத-வாசாலயா-வெகு அழகாக பாட்டுகளைப்பாடுகிறவளும் வன-வீலயா-மேகம் போல் நிலவாண்முள்ளவளுமான கயாடபி-வாணிக்க முடியாத ஏதோஒரு வீலயா-விளையாட்டினால் வய-நாங்கள் கவசிதா-கவசம் போட்டாற் போல் ரக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறோம்.

கதம்பவனத்தில் ஸாந்தியம்கொண்டு பிரகாசிக்கிறவள். கழுத்தில் அணிந்துகொண்டுள்ள முக்தாஹாரம் ஸ்தனங்களின் மேல் விளங்குகிறது. ஸ்தனங்களோ மலைகள்போல் பருத்தும் கடினமாகவுமுள்ளன. அவளிடமுள்ள கருணை ஸமுத்ரம்போலும் அவள் அதன் கரை போலும் விளங்குகிறாள். மாதக திரவ்யங்களை உபயோகிப்பதால் உள்ளம் சிவந்து விளங்குகிறது. அவள் பேசும் மொழி இனிமையான பரட்டுப்போல உள்ளது 'ஸரஸ்வதி வீணை வாசிக்கும்பொழுது அதைக் கேட்டு சந்தோஷமிகுதியால் அம்பாள் சொன்ன 'சாஸு' என்ற வார்த்தையின் நாதம் வீணை நாதத்தை தோற்கடித்துவிட்டது' என்று ஸௌந்தர்யலஹரியில் கூறுகிறார். இம்மாதிரியான உருவத்தை பக்தர்களுக்கருள்புரிய அம்பிகை விளையாட்டாகவே எடுத்துக்கொள்கிறாள். இதை தியானம் செய்வதன் மூலம் எங்களுக்கு இந்த ஸ்வரூபம் கவசமாக பாதுகாப்பாக அமைந்துவிட்டது. இனி ஸம்ஸாரத் துன்பங்கள் ஒன்றும் எங்களிடம் நெருங்கமுடியாது. (8)

கவுஷ்வனமஹ்யா கனகமண்டலோபஸிதா

பஹுசுருவாஸினி சததஸித்வசௌமினிம் ।

விஹிதஜபாருசி விகவசந்ரூடாமணி

நிலோசனகுஹினி நிபுரஸுந்தரிமாப்யே ॥ 8 ॥

கதம்பவநமத்யகாம் கநகமண்டலோபஸ்திதாம்
ஷடம்புருஹவாஸிரீம் ஸததஸித்தஸௌதாமிரீம் ।
விடம்பிதஜபாருசிம் விக்சசந்த்ரகுடாமணிம்
த்ரிலோசனகுடும்பினீம் த்ரிபுரஸுந்தரீமாச்ரயே ॥

कदम्ब-वन-मन्थनी-கதம்பவனத்தின் மத்தியில் இருப்பவளாயும்,
कनक-मण्डल-उपस्थिता-ஸுவர்ண மண்டலத்தில் இருப்பவளாயும்,
षड्-अमूरुह-वासिनी-(முலாதாரம் முதலான ஆறு சக்கிரங்களாகிற)
ஆறு பத்மங்களில் வசிக்கிறவளாயும், सतत-सिद्ध-सौमिनी-எப்
பொழுதும் நிலையாக இருக்கிற மின்னல்போலுள்ளவளாயும், विडम्बित-
अपा-वृत्ति-ஜபாபுஷ்பத்தின் கார்த்திக்கு ஒப்பானவளாயும், विकच-चन्द-
चूडामणि-பிரகாசமான சந்திரனை சிரஸில் அலங்காரமாக தரிப்பவளாயும்,
निलोचन-कुटुम्बिनी-முக்கண்ணனின் பத்னியாயுமுள்ள, निरुसुन्दरी-
த்ரிபுரஸுந்தரியை, ஜாஅயே-ஆச்ரயிக்கிறேன்.

கதம்பவனத்தில் நடுவில் இருப்பவள். ஸுவர்ணமண்டலத்
தில் அல்லது ஸுவர்ணம்போல் கார்த்தியுள்ள மண்டலத்தில்
ஹார்ந்தியம் கொண்டவள். நம் சரீரத்தில் உள்ள முலாதாரம்,
ஸ்வாதிஷ்டானம், மணிபூரம், ஆநாஹதம், ஆஜ்ஞா, விகத்தி
என்னும் தாமரை போன்ற ஆறு சக்கரங்களில் வெவ்வேறு
அவஸரமாக வஸிப்பவள். நாம் கானும் மின்னல் தோன்றி
மறைந்துவிடுகிறது. மின்னல் நிலையாக இருக்குமானால் அதன்
கார்த்தியை அம்பாளுக்கு உபமானமாகச் சொல்லலாம்.
செம்பரத்திப் பூப்போல் சிகப்பாக பிரகாசிப்பவள். பிரகாச
முள்ள சந்திரனை சிரஸில் குடாமணியாக தரித்திருக்கிறாள்.
இந்த முக்கண்ணன் பத்னியான த்ரிபுரஸுந்தரியை ஆச்ரயிக்
கிறேன்.

(4)

இவ்விதமாக நான்கு கலோகங்களில் அம்பிகையை கதம்ப
வனத்திலிருப்பதாக வர்ணித்துவிட்டு அவளுடைய திவ்ய
மூர்த்தியை மாத்திரம் மேல் முன்று கலோகங்களால் வர்ணிக்
கிறார்:—

कुचाश्रितविपश्चिका कुटिलकुन्तलालंकृतां

कुशेशयनिवासिनी कुटिलचिचिद्वेषिणीम् ।

மதாருணவிலோசனா மனசிஜாரிசம்மோहिनी

மதந்நமுநிகந்யகா மதூரபாஷினிமாச்யே || ௫ ||

குசாஞ்சித விபஞ்சிகாம் குடிலகுந்தளாலங்க்ருதாம்
குசேஸ்யநிவாஸிநீம் குடிலசித்தவித்வேஷினீம் 1
மதாருணவிலோசநாம் மநஸிஜாரிஸம்மோஹிநீம்
மதங்கமுநிகந்யகாம் மதூரபாஷினீமாச்யே ||

கூச-அஷ்வித-விபஷ்வினா-ஸ்தனத்திற் பட்டுக்கொண்டிருக்கிற
வீணையுடையவளும், குடில-குந்தலாங்குதா-சுருண்ட கேசங்களால்
அலங்கரிக்கப்பட்டவளும், குசேஸ்ய-நிவாஸினி-தாமரையில் வளரிப்
பவளும், குடிலசித்த-விதேஷினி-கோணலான புத்தியுள்ளவர்களை
வெறுப்பவளும், மதாருண-விலோசனா-மதத்தினால் சிவந்த கண்களை
யுடையவளும், மனசிஜாரி-சம்மோहिनी-மனமதனின் சத்ருவான
பரமேசுவரனு நன்கு மோஹிக்கச் செய்பவளும், மதந்ந-முநிகந்யகா-
மதங்க மஹர்ஷியின் புத்திரியும், மதூர-பாஷினி-அழகாகப் பேசுகிறவளு
மான தேவிபை, அச்யே-ஆசிரியிக்கிறேன்.

அம்பிகை வீணையை மார்பில் சாத்திக்கொண்டிருப்பதால்
அது ஸ்தன பிரதேசத்திலும் பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது.
அவளுடைய சுருண்ட கேசங்களே ஆபரணம்போல் விளங்குகிறது.
தாமரைப்பூவில் வாஸம் செய்பவள். அல்லது பக்தர்களின்
ஹிருதய கமலத்தில் வளர்ப்பவள் நேர்மையில்லாமல் வஞ்சிக்கும்
புத்தியுள்ளவர்களை வெறுப்பவள். (கேசத்திலுள்ள கௌடில்யம்
அலங்காரமாகிறது. இது புத்தியிலிருக்குமானால் அவன்
முன்னேற முடியாது) மதத்தால் கண்கள் சிவந்திருக்கின்றன.
காமனை எரித்த பரமசிவனும் இந்த அம்பாளின் உருவத்தைக்
கண்டு அதிலும் கண் பார்வையைக் கண்டு மயங்குகிறார். மதங்க
முனிவரின் பெண்ணாக அவதரித்தவள் இனிமையாகப் பேசுபவள்
இந்த அம்பிகையை ஆசிரியிக்கிறேன். (இந்த ஸ்தோத்திரத்தில்
மாதங்கியின் ஸ்வரூபம் அதிகமாக வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது.
மந்திரசாஸ்திரத்தில் மாதங்கியை ச்யாமனையாகவும் வீணையை
தரித்தவனாகவும் கதம்பவனத்தில் வசிப்பவனாகவும் வர்ணிக்கப்
பட்டிருக்கிறது. காளிதாஸனும் சியாமளாதண்டகத்தில்
சியாமளையை இவ்வாறே வர்ணிக்கிறார்.)

(5)

स्मरैत्प्रथमपुष्पिणीं रुधिरबिन्दुनीलाम्बरां
 गृहीतमधुपात्रिकां मदविघूर्णनेत्राञ्चलाम् ।
 घनस्तनभरोजतां गलितचूलिकां श्यामलां
 त्रिलोचनकुटुम्बिनीं त्रिपुरसुन्दरीमाश्रये ॥ ६ ॥

ஸ்மரேத்ப்ரதமபுஷ்பினீம் ருதிரபிந்துநீலாம்பராம்
 க்ருஹீத மதுபாத்ரிகாம் மதவிஈர்ண நேத்ராஞ்சலாம் ।
 கனஸ்தனபரோந்நதாம் களிதசூனிகாம் ச்யாமளாம்
 த்ரிலோசநகுடும்பினீம் த்ரிபுரஸுந்தரீமாச்யே ॥

स्मर-इत्-प्रथम-पुष्पिणी-மன்மதன்வரும் குறிப்பான முதல் தடவை
 புஷ்பவதியானவளும், रुधिर-बिन्दु-नीलाम्बरां-ரக்தம்போல் சிவப்பான
 புள்ளிகளுடன்கூடிய நீலமான சேலையுடையவளும், गृहीत-मधुपात्रिका-
 மதுபாத்ரத்தை கிரஹித்துக்கொண்டிருப்பவளும், मद-विघूर्ण-नेत्र-
 अञ्चला-மதத்தினால் சுழலுகின்ற கண்களின் ஓரங்களுடையவளும்,
 घन-स्तन-भर-उजता-கனமான ஸ்தனங்களின் பாரத்தினால் நிரிர்ந்திருப்
 பவளும், गलित-चूलिका-அவிழ்ந்த கேசங்களையுடையவளும், श्यामला-
 சியாமலா-முள்ளவளும், त्रिलोचन-कुटुम्बिनी-மூக்கண்ணனின் பத்னி
 யுமான, त्रिपुर-सुन्दरी-த்ரிபுரஸுந்தரியை, आश्रये-ஆசிரயிக்கிறேன்.

முதல் தடவையாக ருதுவானவள். சிகப்புப் புள்ளியுடன்
 கூடிய நீலாம்பரத்தை தரித்துக்கொண்டிருக்கிறாள். கையில்
 மத்யபாத்ரத்தை தரித்துக்கொண்டு அதை பானம் செய்கிறாள்.
 மதலாஹிரியால் கண்கள் சுழலுகின்றன. பருத்தும் பெரியதும்
 நெருக்கமுள்ளதுமான ஸ்தனபாரங்களால் நிரிர்ந்து இருப்பவள்.
 கேசங்கள் அவிழ்ந்திருக்கின்றன. சியாம வர்ணமுள்ளவள்.
 மூக்கண்ணனின் பத்னியான இந்த த்ரிபுரஸுந்தரியை சரணம்
 அடைகிறேன். (6)

सकुन्तलविलेपनामलिकचुम्बिकस्तूरिकां
 समन्दहसितेक्षणां सशरचापपाशाकुशाम् ।
 अशेषजनमोहिनीमरुणमान्यभृषाम्बरां
 जपाकुसुममासुरां जपविधौ स्मराम्यम्बिकाम् ॥ ७ ॥

ஸகுங்குமவிலேபநாம் அளிகசும்பிகஸ்தூரிகாம்
 ஸமந்தஹஸிதேகக்ஷணம் ஸௌரசாபபாஸாங்குஸாம் 1
 அஸேஷ ஜநமோஹிரீம் அருணமால்யபூஷாம்பராம்
 ஜபாகுஸுமபாஸுராம் ஜபவிதௌ ஸ்மரேதம்பிகாம்ப ॥

சகுங்கும-விலேபநா-குங்குமப்பூ கலந்து சிவப்பான சந்தனத்தைப் பூசிக்கொண்டிருப்பவரும், அலிக-சும்பிக-ஸ்தூரிகா-நெற்றியில் கஸ்தூரி திலகம் அணிந்திருப்பவரும், சமந்தஹஸிதேகக்ஷணா-மந்த ஹாஸத்துடன் சேர்ந்தபார்வையுடையவரும், சஸா-ராப-பாஸ-அங்குஸா-அம்பு, வில், பாசம், அங்குசம் இவைகளையுடையவரும், அஸே-ஜந-மோஹிரீ-ஸகல ஜனங்களையும் மோஹிக்கச் செய்பவரும், அருண-மாஸ்ய-மூஷ-அஸ்வர-சிவந்த மாலைகள், நகைகள், வஸ்திரம், இவைகளையுடையவரும், ஜபா-குஸும-மாஸுரா-ஜபா புஷ்பம்போல் பிரகாசிக்கிறவளுமான், அஸ்விகா-ஜகந்மாதாவை, ஜப-விதௌ-ஜபம் செய்யும்போது, ஸராஸி-ஸ்மரிக்கிறேன்.

குங்குமப்பூ கலந்த செந்நிறமான சந்தனத்தை உடலில் பூசிக்கொண்டிருக்கிறான். நெற்றியில் கஸ்தூரி திலகம், புன்சிரிப்புடன் கூடிய பார்வை. கரும்பு வில், புஷ்பபாணம், பாசம், அங்குசம் இவைகளை நான்கு கைகளிலும் தரித்துக் கொண்டிருக்கிறான். தனது மாயா சக்தியால் எல்லா ஜனங்களையும் மோஹிக்கும்படி செய்கிறான். அவன் அணிந்துள்ள மலர் மாலை, ஆபரணங்கள், வஸ்திரம் எல்லாம் செந்நிறமாக உள்ளன. அவன் சரீரமும் செம்பரத்தப்பூப்போல் காந்தியுள்ளது. இவ்விதமான அம்பிகையின் ஸ்வரூபத்தை மந்திரங்களை ஜபிக்கும்போது தியானிக்கவேண்டும். (ஸ்ரீவித்யாமந்திரத்துக்கு இது தியான சுலோகமாக அமைந்துள்ளது. அம்பிகையின் ஸ்வரூபம் முழுவதும் சிவப்பாயிருக்கிறது என்பதை ஹைந்தர்யலஹரி 23-வது சுலோகத்தில் கூறுகிறார்.)

(இந்த சுலோகத்தில் வர்ணித்திருக்கிறபடி சிவப்புவர்ணத்துடன் சிவப்பு வஸ்திராபரணதிகளுடன் பிரஸன்ன முகத்துடன் இருப்பதே அம்பிகையின் ஸாதாரணமான மூர்த்தி. முன் சுலோகங்களில் கண்டவை வெவ்வேறு அவஸரங்களைக் குறிக்கின்றன)

(7)

முதல் சுலோகத்தில் தேவஸ்திரீகள் அம்பிகையை ஸேவிப்பதாகப் பொதுவாகச் சொல்லப்பட்டது. தேவேந்திரனுடைய பத்னியான சரீதேவியும், ஸர்வலோகபிதாமஹரான பிரஹ்மாவின் பத்னியான ஸரஸ்வதீதேவியும், ஸ்ரீமத் நாராயணருடைய பத்னியான லக்ஷ்மீதேவியும் கூட அம்பிகைக்கு பலவித கைங்கர்யங்கள் செய்கிறார்களென்பதை கடைசி சுலோகத்தில் காட்டுகிறார் :—

புரந்தரபுரந்திரகாசிகுரவந்தஸைரந்திரிகா
பிதாமஹபதிவ்ரதாபடுபடரசர்ச்சாரதாம் ।
முகுந்தரமணீமணீஸஸதலங்கரியா காரினீம்
பஜாமி ஸுவுநாஸிகா சூரவதூடிகாசேடிகாம் ॥ ௮ ॥

புரந்தரபுரந்திரிகாசிகுரபந்தஸைரந்திரிகாம்
பிதாமஹபதிவ்ரதாபடுபடரசர்ச்சாரதாம் ।
முகுந்தரமணீமணீஸஸதலங்கரியா காரினீம்
பஜாமி புவுநாபபிகாம ஸுரவதூடிகாசேடிகாம் ॥

புரந்தர-புரந்திரகாசிகுர-வந்த-ஸைரந்திரிகா-தேவேந்திரனுடையபத்னி எவளுடைய கேசங்களை பின்னல்போடும் வேலையிலுள்ளவளோ, பிதாமஹபதிவ்ரதாபடுபடரசர்ச்சாரதாம்-பிரஹ்மாவின் பத்னி எவளுக்கு அழகான சந்தனத்தைப் பூசுவதில் ஈடுபட்டவளோ, முகுந்தரமணிமணி-ஸஸத-அலங்கரியா-காரினீ-மஹாவிஷ்ணுவின் பத்னி எவளுக்கு ரத்னங்களுடன் பிரகாசிக்கும் அலங்காரத்தை செய்து வைப்பவளோ, சூர-வதூடிகா-சேடிகா-தேவஸ்திரீகள் எவளுக்கு பரிசாய்வு செய்கிறவர்களோ, அந்த ஸுவுநாஸிகா-ஜகம்மாதாவை, பஜாமி-பஜிக்கிறேன்.

தேவேந்திரனின் பிரியநாயகியான இந்திராணி சைரந்திரியா யிருந்து அம்பிகையின் கேசத்தை வாரிப்பின்னி அலங்கரிக்கிறாள். பிரஹ்மாவின் பத்னியான ஸரஸ்வதியும் மிகத்திறமையுடன் உயர்ந்த சந்தனம் தயாரித்து அம்பிகையின் சரீரத்தில் அதைப் பூசும் கைங்கரியத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறாள். மஹாவிஷ்ணுவின் காதையான லக்ஷ்மீ ரத்னபரணங்களால் மிக அழகாக அம்பாளுக்கு அலங்காரம் செய்கிறாள். தேவப்பெண்கள் யாவரும் அம்பிகைக்குச் சேடிகளாக இருந்து பலவிதமாக கைங்கர்யம்

ஸ்ரீ த்ரிபுரஸுந்தரி அஷ்டகம்

செய்கிறார்கள். அவன் உலகம் முழுவதற்கும் மாதா. எல்லோரும் அவனுக்குக் குழந்தைகள். ஜகன்மாதாவை தியானித்து அவன் அருளைப்பெற்றுவிட்டால் இந்திரன், இந்திராணி, பிரஹ்மா, ஸரஸ்வதீ, விஷ்ணு, லக்ஷ்மீ இவர்களின் அருளும் தானாகவே கிடைத்துவிடும். அதற்காகத் தனி முயற்சி தேவையில்லை. ராஜாவின் பிரியத்தைப் பெற்றுவிட்டால் மந்திரி முதலான ஊழியர்களும் அவனிடம் பிரீத்கொள்வார்கள். அம்பிகையின் அருளால் தேவலோக போகம், வித்யை, ஐசவர்யம் எல்லாம் பெறலாம். (8)

ஸ்ரீ த்ரிபுரஸுந்தரி அஷ்டகம் முற்றும்

॥ मन्त्रमातृकापुष्पमालास्तवः ॥

மந்த்ர மாத்ருகா புஷ்பமாலா ஸ்தவம்

[ஐகர்மாதாவான பரமேசுவரிக்கு ஏற்பட்ட உத்தமமான மந்திரமாகிய பஞ்சதசாக்ஷரியை ஜபம் செய்வதற்கு அதிகார மில்லாத ஜனங்களுக்கும் அதன் பிரயோஜனம் ஒருவாறு கிடைக்கட்டும் என்று பரம கருணையுடன் அம்மந்திரத்திலுள்ள அக்ஷரங்களை வரிசையாக ஒவ்வொரு சுலோகத்திலும் முதல் அக்ஷரமாக வைத்து ஸ்ரீமத் ஆசார்யாள் பதினைந்து சுலோகங்கள் அமைத்துக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அத்துடன் அம்பிகையை ஸ்ரீசுக்ரத்திலோ, விக்ரஹத்திலோ ஆவாஹனம் செய்து பூஜை செய்ய முடியாதவர்களுக்கும் உபயோகப்படும்படி பூஜையின் அம்சங்களாகிய எல்லா உபசாரங்களையும் வரிசையாக இந்த ஸ்தோத்திரத்தில் அம்பிகைக்கு மானஸமாங்கவே செய்வதாக வர்ணித்திருக்கிறார் மேலும் உத்தமாதிகாரிகளுக்குக்கூட வெளி ஸாமக்ரிகளை வைத்துக்கொண்டு அம்பாளை ஆராதிப்பதை விட மானஸிகமாக ஆராதிப்பதே சிலாக்கியம் என்றும் சொல்லப் படுகிறது. அந்நிஷ்ணமாப்யா, வஹிஷ்ணுவுத்மா, ரஹிஷ்ணுமாரப்யா ரஹ்ஸ்திஷ்ணுமாரப்யா, என்றெல்லாம் சொல்லப்படுவதால் தேசம், காலம், வஸ்து, நிமித்தம், மனுஷ்யாள் முதலிய பலவித அம்சங்களை எதிர்பார்த்துச் செய்வதானால் அவைகள் எதிர்பார்க்கிறபடி அமையாது. மானஸிகமாக ஸகல பதார்த்தங்களையும் வெகு உத்தமமாகவே கல்பித்து அம்பாளுக்கு அர்ப்பணம் செய்ய ஸாத்தியப்படும். சரீர சிரமமில்லை, திரவியச் செலவில்லை, என்ற எண்ணத்துடன் செய்யாமல் சிரத்தா பக்தி புரஸ்ஸரமாக மன முருகி மானஸிகமாக பூஜை செய்தால் அதை அம்பிகை ஏற்றுக் கொள்வாளென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. அம்முறையிலேயே இவ்வித மானஸிக பூஜா ஸ்தோத்திரங்கள் ஸ்ரீமத் ஆசார்யரால் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த ஸ்தோத்திரத்தினால் அம்பிகையை மானஸிகமாக பூஜை செய்கிறவருக்கு ஏற்படும் பலனை 16வது சுலோகத்திலும், இந்த ஸ்தோத்திரத்தின் மஹிமையை 17வது சுலோகத்திலும் கடைசியில் ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் எடுத்துச்சொல்கிறார்.]

முதல் சுலோகத்தில் அம்பானுக்கு ஆனனம் கல்பிக்கிறார்.:-

कल्लोलोल्लितामृताब्धिलहरीमध्ये विराजन्मणि-

द्वीपे कल्पकवाटिकापरिवृते कादम्बवाट्युज्ज्वले ।

रत्नस्तम्भसहस्रनिर्मितसमःमध्ये विमानोत्तमे

चिन्तारत्नविनिर्मितं जननि ते सिंहासनं भावये ॥ १ ॥

கல்லோலோல்லிதாம்ருதாப்தி லஹரீ

மத்யே விராஜன் மணி

த்வீபே கல்பக வாடிகா பரிவ்ருதே

காதம்ப வர்ட்யுஜ்வலே ।

ரத்நஸ்தம்ப ஸஹஸ்ர நிர்மித ஸபா

மத்யே விமானோத்தமே

சிந்தா ரத்ந விநிர்மிதம் ஜநநி தே

ஸிம்ஹாஸநம் பாவயே॥

கல்லு - உலுசிட - அமൃதாब्धि - லஹரி-मध्ये - உயர்ந்த அலை
களுடன் பிரகாசிக்கிற அமிருத ஸமுத்திரப் பெருக்கின் மத்தியில்,
விராஜத்-மணிद्वीपे - விளங்குகிற மணித்வீபத்தில், கल्पகवाटिका-
परिवृते- கல்பவிருஷ்டங்களின் கூட்டத்தால் சூழப்பட்டிருக்கும்,
कादम्ब वाटी-उज्ज्वले - கதம்பவனத்தில் பிரகாசிக்கிற, रत्न-स्तम्भ
सहस्र-निर्मित-समः-मध्ये - ரத்னமயமான ஆயிரக்கணக்கான தூண்
களால் நிர்மாணம் செய்யப்பட்டிருக்கும் ஸபா மண்டபத்தின் மத்தியில்,
विमानोत्तमे - உத்தமமான விமானத்தில், चिन्तारत्न-विनिर्मित-
सिन्तामணியால் செய்யப்பட்டிருக்கிற, सिंहासनं - ஸிம்ஹாஸனத்தை,
जननि - தாயே, ते - உனக்கு, भावये-மனஸினால் கல்பிக்கிறேன்.

உயர எழுப்பி மோதுகின்ற அலைகளுடன் கூடிய அமிருத
ஸமுத்திரம், அதன் மத்தியில் மணித்வீபம் என்ற தீவு, அதில்
கல்பவிருஷ்டத் தோட்டங்கள், அவைகளின் மத்தியில் கதம்பவனம்,
அதன் மத்தியில் ஆயிரக்கணக்கான ரத்ந ஸ்தம்பங்களுள்ள
மண்டபம், அதன் மத்தியில் உத்தமமான விமானம், அதன்
மத்தியில் சிந்தாமணிமயமான ஸிம்ஹாஸனம்.

தேவியை ஸாமேருபர்வதத்தின் கொடுமுடியிலும், ஸ்ரீநகரத்
திலும், சந்திரபிம்பத்திலும் ஸூர்ய மண்டலத்திலும் அமிருத

ஸாகரத்தின் மத்தியிலும் அன்றெல்லாம் பலவாறு இருப்பதாகச் சொல்வதுண்டு இங் டே சூட்சும-மேத்யா, கரணவநாசினி என்ற அம்சங்களை ஸ்ரீமத்-ஆசாரியன் எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார். இங்கு கூறியுள்ளபடியே சூட்சும-மேத்யா என்ற ஸௌந்தர்யவஹீ சுலோகத்திலும் வர்ணித்திருக்கிறார். இந்த புண்ய ஸ்தலத்திற்குப் போய் யாரும் அம்பிகையைப் பூஜைசெய்ய முடியாது. ஆனால் மானஸ பூஜையால் இங்கு இருந்தபடியே மணித்வீபத்திலுள்ள அம்பாளைப் பூஜை செய்யலாம் (1)

இவ்வித மஹிமையுள்ள ஸந்நிவேசத்தில் அம்பிகையிருப்பதாக பாவித்து தியானத்திற்காக அவளுடைய திவ்ய மூர்த்தியை அடுத்த சுலோகத்தில் வர்ணிக்கிறார்:—

एणाङ्गानलमानुमण्डललसङ्खीचक्रमध्ये स्थितां

बालार्कद्युतिभासुरां करतलैः पाशाङ्कुशौ विभ्रतीम् ।

चापं बाणमपि प्रसन्नवदनां कौसुम्भवस्रान्वितां

तां त्वां चन्द्रकलावतंसमकुटां चारुस्मितां भावये ॥ २ ॥

ஏணாங்கானல பாநு மண்டல லஸத்

ஸ்ரீசக்ரமத்யே ஸ்திதாம்

பாலார்க்க த்யுதி பாஸுராம் கரதலை:

பாஸாங்குஸௌ பிப்ரதீம் ।

சாபம் பாணமபி ப்ரஸந்ந வதநாம்

கௌஸும்ப வஸ்த்ராந்விதாம்

தாம் த்வாம் சந்த்ரகலாவதர்ஸ மகூடாம்

சாரு ஸ்மிதாம் பாவயே ॥

एणाङ्ग-अनल-मानु-मण्डल-लसत् - धीचक्र-मध्ये - मांशयन्त-
யாளமாயுள்ள சந்திரன், அக்னி, ஸூர்யன் இவர்களின் மண்டலம்
போல் பிரகாசிக்கிற ஸ்ரீ சக்ரத்தின் மத்தியில், स्थिता-இருப்பவளும்,
बालार्क-द्युति-भासुरां - காலு ஸூர்யனின் காந்தியுடன் பிரகாசிக்கிற
வளும், करतलैः-கைகளின் தலங்களால், पाश-अङ्कुशौ-பாசத்தையும்
அங்குசத்தையும், चापं-தனுஸையும், बाणं अपि-அம்பையும்கூட,
विभ्रती - தரிக்கிறவளும், प्रसन्न-वदनां - பிர்ஸன்னமான முகத்தை

யுடையவளும். **கௌசும-வஜ்ஜிவதா** - சிவப்பு வஸ்திரத்தோடு கூடிய வளும், **சந்த்ர-கலா-அவத்ச-மகுடா** - சந்திரகலையை ஆபரணமா யுடைய கிரீடத்தையுடையவளும், **சாட-ஸிதா** - அழகான மந்த ஹாஸத்துடன் கூடியவளுமான, **தா** - அந்த **த்யா** - உன்னை **भावये** - மனளரினால் பாளிக்கிறேன்.

உலகில் பிரகாசமுள்ளவை சூரியமண்டலம், சந்திரமண்டலம், அக்னி மண்டலம். சூர்ச்சுரமும் இவைகள் போல் மிகுந்த பிரகாச முள்ளது. அதன் நடுவில் அம்பாள் இருக்கிறாள். காகையீல் உதித்த சூரியனின் கிரணம்போல் ஒளியுடன் விளங்குபவள் தனது நான்கு கைகளிலும் பாசம், அங்குசம், வில், அம்பு இவை களை தரித்திருக்கிறாள். முகம் பிரஸன்னமாக இருக்கிறது. சிகப்புநிற ஆடை அணிந்திருக்கிறாள். சிரஸிலுள்ள கிரீடத்தில் சந்திரகலையே அணியாக விளங்குகிறது. அழகிய புன்சிரிப்புடன் கூடியவள் இவ்வித ரூபத்தை தியானிக்கிறேன். (2)

இவ்விதமாக அம்பாளுக்கு ஸ்வரூபஸித்தமான ஸ்தானத்தையும் ரூபத்தையும் தியானித்து அவளை மனளரில் ஆவாஹனம் செய்துவிட்டு பிறகு கிரமமாக பூஜைக்குள்ள உபசாரங்களைப்பற்றி ஆரம்பிக்கிறார். முன்னுதவு கலோகத்தில் ஆஸனம், பாத்யம், அர்க்யம், ஆசமனீயம் என்ற நான்கு உபசாரங்களையுமே வரிசையாக ஸமர்ப்பிக்கிறார் :—

ईशानादिपदं शिवैकफलकं रत्नासनं ते शुभं

पाद्यं कुङ्कुमवन्दनादिभरितैर्ध्वं सरत्नाक्षतैः ।

शुद्धैराचमनीयकं तव जलैर्मत्स्या मया कल्पितं

कारुण्यामृतवारिधे तदखिलं संतुष्टये कल्पताम् ॥ ३ ॥

ஈஸானாதிபதம் ஸிவைகபலகம் ரத்நாஸனம் தே ஸுபம்

பாத்யம் குங்கும சந்தனாதி பரிதை ரர்க்யம்

ஸரத்னாக்ஷதை : ।

ஸுத்தைராசமனீயகம் தவ ஜலைர் பக்த்யா மயா கல்பிதம்

காருண்யாம்ருத வாரிதே ததகிலம் ஸந்துஷ்டயே

கல்பதாம் ॥

காருணியமூத-வாரிதே-கருணையாகிய அமிருதத்தின் கடலாக உள்ள ஹே தேவி தை - உனக்கு, **ईशानादिपदं** - ஈஸானர் முதலானவர்களைக்

கால்களாக உடையதும், **விவ-ஈக-ஈனக்** - ஸதாசிவனை ஒள மேல் பலகையாகக் கொண்டதும், **சுப-ஓப** - ஸதாசிவனுள்ளதுமான, **ரத்னாசன-** ரத்னையமான ஆஸனமும், **குகும-சந்தனாதிமரீத:** - குங்குமம் சந்தனம் முதலியவை நிரூபிய (ஜலங்களால்) **பாப-** கால்களுக்கு பாத்யமும், **சரத்னாசுத:** - ரத்னத்தோடும் அக்ஷதைகளோடும் கூடிய (ஜலங்களால்), **அப்ய:** - கையில் அர்க்யமும், **சுத:** - சுத்தமான, **சுத:** - ஜலங்களினால், **தவ** - உனக்கு, **அசமனீயக்** - ஆசமனீயமும், (ஆகிய இவை), **மக்யா** - பக்தியுடன், **மயா** - என்னால், **கலித** - கல்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. **தவ அகித** - அநுவெல்லாம் (உன்னுடைய) **ஸ்துத்யை** - ஸந்தோஷத்தின் பொருட்டு, **கலிதா** - ஏற்பட்டும்.

ஷோடசோபசாரங்களில் முன்னுள்ள ஆஸனம், பாத்யம், அர்க்யம், ஆசமனீயம், என்ற நான்கு உபசாரங்களையும் இந்த சுலோகத்தில் அம்பாளுக்கு மனதால் கல்பிக்கிறார். ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன், ஈசுவரன் இவர்களை நான்கு கால்களாகவும் ஸதாசிவனை பலகையாகவும் கொண்ட ஆஸனத்தில் அம்பாள் வீற்றிருப்பதாக லலிதோபாக்யானம் முதலான கிரந்தங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. 'பஞ்சமஹாசனஸிதா, பஞ்சமேதாசனாசினா, பஞ்சமேத-மஹாவிசாயினி' என்று லலிதா ஸஹஸ்ரநாமத்திலும் இந்த விஷயம் கூறப்பட்டுள்ளது. ஸௌந்தர்யலஹரியிலும் 'ஸதாஸ்தே மஹத்வ' என்று 92வது சுலோகத்திலும் 'சிவாகாரே மஹத்' என்று 8வது சுலோகத்திலும் ஆசார்யாள் கூறியுள்ளார் ப்ரஹ்மாதிகளும் அருகில் இருந்து அம்பாளுக்குக் கைங்கர்யம் செய்கிறார்கள் என்பது இதன் கருத்து. இப்பேற்பட்ட சிறந்த ஆஸனத்தை த்யானம் செய்வதன் மூலம் மானஸமாகவே கல்பித்துக் கொடுக்கிறார். இதுபோலவே குங்குமம், சந்தனம் கலந்த தீர்த்தத்தால் பாத்யமும், ரத்னங்களும் அக்ஷதைகளும் கலந்த தீர்த்தத்தால் அர்க்யமும், சுத்த தீர்த்தத்தால் ஆசமனீயமும் மனதாலேயே கல்பித்து இவை எல்லாம் உனக்கு பிரீதியைத் தரட்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறார்.

(3)

அடுத்ததாக ஸ்ரீகுணத்தைப்பற்றி கூறுகிறார் :-

लक्ष्म्ये योगिजनस्य रक्षितजगज्जाले विशालेश्वणे
मालेयाम्बुपटीर कुङ्कुमलसत्कपूरमिश्रोदकैः ।

गोक्षीरैरपि नारिषैरसलिलैः शुद्धोदकैर्मन्त्रितैः

स्नानं देवि धिया मयैतदखिलं संतुष्टये कल्पताम् ॥ ४ ॥

லக்ஷ்யே யோகி ஜனஸ்ய ரக்ஷித ஜகஜ்ஜாலே

விஸாலேக்ஷணே

ப்ரானேயாப் பு பஹு குங்கும லஸத் கர்பூர

மிச்ரோககை : ।

கோக்ஷீரரபி நாரிகேள ஸலிலை: ஸந்த்தோதகைர்

மந்த்ரிதை:

ஸ்னானம் தேவி தியா மயைததகிலம் ஸந்துஷ்டயே

கல்பதாம் ॥

யோகி-जनस्य - யோகி ஜனங்களுக்கு, लक्ष्ये - அடையவேண்டிய
தாக உத்தேசிக்கப்பட்டவனே, रक्षित-जगत्-जाले - உலகங்களின்
கூட்டத்தைக் காப்பாற்றுவவனே, विशालईक्षणो - விசாலமான கண்
களையுடையவனே, देवि - ஹே தேவி, प्रालेय-अम्बु - பனி நீர்
पटीर - சந்தனம், कुङ्कुम - குங்குமப்பூ, लसत् - சிறந்த, कपूर -
பச்சைக்கற்பூரம் இவைகளுடன், मिश्र - கலந்த, उदकैः - ஜலங்களினு
லையும், गोक्षीरैः अपि - பசுவின் பாக்களினாலும் கூட, नारिकेल -
सलिलैः - தேங்காய் இளநீர்களினாலும், मन्त्रितैः - மந்திரங்களினால்
அபிமந்த்ரணம் செய்யப்பட்ட, शुद्ध-उदकैः - சுத்தமான தீர்த்தங்களி
னாலும், स्नानं - ஸ்நானம். पतत् - இது, अखिलं - எல்லாம், मया -
என்னால், धिया - மனஸினாலேயே (அர்ப்பணம் செய்யப்படுவது)
संतुष्टये - உன்னுடைய ஸந்தோஷத்தின் பெருட்டு, कल्पतां -
ஏற்பட்டும்.

யோகிகள் அம்பிகையை அடைவதையே முக்ய லக்ஷ்யமாகக்
கொண்டு அதற்காகவே சித்தத்தை அடக்கி யோகர்ப்யாஸம்
புரிகிறார்கள். அகன்ற கண்கள் உள்ள தேவி உலகமாதாவானதால்
உலகம் முழுவதையும் காப்பாற்றுகிறாள். அவளுக்கு பனிரீர்,
குங்குமப்பூ, பச்சைக்கற்பூரம் இவை கலந்த சந்தணத்தாலும்
பசுவின் பாலினாலும் இளநீரினாலும் வேதமந்திரங்கள் ஜபித்த
சுத்த தீர்த்தத்தாலும் ஸ்னானம் செய்வதாக மனதால் தியானித்து
அதை அவளுடைய பிரதிக்காக அர்ப்பணம் செய்கிறார். (4)

அடுத்த கலோகத்தில் வஸ்திரத்தையும் யக்ஞோபவீதத்தையும் ஸமர்ப்பிக்கிறார் :—

ह्रींकाराङ्कितमन्त्रलक्षिततनो हेमाचलात्संचितैः

रत्नैरुज्ज्वलपुत्तरीयसहितं कौसुमवर्णाञ्शुकम् ।

मुक्तासंततियज्ञसूत्रममलं सोवर्णतन्तुद्वयं

दत्तं देवि धिया मयैतदखिलं संतुष्टये कल्पताम् ॥ ५ ॥

ஹ்ரீங்காராங்கித மந்திர லக்ஷித தனோ ஹேமாசலாத்

ஸஞ்சிதை;

ரத்னேருஜ்வலமுத்தரீய ஸஹிதம் கௌஸும்ப

வர்ணம் ஸுக்ம் ।

முக்தா ஸந்ததி யஜ்ஞஸூத்ரமமலம் ஸௌவார்ண

தந்தூத்பவம்

தத்தம் தேவி தியா மயைததகிலம் ஸந்துஷ்டயே

கல்பதாம் ॥

ह्रींकार-अङ्कित-मन्त्र-लक्षित-तनो - 'ஹ்ரீம்' என்ற அக்ஷரத்

துடன் கூடிய மந்திரத்தினால் குறிப்பிடப்பட்ட சரீரத்தையுடைய

देवि - ஹே தேவி, हेम-अचलात् - ஸ்வர்ணமலையாகிய மேருபர்வதத்

திலிருந்து, संचितैः - கொண்டுவந்து சேர்க்கப்பட்டிருக்கும், रत्नैः-

ரத்னங்களால், उज्ज्वलं - மிகவும் பிரகாசிக்கிறதும், उत्तरीय-सहितं -

மேல் வஸ்திரத்துடன் கூடியதுமான, कौसुम वर्ण-अञ्शुक - சிவப்பு

வர்ணமுள்ள வஸ்திரம், अमलं - பரிசுத்தமானதும், सोवर्ण-तन्तु-उद्वयं

ஸ்வரணநூல்களால் செய்யப்பட்டதும், मुक्ता-संतति-यज्ञसूत्र-मुத்துக்கள்

கோத்துள்ளதுமான யக்ஞோபவீதம், एतत् - இது, अखिलं-एवमां

मया - என்னால், धिया - மனஸினாலேயே, दत्तं - ஸமர்ப்பிக்கப்

பட்டது, संतुष्टये - உன் ஸந்தோஷத்தின் டெருட்டு, कल्पतां -

ஏற்பட்டும்.

அம்பாளுடைய மந்திரங்களில் "ஹ்ரீம்" என்பது மிகச் சிறந்தது. இதனாலும், ஹ்ரீங்காரத்துடன் கூடிய வேறு மந்திரங்களாலும் அவளுடைய ஸ்வரூபத்தை அறிந்துகொள்ளலாம். இந்த மந்திரத்தை ஜபித்து உபாஸிப்பவர்களின் மனதில்

அம்பிகையின் ஸ்வரூபம் புலப்படும். அம்பிகையின் ஸ்வரூபத்தை அறிந்துகொள்ள இம்மந்திரம் முக்கிய ஸாதனமாகிறது என்பது கருத்து. பொன் மலையான மேரு பர்வதத்திலிருந்து கொண்டு வந்து சேகரித்துவைக்கப்பட்ட ரத்னங்கள் பதித்த சிகப்புநிறப் பட்டாடையையும், மேலாடையையும், முத்துக்கள் கோர்த்து தங்க நூலால் செய்யப்பட்ட சிறந்த யக்ஞோபவீதத்தையும் உனது திருப்திக்காக மனதாலேயே கல்பித்து அமரப்பிக்கிறேன்.

பிறகு பலவித ஆபரணங்களால் தேவியை அலங்கரிக்கிறார்:-

हंसैरप्यतिलोमनीयगमने हारावलीमुञ्चलं

हिन्दोलद्युतिहीरपूरिततरे हेमाङ्गदे कङ्कणे ।

मञ्जीरौ मणिकुण्डले मकुटमप्यर्धेन्दुचूडामणिं

नासामोक्तिकमङ्गुलीयकटको काञ्चीमपि स्वीकुरु ॥ ६ ॥

ஹம்ஸைரப்யதி லோபநீய கமநே ஹாராவலி முஜ்வலாம்

ஹிந்தோல த்யுதி ஹீர பூரிததரே ஹேமாங்கதே

கங்கணே ।

மஞ்ஜீரௌ மணிகுண்டலே மகுடமப்யர்தேந்து

சூடாமணிம்

நாஸா மௌக்திகமங்குளீய கடகௌ காஞ்சீமபி

ஸ்வீகரு ॥

हंसैः अपि - ஹம்ஸ பகைகளினாலும் கூட, अति-लोमनीय गमने - மிக்க ஆசைப்படக்கூடிய நடையுள்ளவனே, उञ्चलं - நன்கு பிரகாசிக்கிற, हार-आवली - ஹாரங்களுடைய வரிசையையும், हिन्दोलद्युति - ஊஞ்சல மாதிரி ஆடுகிற அதாவது நீரோட்டமுள்ள காந்தியுடன் கூடிய, हीर-पूरिततरे - வைரங்களினால் அதிகம் நிறம்பிய हेम-अङ्गदे - ஸ்வண்ண தோளவளை இரண்டையும், कङ्कणे - இரண்டு கங்கணங்களையும், मञ्जीरौ-இரண்டு பாதஸரங்களையும், मणि-कुण्डले-ரதனமிழைத்த இரண்டு குண்டலங்களையும், मकुटमपि - கிரீடதையும் अर्धे-रन्दु-चूडा-मणिं - பாதிசந்திரன் போலுள்ள (அல்லது, பாதிசந்திரனாகிற) சூடாமணியையும், नासा-मौक्तिक - முத்து முக்குத்தியையும், अङ्गुलीय कटको - மே மாதிரி நகளுடன் இரண்டு காப்புங்களையும், काञ्चीमपि - ஓட்டியாணதையும், स्वीकुरु - ஏற்றுக்கொள்.

உலகில் 'அன்னநடை' என்று அன்னத்தின் கதியைச் சிறப்பாகக்கூறுவது வழக்கம். அன்னநடையாள் என்று பெண்களைப் புகழுவதுண்டு. இப்பேற்ப்பட்ட அன்னமும் அம்பாளின் நடையழகைப்பார்த்து அம்மாதிரியான அழகிய நடை தனக்குக் கிட்டவில்லையே என்று எண்ணி அதை அடைய யிருந்த ஆசை கொள்கிறதாம். அந்த அம்பிகைக்கு பலவித ஹாரங்கள், சிறந்த ஒளியும் நீரோட்டமும் உள்ள வைரங்கள் ஏராளமாக பதிக்கப் பெற்ற தங்கத்தோள்வளை, கங்கணங்கள், பாதஸரங்கள், சத்தா குண்டலங்கள், கிரீடம் பாதிப்பிறை வடிவமான சூடாமணி முக்கில் நல் முத்து, மோதிரம், காப்பு, ஒட்டியாணம் இவைகளை மனதாலேயே கல்பித்து ஏற்றுக் கொள்ளும்படி வேண்டுகிறார். (6)

இவ்விதம் நகைகளால் அலங்காரம் செய்து விட்டு சந்தனம் குங்குமம் முதலானதுகளை சாற்றுகிறார் :—

सर्वाङ्गे घनसारकुङ्कुमघनश्रीगन्धपङ्काङ्कितं

कस्तूरीतिलकं च फालफलके गोरोचनापत्रकम् ।

गण्डादर्शनमण्डले नयनयोः दिव्याञ्जनं तेऽश्रितं

कण्ठाब्जे मृगनाभिपङ्कममलं त्वत्प्रीतये कल्पसाम् ॥ ७ ॥

ஸர்வாங்கே கநஸார குங்கும கந பூகந்த பங்காங்கிதம்
கஸ்தூரீ திலகம் ச பாலபலகே கோரோசநா பத்ரகம் ।
கண்டாதர்ஸந மண்டலே நயநயோர்

திவ்யாஞ்ஜநம் தேஹ்சிதம்
கண்டாப்ஜே ம்ருகநாபி பங்கமமலம்

த்வத்ப்ரீதயே கல்பதாம் ॥

सर्वाङ्गे-உடல் முழுவதிலும், घनसार-குங்கும-घनश्री-गन्ध-पङ्काङ्कितं-பச்சைக்காய்ப்பூம் குங்குமப்பூ, இவை நிறைந்த சந்தனக்குழம் பிஞ்ஞல் பூசப்பட்டோ, फालफलके-பலகைபோல் அகன்ற நெற்றியில், कस्तूरी-तिलकं च கஸ்தூரி திலகமும் गण्डादर्शनमण्डले-கண்ணாடி போன்ற கன்ன பித்தேசத்தில், गोरोचना पत्रकं-கோரோசனாபத்ராவனியும் नयनयोः-இரண்டு கண்களிலும், दिव्य-अञ्जनं - உத்தமமானமையும், ते-உன்னுடைய, कण्ठाब्जे-தாமரை போலுள்ள கழுத்தில், अश्रितं-

பூசப்பட்ட, ஐமல்த்-பரிசுத்தமான, மृகநாமி-பங்கு-கஸ்தூரிக்குழம்பும்,
 த்வ-மீதயே-உன்னுடைய பிரீதியின் பொருட்டு, கஹபா-ஏற்பட்டும்.

அம்பிகையின் உடல் முழுவதும் பூசுவதற்காக உயர்ந்த
 பச்சைக்கர்ப்பூரமும் குங்குமப்பூவும் சிறையக் கலந்த செஞ்சந்தனக்
 குழம்பும், நெற்றியில் இட்டுக்கொள்ள கஸ்தூரி திலகமும்
 கன்னத்தில் அலங்காரம் செய்ய கோரோசனையும் கண்களுக்கு
 சிறந்தமையும் கழுத்தில் பூசிக்கொள்ள கஸ்தூரிக்குழம்பும் இது
 எல்லாவற்றையும் அம்பாளின் ப்ரீதிக்காக மனத்தாலேயே
 கல்பித்து அர்ப்பணம் செய்கிறார். (7)

இனி புஷ்பமாலைகளை சாற்றுகிறார்:—

கஹாரோத்பலமஸ்திகாமருவகை: சௌவரணபங்கேருஹை-

ஜாதிசம்பகமாலதிவகுலகைமந்தாரகுந்தாதிபி: ।

கேதக்யா கரவீரகை: பஹுவிதே: வஸா: ஸஜோ மாலிகா:

சங்கலபேந ஸமர்பயாமி வரதே சந்துஷ்டயே குஹயதாம் ॥ ௮ ॥

கலஹாரோத்பல மல்லிகா மருவகை :

ஸௌவரண பங்கேருஹை :

ஜாதீசம்பக மாலதி வகுளகைர் மந்தார குந்தாதிபி : ।

கேதக்யா கரவீரகைர் பஹுவிதை :

கலுப்தா : ஸ்ரஜோ மாலிகா :

ஸங்கல்பேந ஸமர்பயாமி வரதே

ஸந்துஷ்டயே குஹயதாம் ॥

கஹார-உத்பல-மஸ்திகா-மருவகை:-செங்கழுநீர்ப்பூ, நீலோத்பலம்,
 மல்லிகை, மரு இவைகளாலும், சௌவரண-பங்கேருஹை:-தங்கத்தாமரை
 களாலும், ஜாதி-சம்பக-மாலதி-வகுலகை:-ஜாதி, சம்பகம், மாலதி,
 மகிழம்பூ, இவைகளாலும், மந்தார-குந்த-ஆதிபி: மந்தாரம், குந்தம்
 முதலியவைகளாலும், கேதக்யா-தாமரப்பூவினாலும், கரவீரகை: அரளிப்
 பூக்களாலும், பஹுவிதே:-மற்றும் பலவித புஷ்பங்களாலும், வஸா:
 தொடுக்கப்பட்ட, ஸஜ:-சீரஸ்ஸில் தரிக்கும் சரங்களையும், மாலிகா:-
 மாலைகளையும், சங்கலபேந-மனஸ் ஸங்கலபத்தினாலேயே ஸமர்பயாமி-

ஸமர்ப்பணம் செய்கிறேன், சூரே- வரங்களைக் கொடுப்பவளே, சீஸுசூரே-
உன்னுடைய ஸந்தோஷத்தின் பொருட்டு, சூரதா- ஏற்றுக்கொள்.

சிசங்கமுநீர்ப்பூ, நீலோத்பலம், மல்லிகை, மரு, ஸுவர்ணத்
தாமரை அல்லது ஸுவர்ணம் போல் பிரகாசிக்கும் தாமரை,
ஜாதிப்பூ, சம்பகம், மாலதீ, மகிழப்பூ, மந்தாரபுஷ்பம், சூர்தபுஷ்பம்
தாழம்பூ, அரளி மற்றும் பலவித பூக்களாலும் தொடுத்துக் கட்டப்
பட்ட சிரஸ்ஸில் தரிக்கும் சரங்களையும் மாலைகளையும் மனஸ்
ஸங்கல்பத்தாலேயே உனக்கு பிரீதியை உண்டுபண்ண அர்பணம்
செய்கிறேன். பக்தர்களின் அபிஷ்டங்களைக் கொடுக்கும் ஹே
தேவி, இவைகளை நீ ஏற்றுக்கொள். (8)

இவ்விதமாக மூன்று சுலோகங்களால் தேவியை நன்கு
அலங்காரம் செய்து விட்டு தூபம் தீபம், என்கிற இரண்டு
உபசாரங்களையும் வரிசையாக மேலால் வரும் இரண்டு சுலோகங்
களால் செய்கிறார் :—

ஹந்தார மதநஸ்ய நந்நயசி யைரீகௌஜ்வலै:
யைரீகௌஜ்வலினிலகூந்தலமரீர்வீகாசி தஸ்யாஸ்யம் ।
தானிமானி தவாஸவ கோமலதராப்யாமோதலிலாஸூ-
ப்யாமோதாய தஸ்யாஸ்யம் ॥ 9 ॥

ஹந்தாரம் மதநஸ்ய நந்தயஸி யை
ரங்கை ரங்கோஜ்வலை :
யைர் ப்ருங்காவளி நீல சூந்தளபரைர்
பத்நாஸி தஸ்யாஸ்யம் ।
தாநிமாநி தவாம்ப கோமளதரான்
யாமோத லீலாக்ருஹா
ண்யாமோதாய தஸ்யாங்க குக்குலுக்ருதாந்
தூபைரஹம் தூபயே ॥

அஸ்வ-தாயே, அந்ந-உஜ்வலै:-காமவிலாசத்தால் நன்கு சோபிக்கும்,
யை:-எந்த அக்ஷை:-அங்கங்களினால் மதநஸ்ய-மன்மதனை, ஹந்தார-ஸம்ஹரித்த
பரமேசுவரை, அந்ந-உஜ்வலை:-எந்தோஷப்படுத்துகிறாயே, யை:-எந்த, அஸ்வ-
அவலி-நில-கூந்தலமரீ:-வண்டுகளின் வரிசைபோல் கருத்த கேசபாரங்

கவினில், தவ்ய-அந்த பரமேசுவருடைய, வாசாய்-மனனை, வானாசி-
கட்டுப்படுத்துகிறாயோ, தாமி-அந்த, இமணி-இந்த, தவ-உன்னுடைய,
கோமலதராணி-லெகு அழகாயுள்ள, அமோத-லீலா-மூஹாணி-வாஸனை
களுக்கு விளையாட்டு ஸ்தாபனமாயிருக்கும் அங்கங்களையும் கேசங்
களையும், வசாஃ-புரஸூ-மூதே:-பத்து வாஸனை திரவியங்கள் சேர்ந்த
ஸாம்பிராணிகைதலத்தையுடைய, மூர்தீ:- தூபங்களினால், அஹ் - நான்
அமோதாய்-உன்னுடைய ஸந்தோஷத்தையுந்தேசித்து, மூர்தீ-வாஸிக்கச்
செய்கிறேன்.

மிக்க அழகுடன் விளங்கும் அம்பிகையின் அங்கங்கள் காமோத்
தீபகமானவை. காமினை எரித்த போதிலும் பரமசிவன் இந்த
அங்கங்களைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் மனதில் காமம் ஏற்பட்டு
புரவசமடைகிறார். வண்டுகளின் வரிசைகள் போல் நீண்ட மிகக்
கருமையான கேசபாரத்தைப் பார்த்ததும் அதில் அவருடைய
மனது கட்டுப்பட்டுவிடுகிறது இந்த உன் அங்கங்களும் கேசங்
களும் இயற்கையிலேயே வாசனை பொருந்தியவை. மானஸமாக
தசாங்கம், குக்குலக்ருதம் இந்த தூப திரவியங்களின் புகைகளால்
உனது பரிதிக்காக உன் கேசங்களையும் அங்கங்களையும் வாசனை
யுள்ளதாகச் செய்கிறேன்.

(9)

लक्ष्मीसुज्ज्वलयामि रत्ननिवहोद्भास्वचरे मन्दिरे

मालारूपविलम्बितैर्मणिमयस्तम्भेषु संभावितैः ।

चित्तैर्हाटकपुत्रिकाकरभूतैर्मण्डितैर्वर्धितै-

दिव्यैर्दीपगणैर्धिया गिरिसुते संतुष्टये कल्पताम् ॥ १० ॥

லக்ஷ்மீசுஜ்வலயாமி ரத்நநிவஹேராத்

பாஸ்வத்தரே மந்திரே

மாலாரூப விலம்பிதைர் மணிமய

ஸ்தம்பேஷு ஸம்பாவிதை : ।

சித்தரை ஹாடக புத்ரிகா கரத்ருதைர்

கவ்யைர் க்ருதைர் வர்த்திதைர்

திவ்யைர் தீபகணைர் தியா கிரிஸுதே

ஸந்துஷ்டயே கல்பதாம் ॥

रत्न-निवह-उद्भास्वचरे - ரத்தினக்கூட்டத்தினால் வெகுநூருக
பிரகாசிக்கிற, मन्दिरे-மாளிகையில், मणिमय-स्तम्भेषु-ரத்தனங்களால்.

செய்யப்பட்டிருக்கும் தூண்களில், **மாலை-ஊ-விசுரீர்தை:** - மாலைகள் போல தொங்கவிட்டிருக்கிற, **சம்பாவித:** - சம்பாக்கியமான, **விநை:** - பல விதமான, **ஹாடக-புஷ்பிகா-ஈ-பூத:** - ஸ-வண்ணப் பெண் பதுமைகளின் கைகளால் ஏந்தியவையாகவும், **ரவ்யை:** - பசுக்களின், **பூத:** - நெய்ளால், **வசிரை:** - விருத்தி செய்யப்படுபவையாகவுமுள்ள, **கிரை:** - உத்தமமான, **தீப-ரணை:** - தீபங்களின் கூட்டங்களால், **விநா-** மனதினாலேயே, **ஹ்மி-** சாந்தியை, **ஹ்மி-கயாமி-** மிகவும் ஜ்வலிக்கும் படி செய்கிறேன். **கிரி-பூத** - பர்வதராஜ புத்தியே, **சந்திரை-** (இது) உன்னுடைய ஸந்தோஷத்தின் பொருட்டு, **கர்ப்பா-** ஏற்பட்டும்.

அம்பாள் வாஸம் செய்யும் மாலிகையில் எங்கும் ஏராளமாக நவரத்தினங்கள் பதித்திருப்பதால் அவை மாலிகை முழுவதையும் ஒளி மயமாகச் செய்கிறது. இந்த மந்திரத்தில் ரத்னமயமான தூண்களில் மாலைவடிவத்தில் தீபங்கள் தொங்கவிடப்பட்டுள்ளன மற்றும் பலவிதமான தீபங்களை தங்கப்பதுமைகள் கைகளால் தாங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன. இந்த தீபங்கள் பசு நெய்யால் மிகுந்த ஜ்வாலையுடன் விளங்குகின்றன. மனதால் இவ்விதமான தீபங்களை கல்பித்து உன் மந்திரத்தில் மிகுந்த சோபை விளங்கும் படி செய்கிறேன் ஹே பர்வதகுமாரி! இது உனக்கு ப்ரீதியை உண்டாக்கப்பட்டு.

(10)

தூபதீபங்களான பின் கிரமப்படி நிவேதனம் செய்கிறார்:—

ह्रींकारेश्वरि तप्तहाटककृतैः स्थालीसहस्रैर्भूतं

दिव्यान्नं घृतस्रपशाकभरितं चित्तान्नमेदं तथा ।

दुग्धान्नं मधुशर्करादधियुतं माणिक्यपात्रे स्थितं

माषाणुषसहस्रं अम्ब सफलं नैवेद्यं आवेदये ॥ ११. ॥

ஹ்ரிங்காரேச்வரி தப்த ஹாடக க்ருதை:

ஸ்தாலீஸஹஸ்ரைர் ப்ருதம்

திவ்யாந்நம் க்ருத ஸூபஸாக பரிதம்

சித்ராந்நபேதம் ததா ।

துக்தாந்நம் மது ஸர்கரா தத்யுதம்

மணிக்யபாத்ரே ஸ்திதம்

மாஷாபூப ஸஹஸ்ரமம்ப ஸபலம் நைவேத்ய மாவேதயே ॥

ஹீகார ஈஷ்வி-ஹ்ரீம் என்ற அக்ஷரத்தின் ஈசுவரியாயிருக்கும் (மந்திரத்தால் உபாஸிக்கப்படும் தேவதையான), அம்ஃ-தூயே, தத்-ஹாதக-ஹுதை:-உருக்கின தங்கத்தினால் செய்யப்பட்ட, ச்யாலி சஹை:-ஆயிரக்கணக்கான பாத்திரங்களால், ஷுத்-தரிக்கப்பட்டிருக்கிற, பூத-சூப்-சாக-ஹரித்-ஓம்ய், பருப்பு, எல்லையாதிகளுடன் கூடிய, दिव्यान्-உத்தமமான அன்னம், तथा-அப்படியே, चित्राक्षमेद - பலவியான சித்ராண்னம், माणिक्यपात्रे-மாணிக்ய பாத்திரத்தில், स्थित-இருப்பதும், मधु-शर्करा-दधि-युत-தேன், சர்க்கரை, தமிழ் இவைகளுடன் கூடியது மான், दुग्धान்-கறீரான்னம், सफलं-பழங்களோடு கூடிய, माषापूप-சஹ்ச-ஆயிரம் உள்ள வடைகள் (இவ்வியமான) नैवेद्य-நைவேத்யத்தை, आवेदये-தொறிவிக்கிறேன்.

ஹீங்காரத்திற்கு ஈசுவரி அவளுடைய பீஜாஷ்டம் இது இகற்கு தேவதை அம்பிகைதான். ஹீங்காரம் அவளுடைய ஸ்வரூபமே. உருக்கிய பத்தரைமாத்துத் தங்கத்தால் செய்யப் பட்ட ஆயிரக்கணக்கான பாத்திரங்களில் நெய், பருப்பு, ஸஸ்யாதி களுடன் சிறந்த சுத்தான்னமும், பலவகையான சித்ரான்னமும் வைக்கப்பட்டுள்ளது. மாணிக்க பாத்திரத்தில் தேன், சர்க்கரை, தயிறும் ஈரான்னமும்(பாயஸமும்) வைக்கப்பட்டுள்ளது. பலவித பழங்களுடன் ஆயிரக்கணக்கான உளுந்து வடைகளும் உள்ளன. ஹே தாயே! மனதால் கல்பிக்கப்பட்ட இவைகளை உனக்கு வைவேத்யமாக அர்ப்பணம் செய்கிறேன். (11)

தாம்பூலம் அடுத்த சுலோகத்தில் ஸமர்ப்பிக்கப்படுகிறது:—

सच्छायैः वरकेतकीदलरुचाताम्बूलवल्लीदलैः

पूगैः भूरिगुणैः सुगन्धिमधुरैः कर्पूरखण्डोज्ज्वलैः ।

मुक्ताचूर्णविराजितैः बहुविधैः वक्त्राम्बुजामोदनैः

पूर्णा रत्नकलाचिका त्व मुदे न्यस्ता पुरस्तात् उमे ॥

ஸச்சாயைர் வரகேதகீ தளருசா தாம்பூலவல்லீ தனா:

பூகைர் பூரிசூணை: ஸுகந்திமதுரை: கர்ப்பூர

கண்டோஜ்வலை: 1

முத்தாசூர்ணவிராஜிதைர் பஹுவிதைர் வக்த்ராம்புஜா

மோதனை:

பூர்ண ரத்னகலாசிகா தவ முதே ந்யஸ்தா புரஸ்தாதுமே!!

சக்ராயை:—நல்ல அழகு பெற்ற, **வர-கேதகி-வ்லருசா**—உத்தமமான தாழம்பூ இதழின் நிறமுள்ள, **தாம்பூல வ்லி-வ்லை:**—வெற்றிலைக்கொடியின் இலைகளினாலும், **மூரி-முழை:**—அநேகம் குணங்களுடன் கூடியதும், **சுரந்நி-மயுர:**—நன்கு வாசனையுள்ளதும் மதுரமாயுள்ளதுமான, **பூழை:**—பாக்குகளினாலும், **கபூர-வ்ல-வ்லை:**—கபூரத்துண்டுகளால் சோபிக்கிறதும், **முகா-சூர்-விராஜித:**—முத்துக்களின் தூர்ணத்தினால் காந்தியுடையதும், **வ்லுவித:**—பலவிதமானதுமான, **வ்லு-வ்லு-வ்லு-வ்லு:**—தாமரைபோலுள்ள வாய்க்கு வாசனையுண்டுபண்ணக்கூடிய பதார்த்தங்களினால், **பூர்-நிரம்பிய,** **வ்ல-வ்ல-வ்ல-வ்ல:**—ரத்னமிழைத்த காளாஞ்சி (தாம்பூலப்பெட்டி), **வ்ல-வ்ல-வ்ல-வ்ல:**—உமாதேவியே, **வ்ல-வ்ல-வ்ல-வ்ல:**—உன்னுடைய, **வ்ல-வ்ல-வ்ல-வ்ல:**—ஸந்தோஷத்தின் பொருட்டு, **வ்ல-வ்ல-வ்ல-வ்ல:**—முன்னால், **வ்ல-வ்ல-வ்ல-வ்ல:**—வைக்கப் பட்டிருக்கிறது.

பார்ப்பதற்கு மிக்க அழகுடன் விளங்குகிறவைகளான சிறந்த தாழம்பூ நிறமுள்ள வெற்றிலைகளும் வாசனை, மாதூர்யம் மற்றும் பலவித குணங்களுள்ள பாக்கு, பச்சைக்கபூரத்துண்டு களுடன் கூடிய நல்லுத்துச் சுண்ணாம்பு, வாய்க்கு வாசனையை உண்டுபண்ணும் பரிமள வஸ்துக்கள் இவை நிரம்பிய தாம்பூலப் பெட்டியை மானஸமாகக் கல்பித்து அம்பிகையின் திருப்திக்காக அவள் முன்னால் வைத்து விட்டார்.

(12)

பிறகு கபூர ஆரத்தி செய்கிக்கிறார்:—

கந்யாமி: கமநீயகாந்திபிரலங்காராமலாராதிகா

பாந்ரே மௌகிகவிலபக்திவிலசுத்கர்பூரதீபாலிமி: ।

தத்சாலமூதஜ்ஜிதசஹித நுத்யதபதாம்பூரஹ்

மந்நாராபநபூரவ்ல சுவிஹித நிராஜநம் நுத்யதபதாம்பூரஹ் ॥ 13 ॥

கந்யாபி: கமநீயகாந்திபிரலங்காராமலாராதீதிகா-

பாத்ரே மௌகிகசுத்கரபங்க்திவிலசுத்கர்பூரதீபாலிபி: ।

ததத்ததாநம் நுத்யதபதாம்பூரஹ்

ந்ருத்யதபதாம்போருஹம்

மந்நாராதநபூர்வகம் ஸுவிஹிதம் நிராஜநம்

ந்ருத்யதபதாம்போருஹம் ॥

கமனித-காந்தி:-மனோஹரமான போரையுடன் கூடிய,
கர்மா:-கன்னிகைகளால், அலங்காரம்-அரங்கப்பாதி-நீர்மலமான
அலங்கார ஆரத்தித்தட்டில், மௌன-சிற்ப-படி-விலகல்-பூர்வ-பூ
கவி:-முத்துக்களால் செய்யப்பட்ட சித்திரகோலங்களின்
விளங்கும் கம்பூர தீபங்களின் வரிசைகளால், தத்-தத்-தாத்-முக-முக-
சுவை-அதற்கு ஏற்பட்ட தாளத்துடன் மிருதங்க வாசிப்பு பாட்டு
இவைகளுடன் சேர்ந்து, நயத்-படி-அம்மொன்று-ஊற்றினம் செய்யும்
தாயரைபோலுள்ள பாதங்களின், மன-அரங்க-பூர்வ-மந்திரத்தினால்
ஆராதனை முன்னிட்டிக்கொண்டு, சு-விதை-நன் கு செய்யப்படும்
விராஜன்-கம்பூர நீராஜனம், ஸூதா-அங்கிகரிக்கப்படும்.

அழகும் காந்தியும் நிறைந்த அநேகம் கன்னிகைகள் பரிசுத்தமான ஆரத்தித்தட்டை நன்கு அலங்கரித்து அதில் முத்துக்களால் பவலித கோலமிட்டு அதில் ஏற்றிவைக்கப்பட்ட சூப்பூரதீப வரிசைகளால், பாட்டு, மிருதங்கம், தாளம், இவைகளுக்கேற்ப நாட்பயமாடிக்கொண்டு நீராஜனம் செய்கிறார்கள். பிராஹ்மணர்கள் வேதமந்திரங்களைச் சொல்லி உபசாரம் செய்கிறார்கள். இவ்வித நீராஜனத்தை நீ ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். (13)

நீராஜனமான பிற்பாடு சுத்திராதி உபசாரங்களை
ஸமர்ப்பிக்கிறார்:—

लक्ष्मीः मौक्तिकलक्षकल्पितसितच्छत्रं तु धत्ते रसात्
इन्द्राणी च रतिश्च चामरवरे धत्ते स्वयं भारती ।
वीणां एणविलोचनाः सुमनसां नृत्यन्ति तद्रागव-
द्भावैः आज्ञिकसात्त्विकैः स्फुटरसं मातस्तदाकर्ण्यताम् ॥

லக்ஷ்மீர் மௌக்திகலக்ஷிகல்பிதஸிதச்சத்ரம் து
 தத்தே ரஸாத்
 இந்த்ராணீ ச ரதிச்ச சாமரவரே தத்தே ஸ்வயம் பாரதீ 1
 வீணுமேணவிலோசு ர: ஸுமநாநாம் ந்ருத்யந்தி
 தத்ராகவத்
 பாவைராங்கிகஸாத்விகை: ஸ்புடரஸம் மாதஸ்
 ததாகர்ண்யதாம்

छद्मीः நு-லக்ஷ்மீதேவியோவெனில், **मौक्तिक-छद्म-कल्पित-सित-छत्रं** லக்ஷக்கணக்கான முத்துக்களால் செய்யப்பட்டிருக்கும் வெண்குடையை **रसात्-प्रीतियुடன்**, **घृते**-பிடிக்கிறான். **इन्द्राणी च**-இந்திராணியும், **रतिः च**-ரதிதேவியும், **चामर-चरे** உத்தமமான இரண்டு சாமரங்களை (பிடித்து வீசுகிறார்கள்) **भारती**-ஸரஸ்வதி தேவி, **स्वयं-दाने**, **वीणां-वीणाय**, **घृते**-தரிக்கிறான். (தரித்து வாசிக்கிறான்) **सुमनसां**-தேவர் களுடைய, **एष विलोचनाः**-மான்போன்ற கண்களுள்ள ஸ்திரீகள் **वद्रागवत्** - அந்தந்த ராகங்களுக்குத்தக்கபடி, **आङ्गिक सात्विकैः**-ஆங்கிகமாயும் (அங்கங்களின் சேஷபாருமாயும்) ஸாத்விகமாயும் (வியர்வை, ப்ரமை, மயிர்க்கூச்சல் முதலியவைகளை நடித்துக் காட்டுகின்றதாயும்) உள்ள அபிநயங்களோடும், **भावैः**-பாவங்களோடும் **स्फुट-रसं** - ரஸங்கள் நன்கு வெளியாகும்படி, **नृत्यन्ति**-நர்த்தனம் செய்கிறார்கள். **मात-**தாயே, **तत्**-அதெல்லாம், **आकर्ष्यतां**-நன்கு கேட்கப்பட்டும்.

லக்ஷக்கணக்கான முத்துக்களால் செய்யப்பட்ட வெண்குடையை பிரீதியோடு பிடித்து ஸரஸ்வதி உபசாரம் செய்கிறான். இந்திராணியும் ரதிதேவியும் இருபக்கங்களில் நின்று சாமரத்தைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு வீசுகிறார்கள். ஸரஸ்வதி தானாகவே அம்பாளுக்கு எதிரில் அமர்ந்து வீணை வாசிக்கிறான். மான்களுடைய கண்கள் போன்ற கண்களுள்ள தேவஸ்திரீகள் நர்த்தனம் செய்கிறார்கள். அந்தந்த ராகத்துக்குத் தக்கபடி செய்யும் அபிநயங்களில் அங்கசேஷடைகளால் பாவத்தையும் ரஸத்தையும் வியர்வை, மயிர்க்கூச்சல் முதலானவற்றையும் நன்கு எடுத்துக்காட்டுகிறார்கள்.

(14)

இவ்விதமாக உபசாரங்களை ஸமர்ப்பணம் செய்துவிட்டு கடைசியாக ஸ்தோத்ரம், பிரதக்ஷிணம், நமஸ்காரம் இவைகளைப் பற்றி அடுத்த சுலோகத்தில் சொல்கிறார் :-

ह्रींकारत्रयसंपुटेन मनुनोपास्ये त्रयीमौलिभि-

र्वाक्यैर्लक्ष्यतनो तव स्तुतिविधौ को वा क्षमेताम्विके ।

सह्यापाः स्तुतयः प्रदक्षिणशतं संचार एवास्तु ते

संवेशो नमसः सहस्रमखिलं त्वत्प्रीतये कल्पताम् ॥ १५ ॥

ஹ்ரீங்காரத்ரய ஸம்புடேந மநுநோபாஸ்யே

த்ரயீமெள்ளிபிர்

வாக்யைர் ஸக்யதநோ தவ ஸ்துதிவிதௌ

கோ வா க்ஷமேதாம்பிகே 1

ஸல்லாபா: ஸ்துதய: ப்ரதக்ஷிணஸ்தம்

ஸஞ்சார ஏவாஸ்து தே

ஸம்வேஸோ நமஸ: ஸஹஸ்ரமகிலம்

த்வத் ப்ரீதயே கல்பதாம் 11

ஹீகார-த்ய-ஸ்புடேன-முன்று ஹ்ரீங்காரங்கள் சேர்ந்துள்ள, மனுவா-
மந்திரத்தினால், உபாஸ்யே-உபாஸிக்கப்படுகிறவனே, த்ரயீ-மௌலிभि:-
வேத சீர்ஸ்ஸுகளாகிற உபநிஷத்துக்களிலுள்ள, வாக்யை: - வாக்கியங்
களினால், ஸக்யதநோ-குறிப்பாக அறியத்தக்க ஸ்வரூபமுள்ளவனே,
தவ-உன்னை, ஸ்துதி-விதௌ-ஸ்தோத்ரம் செய்கிற முறையில், கோ வா-
யார்தான், க்ஷமேத-சக்தியுள்ளவனாக இருக்கமுடியும்? அஸிகே-ஹே
தாயே, சக்ஷாபா:-நல்ல பேச்சுகள், ஸ்துதய:-ஸ்தோத்ரங்கள். சஞ்சார
ஏவ-சஞ்சாரமே, தே-உனக்கு, ப்ரதக்ஷிண-சுத-நூற்றுக்கணக்கான
பிரதக்ஷிணங்களாக, அஸ்து-இருக்கட்டும், ச்வேச:-படுத்துக்கொள்வது,
நமஸ:- நமஸ்காரங்களின், சஹஸ் - ஆயிரம். இவ்விதம், அஸில-
ஸ்ஸம், த்வபிரீதயே-உன் ப்ரீதியின்பொருட்டு, கல்பதாம்-ஏற்பட்டும்.

இவ்விதமாக பலவிதமான உபசாரங்களை மானஸமாக
அர்ப்பணம் செய்து விட்டு ப்ரதக்ஷிண நமஸ்கார ஸ்தோத்திரங்
களைச் செய்ய எண்ணியதும் அம்பிகையின் திவ்யமஹிமைகள்
மனதில் விளங்கவாரம்பித்து விட்டன. கூடவே தனது
அசக்தியும் தோன்றுகிறது முன்று ஹ்ரீங்காரங்கள் அடங்கிய
ஸ்ரீ வித்யா பஞ்சதசாக்ஷர் மந்திரத்தை வாக்கால் ஜபம்
செய்துகொண்டு மஹான்கள் உன்னுடைய ஸகுணமான
ஸ்வரூபத்தை மனதில் தியானிக்கிறார்கள். வேதத்தின் கடைசி
பாகமான உபநிஷத்திலுள்ள வாக்கியங்கள் வாக்குக்கும்
மனதிற்கும் எட்டாத உன்னுடைய பரமார்த்த ஸ்வரூபத்தை
நேரிடையாக போதிக்க முடியாமல் லக்ஷணை என்ற முறையில்
காட்டுகின்றன. இவ்விததிவ்யமஹிமையுள்ள உன்னை ஸ்தோத்ரம்
செய்ய யாருக்கு சக்தியுள்ளது? ஸ்தோத்திரம் செய்யவோ,
பிரதக்ஷிண-நமஸ்காரங்கள் செய்யவோ நான் கொஞ்சமும் சக்தி

யற்றவன் ஆகையால் நான் பேசும் பேச்சுக்களையே ஸ்தோத்திரம்
களாகவும், நான் உலகில் அஞ்சாரம் செய்வதை நூற்றுக்
கணக்கான பிரதக்ஷிணமாகவும், படுத்துக்கொள்வதை ஆயிரக்
கணக்கான நமஸ்காரங்களாகவும் பாவித்து ஏற்றுக்கொண்டு
பிரீதியடைந்து அருள் புரியவேண்டும் என்று வேண்டுகிறார்.
ஸௌந்தர்யலஹரியில் 'जपो जल्पः' என்ற சுலோகத்திலும் இதே
கருத்தைக்காணலாம். (15)

இந்த ஸ்தோத்திரத்தால் மானஸ பூஜை செய்பவருக்கு
உண்டாகும் பலனை அடுத்த சுலோகத்தால் கூறுகிறார்:—

श्रीमन्नाक्षरमालया गिरिसुतां यः पूजयेच्चैतसा
संख्यासु प्रतिवासरं सुनियतस्तस्यामलं स्यान्मनः ।
चित्ताम्भोरुहमण्डपे गिरिसुता नृत्तं विधत्ते रसा-
द्वाणी वक्त्रसरोरुहे जलधिजा गेहे जगन्मङ्गला ॥ १६ ॥

ஸ்ரீமந்த்ராக்ஷரமாலயா கிரிஸுதாம் ய: பூஜயேத் சேதஸா
ஸந்த்யாஸு ப்ரதிவாசரம் ஸுநியதஸ்

தஸ்யாமலம் ஸ்யான் மந: 1

சித்தாம்போருஹமண்டபே கிரிஸுதா

ந்ருத்தம் விதத்தே ரஸாத்

வாணீ வக்த்ரஸ்ரோருஹே ஜலதிஜா

கேஹே ஜகந்மங்கலா ॥

श्री-मन्नाक्षर-मालया - ஸர்வஸம்பத் ப்ரதமான ஸ்ரீ வித்யா
மந்திரத்தின் அக்ஷரங்களால் ஏற்பட்ட மாலையினால் (மாலையோன்ற இந்த
ஸ்தோத்ரத்தால்), यः-எவர், गिरि-सुतां-பர்வதராஜ புத்திரியான
தேவியை, प्रति-वासरं-தினந்தோறும், संख्यासु-(கால, மத்யானம்,
மாலை ஆகிய மூன்று) ஸந்த்யா காலங்களிலும், सुनियतः-மிகவும்
நியமத்துடன், चैतसा-மனஸ்கிலேயே, पूजयेत् - பூஜிப்பாரோ, तस्य
अवरोदय, मनः-மனஸ், अमलं-நிர்மலமாக, स्यात् -ஆகிவிடும்.
गिरि-सुता-மலை மகள், रसात्-மிகப்பிரீதியுடன், चित्ताम्भोरुह-
தாமரைபோன்ற மனமாகிற, मण्डपे-மண்டபத்தில், नृत्तं-நர்த்தனத்தை
विधत्ते-செய்கிறார். वक्त्र-सरोरुहे-தாமரைபோன்ற முகத்தில், वाणी-

ஸரஸ்வதிதேவியும், சேஷ-வீட்டில், ஜகம்மகா-ஜகம்மங்களாபியான, அளவிகா-ஸமுத்திரத்திலுண்டான லக்ஷ்மீ தேவியும் மந்த்ரணம் செய்கிறார்கள்.

ஸ்ரீவித்யாமந்திரத்திலுள்ள ஒவ்வொரு அக்ஷரத்தையும் அதே வரிசைப்படி ஒவ்வொரு சுலோகத்திலும் முதலில் வைத்து இந்த ஸ்தோத்ரம் இயற்றப்பட்டுள்ளது. பூஜை செய்யும் ப்ரகாரத்தையும் இது காட்டுகிறது. இதைப்பாராயணம் செய்வதால் ஸ்ரீவித்யாமந்திரஜபம், தேவீபூஜை இவ்விரண்டும் லீத்திக்கிறது. ஆகையால் மந்திரஜபத்திற்கும் தேவீபூஜைக்கும் என்ன நியமம் கூறப்பட்டுள்ளதோ அவை இந்த ஸ்தோத்ரபாராயணத்திற்கும் அவசியமானது. அந்த நியமங்களைக்கொண்டு ஒவ்வொரு நாளும் காலை, மத்தியானம், லாயங்காலம் இம்மூன்று வேளைகளிலும் இந்த ஸ்தோத்ரத்தை பாராயணம் செய்வதுடன் தூதன் பொருள் தெரிந்து இதில் கூறியுள்ளபடி மானஸமாக எவன் பர்வதராஜகுமாரியான அம்பிகையைப் பூஜிக்கிறானோ அவன் மனம் நிர்மலமாகிறது இந்த ஹிருதயகமலமாகிற மண்டபத்தில் அம்பிகை ஸந்தோஷமாக வந்து மந்த்ரணம் செய்கிறாள் அதாவது அம்பிகையின் தத்வமெல்லாம் இவன் மனதில் நன்கு விளங்குகிறது. இது மட்டுமா? அவனுடைய முகத்தில் வானியும் வீட்டில் ஜகன் மங்கள முர்த்தியான லக்ஷ்மியும் மந்த்ரணம் செய்கிறார்கள். சிறந்த வாக்கும் எல்லா ஜகவரியங்களும் கிடைக்கின்றன.

(16)

इति गिरिवरपुत्रीपादराजीवभूषा

भुवनममलयन्ती स्रक्तिसौरभ्यसारैः ।

शिवपदमकरन्दस्यन्दिनीयं निबद्धा

मदयतु कविभृङ्गान्मातृकापुष्पमाला ॥ १७ ॥

இதி கிரிவரபுத்ரீ பாத ராஜீவ பூஷா

புலநமமலயந்தீ ஸ்ரக்தி ஸௌரப்யஸாரை: ।

ஸீவபத மகரந்த ஸ்யந்திரீயம் நிபத்தா

மதயது கவிப்ருங்கான் மாத்ருகாபுஷ்பமாலா ॥

इति-இவ்விதமாக, निबद्धा-நன்கு கட்டப்பட்ட, इयं-இந்த, मातृका-
पुष्प-மாது - அக்ஷரங்களாகிய புஷ்பங்களால் செய்யப்பட்டிருக்கும்

மாலையானது, **गिरिव-पुत्री-पाद-राज्ञीव - भूषा -** கிரிசிரீஷ்டருடைய புத்திரியின் பாதகமலங்களுக்கு ஆபரணமாயும், **सूक्तसौरभ्य-सारैः-** அழகான வார்த்தைகளின் வாஸனையின் ஸாரங்களினால், **भुवन-உலகத்தை, अमलवन्ती-** பரிசுத்தப் படுத்துவதாயும், **शिव-पद-मकरन्द-स्यन्दिनी-** பரமசிவனுடைய ஸ்தானமாகிய தேனை பெருக்கிக்கொண்டு இருப்பதாயும் இருந்துகொண்டு, **कवि-भृङ्गान्** = கவிகளாகிற வண்டுகளை, **मद्यन्तु-** மதம் பிடிக்கச் செய்யட்டும் (ஸந்தோஷப்படச் செய்யட்டும்)

பூஜை செய்யாத போதிலும் இதை வாசிப்போருக்கே ஒரு விசேஷ ஆனந்தமேற்படும் என்று சொல்லும் போது இதையொரு புஷ்பமாலையாக வர்ணிக்கிறார். இது அம்பிகையின் பாதாரச் சிவந்தங்களில் அலங்காரமாக அர்ப்பணம் செய்யும்போது இதிலுள்ள வாஸனையினால் ஸகலஜகத்தும் பரிசுத்தமாகிறது. இதிலிருந்து மோகப் பதவியாகிற தேன் ஒழுகுகிறது. இதுவே கவிர்களாகிற வண்டுகளுக்கு மிகவும் ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கிறது. என்று சொல்லி இந்த ஸ்தோத்திரத்தை முடிக்கிறார். இந்த கலோகத்தின் முடிவில் கூறப்பட்ட “மாத்ருகா புஷ்பமாலா” என்பதே இந்த ஸ்தோத்திரத்திற்குப் பெயராக அமைந்துள்ளது.

மந்திர மாத்ருகா புஷ்பமாலா ஸ்தவம் முற்றும்

॥ श्रीः ॥

॥ आनन्दलहरी ॥

ஆனந்த லஹரி

[ஸ்ரீமத் ஆசார்யாள் ப்ரதேவதையைப்பற்றி இயற்றியிருக்கும் ஸௌந்தர்யலஹரீ என்ற ஸ்தோத்திரத்தில் முதல் 41 சுலோகங்களை ஆனந்தலஹரீ என்றும் பின்னால் அம்பிகையின் கேசாதிபாத வர்ணனமடங்கிய பாக்கி 59 சுலோகங்களை மாத்திரம் ஸௌந்தர்யலஹரீ யென்றும் வியவஹரிப்பதுண்டு அந்த ஸ்தோத்திரத்தில் சேராததாக வேறு இருபது சுலோகங்கள் அதே சைவியில் அதேமாதிரி லலிதமாய் அதேமாதிரி பக்திரஸம் ததும்புவதாய் அதே விருத்தத்தில் இயற்றிக்கொடுத்திருக்கிறார்கள். அந்த ஸ்தோத்ரமே இந்த ஆனந்த லஹரியாகும்.]

भवानि स्तोतुं त्वां प्रभवति चतुर्भिर्न वदनैः

प्रजानामीशानः त्रिपुरमथनः पञ्चभिरपि ।

न षड्भिः सेनानीः दशशतमुखैरप्यहिपतिः

तदाऽन्येषां केषां कथय कथमस्मिन्नवसरः ॥ १ ॥

பவானி ஸ்தோதும் த்வாம் ப்ரபவதி சதுர்பிர் ந வதனை:

ப்ரஜானாமீஸானஸ் த்ரிபுரமதந: பஞ்சபிரபி ।

ந ஷட்பி: ஸௌநானீர் தஸஸதமுகைரப்யஹிபதி:

ததாஃந்யேஷாம் கேஷாம் கதய கதமஸ்மிந்நவஸர: ॥

भवानि-ஹே பவானி, त्वां - உன்னை, स्तोतुं - ஸ்தோத்ரம்
செய்வதற்கு, प्रजानां - பிரஜைகளுடைய, ईशानः - அதிபதியான
பிரஹ்மா, चतुर्भिः-நான்கு, वदनैः-முகங்களாலும், न प्रभवति-
முடியாதவராயிருக்கிறார். त्रिपुर-மூப்புரங்களையும், मथनः-தகர்த்து
விட்டபரமசிவன், पञ्चभिः-ஐந்து முகங்களினாலும் (முடியாமலிருக்
கிறார்). सेनानी:-தேவர்களின் ஸேனாதிபதியான ஸுப்ரஹ்மண்யரும்
षड्भिः-ஆறு முகங்களாலும் न-முடியவில்லை. अहिपति:-ஸர்ப்பராஜனான

ஆதிசேஷனும், दश-शत-मुखैः अपि-ஆயிரம் முகங்களாலும் கூட (ஸ்தோத்ரம் செய்ய முடியவில்லை). सदा-அப்படியிருக்கும்போது, अन्येषां-வேறு, केषां-எவர்களுக்கு, अस्मिन्-இந்தவிஷயத்தில், अवसरा:-இடம், कथं-ஈப்படியிருக்கமுடியும், कथय-சொல்லு.

பரதேவதைபை ஸ்தோத்ரம் செய்வதற்கு வாத்தேவதை யான ஸரஸ்வதியின் பதியாயிருந்தும் நான்கு முகங்களிருந்தும் பிரஹ்மாவால் முடியவில்லை. அம்பிகைக்கே பதியாகவும் ஐந்து முகங்களுள்ளவராகவும் இருக்கும் பரமசிவனாலும் முடியவில்லை. அவளுடைய குமாரராகவும் ஞானபண்டிதரென்று பெயர் வாங்கினவராகவும் ஆறு முகங்களுடைய கூடியவருமான ஸப்ரஹ்மண்யராலும் முடியவில்லை. சப்தசாஸ்திரமே மூர்த்தீ கரித்து மஹாபாஷ்யம் எழுதின ஆதிசேஷனுக்கு ஆயிரம் முகங்களும் இரண்டாயிரம் நாக்குகளும் இருந்தும் அவராலும் முடியவில்லை. இப்படியிருக்க, மற்றவர்களால், அதிலும் மனுஷ்யனால், எப்படி ஸாத்தியப்படும்? ஸ்தோத்ரம் என்றால் வாயால் குணங்களை வர்ணித்தல். அம்பிகையிடமுள்ள குணங்கள் எண்ணற்றவை அதற்கு அளவே இல்லை. சதுர்முகர், பஞ்சமுகர், ஷண்முகர், ஆயிரம் தலைகளுள்ள ஆதிசேஷன் இவர்கள் ஒரேசமயத்தில் பல முகங்களைக்கொண்டு குணங்களைக்கூற ஆரம்பித்தாலும் எல்லா குணங்களையும் கூறிமுடிக்க முடியாது. அப்படியிருக்க ஒரு முகமுள்ள மனிதனால் எப்படி எல்லாகுணங்களையும் கூறிமுடிக்க முடியும் என்று குணங்கள் அநந்தமாக இருப்பதை ஸ்தோத்ரம் செய்ய முடியாமைக்குக் காரணமாகக் கூறினார். ஸௌந்தர்ய லஹரி முதல் சுலோகத்தில் புண்யம் செய்யாதவன் ஸ்தோத்திரம் செய்யமுடியாது என்று கூறினார். இந்த முதல் சுலோகத்தில் புண்யம் நிறைந்தவனாகூட துதி செய்யத் தொடங்கினாலும் முழுவதும் கூறமுடியாது என்று கூறுகிறார். (1)

(அ) அம்பிகையின் ஸ்வரூபத்தை வாக்கால் வர்ணிப்பதும் ஸ்தோத்ரமாகலாம் அந்த ஸ்வரூபம் வாக்குக்கு எட்டாதது. அதை வாக்கால் யார்தான் கூறமுடியும் என்பதை உதாஹரணத் துடன் விளக்குகிறார்.:-

धृतक्षीरद्राक्षामधुमधुरिमा कैरपि पदैः

विश्विष्यानाख्येयो भवति रसनामात्रविषयः ।

तथा ते सौन्दर्यं परमशिवद्वैमात्रविषयः

कथंकारं ब्रूमः सकलनिगमागोचरगुणे ॥ २ ॥

க்ருதகூர்த்ராக்ஷாமதுமதுரிமா கைரபி பதைர்
விசிஷ்யாநாக்ஷயயோ பவதி ரஸநாமாத்ரவிஷய: 1
ததா தே ஸௌந்தர்யம் பரமசிவத்ருங்மாத்ரவிஷய:
கதங்காரம் ப்ரும: ஸகலநிகமாகோசரகுணே 11

ரசநா-மாத்ர-விஷய:-ரஸனேந்திரியத்திற்கு மாத்திரம் விஷயமா
யிருக்கிற, சூத-நெய், ஊர-பால், த்ராக்ஷா-திராணை, மது-தேன்
இவைகளுடைய, மதுரிமா-தித்திப்பானது, கை:-எவ்விதமான, பதை:-
பதங்களினாலும், கரபி-கூட, விசிஷ்ய-குறிப்பிட்டு, அநாக்ஷய:-
சொல்ல முடியாததாக, மவதி-இருக்கிறது. तथा-அப்படியே, தை-
உன்னுடைய, சௌந்த்ரியம்-அழகு, பரமசிவ-பரமசிவனுடைய, த்ர-மாத்ர-
விஷய:-திருஷ்டிக்கு மட்டும் விஷயமாக இருக்கிறது. सकल-எல்லா
நிगम-வேதங்களுக்கும், अगोचर-எட்டக்கூடாத, गुणे-குணங்களோடு
கூடியவனே, कथंकार-எவ்விதமான, ब्रूम:-நாங்கள் சொல்லமுடியும்?

அம்பிகையின் குணங்களை வேதங்களே சொல்லுவதற்கு
முடியாமலிருக்கின்றன. நெய், பால், திராணை, தேன்
முதலிய பதார்த்தங்களின் தித்திப்பு நாக்கில் இருக்கும்
ஞானேந்திரியமான ரஸனேந்திரியத்திற்கு மாத்திரம் தான்
விஷயமாகும் மற்ற ஞானேந்திரியங்களுக்கு விஷயமாகாது.
அதே நரக்கில் உள்ள வாக்கு என்ற கர்மேந்திரியத்திற்கே
விஷயமாகவில்லை யென்றால் மற்ற கர்மேந்திரியங்களுக்கும்
அறியும் சக்தியோ வெளியிடும் சக்தியோ கிடையாதென்பது
ஸித்தம். தித்திப்பு ருசி ரஸனேந்திரியத்திற்காவது தெரிகிறதே
பரதேவதையின் ஸௌந்தர்யம் யாருக்காவது எந்த
இந்திரியத்திற்காவது விஷயமாகுமா வென்றால் பரமசிவனுடைய
கண்ணுக்கு மாத்திரம் தான் விஷயமாகும். அதையும் அவர்
தான் கண்ணினால் பார்த்து ஆனந்தமடைந்துகொண்டிருக்கலாமே
தவிர அது எப்படியிருக்கிறதென்று அவராலேயும் வர்ணிக்க
முடியாது என்பதை முதல் சுலோகத்திலேயே காட்டி விட்டார்.
திராணை ருசிக்கும் தேன் ருசிக்கும் என்ன வித்தியாஸமென்று
கேட்டால் எவ்விதமான வார்த்தைகளை உபயோகித்துச் சொல்லிப்

பார்த்தாலும் சொல்ல முடியாது. அந்த ருசிகளை அனுபவித்துப் பார்த்தால் தான் தெரியவருமே தவிர இன்னொருவர் சொல்லித் தெரிந்து கொள்ளக்கூடியதேயல்ல. அந்த விதமாக தேவியின் பூரா ஸௌந்தர்யத்தையும் அறியவேண்டுமானால் பரமசிவனுடைய ஸாயுஜ்யத்தையடைந்தால் தான் முடியும். அவ்விதநிலையேற்படும் வரை அவள் அணிந்திருக்கும் ஆபரணங்களையும் அலங்காரங்களையும் பார்த்துவேண்டுமானால் ஸந்தோஷிக்கமுடியும். (2)

(அ) அம்பாளின் அலங்காரத்தை வர்ணிக்கிறார் :—

मुखे ते ताम्बूलं नयनयुगले कज्जलकला

ललाटे काश्मीरं विलसति गले मौक्तिकलता ।

स्फुरत्काञ्ची शाटी पृथुकटितटे हाटकमयी

भजामि त्वां गौरीं नगपतिकिशोरीमविरतम् ॥ ३ ॥

முகே தே தாம்பூலம் நயநயுகளே கஜ்ஜலகலா
லலாடே காச்மீரம் விலஸதி களே மௌக்திகலதா ।
ஸ்புரத்காஞ்சீ ஸாடி ப்ருதுகடிதடே ஹாடகமயீ
பஜாமி த்வாம் கௌரீம் நகபதிகிசோரீமவிரதம் ॥

தே-உன்னுடைய, முகே-வாயில், தாம்பூலம்-தாம்பூலம், நயந-
யுளே - இருகண்களிலும், கஜ்ஜ-கஜா-மை அலங்காரம், லலாடே-
நெற்றியில், காச்மீரம்-குங்குமம். களே-கழுத்தில், மௌக்திகலதா-
தொடிபோன்ற நல முத்துஹாரம் பூது-கடி-தடே - பெருத்த-இடுப்பு
பித்தேசத்தில், ஸுரத்-காஞ்சி-நன்கு பிரகாசிக்கிற ஒட்டியாணத்ததுடன்
கூடிய, ஹாடகமயி-ஸ்வாந்நமயமான, ஷாடி-ஆடை இவை, விலஸதி-
சோபிக்கிறது. (அப்பேற்பட்ட), ந-ப-தி-கி-சு-ரீ-பர்வதராஜபுத்ரி
யான, ரீ-கௌரியாகிய, த்-உ-ன்னை, வ-விர-தம்-இடைவிடாமல்,
ப-ஜா-மி-பஜிக்கிறேன்.

பர்வதராஜகுமாரியான கௌரி தனது பருத்த இடுப்பில்
ஸ்வாந்நஜிகையாலே செய்யப்பட்ட உயர்ந்த பொன்னுடையை
உடுத்தியிருக்கிறாள். அதன் மேல் ஒட்டியாணம் அணிந்து
கொண்டிருக்கிறாள் கழுத்தில் நல்முத்துஹாரம் நெற்றியில்
குங்குமப் பொட்டு இருகண்களிலும் மைதிட்டியிருக்கிறாள்,

தாம்பூலம் உட்கொண்டதால் முகம் பொலிவுடன் விளங்குகிறது
இவ்விதமான அம்பிகையின் உருவத்தை தியானிக்கிறேன். (3)

விராஜன்மந்தாரத்ருமகுஹாரஸ்தந்தம்
நதக்ஷிணாநாத்ரவணவிலஸத்ருண்டலகுணா ।
நதாஶ்ரீ மாதக்ஷி ருசிரகதிபங்கீ பகவதீ
ஸதீ ஶம்ஔர்மஔர்ஹதடலதக்ஷுவிஜயதே ॥ 8 ॥

விராஜன்மந்தாரத்ருமகுஹாரஸ்தந்தம்
நதத்விணாநாதச்ரவணவிலஸத்ருண்டலகுணா ।
நதாங்கீ மாதங்கீ ருசிரகதிபங்கீ பகவதீ
ஸதீ ஶம்போரம்போருஹசடுலசக்ஷுர் விஜயதே ॥

விராஜத்-சோபிக்கிற, மந்தார-த்ரும-மந்தார விருஷத்தின், குஹ-
பூம்பங்களால் கட்டிய, ஹார-மாலைபோடுகூடின, ஸ்தன-தடீ-ஸ்தனப்
பிரதேசமுடையவளாயும், நத-வீணாயின நாதத்தை மீட்டி
எழுப்புகின்றவளாயும், ஶ்ரவண-காதுகளில், விலஸத்-பிரகாசிக்கிற,
குண்ட-தாடங்கங்களுடைய, குணா-சோபையோடு கூடினவளாயும்,
நதாஶ்ரீ-குறிந்த சரீரத்தையுடையவளாயும், ருசிர-அழகான, கதி-
பங்கீ-நடை தினுசுள்ளவளாயும், பகவதீ-ஸகல ஐ ச வ ரி ய மும்
பொருந்தியவளாயும், அம்ஔர்ஹ-தாமரைபோல், தடல-லேசாக சலிக்கும்
ஶ்ரூ: - கண்களையுடையவளாயும், ஶம்ஔ: - பரமசிவனுடைய, ஶதீ-
பத்தினியாயுமுள்ள, மாதக்ஷி-மதங்கமுனிவரின் கண்ணிகையான தேவி
விஜயதே-வெற்றியுடன் விளங்குகிறாள்.

இந்த சலோகத்தில் மதங்கமுனிவரின் பெண்ணை அவதரித்த
மாதங்கியை துதிக்கிறார். மாதங்கி வீணை மீட்டுகிறாள் என்பதை
காளிதாஸன் சியாமனாதண்டகத்தில் கூறியுள்ளார். சூர்பக்ஷத்
பாதரும் த்ரிபுரஸுந்தரீஸ்தோத்திரத்தில் இதைச் சொல்கிறார்.
காதுகளில் குண்டலங்கள் ஒலிக்க கைகளால் வீணையை மீட்டு
கிறாள். மந்தார மலர்களால் கட்டப்பட்ட மாலை கழுத்தில்
அணியப்பட்டு ஸ்தனப் பிரதேசங்களில் அசைந்தாடுகிறது.
ஸ்தனபாரத்தால் சரீரம் லேசாக வளைந்திருக்கிறது. அவளுடைய
நடை மிக்க அழகாகக் காண்கிறது காற்றில் அசையும் தாமரை

போல் கண்கள் சஞ்சலமாக உள்ளன. மஹாபதிவிரதையான சம்பவின் பத்னி அம்பிகை இவ்வாறு அழகுடன் விளங்குகிறாள்:

नवीनार्कभ्राजन्मणिकनकभूषापरिकरैः

वृताङ्गी सारङ्गीरुचिरनयनाङ्गीकृतशिवा ।

तटित्पीता पीताम्बरललितमञ्जीरसुमगा

ममापर्णा पूर्णा निरवधिसुखैरस्तु सुमुखी ॥ ५ ॥

நவீனார்கப்ராஜன் மணிகநகபூஷாபரிகரைர்
வ்ருதாங்கீ ஸாரங்கீருசிரநயனாங்கீக்ருதாபிவா ।
தடித்தீதா பிதாம்பரலலிதமஞ்ஜீரஸுமகா -
மமாபர்ணா பூர்ணா நிரவதிஸுகைரன் து ஸுமுகீ ॥

नवीन-புதிதாய் உதயமான, அர்க்-ஸூரியன்போல், भ्राजत् -
பிரகாசிக்கிற, मणि-நவரத்னங்கள், कनक-ஸ்வரணம் இவைகளால்
செய்யப்பட்ட, भूषा-நகைகளின், परिकरै:-பலவிதங்களினால், वृत-
அலங்கரிக்கப்பட்ட, अङ्गी-தேகத்தையுடையவளாயும், सारङ्गी-பெண்
மாண்ப்போல், रुचिर-அழகான, नयन - கண்களினால், अङ्गीकृत-
ஸ்வரத்னம் செய்துகொண்ட, शिवा-பரமசிவனையுடையவளாயும், तटित्-
மின்னல்போல், पीता-பொன் நிறமுள்ளவளாயும், पीताम्बर-பொன் நிற
ஆடை உடுத்தியவளும், ललित-அழகிய, मञ्जीर-பாதஸரத்தால்,
सुमगा-சிறந்து விளங்குபவளும், निरवधि-எல்லையற்ற, सुखै:-ஸுகங்
களால், पूर्णा-நிறைந்தவளாயுமுள்ள, अपर्णा-எவ்விதக் கடமைக்கும்
உட்படாத (ஸ்வதந்திரையான) தேவீ, मम-என் விஷயத்தில், सुमुखी-
பிரஸன்னமான முகமுள்ளவளாக, अस्तु-இருக்கட்டும்.

அம்பிகை நவரத்னங்களாலும் ஸுவர்ணத்தாலும் ஆக்கப்
பட்ட பலவித நகைகளை தரித்திருக்கிறாள். உதயகுரியன் போல்
அவை மிகுந்த காந்தியுடன் விளங்குகின்றன. மின்னல் போல்
ஒளியுடன் விளங்கும் சரீரத்தில் பிதாம்பரம் அணிந்திருக்கிறாள்
காவில் அழகிய பாதஸரம் எல்லையற்றதான தீவ்யாநந்தம்
நிரம்பியவள். இவளுக்கு அபர்ணா என்று பெயர் ருண
மில்லாதவள். கட்டுப்படாதவள் பூர்ணஸ்வாதந்தர்ய முள்ளவள்
பரமேசுவரனை பர்த்தாவாக அடைவதற்காக தவம் செய்யும்

பொழுது பர்ணத்தை (இலையை)ச்சூட உணவாக உட்கொள்ள வில்லை அதனால் அவளுக்கு 'அபர்ணா' என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. என்று காளிதாஸன் சொல்கிறான் பெண்மான் போல் மருண்ட தனது கண்பார்வையாலேயே தனதுபர்த்தாவான பரமேசுவரனை தன்வசப்படுத்தியவள் அவள் ஸுமுகமாக இருந்து எனக்கு அருள் செய்யட்டும். (5)

(அ) இவ்விதமாக தேவியின் சரீரசோபையையும் அவள் அணிந்திருக்கும் வஸ்திராபரணங்களின் அழகையும் முன்று கலோகங்களால் அனுஸந்தானம் செய்து விட்டு ஸம்ஸார மென்னும் மஹா வியாதியைப் போக்கும் திவ்யௌஷதிலையை யாக வர்ணிக்கிறார் :—

हिमाद्रेः संभूता सुललितकरैः पल्लवयुता

सुपुष्पा मुक्तामिर्मरकलिता चालकभरैः ।

कृतस्याणुस्थाना कुचफलनता सूक्तिसरसा

रुजां हन्त्री गन्त्री विलसति चिदानन्दलतिका ॥ ६ ॥

ஹிமாத்திரே: ஸம்பூதா ஸுலலிதகரை: பல்லவயுதா
ஸுபுஷ்பா முக்தாபிர் ப்ரமரகலிதா சாளகபரை: |
கருதஸ்தாணுஸ்தானா குசபலநதா ஸுக்தி ஸரசா
ருஜாம் ஹந்த்ரீ கந்த்ரீ விலஸதி சிதாநந்தலதிகா ||

हिमाद्रे:-பனிமலையிலிருந்து, संभूता-உண்டானவள். सुललित-
வெகு மிருதுவான, करै:-கைகளினால், पल्लव-துளிகளுடன் युता-
கூடினவள். मुक्तामि:-முத்தக்களினால், सुपुष्पा-நல்ல புஷ்பங்களை
யுடையவள், मिर्मरकलिता-கேசங்களின் மிகுதியால், चालक-
வண்டுகளோடுகூடியவள், कृत-स्याणु-स्थाना-ஸ்தாணுவை (பரமசிவனை)
இருப்பிடமாகச் செய்துகொண்டிருப்பவள், कुच-ஸ்தனங்களாகிற,
फल-பழங்களினால், नता-வளைந்திருப்பவள், सूक्ति-அழகான பேச்சுக்
களால், सरसा-ரஸத்தோடு கூடினவள், रुजां-வியாதிகளையெல்லாம்,
हन्त्री-போக்கடிக்கிறவள், गन्त्री-செல்கின்ற (எங்கேயும் வியாபிக்கிற)
चिदानन्दलतिका-ஞானந்தக் கொடியாக, विलसति-அம்பிகை
விளங்குகிறாள்.

மலையில் உண்டாகி உயர்ந்த விருஷத்தில் படரும் திவ்யௌஷதி லதை துவிரர், மலர், வண்டுகள், ரஸமுள்ள பழம் இவைகளுடன் கூடி ஸகல வியாதிகளையும் போக்குகிறது அம்மாதிரியான லதையாக அம்பிகை விளங்குகிறாள் அம்பிகை ஞானானந்த ஸ்வரூபினி அதனால் சிதானந்தலதை என்று பெயர் சூட்டுகிறார். அவள் உண்டானது ஹிமயமலையிலிருந்து. அவள் கைகளே துவிரர் போல உள்ளவை, அவள் அணிந்திருக்கும் முத்துக்களே புஷ்பங்கள், அவளுடைய கேசபாரமே வண்டுகளின் கூட்டம். அவளுடைய ஸ்தனங்களே பழங்கள். உலர்ந்த கொடியோ என்று நினைக்கவேண்டாம், அவளுடைய பேச்சுக்களில் நல்ல ரஸமுண்டு உபயோகமற்ற கொடியென்றும் நினைக்கவேண்டாம் அவித்யை முதலுள்ள எல்லாப் பிணிகளையும் தீர்த்து வைக்கக் கூடியவள். தேடியடையவும் வேண்டாம், ஸர்வ வியாபினியாயிருக்கிறாள் கொடிக்குப் பிடித்துக்கொள்ள ஆசிரயம் வேண்டுமே யென்றால் அந்த ஆசிரயம் பரமசிவனாகிற ஸ்தம்பமே கொடிக்கு ஆசிரயமாய் ஒரு ஸ்தம்பம் வேண்டாமாவென்று பரமசிவனைச் சொல்லும்போது ஸ்தாநு என்ற சப்தத்தை வெகு உசிதமாக உபயோகித்தார்.

மலையில் உண்டாகும் கொடி விருஷத்தைப்பிடித்துக்கொண்டு வளரும். தேவிலதை உலர்ந்த மரக்கட்டையை ஆசிரயத்திருக்கிறாள். ஸ்தாநு என்ற சொல் மரக்கட்டை, பரமசிவன் இரண்டையும் குறிக்கும். லதை ஸ்தாவரம் அது இருக்குமிடம் தேடிச்செல்ல வேண்டும் தேவிலதை ஐங்கமம், நாமிருக்குமிடத்திலேயே இந்த லதையை அடையலாம் ஒஷதிலதை சரீரத்தில் உண்டாகும் வியாதிகளைத் தான் போக்கும். தேவி தன் ஸ்வரூபமான ஞானானந்தத்தைத் தந்து ஸம்ஸாரமென்னும் மஹாவியாதியையும் போக்குகிறாள். இதுமட்டுமா! தேவிலதை தனது திவ்ய மஹிமையால் தான் ஆசிரயத்திருக்கும் உலர்ந்த மரக்கட்டையிலிருந்து கூட பலன் உண்டாகும்படி சேய்து விடுகின்றது என்பதை அடுத்த சலோகத்தில் கூறுகிறார்.

(6)

सपर्णमाकीर्णं कतिपयगुणैः सादरमिदं

श्रयन्त्यन्ये वल्लीं समं तु मतिरेवं विलसति ।

अपणैका सेव्या जगति सकलैर्यत्परिश्रुतः

पुराणोऽपि स्थाणुः फलति किल कैवल्यपदवीम् ॥ ७ ॥

ஸபர்ணமாகீர்ணம் கதிபயகுணை: ஸாதரமிஹ
 ச்ரயந்த்யந்யே வல்லீம் மம து மதிரேவம் விலகதி |
 அபர்ணைகா ஸேவ்யா ஜகதி ஸகலைர் யத்பரிவ்ருத :
 புராணோ஽பி ஸ்தாணு: பலதி கில கைவல்ய பதவீம் ||

கதிபயகுணை: - ஏதோ சில குணங்களுடன், **அகிணி-சேர்ந்து**
 இருக்கும், **சபணி-இலைகளோடு கூடிய, வலி-கொடியை, அந்-வேறு**
 சிலர்கள், **ஐ-இங்கு, சாதர்-ஆதரவோடு, அயந்தி-ஆசிரயிக்கிறார்கள்.**
மம து-எனக்கோவென்றால், மதி-புத்தியானது, எவ்-இவ்விதமாக,
விசுசதி-தோன்றுகிறது. யத்-எவளால், பரிவ்ருத:-தழப்பட்ட,
ஸாணு:-கட்டை (பரமசிவன்) புராண: அந்-வெகுநாட்டிட்டதாயிருந்தும்,
கைவல்ய-பதவீ-கைவல்யமாகிற பதவியை, கலதி-பழமாகக்கொடுக்
கிறதோ, கில-ஸந்தேகமன்னியில், அந்த, அகா-ஒரே ஒரு, அபணி-
(இலையற்ற) அம்பிகைதான், ஜகதி-உலகத்தில், சகலை:-யாவராலும்,
ஸேவ்யா-ஸேவிக்கத்தகுந்தவள்.

உலகில் எத்தனையோ சிறந்த கொடிகள் உள்ளன அவற்றில்
 சிற்சில குணங்களும் உண்டு. அவற்றுல் நன்மையும் ஏற்படும், சில
 ஒஷிக்கொடியால் பிணியும் நீங்கும், உடம்பில் புஷ்டி உண்டாகும்
 இந்தக்காரணங்களால் பலர் ஆதரவுடன் இலைகளுடன் கூடிய
 அந்தக்கொடிகளைத்தேடிச் செல்லுகிறார்கள். ஆனால் என்
 அபிப்பிராயம் இது தான். "இலைகளே இல்லாத கொடி ஒன்றே
 ஒன்று தான் உலகில் உள்ளது. யாவரும் அதையே
 ஸேவிக்கவேண்டும்" ஏனெனில் இலைகளற்ற இந்தக் கொடி
 யுடன் சேர்ந்த காரணத்தால் மிகப்பழமையான காய்ந்த மரக்
 கட்டையும் மிகச்சிறந்த பலனைத் தருகிறது. அதாவது ப்ரஹ்ம
 வித்யாஸ்வரூபினியான அம்பிகையின் ஸம்பந்தத்தால் தான்
 ஆதியில்லாத பரமசிவன் பக்தருக்குக்கைவல்யத்தைத் தருகிறார்.
 எல்லாம் தேவியின் மஹிமைதான்.

[இதே விஷயத்தை கொஞ்சம் விஸ்தரித்து ஸ்தாணுவும்
 (பரமசிவன், கட்டை) அபர்ணை (அம்பிகை, இலையற்றது)யும்
 சேர்ந்து பிறந்த குழந்தை விசாகன் (ஸுப்ரஹ்மண்யர், சாகை
 யில்லாதவர்) என்று சொல்லி அந்தப் புத்திரனுக்கு வல்லியை
 (வள்ளிதேவி, கொடி) விவாஹம் செய்துவைத்தார்கள் என்று
 ஸ்ரீ சிருங்கேரி மஹாஸன்னிதர்நம் ஸ்ரீ சந்திரசேகரபாரதி ஸ்வாமி

களவர்கள் சொல்லியிருக்கும் சுலோகத்தையும் இங்கே அனுஸந்தானம் செய்யலாம்.

अपर्णाख्यवल्लीसमाश्लेषयोगात्

पुरा स्थाणुतो योऽजनिष्ठामरार्थम् ।

विशाखं नगे वल्लिकालिङ्गितं तं

सदा षण्मुखं भावये हृत्सरोजे ॥]

(7)

विधात्री धर्माणां त्वमसि सकलाम्नायजननी

त्वमर्थानां मूलं धनदनमनीयाद्धिकमले ।

त्वमादिः कामानां जननि कृतकन्दर्पविजये

सतां मुक्तेर्वीजं त्वमसि परब्रह्ममहिषी ॥ ८ ॥

விதாத்ரீ தர்மாணாம் த்வமஸி ஈகலாம்நாயஜநநீ
த்வமர்த்தாணாம் மூலம் தநதநமநீயாங்க்ரிகமலே ।
த்வமாதி: காமாநாம் ஜநநி க்ருதகந்தர்பவிஜயே
ஸதாம் முக்தேர் பீஜம் த்வமஸி பரப்ரஹ்மமஹிஷீ ॥

த்வ-நீ, ஧ர்மாணா-தர்மங்களை யெல்லாம், விதாத்ரீ - ஏற்படுத்து
கிறவள், சகல-எல்லா, அம்னாய-வேதங்களையும், ஜநநி-வெளிப்
படுத்தினவளாய், அசி-இருக்கிறாய், ஧நத-குபேரனால், நமநி-
நமஸ்கரிக்கத்தகுந்த, அஃத்ரி-கமலே - பாதாவிந்தத்தையுடையவளே,
த்வ-நீ, அர்த்தானா-ஆசைப்படப்படும் பொருள்களுக்கெல்லாம், மூல்-மூலம்
கூதகந்ர்பவிஜயே-மன்மதனை ஜயித்தவளே, த்வ-நீ, காமானா-ஆசை
களுக்கெல்லாம், அதி-முதலானவள், ஜநநி-தாயே, பரவ்ர-மஹிஷி-
பரப்பிரஹ்மத்தின் பட்டமஹிஷியான, த்வ-நீ, சதா-உத்தம ஜனங்
களுக்கு, முக்தை-மோக்ஷத்தின், வீஜ-விதையாக, அசி-இருக்கிறாய்.

உலகத்திலுள்ள கொடிகள் ஒவ்வொன்றில் ஒவ்வொரு
விசேஷகுணமிருக்கும், ஒவ்வொரு வியாதிக்கு மருந்தாயிருக்கலாம்
ஆனால் அதுவே சில சமயங்களில் கெடுதலையும் செய்யக்கூடியதா
யிருக்கலாம். தேவியாகிற லதை அனந்த கல்யாண குணங்
களோடு கூடியிருப்பதுடன் ஜீவர்களால் அபேக்ஷிக்கப்படுகிற

தர்மம். அர்த்தம், காமம், மோகும் என்ற நான்கு புருஷார்த்தங்கனையும் கொடுக்க வல்லமையுள்ளது. பகவான் அஸங்குக இருந்து வருகிறபடியால் அவருடைய ஸந்திதி விசேஷத்தால் இவைகளைக் கொடுப்பது அம்பிகையேதான். அப்புருஷார்த்தங்கனையடைவதற்கு வேண்டிய ஸாதனங்களை போதிப்பவனும் அவனே.

இந்த சுலோகத்தில் அம்பிகைக்குக் கூறப்பட்ட விசேஷணங்கள் எல்லாம் ஹேதுகர்பமாக, காரணத்தைக் குறிப்பதாக அமைந்துள்ளன. தர்மங்களை எடுத்துக் காட்டுகிறது வேதம். அந்த வேதத்தை வெளிப்படுத்தியவன் அம்பிகையானதால் அவனே தர்மத்தை ஏற்படுத்தியவன். தனுதிபனுனகுபேரன் அம்பிகையின் காவில் வணங்குவதால் எல்லாப் பொருள்களும் கிடைக்க இவனே காரணமாகிறான். காமதேவதையான மன்மதனை ஜயித்தபடியால் அம்பிகையே எல்லாக் காமங்களையும் பூர்த்தி செய்கிறான். பரப்ரஹ்மத்தின் மகிஷியாக இருப்பதால் ப்ரஹ்மபாவம் என்ற மோகத்திற்கும் அவனே காரணம்.

தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோகும் என்கிற நான்கு புருஷார்த்தங்களையும் கொடுப்பவன் அம்பிகைதான் என்று காட்டுவதற்காக வேதத்தையே வெளியிட்டு தர்மா தர்ம வியவஸ்தையை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தவன் விசுவாநாத விஷ்ணுவினால்தான் என்றும், நவரிதிகளுக்கும் அதிபதியாயிருந்து கொண்டு ஸகலவித அர்த்த ஸம்பத்துக்களையும் அடைந்த குபேரன் கூட அவனை நமஸ்கரித்துக் கொண்டிருப்பதால் வசுதாஸவரீந்திரன் என்றும், விரும்பும் விஷய ஸுகங்களை யெல்லாம் கொடுப்பதில் வாஸ்தவ்யதாருகியினி மன்மதனையும் ஜயித்து தானே மேலான காம்யா என்றும், இவ்வித கீழ்ப்பட்ட புருஷார்த்தங்களில் ஆசையற்று நித்ய ஸுகமான கைவல்யத்திலேயே நோக்கமுள்ள மஹான்களுக்கு அதையும் கொடுப்பவன் கைவல்யதாருகியினி என்றும், பக்தர்களின் யோக்கியதையையும் அபேகையையும் அனுசரித்து பலன் கொடுப்பவன், திவ்யதாருகியினி, திவ்யதாருகியினி என்றும் ஸ்ரீராமஸ்திராமத்தில் கண்டபடி இங்கேயும் இந்த சுலோகத்தில் காட்டப்படுகிறது.

(8)

(அ) ஆனால் அந்த யோக்யதை என்னிடம் பரிபூர்ணமாயிருக்க வேண்டுமென்று நீ எதிர்பார்ப்பது யுத்தமில்லை. ஏதோ உன்னை அண்டியிருக்கிறான் இவன் என்று மாத் திரம் எண்ணி

ஆனந்த லஹரி

உன்னுடைய கருணையினாலேயே என்னை ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று
பின் ஐந்து சலோகங்களில் வேவ்வேறுவிதமாகப் பிரார்த்திக்
கிறார்:—

प्रभूता भक्तिस्ते यदपि न ममालोलमनस-

स्त्वया तु श्रीमत्या सद्यमवलोक्योऽहमधुना ।

पयोदः पानीयं दिशति मधुरं चातकमुखे

भृश शङ्के कैर्वा विविभिरनुनीता मम मतिः ॥ ९ ॥

ப்ரபூதா பக்திஸ்தே யதபி ந மமர்லோலமநஸஸ்
த்வயா து ஸ்ரீமத்யா ஸதயமவலோக்யோஹமதுநா ।
பயோத: பானியம் திஸ்தி மதுரம் சாதகமுகே
ப்ருஸம் ஸங்கே கைர் வா விதிபிரநுநீதா மம மதி: ॥

அலோல-மிகவும் சஞ்சலமான, மனச:-மனஸையுடைய, மம-
எனக்கு, தை-உன் விஷயமாக. பக்தி:-பக்தி, ப்ரபூதா-நிறைய, யதபி
ந-இல்லையானாலும்கூட, ஸ்ரீமत्या-ஐசுவர்யம் பொருந்திய, த்வயா து-
உன்னுடைய, சதய-கருணையுடன், ஐஹ்யான், அதுநா-
இப்பொழுதே, அவலோக்ய:-கடாக்ஷிக்கப்பட வேண்டியவன். பயோத:-
மேகமானது, சாதக-சாதகபக்தியின், முகே-திறந்தவாயில், மதுர-மதுர
மான, பானிய-ஐஸத்தை, दिशति-கொடுக்கிறது. कैर्वा विविभि:-எந்த
முறைகளிலுந்தான், मम-என்னுடைய, मति:-புத்தியானது, अनुनीता-
வசப்பட்டதாக ஆகுமோ? भृश-மிகவும், शङ्के-பயப்படுகிறேன்.

மறைத்துளி எப்பொழுது ஏற்படுமென்று தெரியாமல் சாதக
பக்தி எப்படி வாயைத்திறந்து கொண்டு ஆகாயத்தைப் பார்த்த
வண்ணமாக நிற்குமோ அதுபோல் நானும் உன்னுடைய
கருணையையே எதிர்பார்க்கிறேன். மேகத்தை வர்ஷிக்கும்படிச்
செய்ய அப்பக்திக்கு சக்தியில்லையானாலும் மேகம் தானாகவே
சாதகபக்தியின் வாயில் இனிமையான தண்ணீரை ஊற்றுகிறது.
அது போல மனதை அடக்கித் தீவ்ரபக்தி கொண்டவர்களுக்குத்
தான் உன்கடாக்ஷி பாக்யம் கிடைக்கும். என்மனம் மிகவும்
சஞ்சலமாயிருப்பதால் அவ்விதமான பக்தி என்னிடம் இல்லை.
ஆனாலும் உதார ஸ்வபாவமுள்ள நீ கருணையினால் உன்
கடாக்ஷத்தைச் செலுத்தினால் தான் நான் உஜ்ஜீவிக்க முடியும்.
சஞ்சலமான மனதை அடக்கும் முறைகள் ஒன்றும் எனக்குத்

தெரியவில்லை மிகவும் பயப்படுகிறேன். கருணையினால் அருள்
பாவிக்கவேண்டும். (9)

(அ) தன்னிடம் கருணாகடாக்கத்தைச் செலுத்தவேண்டு
மென்பதை உரிமையுடன் கேட்கிறார்:—

कृपापाङ्गालोकं वितर तरसा साधुचरिते
न ते युक्तोपेक्षा मयि शरणदीक्षामुपगते ।
न चेदिष्टं दद्यादनुपदमहो कल्पलतिका
विशेषः सामान्यैः कथमितरवल्लीपरिकरैः ॥ १० ॥

க்ருபாபாங்காலோகம் விதர தரஸா ஸாதுசரிதே
ந தே யுத்தோபேக்ஷா மயி ஸரண தீக்ஷாமுபகதே 1
ந சேதிஷ்டம் தத்யாதநுபதமஹோ கல்பலதிகா
விசேஷ: ஸாமான்யை: கதமிதரவல்லீபரிகரை: 11

சாது-உத்தமமான, சரிதே-நடத்தையுள்ளவனே, க்ருபாபாங்காலோகம்-
கருணை நிறைந்த கடைக்கண் பார்வையை, தரஸா-சீக்கிரமாக, விதர-
கொடு. ஸரண-தீக்ஷா-உன்னை சரணமடைவதிலேயே தீவிரமான
தீர்மானத்தை, உபகதே-அடைந்திருக்கிற, மயி-என்னிடத்தில். நே-
உனக்கு, உபேக்ஷா-உதாரணத்தின்மையானது, ந யுக்தா-நியாயமில்லை.
கல்பலதிகா-கல்பலதையானது, இஷ்டம்-வேண்டியதை, அனுபவம்-
உடனேயே, தத்யாத ந சேத் - கொடுக்கவில்லையானால், சாமான்யை:-
ஸாமான்யமான, இதர-மற்ற, வल्ली-கொடிகளின், பரிகரை:-கூட்டங்
களைவிட (அதற்கு) विशेष:-மேன்மை, கथं அஹி-எப்படித்தான்
ஏற்படும்?

எல்லோரையும் விட்டு விட்டு உன்னையே சரணமடைந்து
விட்டேன். வேறுயோக்கியதை இல்லாவிட்டாலும் இந்த ஒரு
தகுதியைக் கொண்டே என்னைக்கைவிடாமல் விரைவில் உன்
கடாக்கத்தைச் செலுத்தி ஏற்றுக்கொள்வது உன் கடமையாகும்
இவ்விதம் செய்யாவிட்டால் 'நல்ல நடத்தை உள்ளவன்' என்ற
உள்பெயருக்குத்தான் களங்கம் ஏற்படும். உலகிலுள்ள மற்றக்
கொடிகளை எல்லாம் விட்டு விட்டு கல்பகலதையை அண்டியவனின்
அபீஷ்டத்தை அது நிகழவேற்றாவிட்டால் மற்றகொடிகளைவிட
நல்லதைக்கு என்ன சிறப்பு இருக்கும்?

(அ) வேறு ரக்ஷகர் இல்லை என்பதைக் கூறுகிறார் :—

महान्तं विश्वासं तव चरणपङ्केरुदयुगे
निधायान्यनैवाश्रितमिह मया दैवतमुमे ।
तथाऽपि त्वेतेतो यदि मयि न जायेत सद्यं
निरालम्बो लम्बोदरजननि कं यामि शरणम् ॥ ११ ॥

மஹாந்தம் விச்வாஸம் தவ சரணபங்கேருஹயுகே
நிதாயாந்யத் நைவாச்ரிதமிஹ மயா தைவதமுமே ।
ததாபி த்வச்சேதோ யதி மயி ந ஜாயேத ஸதயம்
நிராலம்போ லம்போதரஜநநி கம் யாமி ஸ்ரணம் ॥

ஓமே-உமாதேவியே, தவ-உன்னுடைய, சரணபங்கேருஹயுகே-இரண்டு
பாதாவிந்தங்களில், महान्तं - பெரிதான, विश्वासं- நம்பிக்கையை,
निधाय-வைத்து, अन्यत्-வேறு, दैवतं-தைவம், मया-என்னால், इह-
இங்கு, नैव आश्रितं-ஆசிரிக்கப்படவே இல்லை. तथापि-அப்படி
யிருந்தும், त्वत्-உன்னுடைய, तेतो:-மனஸ், मयि-என்னிடத்தில்,
सद्यं-தயையுடன்கூடினதாக, यदि न जायेत-ஏற்படவில்லைபாலால்,
निरालम्बः-எவ்வித பிடிமானமுமில்லாமல் நான், लम्बोदरजननि-மஹா
கணபதியின்தாயே, कं-யாரை, शरणं-சரணமாக, यामि-அடைவேன். ?

எல்லா தேவதைகளையும் விட்டு கட்டாயம் காப்பாற்றுவான்
என்ற மிகுந்த நம்பிக்கையுடன் உனது இரு திருவடிகளையும்
பற்றியுள்ளேன். இந்நிலையில் நீ என்னிடம் கருணை காட்டாமல்
கைவிட்டுவிட்டால் என்னைக் காப்பாற்ற வேறு யார் இருக்கிறார்.
ஒருவரும் இல்லை. நான் உதாரீனம் செய்து விட்டதால் மற்ற
தேவதைகளும் காப்பாற்றமாட்டார்கள். நீயும்கைவிட்டு விட்டால்
என் கதி என்ன ?

(11)

(அ) எத்தனை பாபங்களிருந்த போதிலும் தன்னைக் காப்
பாற்றவேண்டு மென்பதற்கு உதாஹரணம் கூறுகிறார் :-

अयः स्पर्शं लभं सपदि लभते हेमपदवीं
यथा रथ्यापाथः शुचि भवति गङ्गाप्रमिसिद्धम् ।

तथा तत्तत्पापैरतिमलिनमन्तर्मम यदि

त्वयि प्रेम्णा सक्तं कथमिव न जायेन विमलम् ॥ १२ ॥

அய: ஸ்பர்ஸே லக்ஷம் ஸபதி ஸபதே ஹேமபதவீம்
யதா ரத்யாபாத: ஸாசி பவதி கங்கைகளகமினிதம் 1
ததா தத்தத்பாபரதிமலினமந்தர் மம யதி
த்வயி ப்ரேமணஸக்தம் கதமிவ ந ஜாயேத விமலம் 11

யதா-எப்படி, அய:-இரும்பு, ஸ்பர்ஸே-ஸ்பர்சமணியில், லக்ஷ-
ஒட்டிக்கொண்டு, சபதி-உடனேயே, ஸபதே-தங்கத்தின் நிலையம்,
ஹேம-அடைகிறதோ, ரத்யா-வீதிகளிலுள்ள, பாப: - ஜலபானது,
கங்கை-மலின-கங்கையின் பிரவாஹத்தில் கலந்து, கங்கை-சுத்தமாக,
பவதி-ஆகிவிடுகிறதோ, ததா-அப்படியே, மம-என்னுடைய, அந்த:-
மனஸ், ததத்-பாபை: - பலவித பாபங்களால், அதி-மலின - வெகு
அழுக்கடைந்திருந்தும், த்வயி - உன்னிடத்தில், ப்ரேமா - பிரீதியுடன்,
சக்தம் யதி-ஈடுபட்டிருந்ததேயானால், கதமிவ-எப்படித்தான், விமலம்-
நீர்மலமாக, ந ஜாயேத-ஆகாமலிருக்க முடியும்?

என்னிடத்தில் பாபங்கள் வெகுநாக இருப்பதினால் சேர்த்துக்
கொள்ள முடியவில்லை யென்று நீ ஸமாதானம் சொன்னால்
ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. வெறும் இரும்பு ஸ்பர்சமணியில்
பட்டு தங்கமாகி விடவில்லையா? சாக்கடைஜலம் கங்காப்பிர
வாஹத்தில் கலந்து அதிபரிசுத்தமாக ஆகிவிடவில்லையா?
உன்னிடத்தில் பிரீதியுடன் வந்து என் மனஸ் ஒட்டிக்கொள்ளும்
போது அது எவ்வளவு அழுக்கடைந்திருந்தால் என்ன? உடனே
நீர்மலமாக ஆகிவிடாதா? என்று வாதாடுகிறார். ஸ்பர்சமணி
யைப்பற்றி சத்ஸலோகியிலும் கூறியிருக்கிறார். (12)

(அ) மற்ற தேவதைகளை சரணமடையாததற்குக் காரணம்
கூறுகிறார் :-

त्वदन्यस्मादिच्छाविषयफललाभे न नियमः

त्वमज्ञानामिच्छाधिकमपि समर्था वितरणे ।

इति प्राहुः प्राञ्चः कमलभवनाद्यास्त्वयि मनः

त्वदासक्तं नक्तं दिवमुचितमीशानि कुरु तत् ॥ १३ ॥

த்வந்யஸ்மாதிச்சாவிஷயபலலாபே ந நியம:

த்வமக்ஞாநாமிச்சாதிசமபி ஸமர்த்தா விதரணே 1

இதி ப்ராஹு: ப்ராஞ்ச: கமலபவநாத்யாஸ் த்வயி மந-
ஸ்த்வதாஸக்தம் நக்தம் திவமுசிதம் ஸாநி குரு தத் 11

स्वदन्यस्मात् - உன்னைத் தவிர வேறிடத்திலிருந்து, इच्छा - ஆசைக்கு, विषय-விஷயமான, फल-பலன், लामे-கிடைப்பிடில், न नियम:-நியமம் (உறுதி) இல்லை, न्व-நீ, ज्ञानां-தெரியாதவர்களுக்கு, इच्छा-ஆசைக்கு, अधिकं अयि-மேலாகவும், विदरणे-கொடுப்பதில், समर्थ-எல்லமையுள்ளவள், इति-என்று, कमल-भवनाद्या:-கமலத்தில் வீற்றிருக்கும் பிரஹ்மா முதலான, प्राज्ञ:-முன்னோர்கள், स्वयि - உன் விஷயத்தில், मातु:- சொல்கிறார்கள். मन:-என்றுடைய மனஸ், स्वत्-உன்னிடத்தில், नक्तं दिव-ராட்பகலாக, आसक्त-ஈடுபட்டுள்ளதாக இருந்து வருகிறது. ईशानि-ஹே பரமேசுவரி, उचित-எது உசிதமோ, तत्-அதை, कुरु-செய்.

மற்றதேவதைகளை ஏன் ஆசிரயிக்கவில்லை யென்றால், அவர்களை எவ்வளவு உபாஸித்தாலும் நாம்விரும்பியதை மட்டும் கூடக் கொடுப்பார்களென்ற நிச்சயம் கிடையாது. உபாசித்தது போதாது, பூர்வ புண்யம் போதாது என்று ஏதாவது ஸமாதானம் சொல்லி விடுவார்கள். நீ அப்படியல்ல. உன்னுடைய மாஹாத்ம்யத்தையும் உதார குணத்தையும் தெரிந்து கொள்ளாமல் யாரேனும் உன்னை உபாஸித்து ஏகேனும் வேண்டிக்கொண்டாலும் அதற்கு மேலும் அதிகமாகவே கொடுத்தருளும் தன்மை உனக்கு உண்டு என்று பெரியோர்கள் சொல்கிறார்கள்.

ஸௌந்தர்யலஹரியில் 'अत्रानि च दासे' என்ற சுலோகத்தில் கருணா கடாஷத்தைச் செலுத்த வேண்டும் என்று எண்ணிய பக்தனுக்குத்தனது ஸாயுஜ்யத்தையே கொடுத்து விடுகிறான் என்று இந்தக்கருத்து தெளிவாக கூறப்பட்டிருக்கிறது. 4வது சுலோகத்திலும் விரும்பியதற்கு மேல் பலனைக் கொடுப்பதில் உன் சரணம் மிகத்திறமையுள்ளது என்று கூறுகிறார். ஆகையால் என்மனதை இடைவிடாது உன்னிடத்திலேயே வைத்து விட்டேன். எனக்கு எது வேண்டுமென்று கேட்கத்தெரியாது. எனக்கு என்ன செய்தால் ஹிதமோ அதை நீயே தீர்மானம் செய்து அருள்வாயாக, (13)

ஸூரநானாநஸ்ப்டிகமயஸித்திபிரதிபலத்

த்வடாகார் வஜ்ஜந்நஸ்ப்டிகமயஸித்திபிரதிபலத்

முகுந்நஸ்ப்டிகமயஸித்திபிரதிபலத்

தவாகார் ரஸ்யம் திபுவநமஹாராஜகருஹிணி ॥ १४ ॥

ஸ்பூரந்நானாநஸ்ப்டிகமயஸித்திபிரதிபலத்
த்வடாகாரம் சஞ்சச்சதரகலாஸௌ தஸீகரம் ।
முருந்தப்ரஹ்மேந்த்ரப்ரப்ருதிபரிவாரம் விஜயதே
தவாகாரம் ரம்யம் த்ரிபுவநமஹாராஜக்ருஹிணி ॥

ஸூர-பிரகாசித்தி, நானா-பலவித, ரஸ்ய-ரத்தினங்கள் இழைத்த, ஸ்ப்டிகமய-ஸ்ப்டிகத்தினால் செய்யப்பட்ட, சித்தி-சுவர்களில், ப்ரதிபலத் - பிரதிபிம்பிக்கும், த்வ-உன்னுடைய, வாகார் - ரூபத்தை உடையதும், வஜ்ஜந் - சோபிக்கிற, ஷஷ்-கலா - சந்திரகலையோடு கூடின, சௌ-மாளிகையின், ஷஷ்-உப்பரிகையுள்ளதும், முகுந் - மஹாவிஷ்ணு, ஷஷ்-பிரஹ்மா, ஷஷ்-தேவேந்திரன், ப்ரதிபலத் - முதலான, ப்ரதிபலத் - பரிவாரங்களோடு கூடினதுமான, த்வ-உன்னுடைய, ரஸ்யம் - அழகான, வாகார் - வாஸஸ்தலமானது, திபுவந - முவுலகங்களுக்கும், மஹாராஜ - மஹாராஜராயுள்ள பரமேசுவருடைய, கருஹிணி - பத்னியே ! விஜயதே - மிகவும் உத்திருஷ்டமாக விளங்குகிறது.

அம்பிகை வளிக்கும் மாளிகையின் சுவர்கள் ரத்னம் பதித்து ஸ்ப்டிகத்தினால் நிரமாணம் செய்யப்பட்டிருப்பதால் அங்கே ஷீற்றிருக்கும் ப்ரதேவதைபின் ரூபம் எல்லா பக்கங்களிலும் பிரதிபலிக்கிறது. மிக்க உயரமுள்ள இம்மாளிகையின் மாடி ஸ்தூபியில் சந்திரன் பிரகாசிக்கிறான். லோகநாதர்களான ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு இந்திரன் முதலானவர்கள் இம்மாளிகையில் அம்பிகைக்குப் பரிவாரமாக இருந்து பணிவிடை புரிகின்றனர். எல்லா லோகங்களும் அடங்கிய ப்ரபஞ்சத்திற்கே சக்கிரவர்த்தியாக விருக்கும் பரமேசுவருடைய பத்னியாய் மஹாராணி ஸ்தானம் வலிக்கும் அம்பாளுக்கு இவ்வித ரம்யமான சிறந்த மாளிகையிருப்பது மிகவும் நியாயமல்லவா ?

(14)

(அ) அம்பிகையின் மாளிகையை வர்ணித்து விட்டு மற்றப் பெருமைகளை வர்ணிக்கிறார்.—

निवासः कैलासे विंशशतमखाद्याः स्तुतिकराः

कुटुम्बं त्रैलोक्यं कृतकरपुटः सिद्धिनिकरः ।

महेशः प्राणेशस्तद्वनिधराधीशतनये

न ते सौभाग्यस्य क्वचिदपि मनागस्ति तुलना ॥ १५ ॥

நிவாஸ:-கைலாஸே விதிஸ்தமகாத்யா: ஸ்துதிகரா:

குடும்பம் த்ரைலோக்யம் க்ருதகரபுட: ஸித்திநிகர: 1

மஹேஸ: ப்ராணேஸஸ் ததவநிதராதிஸ்தநயே .

ந தே ஸௌபாக்யஸ்ய க்வசிதபி மநாகஸ்தி துலநா ॥

निवास:-இருப்பு, कैलासे-கைலாஸத்தில், स्तुतिकरा:-ஸ்தோத்ரம் செய்பவர்கள், विंश-பிரஹ்மா, शतमख-இந்திரன், खाद्या:-முதலானவர்கள். कुटुम्बं-குடும்பம், त्रैलोक्यं-முயலகமும், सिद्धि-निकर:-ஸித்திகளின் கூட்டம், कृतकरपुट:-கைகட்டி நிறிந்தது. प्राणेश:-பிராணாஸயகரோ, महेश:-பரமேஸ்வரர். तन्-ஆகையால், वनि-धराधीश-பாவதரஹ்மனின், तनये-புத்திரியேய, ते-உன்னுடைய, सौभाग्यस्य-ஸௌபாக்யத்திற்கு, तुलना-ஒப்பிடல், क्वचिद्-क्व-எங்கேயும் கூட, मनाक्-மொஞ்சமும், न अस्ति-கிடையாது.

பரமசிவனை நாயகராக அடைந்து கைலாசத்தில் வாழ்ந்
செய்து கொண்டு பிரஹ்மாதி தேவர்களால் ஸ்துதிக்கப்பட்டுக்
கொண்டு உலகம் பூராவையும் குடும்பமாகப்பெற்று அணிமாதி
ஸகல ஸித்திகளும் கைகட்டிக் காத்துக்கொண்டிருக்கும்படிக்கான்.
உத்தமமான் உன் பதவிக்கு ஸ்மானமாக எந்தயாவது எங்கே
யாவது கொஞ்சமாவது சொல்லமுடியுமா? (15)

(அ) ஈசவரனுக்கும் அம்பிகையால்தான் பெருமை:-

बुधो बृद्धो यानं विषमशनमाद्या निवसन्

रमघानं श्रीं मूर्ध्जमनिबद्धो भूषणविधिः ।

समग्रा सामग्री जगति विदितैव स्मरतिशेः

यदेतस्यैव तव जननि सौभाग्यमदिमा ॥ १६ ॥

வ்ருஷோ வ்ருத்தோ யாநம் விஷமஸநமாஸா நிவஸநம்
 ச்மஸாநம் க்ரீடாபூர் புஜகநிவஹோ பூஷணவிதி: 1
 ஸமக்ரா ஸாமக்ரீ ஜகதி விதிதைவ ஸ்மரரிபோர்
 யதேதஸ்யைச்வர்யம் தவ ஜநநி ஸௌபாக்யமஹிமா 11

வூஷ:-கிழட்டுத்தனமடைந்த, வூஷ:-காளைமாடு, யான்-வாஹனம்,
 விஷ்-விஷம், அசந்-சாப்பாடு, அாசா:-திக்குகள், நிவசந்-வஸ்தியம்;
 ஸமசான்-மயானம், க்ரீடாபூ:-வீளையாடும் இடம்; புஜக-நிவஹ:-ஸாப்பங்
 களின் கூட்டம், பூஷணவிதி:-அலங்காரமுறை, ஸ்மரரிபோ:-மன்மதனின்
 சத்ருவான் பரமசிவனுடைய, சமசா-எல்லா, சாமசரி-ஸாமக்கிரிகளும்
 இவ்விதமென்று, ஜகதி-உலகத்தில், விதிதா எவ-தெரிந்தே இருக்
 கிறது. யத்-என்ற காரணத்தினால், எதஸ்ய-இவருடைய, எதவ்ய்-
 ஐஸ்வரியமானது, ஜநநி-தாயே, தவ-உன்னுடைய, ஸௌபாக்ய-ஸௌ
 பாக்கியத்தின், மஹிமா-மஹிமையையாகும்.

மஹேசுவரரை பிராண நாயகராக அடைந்திருப்பது உன்னு
 டைய ஸௌபாக்கியத்தைக்காட்டுகிறது என்று சொன்னேன்.
 உன்னுடைய ஸௌபாக்யத்தினாலேயே அவர் மஹேசுவரராய்
 இருக்கிறார் என்று சொல்வதே இதைவிட உசிதமாய்த் தோன்று
 கிறது. அவருடைய சொந்த நிலையை கவனித்துப் பார்த்தால்
 அவரை எவ்வீரத்திலும் மேலானவர் என்று சொல்வதற்கு
 இடமேயில்லை. அவருக்கு வாஹனம் கிழட்டுமாடு, சாப்பிடுவதோ
 ஹாலாஹல விஷம், இருப்பிடமோ மயானம், வஸ்திரமோ
 திக்குகள்தான், ஆபரணங்கள் பாம்புகளே, அவர் ஸம்பத்தில்
 வந்தாலே மன்மதனை பஸ்மம் செய்துவிடுவார் இந்த அவருடைய
 தன்மைகள் யாரும் அறிந்ததே. அவருக்கு மஹேசுவரர் என்ற
 பதவி ஏற்பட வேண்டுமானால் உன்னுடைய ஸௌபாக்கியத்தின்
 மஹிமை என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

(16)

அशेषब्रह्माण्डप्रलयविधिनैसर्गिकमतिः

श्मशानेष्वासीनः कृतमसितलेपः पशुपतिः ।

दधौ कण्ठे हालाहलमखिलभूगोलकुपया

भवत्याः संगत्याः फलमिति च कन्याणि कलये ॥ १७ ॥

அஸேஷப்ரஹ்மாண்டப்ரளயவிதிகைஸர்கிகமதி:
 சம்ஸாரநேஷ்வாரீந: க்ருதபஸிதலேப: பஸுபதி: 1
 ததௌ கண்டே ஹாலாஹஸ்கிலபூகோளக்ருபயா
 பவத்யா: ஈங்கத்யா: பலமிதி ச கல்யாணி கலயே 11

அஷேஷ-பாக்கியன்னியில், ப்ரஹ்மாண்ட-பிரஹ்மாண்டங்களை, ப்ரளய-
 நாகு நாசம் செய்துவிடும், விசி-முற்றையில், நைசர்கிக-ஸ்வபாவத்
 திலேய, மதி:-எண்ணுள்ளவரையும், ஐமசானேயு-மயானங்களில்,
 அசின:- இருந்துகொண்டு, க்ருத-பஸித-லேப:-சாம்பல் பூச்சு பூசிக்
 கொள்பவராயுள்ள, பசுபதி:-பிராணிகளின் பதியான பரமசிவன்,
 அஸில-எல்லா, பூகோள-பூகோளத்திலும் ஏற்பட்ட, க்ருபயா-கருணை
 யினால், ஹாலாஹ-ஹாலாஹல விஷத்தை, க்ருத-கருத்தில், ஐம-
 தரித்துக்கொண்டாரே அது, கல்யாணி-மங்களருபினியே, பவத்யா:-
 உன்னுடைய, ஈங்கத்யா:-சேர்க்கையினுடைய, பல்-பலன், இதி ச-
 என்று தான், கலயே-எண்ணுகிறேன்.

அவரைச் சேர்ந்தவைகளெல்லாம் இப்படியிருந்த போதிலும்
 அவருடைய சொந்த குணமோ நடத்தையோ சரியாயிருக்கிறதா
 வென்றால் அதுவும் இல்லை. ஜகத்துப்பூராவையும் நாசம்
 செய்வதிலேயே அவருக்கு நோக்கம். நாசம் செய்து சம்சானத்
 திலேயே இருந்து கொண்டு அங்குள்ள சாம்பலைப் பூசிக்
 கொள்வார். மனுஷ்யர்களுக்கு அரசராயிருந்து நரபதி
 யென்ற பெயரையோ, தேவர்களுக்கு அரசராயிருந்து ஸுரபதி
 யென்ற பெயரையோ வைத்துக்கொள்ளாமல் பசுபதியென்று
 பெயர் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். ஜகத்தையே ஒழித்து விடும்
 மனோபாவையுள்ள க்ருர ஸ்வபாவரான பரமசிவன் ஹாலாஹல
 விஷத்தைச் சாப்பிட்டபோது அவர் குகையில் இருந்த ஜகத்
 பூராவையும் நாசம் செய்திருக்கலாமே? அவ்விதம் செய்யாமல்
 அவ்விஷத்தைக் கழுத்தில் நிறுத்திக்கொண்டு குகைவரையில்
 போகாமலிருக்கும்படிச் செய்யவேண்டுமானால் அதற்கு கருணை
 யல்லவா வேண்டும்? அது எப்படி அவருக்கு ஏற்பட்டதென்று
 யோஜிக்கையில் உன்னுடைய சேர்க்கையினால்தான் ஏற்பட்டிருக்க
 வேண்டுமென்று நினைக்கிறேன். உன் சேர்க்கையால்தான்
 அழிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ள ஈசுவரனுக்குக் கருணை ஏற்பட்டு
 உலகைக் காப்பாற்றிவிட்டார்.

(17)

J. XXI-10

त्वदीयं सौन्दर्यं निरतिशयमालोक्य परया

मियैवासीद् गङ्गा जलमयतनुः शैलतनये ।

तदेतस्यास्तस्माद्बदनकमलं वीक्ष्य कृपया

प्रतिष्ठां आतन्वन् निजशिरसि वासेन गिरिशः ॥ १८ ॥

த்வதீயம் ஸௌந்தர்யம் நிரதிசயமாலோக்ய பரயா
பியைவாஸீத் கங்கா ஜலமயதநு: ஸைலதநயே ।
ததேதஸ்யாஸ்தஸமாத் வதநகமலம் வீக்ஷ்ய க்ருபயா
ப்ரதிஷ்டாமாதந்வந் நிஜஸிரஸி வாஸேந கிரிஸ: ॥

சைலதனயே-பர்வதகுமாரியே, த்வதீய்-உன்னுடைய, நிரதிசய்-
உத்தமமான, சௌந்தர்ய்-ஸௌந்தர்யத்தை, அலோக்ய-பார்த்து,
பரயா-மிகுந்த, மியா எவ்-பயத்தினாலேயே, கங்கா-கங்காதேவி,
ஜலமயதநு: - ஜலத்தினால் செய்யப்பட்ட சரீரமுள்ளவளாக, வாஸீத்-
ஆகிவிட்டாள், தஸமாத்-அதினால், எதஸ்யா:-இந்தகங்கையின், தத்-
(வாடி) அந்த, வதந-கமலம்-முககமலத்தை, வீக்ஷ்ய-பார்த்து, க்ருபயா-
கருணையினால், கிரிஸ:-மலையில் வாஸம் செய்யும் பரமசிவன்,
(அவனுக்கு) நிஜஸிரசி-தன்னுடைய சிரஸிலேயே, வாசேந-இருப்
பைக்கொடுத்து, ப்ரதிஷ்டா-ஸ்திரமான நிலையை (கியாதியை) ஆதன்வந்-
ஏற்படுத்தியவராக ஆனார்.

உலகத்திலுள்ள பிரஜைகளிடம் ஏற்பட்ட கிருபையினால்
பகவான் கழுத்தில் விஷத்தை நிறுத்திக்கொண்டார் என்று
சொல்லும் போது சிரஸில் கங்கையை வைத்துக் கொண்டாரே,
அதற்கு என்ன காரணம், என்றால் அதுவும் கிருபையினால்தான்
என்கிறார். அவளிடம் கருணையேற்படும்படி அவளுக்கு என்ன
ஆபத்து ஏற்பட்டது என்று கேட்டால், அவளும் பர்வதராஜ
னுடைய புத்திரியாயிருந்தும் அம்பிகைக்கு ஏற்பட்டிருக்கும்
ஸௌந்தர்யம் தனக்கு ஏற்படவில்லையே, பகவான் தன்னை அங்கீ
கரிப்பாரோ மாட்டாரோ, என்ற பயம் அவளுக்கு ஏற்பட்டு
ஜலமாகவே உருகி விட்டாள். அவளுடைய ஸ்திதியைப்பார்த்து
மிக்க கருணையுடன் அவளை ஜலருபினியாகவே தன் சிரஸில்
ஸ்தானம் கொடுத்து அனுக்ரஹித்தார் என்று ஆசார்யார் உத்
புரேகைச் செய்கிறார்.

(18)

விசாலவீரவண்புருஷமதாசிரிய-
 ப்ரஸன்னவாமித்ரம் பகவதி தவாப்யங்கன விலம் ।

ப்ரஸன்னவாமித்ரம் பகவதி தவாப்யங்கன விலம் ।

சமாடாய சபா சலிதபதபாஸுந் நிஜகரே:

சமாபதே சூழி விபுதபுரபங்கேருவத்ருபாம் ॥ 19 ॥

விசாலவீரவண்புருஷமதாசிரிய-
 ப்ரஸன்னவாமித்ரம் பகவதி தவாப்யங்கன விலம் ।
 ஸமாதாய சபா சலிதபதபாஸுந் நிஜகரே:
 ஸமாததே சூழி விபுதபுரபங்கேருவத்ருபாம் ॥

பகவதி-சசுவரியே, விசால-ஏராளமான, வீரவண்புருஷ-சந்தன
 ரஸம், ப்ரஸன்ன-சுஸ்தூரி, வாமித்ர-சேர்ந்த, ப்ரஸ-ப்ரஸ-குங்கு
 மப்பு இவை, வாமித்ர-கலந்ததான, தவ-உன்னுடைய, ப்யங்கன ஸ்நானம்
 செய்த, சலித-ஜலத்தையும், சலித-நடந்த, பத-பாதத்திலுள்ள,
 பாஸுந்-தூளிகளையும், நிஜகரே:-தனது கைகளால், சபா-ஸ்ருஷ்டி
 கர்த்தாவான ப்ரஹ்மா, சமாடாய-எடுத்துக்கொண்டு, விபுதபுர-பங்கேரு-
 வத்ரு-சமலம்போல் நயனமுள்ள தேவலோகஸ்திரீகளுடைய, சூழி-
 ஸ்ருஷ்டியை, சமாபதே-நடத்துகிறார்.

கங்கா தேவியின் ஸ்திதி இப்படியிருக்கட்டும். உலகத்தில்
 யாரேனும் ரூபவதியாயிருந்தால் "தேவகன்னிகை" போல்
 இருக்கிறாள் என்று சொல்வதிலிருந்து தேவஸ்திரீகளுக்கு
 ஸ்வபாவவரித்தமாகவே ஸௌந்தர்யம் அதிகம் உண்டு என்று
 நன்றாகத்தெரிகிறது. அவர்களுக்கு அவ்வளவு ஸௌந்தர்யம்
 ஏற்பட்டதற்குக் காரணம் சொல்கிறேன் கேள். அம்பிகை
 சந்தனத்தைலம் தேய்த்துக்கொண்டு கஸ்தூரி, குங்குமப்பு இவை
 களுடைய திவ்ய கந்தங்களோடு கூடிய ஜலத்தில் ஸ்நானம்
 செய்கிறாள். அம்பிகையின் உடலில் பட்டு வெளியேவரும் அந்த
 தீர்த்தத்தில், அம்பிகையின் பாததூளிகளை தனதுகைகளால்
 எடுத்துக் குழைத்து இதைக் கொண்டுதான் பிரஹ்மதேவர்
 தேவஸ்திரீகளை ஸ்ருஷ்டி செய்கிறார். அதினால்தான் அவர்களுக்கு
 அவ்வித உத்தமமான ஸௌந்தர்யம் ஏற்பட்டிருக்கிறது
 என்கிறார். (19)

वसन्ते सानन्दे कुसुमितलताभिः परिवृते
 स्फुरन्नानापञ्चे सरसि कलहंसालिसुभगे ।
 सखीभिः खेलन्तीं मलयपवनानन्दोलितजले
 स्मरेद्यस्त्वां तस्य ज्वरजनितपीडाऽपसरति ॥ २० ॥

வஸந்தே ஸானந்தே குசுமிதலதாபி: பரிவ்ருதே
 ஸ்புரந்நானாபத்மே ஸரஸி கலஹம்ஸானிஸுபகே ।
 ஸகீபி: கேலந்தீம் மலயபவநாந்தோலிதஜலே
 ஸ்மரேத் யஸ்த்வாம் தஸ்ய ஜ்வரஜநித பீடாபஸரதி ॥

சானந்தே-ஆனந்தத்தோடு கூடின, வசन्ते-வஸந்தகாலத்தில்
 குசுமித-நன்கு புஷ்பித்திருக்கும், லதாभि: -கொடிகளால், परिवृते-
 தூழப்பட்டதாயும், स्फुरत्-நன்கு மலர்ந்திருக்கும், नाना-அநேகம்
 पञ्चे-தாமரைகளோடு கூடியதாயும், कलहंस-கலஹம்ஸ பகைகளுடைய,
 आलि-வரிசை (அல்லது கலஹம்ஸங்களும், अलि-வண்டுகளும்) இருப்ப
 தால், सुभगे-மிக அழகாயும் मलय-पवन-மலய பர்வத தென்றல்
 காற்றினால், आन्दोलित-சலிக்கப்பட்ட, जले-ஜலத்துடன் கூடினதாயும்
 உள்ள, सरसि-தடாகத்தில், सखीभिः-தோழிகளுடன், खेलन्तीं-
 விளையாடுகிற, त्वां-உன்னை, य: எவன், स्मरेत्-ஸ்மரிப்பானோ, तस्य-
 அவனுக்கு, ज्वर - ஜ்வரத்தினால், जनित - ஏற்பட்ட, पीडा - பீடை,
 अपसरति-விலகிவிடும்.

லௌந்தர்யலஹரி 20வது சுலோகத்தில் அம்பிகையை பனி
 மலையின் புத்திரியாகவும் அவள் தன் அங்கங்களிலிருந்து
 குளிர்ந்த அமிருத கிரணங்களை வெளியிடுவதாகவும் தியானித்
 தால் விஷத்தினாலும் ஜ்வரத்தினாலும் ஏற்படக்கூடிய சிரமங்கள்
 நிரீருத்தியாகும் என்று சொல்லியிருப்பதையே மந்திரமாக
 பாவித்து ஜபிப்பவர்கள் அவ்வித பலனை உடனே அடைந்திருக்
 கிறார்கள். அதுபோலவே இந்த ஆனந்தலஹரியிலும் 20 சுலோகத்
 தில் ஜ்வர நிரீருத்திக்காக அம்பிகை குளிர்ந்த ஜலமுள்ள தடாகத்
 தின் மத்தியில் தோழிகளுடன் விளையாடிக் கொண்டிருப்பதாக
 பாவித்தால் உடனே ஆரோக்யம் ஏற்படுமென்று சொல்கிறார்.
 காதுக்களின் வைஷம்யத்தினால் சரீரத்தில் ஏற்படும் ஜ்வரம்
 என்று மாத்திரம் வைத்துக்கொள்ளவேண்டாம். தாபத்தை

யேற்படுத்தக்கூடிய எல்லாவிதமான கஷ்டங்களிலிருந்தும் அவன் விடுவிப்பான், அத்யாத்மம், அதிபூதம் அதிதைவம் என்ற காரணங்களால் ஏற்படும் ஸகலவித தாபங்களையும் விலக்கக் கூடியது அவனாடைய ஸ்மரணம் என்பதுதான் கடைசி சுலோகத்தின் தாத்பர்யம்.

(20)

ஆனந்தலஹரி முற்றும்.

॥ श्रीशारदामुजङ्गप्रयाताष्टकम् ॥

ஸ்ரீ சாரதா புஜங்கப்ரயாதாஷ்டகம்

[மூமத் சங்கரபகவத்பாதாசார்யார் சிருங்கேரியில் ஸ்ரீசாரதா தேவியை பிரதிஷ்டை செய்து ஆராதித்து வருகையில் ஒரு ஸமயம் வெளியிட்ட எட்டு சுலோகங்களடங்கியது இந்த ஸ்தோத்ரம். ஜகந்மாதாவான அம்பிகையை தன் மாதாவாகவே பாவித்து அவன் ஸாந்தியமடைந்திருக்கும் மூர்த்தியின் வைபவத்தையே இந்த ஸ்தோத்திரத்தில் வர்ணித்திருக்கிறார். அவருடைய அபர அவதாரமென்று பாவிக்கப்பட்டு சிருங்கேரி ஜகத்கருவாக விளங்கிய ஸ்ரீஸ்சிதாநந்தசிவ அபிஷேகரஸீம்ஹபாரதீஸ்வாமிகள் அவர்கள் அவருக்கு அவர் ஜன்ம பூமியான காலடியில் ஆலயம் நிர்மாணம் செய்வதாகத் தீர்மானித்தபோது அவருடைய தாயாரின் ஞாபகார்த்தமாகவும் ஏதேனும் செய்யவேண்டுமென்று நினைத்து இந்த ஸ்தோத்திரத்தை ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டு அங்கே ஸ்ரீசாரதாம்பாளுக்கும் ஓராலயம் கட்டிவைத்தார்களென்ற விஷயம் யாரும் அறிந்ததே.]

सुवक्षोजकुम्भां सुधापूर्णकुम्भां

प्रसादावलम्बां प्रपुण्यावलम्बाम् ।

सदाऽऽस्येन्दुबिम्बां सदानोष्ठबिम्बां

भजे शारदाम्बां अजस्रं मदम्बाम् ॥ १ ॥

ஸுவக்ஷோஜ கும்பாம் ஸுதா பூர்ணகும்பாம்

ப்ரஸாதாவலம்பாம் ப்ரபுண்யாவலம்பாம் ।

ஸதாஸ்யேந்து பிம்பாம் ஸதானோஷ்டபிம்பாம்

பஜே ஸாரதாம்பாம் அஜஸ்ரம் மதம்பாம் ॥

சுவக்ஷோஜ-கும்பாம்-கும்பம்போல் பருந்த அழகான ஸ்தனங்களுடையவளாயும், சுதா-பூர்ண-கும்பாம்-அமிர்தம்-நிறைந்த-கலசத்தையுடையவளாயும், ப்ரஸாடாவலம்பாம்-அனுக்ரஹம் செய்வதில் பிடிமானமுள்ளவளாயும், ப்ரபுண்யாவலம்பாம்-மிகுந்த புண்ணியங்கள் செய்திருப்பவர்களுக்குக்கைப்பிடி கொடுப்பவளாயும், ஸதாஸ்ய-இந்து-விம்பாம்-சந்திர பிம்பம்

போல் பிரகாசிக்கும் முகத்தையுடையவளாயும், **சுதான-ஓஷ-விஷா-** கோவைப்படும் போல் சிவந்த மத ரஸமுள்ள உதடுகளுள்ளவளாயும் இருக்கும், **மத்யா-என்னுடைய** தாயாரான, **சாரதா-விஷா-சாரதாம்** பிகையை, **சுதா-எப்பொழுதும்**, **அஜன்-இடைவிடாமல்**, **மஜை-பஜி**க்கிறேன்.

அம்பிகையிடத்தில் தாயார் என்ற பாவனை வரும்போது குழந்தை பிறந்தவுடனேயே அதற்கு ஸ்தன்யபானம் செய்வித்து ரக்ஷிக்கும் அம்சம் ஞாபகம் வந்ததால் முதலில் ஸ்தனத்தை பூமீதம் ஆசார்பார் வர்ணித்தார். அது கும்பம் மாதிரி பெரியதாக இருப்பதுடன் அமிருதம் போல சுநீரத்தையும் கொடுப்பதால் அவள் கையிலேந்தியிருக்கும் அமிருத கலசத்தை அடுத்தபடியாகச் சொன்னார். பால் பெருகும் ஜகன்மாதாவின் ஸ்தனங்கள் கும்பம் (குடம்) போல் பருத்து இருக்கின்றன. இது போதாதென்று கையிலும் ஓர் கும்பத்தை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறாள். இது அமிருதம் நிரம்பியது. உலகில் எந்தத்தாயின் ஸ்தன்யத்தைப் பருகியபோதிலும் அவர்களுக்கு இறப்பும் பிறப்பும் நிச்சயம் உண்டு. அம்பிகையைத் தாயாக சரணமடைந்து விட்டால் அவர்களுக்கு ஜன்ம மரணங்கள் கிடையாதென்பதை கையிலுள்ள அமிருதகலசத்தால் காட்டுகிறாள். “அம்பிகையின் ஸ்தனங்களே அமிருதம் நிரம்பியவைதான் அதனால் தான் அதைப்பருகிய யிநாயகரும் ஸ்கந்தரும் எப்போதும் குமாரர்களாகவே விளங்கி வருகின்றனர்”. என்று ஸௌந்தர்யலஹரியில் 73வது கலோகத்தில் கூறுகிறார். இவ்விதமாக அனுக்ரஹம் செய்வதையே விரதமாக உடையவள் என்பதைச் சொல்லி விட்டு, அவ்வனுக்ரஹம் கிடைக்கவேண்டுமானால் ஏராளமான புண்ணியமிருக்கவேண்டும் என்பதைக் குறிப்பிடுகிறார். முகமாகிற சந்திரனிடமிருந்தும் கருணையாகிய அமிருதம் பெருகுகிறது, உதடுகளிலிருந்தும் கருணாரஸம் பெருகுகிறது, என்றும் சொல்லி இவ்வாறே கருணா மூர்த்தியாயிருக்கும் தாயாரை எப்பொழுதும் இடைவிடாமல் பஜிக்க வேண்டியது நியாயம் தானே என்றும் காட்டுகிறார். (1)

कटाक्षे दयाद्रां करेज्ञानमुद्रां

कलामिर्विनिद्रां कलापैः सुमद्राम् ।

पुस्तनी विनिद्रां पुस्तुङ्गभद्रां

भजे शारदाम्बां अजस्रं मदम्बाम् ॥ २ ॥

கடாசு தயார்த்ராம் கரே ஞானமுத்ராம்
 கலாபிர் விநித்ராம் கரே ஞானமுத்ராம் I
 புரஸ்தீர் விநித்ராம் கலாபை: ஸுபத்ராம்
 பஜே ஸாரதாம்பாமஜஸ்ரம் மதம்பாம் II

கடாசு-கடைக்கண்ணி, தயா-அதர்-தையயினில் நாமுள்ள
 வளாயும், கரே-ஜான-சுத்ரா-கையில் சின் முத்திரையுள்ளவளாயும்,
 கலாபி:-கலைகளினால், விநித்ரா-பிரஸன்னமாயிருப்பவளாயும், கலாபை:-
 ஆபரணங்களினால், சு-மத்ரா-நன்கு மங்களமாயிருப்பவளாயும்,
 விநித்ரா - (அனுக்ரஹம் செய்வதற்காக எப்பொழுதும் விழித்துக்
 கொண்டு) தூங்கியில்லாதவளாயும், புர: புஜமத்ரா-தனக்கு முன்னால்
 துங்கபத்ரா நதியையுடையவளாயும், புர-ஸ்ரீ-தீரிபுரசுந்தரியாயுமுள்ள
 மதம்மா-என் தாயாரான, சாரதாம்பை-சாரதாம்பிகையை, அஜன்-
 இடைவிடாமல், மஜை-பஜிக்கிறேன்.

துங்கபத்ரா நதிக்கரையில் சிருங்கேரியில் ஸாந்தியம்
 கொண்டுள்ள என் தாயான ஸ்ரீசாரதாம்பிகை எல்லா ஆபரணங்
 களும்ணிந்து திவ்யமங்குள ரூபினியாக விளங்குகிறாள். பக்தருக்கு
 அருள் செய்ய தாங்காமல் எப்பொழுதும் விழித்துக் கொண்டிருக்
 கிறாள். சிரஸ்ஸில் உள்ள சந்திரனின் கைகளால் ஒளியுடன்
 திகழ்கிறாள். கடாசுத்தில் கருணாரஸம் பெருகுவதால் துன்பப்
 படும் பாருக்கும் அருள் புரிகிறாள் உத்தமாதிகாரிக்கு தனது சின்
 முத்திரையால் ஆத்ம ஞானத்தைத் தருகிறாள். இவளே தீரிபுர
 ஸுந்தரி. இவளை எப்பொழுதும் பஜிக்கிறேன். (2)

லலாமாஹ்நலா லசத்ரானலா

சுமத்ரேகபாலா யச:ஸ்ரீகபோலா I

கரே த்வயமாலா கனத்ரானலா

மஜை சாரதாம்பை அஜன் மதம்மா || 3 ||

லலாமாங்கபாலாம் லஸத்காநலோலாம்
 ஸ்வபக்தைக பாலாம் யச: ச்ரீகபோலாம் I
 கரே த்வக்ஷமாலாம் கநத்ப்ரத்நலோலாம்
 பஜே ஸாரதாம்பாமஜஸ்ரம் மதம்பாம் II

தலாமாஹ்-காலா-திலகத்தினால் அடையாளமிடப்பட்ட நெற்றி யுள்ளவளாயும், ஸத்-கான-கோலா-அழகான பாட்டில் ஆசையுள்ள வளாயும், ஸமகேச-பாஸா-தன்னுடைய பக்தர்களைக் காப்பாற்றும் ஒரே மூர்த்தியாயும், யச:ஸ்ரீகமலா-புகழுடன் சோபிக்கும் கன்ன பிரதேசத்தை உடையவளாயும், கர-சு-கையிலே, ஸத்-மாலா-அக்ஷமாலையுடையவளாயும், கனத்-மன-கோலா-நன்கு பிரகாசிக்கிற உத்தமமான காதுத்தொங்கப்பாங்களுடையவளாயும் இருக்கும், மக-ஸா-என் தாயாரான, ஸாரதாஸா-சாரதாம்பிகையை, ஸஜ-ஸ-எப்பொழுதும், மஜ-பஜிக்கிறேன்.

நெற்றியில் சிறந்த திலகமும் காதில் அசையும் குண்டலங்களும் கையில் ஜபமாலையும் தரித்துள்ள அம்பிகையின் கன்னத்தின் சோபை மிகப் புகழ்வாய்ந்தது. காதத்தில் மிகவும்-ஈடுபட்டவன். பக்தர்களைக் காப்பாற்றுவதில் அவள் போல் வேறுதெய்வம் கிடையாது இந்த சாரதாம்பிகையை பஜிக்கிறேன். (3)

சுசீமந்தவேணி ஷா நிஜிதேணி

ரமத்கிரவாணி நமத்சுபாணிம் ।

சுசாமந்தராஸ்யா மதாசிந்தயவேணி

மஜ ஸாரதாஸா அஜஸ மதஸாம ॥ 4 ॥

ஸுஸ்ரீமந்தவேணீம் த்ருஸா நிர்ஜிதைணீம்

ரமத்கீரவாணீம் நமத்வஜ்ரபாணீம் ।

ஸு-தாமந்தராஸ்யாம் முதாசிந்தயவேணீம்

பஜே ஸாரதாம்பாமஜ ஸரம் மதம்பாம் ॥

சுசீமந்த-வேணி-அழகான வகுநுடன் கூடிய பின்னலுள்ளவளாயும் ஷா-பார்வையினால் (கண்ணின் அழகினால்), நிஜித-வேணி-பெண் மான ஜயித்தவளாயும், ரமத்-கிர-வாணி உதஸாஹமாயுள்ள கிளியைப் போலுள்ள பேச்சுள்ளவளாயும், நமத்-வஜ்ர-பாணி-வஜ்ரபாணியான தேவந்திரினால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவளாயும், சுசா-மந்தர-ாஸ்யா-அமிருதத்தை ருசிபார்க்கும் வாயுள்ளவளாயும், அசிஸ்ய-வேணி-ஆலோசிக்க முடியாத பின்னலுக்கு கொண்டவளாயும் இருக்கும், மக-ஸா-

என் தாயாரான, ஶாரதாஸ்வா-சாரதாம்பிகையை, அஜன்-இடைவிடாது, சூதா-ஸந்தோஷத்துடன், மஜை-பஜிக்கிறேன்.

அம்பிகையின் பின்னல் வகிடுடன் நன்கு சோபிக்கிறது. கருநிறமுள்ள அந்தப் பின்னலழகைப்பற்றி யாரும் சிந்திக்கவே முடியாது. தனது பார்வையால் பெண்மாளையும், பேச்சினால் கிளியையும் தோற்கடித்து விடுகிறாள். அமிருதம் பருகும் வாயுடன் கூடியவள். வஜ்ராயுதத்தைக் கையில் கொண்ட தேவேந்திரனும் வணங்கும் சாரதாம்பிகையை பஜிக்கிறேன். (4)

सुशान्तां सुदेहां दृगन्ते कचान्तां

लसत्सल्लताङ्गीं अनन्तां अचिन्त्याम् ।

स्मृतां तापसैः सर्गपूर्वस्थितां तां

भजे शारदास्वां अजस्रं मदम्बाम् ॥ ५ ॥

ஸுஸாந்தாம் ஸுதேஹாம் த்ருகந்தே கசாந்தாம்
லஸத்ஸல்லதாங்கீமநந்தாமசிந்த்யாம் ।
ஸ்ம்ருதாம் தாபஸை: ஸர்க்கபூர்வஸ்திதாம் தாம்
பஜே ஸாரதாம்பாமஜஸ்ரம் மதம்பாம் ॥

சுசான்தா-மிகவும் சாந்தியுடன் கூடியவளும், சூதேஹா-அழகான திருமேனியுடையவளாயும், ட்ரகன்டே-கண்ணின் ஓரத்தில் வரும், ககான்தா-கேசங்களின் நுனிகளையுடையவளாயும், லஸத்-சல்தா-அங்கி-பிரகாசிக்கிற உத்தமமன்ன கொடிபோலுள்ள சரீரத்தையுடையவளும், அனந்தா-எவ்வையற்றவளாயும், அசிந்த்யா-சிந்திக்க முடியாதவளாயும், தாபஸை-தபஸ்விதளால், ஸ்மூதா-ஸ்மரிக் கப்பட்டவளாயும், சர்க்-பூர்வ்-ஸ்திதா-ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னாலேயே இருப்பவளாயும் உள்ள, தா-அந்த மதம்-என்தாயாரான, ஶாரதாஸ்வா-சாரதாம்பிகையை, அஜன்-இடைவிடாமல், மஜை-பஜிக்கிறேன்.

அம்பிகையின் ஸ்வரூபம் தோஷமொன்றுமில்லாது சாந்தமானது ஏனெனில் பிரபஞ்சத்தின் எரிருஷ்டிக்கு முன்னாலேயே அவள் இருப்பவள். எரிருஷ்டிக்கு முன்னால் ஆத்மா ஒன்று தான் இருந்தது என்று உபநிஷத்துக்கள் கூறுகின்றன. ஆகையால் அம்பிகைதான் ஆத்மவஸ்துவாக வளங்குகிறாள். இந்தப்பர

தத்வத்திற்கு எல்லையே கிடையாது ஆதலால் மனதால் சிந்திக்க முடியாதது. ஆனாலும் நேத்திரங்களின் ஓரத்தில் சுருண்டமயிர்கள் நவமுவதும் சிறந்த கொடிபோல் விளங்கும். சரீரம் கொண்டது மான அம்பிகையின் உருவத்தை தவம் செய்யும் முனிவர்கள் தம் மனதில் எப்பொழுதும் ஸ்மரிக்கிறார்கள். இவனை எப்பொழுதும் பஜிக்கிறேன். (5)

कुरङ्गे तुरङ्गे मृगेन्द्रे खगेन्द्रे

मराले मदेमे महोक्षेऽधिरूढाम् ।

महत्यां नवम्यां सदा सामरूपां

भजे शारदाम्वां अजस्रं मदस्वाम् ॥ ६ ॥

குரங்கே துரங்கே ம்ருகேந்த்ரே ககேந்த்ரே
மராளே மதேமே மஹோக்ஷேத்திருடாம் ।
மஹத்யாம் நவம்யாம் ஸதா ஸாமரூபாம்
பஜே ஸாரதாம்பாமஜஸ்ரம் மதம்பாம் ॥

மஹத்யா நவம்யா-மஹா நவமி உத்ஸவத்தில், குரங்-மான்பேரிலும், துரங்-குதிரைபேரிலும், ம்ருகே-எரிஹத்தின் பேரிலும், ககே-கருடன் பேரிலும், மரால்-ஹம்ஸத்தின் பேரிலும், மத-மதம் கொண்ட யானையின் பேரிலும், மஹ-உக்ஷே-பெரிய விருஷபத்தின் பேரிலும், அ-அதிகாரம்-ஏறிக்கொண்டவனாய், சதா-எப்பொழுதும், ஸாம-ரூபா-சாந்தமானஸ்வரூபத்துடன் இருக்கும், மத-மதம்-என் தாயாரான, ஸாரதா-சாரதாம்பிகையை, அ-அ-இடைவிடாது அ-அ-பஜிக்கிறேன்.

அம்பிகையை விசேஷமாக ஆராதிக்கும் ஸமயமான நவராத்திரி உத்ஸவத்தில் ஒவ்வொருதினமும் மான், குதிரை, எரிமம், கருடன், ஹம்ஸம், கஜம், விருஷபம் இவைகளுள் ஒவ்வொரு வாஹனம் கொடுத்து அதில் அமர்ந்திருக்கும் வண்ணம் அம்பிகையை அலங்கரிக்கும்போது ஏற்படும் அப்புது காகுடிகளை இந்த கலோகத்தில் வர்ணிக்கிறார், இப்பொழுதும் கூட சிருங்கேரீ யில் அதேமாதிரி ஆராதிக்கப்படுகிறாளென்பதும் பிரதிதினமும் வீதிகளில் உத்ஸவம் நடத்தப்படுகிறதென்பதும் குறிப்பிட வேண்டியதுண்டு. ஒவ்வொருவாஹனத்தின் சிறப்பைப் பற்றி

பக்தி ஸுதா தரங்கினியில் ஸ்ரீ நரஸிம்மபாரதீ ஸ்வாயிகள்
விரிவாகக் கூறியுள்ளார்கள். (6)

ज्वलत्कान्तिवह्निं जगन्मोहनाङ्गीं

भजन्मानसाम्भोजसुभ्रान्तभृङ्गीम् ।

निजस्तोत्रसंगीतनृत्यप्रभाङ्गीं

भजे शारदायां अजस्रं मदम्बाम् ॥ ७ ॥

ஜ்வலத் காந்தி வஹ்னிம் ஜகன் மோஹநாங்கீம்
பஜன் மாநஸாம்போஜ ஸுப்ராந்தப்ருங்கீம் ।
நிஜஸ்தோத்ர ஸங்கீத ந்ருத்யப்ரபாங்கீம்
பஜே ஸாரதாம்பாமஜஸ்ரம் மதம்பாம் ॥

ज्वलत्-ஜ்வலிக்கிற, கान्ति-சோபையினால், वह्नि-அக்னிபோலு
ள்ளவளாயும், जगत्-மோஹ-அङ्गी-உலகத்தை மோஹிக்கச் செய்யும்,
சாரத்தோடுகூடியவளாயும், भजन्मानस-அம்மொஜ-சுப்ரான்த-भृङ्गी-பஜிக்கிற
வர்களுடைய மனஸாசிற தாமரைகளில் நன்கு சுற்றிவரும் வண்டு
போலுள்ளவளாயும், निजस्तोत्र-சங்கீத-नृत्य-प्रभा-अङ्गी(தன்னைப்பற்றிய
ஸ்துதிகளாலும் ஸங்கீதங்களாலும் நிருத்யங்களாலும் சோபிக்கும் சாரத்
தையுடையவளாயும் உள்ள, मदम्बा-எந்தாயாரான, शारदायां-
சாரதாம்பிகையை, अजस्रं-இடைவிடாது, भजे-பஜிக்கிறேன்.

அக்னிமண்டலம் போல் தேஜோமயமாக விளங்கிய
போதிலும் எல்லோர் மனதையும் மயக்கும்படியான சரீர
லாவண்யமுள்ளவள். அம்பிகையைப் பூஜித்து ஸ்தோத்ரம்,
கானம், நர்த்தனம் முதலிய உபசாரங்களால் பஜிக்கும் பக்தர்
களின் மனதை விட்டுச்செல்லாமல் தாமரை மலரை வண்டுகள்
மொய்ப்பது போல அங்கேயே சுற்றிச்சுற்றி வருவாள். (7)

भवाम्भोजनेत्राजसंपूज्यमानां

लसन्मन्दहासप्रभावकचिन्हाम् ।

चलच्चञ्चलाचारुताटङ्कणार्

भजे शारदायां अजस्रं मदम्बाम् ॥ ८ ॥

பவாம்போஜநேத்ராஜ ஸம்பூஜ்யமாநாம்
 லஸன்மந்தஹாஸ ப்ரபா வக்த்ரசிஹ்நாம் ।
 சலச்சஞ்சலாசாரு தாடங்க கர்ணம்
 பஜே ஸாரதாம்பாமஜஸ்ரம் மதம்பாம் ॥

அவ-பரமேசுவரர், அஸ்மோஜநேத்ர-மஹாவிஷ்ணு, அஜ-பிரஹ்மா இவர்
 களால், சம்பூஜ்யமானார்-நன்கு பூஜிக்கப்படுகிறவனாயும், லஸத்-மந்ஹாஸ-
 ப்ரபா-வக்ஷ-சிஹ்-பிரகாசிக்கிற மந்தஹாஸத்தின் சோபையை அடை
 யாளமாயுள்ள முகத்துடன் கூடியவனாயும், சலத்-சஞ்சலா-சாரு-தாடங்.
 கர்ண-மின்னல் போல அழகிய ஒளியுடன் அசைத்து கொண்டிருக்கிற
 தாடங்கங்களோடு கூடிய காதுகளையுடையவனாயும் இருக்கும், மதம்-
 என்னதாயான, ஸாரதாஷ்ட-சாரதாஃபிகையை, அஜ-இடைவிடாது,
 அஜ-பஜிக்கிறேன்.

மின்னல் போன்ற ஒளியுடன் அசைந்தாலும் அழகிய
 தாடங்கங்கள் அம்பாளின் காதுகளில் தொங்குகின்றன. அழகிய
 மந்தஹாஸ சோபை அவனுடைய முகத்திற்கு முக்கிய அடையாள
 மாக விளங்குகிறது. ஜகத் ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம் என்னும்
 முத்தொழில்களையும் புரியும் ஜகத் காரணமான பிரஹ்மா, விஷ்ணு,
 சிவன் என்னும் மும்மூர்த்திகளும் தம் தம் தொழிலை நடத்த
 சாரதாஃபிகையை பூஜிக்கின்றனர். ஆகையால் சாரதாஃபிகை
 த்ரிமூர்த்திகளுக்கும் அதீதமான பரதத்வமே. இவ்விதப்பெருமை
 வாய்ந்த எனது மரதாவான ஸ்ரீசாரதாம்பாளை எப்பொழுதும்
 இடைவிடாமல் நான் பஜிக்கிறேன். (8)

ஸ்ரீ சாரதா புஜங்க ப்ரியாதாஷ்டகம் முற்றும்.

॥ भवानीभुजङ्गम् ॥

பவானீ புஜங்கம்

[திரிமூர்த்திகளுக்கும் அதீதமாய் இருக்கும் பராசுத்தியை இந்த ஸ்தோத்திரத்தில் பவானி என்ற பெயரில் பூமீத ஆசாரியான் ஸ்துதிக்கிறார். அவள் எங்கேயோ இருக்கிறாள் என்று நினைக்கவேண்டாம். அவளேதான் நம் சரீரத்தில் இருந்து கொண்டு பல விதமாய் பிரகாசிக்கிறாள் என்று கூறி அங்கு தியானிக்கவேண்டிய முறையை பாதம் முதல் சிரஸ்வரை அவளுடைய திவ்யமூர்த்தியை வர்ணிப்பது மூலமாய் எடுத்துக் காட்டுகிறார்.]

षडाधारपङ्केरुहान्तर्विराजत्

सुषुम्नान्तरालेऽतितेजोलसन्तीम् ।

सुधामण्डलं द्रावयन्तीं पिबन्तीं

सुधामूर्तिमीडे चिदानन्दरूपाम् ॥ १ ॥

ஷடாதார பங்கேருஹாந்தர் விராஜத்
ஸுஷும்நாந்தராளே அதிதேஜோலஸந்தீம் ।

ஸுதாமண்டலம் த்ராவயந்தீம் பிபந்தீம்

ஸுதாமூர்த்திமீடே சிதாநந்தரூபாம் ॥

षडाधार-पङ्केरुहान्तर्विराजत्-सुषुम्ना-अन्तराले-(முலாதாரம், ஸ்வாதிஷ்டானம் மணிபூரகம் அநாஹதம், விசுத்தி, ஆக்ஞா என்ற) ஆறு ஆதாரங்களாகிய கமலங்களுக்குள் பிரகாசிக்கும் ஸுஷும்நா என்ற நாடியின் உள்ளே, अति-तेजो-लसन्ती-மிகுந்த தேஜஸ்ஸுடன் பிரகாசிக்கிறவளும், सुधामण्डलं - (ஸஹஸ்ராரபத்மத்திலிருந்து) அமிருத மண்டலத்தை, द्रावयन्ती - இனகி திரவிக்கும்படிச் செய்பவளும், (அவ்விமிருதத்தை), पिबन्ती-பருகுகிறவளும், सुधामूर्ति-தானே அமிருத மூர்த்தியாயிருப்பவளும், चिदानन्द-रूपா-ஞானஸ்வரூபினியாயும் ஆனந்தஸ்வரூபினியாயுமுள்ள பரதேவதையை, ईडे-ஸ்தோத்திரம் செய்கிறேன்,

நம் சரீரத்தில் மூலாதாரம், ஸ்வாதிஷ்டானம், மணியூரகம், அநாஹதம், விசுத்தி, ஆக்ஞா என்னும் ஆறு சக்திங்கள் கமலாகாரமாக உள்ளன. இவைகளினூடே தான் ஸுஷும்தா நாடி செல்லுகிறது மூலாதாரத்தில், பாம்பு உடலை சுருட்டிக் கொண்டு கூடைக்குள் இருப்பதைப்போல் குண்டலினி சக்தியும் உறங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. யோகசக்தியால் அதை எழுப்பி ஸுஷும்தாநாடிவழியாக ஆறு சக்திங்களையும் கடந்து மேலே யுள்ள ஸஹஸ்ராரகமலத்திற்குக் கொண்டுபோய் விட்டால் அங்கு பெருகும் அமிருதத்தைப் பானம் செய்து தான் அமிருதமுர்த்தி யாக ஆகி அந்த அமிருதத்தை த்ரவிக்கச்செய்து சரீரம் முழுவதும் பரவச் செய்கிறான் இவ்வாறு சரீரத்தில் குண்டலினி சக்தியாக விளங்கும் ஞானானந்த ஸ்வரூபினியான பரதேவதையைத் துதிக்கிறேன்.

(1)

ज्वलत्कोटिबालार्कमासारुणाङ्गी

सुलावण्यशृङ्गारशोभामिरामाम् ।

महापद्मकिञ्जल्कमध्ये विराज-

तिरकोणे निवर्णा भजे श्रीभवानीम् ॥ २ ॥

ஜ்வலத்கோடி பாலார்க் பாஸாருணங்கீம்
ஸுலாவண்ய ச்ருங்கார ஸோபாபிராமாம் ।
மஹாபத்ம கிஞ்ஜல்க மத்யே விராஜத்
த்ரிகோணே நிஷண்ணம் பஜே ஸ்ரீபவாகீம் ॥

ज्वलत्-कोटि-बालार्कमासारुणाङ्गी - ஜ்வலிக்கிற கோடிக்கணக் கான இளம் ஸூர்யர்களுடைய பிரகாசம் போல் சிவந்த சரீரத்தை உடையவளாயும், सुलावण्य-शृङ्गार-शोभामिरामாம்-மிருந்த அழகினும் சிருங்காரபாவத்தினாலும் ஏற்படும் சோபையினால் மனோஹரமாயிருப்ப வளாயும், महा-पद्म-किञ्जल्कमध्ये-பெரிய தாமரைப்பூவின் கிஞ்ஜல்கத்தின் மத்தியில், विराजत्-त्रिकोणे-பிரகாசிக்கிற முக்கோணத்தில், निवर्णा-வீற்றிருப்பவளுமான, श्रीभवानी - ஸர்வ ஸர்பத்தும் பொருந்திய பவானியை, भजे-பஜிக்கிறேன்.

பெரியதாமரையின் மத்தியிலுள்ள கிஞ்ஜல்கத்தின் நடுவில் முக்கோணவடிவமான சக்தரத்தில் பவானி அமர்ந்திருக்கிறாள்.

ஒரே சமயத்தில் கோடி சூரியர்கள் உதயமானது போல் அவளுடைய சரீரம் சென்றிற் ஒளிப்பிழம்பாக விளங்குகிறது. அவளுடைய அழகும் சிருங்கார பாவமும் மனதை ஆனந்தப் படுத்துகிறது. இந்த பவானியை பஜிக்கிறேன். (2)

क्वणत्किङ्किणीनूपुरोद्भासिरत्न-

प्रमालीढलाक्षार्द्रपादाब्जयुग्मम् ।

अजेशाच्युताद्यैः सुरैः सेव्यमानं

महादेवि मन्मूर्ध्नि ते भावयामि ॥ ३ ॥

க்வணத் கிங்கினீ நூபுரோத்பாஸிரத்ந
ப்ரபாலீடலாக்ஷார்த்ர பாதாப்ஜயுகம்ம் ।
அஜேஷாச்யுதாத்யை: ஸுரை: ஸேவ்யமானம்
மஹாதேவி மன்முர்த்நி தே பாவயாமி ॥

மஹாதேவி-ஹே மஹாதேவி, தை-உன்னுடைய, அஜ-ஈஷ-அச்யுத-
அயை:-பிரஹ்மா பரமசிவன் விஷ்ணு முதலான, சூரை:-தேவர்களால்,
சேவ்யமானம்-ஸேவிக்கப்படுகிறதும், க்வண-க்விங்கினீ-நூபுர-உட்ஹாசி-ரத்ந-
ப்ரமாலீட-லாக்ஷார்-பாடா-அ-யுகம்-ஒலிகின்ற சலங்கைகளோடு கூடிய
நூபுரங்களில் பிரகாசிக்கும் ரத்னங்களின் ஒளி பரவியதும் செம்மஞ்சு
குழம்பினால் ஈரமாயிருக்கிறதாயான தாமரைபோலுள்ள இரண்டு சரணங்
களை, மன்மூர்நி - என்னுடைய சிர்ஸில், பாவயாமி - இருப்பதாக
தியானிக்கிறேன்.

அம்பிகையின் பாதங்களே தாமரை போல் சிவந்தவை. அவைகளில் லாக்ஷா ரஸத்தினால் ஏற்படும் சிவப்பும் சேர்ந்து உள்ளது. அத்துடன் அவள் பாதஸரங்களிலுள்ள ரத்னங்களின் பிரகையும் சேருமபோது மிகவும் பிரகாசிக்கும். அந்த பாத ஸரங்களில் சிற்சில மணிகள் மாதிரி சப்திக்கும் சலங்கைகளும் இருக்கின்றன. இப்பாதங்கள் மும்முர்த்திகளாலும் மற்றும் எல்லாதேவர்களாலும் ஆராதிக்கப்படுகின்றன. அவைகள் என் சிரஸ்ஸில் இருப்பதாக பாவிக்கிறேன். அதாவது அம்பிகையின் திருவடிகளை என் சிரஸ்ஸால் தாங்குவதாக தியானிக்கிறேன். முன்கலோகங்களில் ஸஹஸ்ராரகமலத்தில் அம்பிகை அமர்ந்திருப்பதாகக் கூறப்பட்டது. இந்தக்கமலம் சிரஸ்ஸில்

உள்ளது. ஆகவே இந்த சுலோகத்தை முன் சுலோகங்களுடன் சேர்த்துப்பார்த்தால் சிரஸில் உள்ள ஸஹஸ்ரார பத்மத்தில் ஜோதிவடிவாக விளங்கும் அம்பிகையின் திருவடிகளை தியானிப்பதாக இந்த சுலோகத்திற்குப் பொருள் கூறலாம். (3)

(அ) பாதங்களை தியானித்து விட்டு இடுப்புப் பிரதேசத்தை தியானிக்கிறார்:—

सुशोणाम्बराबद्धनीवीविराज-

न्महारत्नकाञ्चीकलापं नितम्बम् ।

स्फुरद्दक्षिणावर्तनाभिं च तिस्रो

वलीरम्ब ते रोमराजिं भजेऽहम् ॥ ४ ॥

ஸுசோணாம்பராபத்த நீவிவிராஜந்

மஹாரத்ந காஞ்சீகலாபம் நிதம்பம் ।

ஸ்புரத் தக்ஷிணாவர்த்தநாபிம் ச திஸ்ரோ

வலீரம்ப தே ரோமராஜிம் பஜேஹம் ॥

சுசோணம்பராபத்த-நீவி-விராஜாத்-மஹரத்ந-காஞ்சி-கலாபம் - நல்ல சிவப்புள்ள சேலையில் நன்கு கட்டியிருக்கிற முடிச்சில் பிரகாசிக்கிற உத்தமமான ரத்னங்கள் இழைத்த ஒட்டியாணமாகிற ஆபரணத்துடன் கூடிய, நிடம்பம் - இடுப்பையும், ஸ்புரத்-தக்ஷிணாவர்த்-நாபி-அழகான வலஞ்சுழியுள்ள நாபியையும், திஸ்-முன்று, வலி:-மடிப்புகளையும், ஸ்ர-தாயே, தே-உன்னுடைய, ரோ-ராஜி-ரோமவரிசையையும், ஹ-நான், பஜ-பஜிக்கிறேன்.

இடுப்பில் அழகிய செந்நிறமுள்ள பட்டாடை உடுத்தி அதன் மேல் உயர்ந்த ரத்னங்கள் பதித்த ஒட்டியாணம் அணிந்து கொண்டிருக்கிறார். இந்த இடுப்புப் பிரதேசத்தையும் அதற்கு மேலுள்ள வலஞ்சுழித் தொப்புகளையும் மூன்று மடிப்புகளையும் ரோமவரிசையையும் தியானிக்கிறேன். (4)

(அ) ஸ்தனங்களை வர்ணிக்கிறார்:—

लसद्वृत्तमुत्तुङ्गमाणिक्यकुम्भो-

पमथि स्तनद्वन्द्वमम्बाम्बुजायि ।

भजे दुग्धपूर्णभिरामं तवेदं

महाहारदीप्तं सदा प्रस्तुतास्यम् ॥ ५ ॥

ஸைத் வருத்தமுத்துங்க மாணிக்ய கும்போ-
பமச்சரி ஸ்தநத்வந்த்வம்பாம்புஜாக்ஷி !
பஜே துத்தபூர்ணபிராமம் தவேதம்
மஹாஹாரதிப்தம் ஸதா ப்ரஸ்நுதாஸ்யம் ॥

ஸ்ஸுஜாஷி-தாமரைபோன்ற கண்களுள்ள, ஸ்வ-தாயே, தவ-
உன்னுடைய, ஸசவ்வூச்ச-அழகாக வந்துளமானதும், ஸுசு-மாணிக்ய-
கும்போமசி - உயர்ந்ததும் மாணிக்கக் குடத்திற்கு ஸமானமான
சோபையுடையதும், ஸு-பூர்ணபிராமம்-க்ஷீரம் நிறைந்து வெகு அழகாய்
இருப்பதும், மஹா-ஹார-தீப்தம்-பெரிய ஹாரங்களினால் பிரகாசிக்கிறதும்,
ப்ரஸ்துதாஸ்யம்-(வாத்ஸல்யநதினால்) பால் கசியும் நுனியுடையதாயும் உள்ள
ஐதம்-இந்த, ஸநஹந்-இரண்டு ஸ்தனங்களையும், சதா-எப்பொழுதும்,
பஜே-பஜிக்கிறேன்.

உயர்ந்தும் பருத்தும் செந்நிறமாயுமுள்ள அம்பிகையின்
ஸ்தனங்களிரண்டும் மாணிக்க ரத்னத்தால் செய்யப்பட்ட இரு
குடங்கள்போல் சோபிக்கின்றன. கழுத்தில் அணிந்துள்ள
சிறந்த ஹாரங்கள் ஸ்தனங்களின் மேல் அசைந்தாடுகின்றன
ஜகன்மாதாவின் வட்டவடிவமுள்ள இந்த ஸ்தனங்கள் பால்
நிறைந்து பார்க்க அழகாக இருப்பதுடன் குழந்தைகளிடம்
வாத்ஸல்யத்தால் எப்பொழுதும் பால் பெருகிய வண்ணம் இருக்
கின்றன. சதா (எப்பொழுதும்) என்பதை ப்ரஸ்துத (பெருகுகிற)
என்பதோடும், பஜே என்பதோடும் அவ்வயம் செய்யலாம்.
எப்பொழுதும் பால் பெருகும் ஸ்தனங்களை எப்பொழுதும்
பஜிக்கிறேன் என்ற பொருள் கிடைக்கும். (5)

(அ) பிறகு அம்பிகையின் நான்கு கைகளை வர்ணிக்கிறார்:—

श्रीरूपप्रसन्नोद्विषादुदण्डै-

ज्वलद्गणकोदण्डपाशकुशैश्च ।

चलत्कङ्कणोदारकेयूरभूषो-

ज्वलद्ग्लிप्तसन्ती भजे श्रीमघानीम् ॥ ६ ॥

ஸிரீஷுப்ரஸூலநோல்லஸத் பாஹுதண்டைர்
ஜ்வலத் பாண கோதண்ட பாஸாங்குஸைச்ச 1
சலத் கங்கனோதார கேயூர பூஷைர்-
ஜ்வலத்பீர் லஸந்தீம் பஜே சரீபவாரீம் 11 .

சுவஸ்தி-பாண-கோஷ-பாஷ-மங்குரீ: - ஜ்வலிக்கிற அம்பு, வில், பாசம், அங்குசம் இவைகளுடன் கூடியவைகளாயும், சுவஸ்தி-பாண-கோஷ-பாஷ-மங்குரீ: - அசைகிற கங்கணங்கள், சிறந்த தோள் வளைகள், இந்த ஆபரணங்களால் நன்கு சோபிக்கின்றவைகளுமான, சிரீஷு-புஷ்பம்-பேபால் பிரகாசிக்கிற நீளமான கைகளுடன், ஸுசந்தா-சோபிக்கிற, சீமாவானி-ஸ்ரீபவானியை, மகி-பஜிக்கிறேன்.

சிரீஷு புஷ்பம் பேபால் மிருதுவாக விளங்கும் தனது நான்கு கைகளிலும் பிரகாசமான வில், அம்பு பாசம், அங்குசம் என்ற நான்கு ஆயுதங்களை தரித்திருக்கிறான் அம்பிகை. கைகளில் அணியப்பெற்ற கங்கணம், தோள்வளை முதலான நகைகள் அழகாக அசைந்தாடுகின்றன. இந்தக்கைகளை பஜிக்கிறேன்.

(அ) இரண்டு கலோகங்களால் தேவியின் முகத்தை வர்ணிக்கிறார்:—

शरत्पूर्णाचन्द्रप्रभापूर्णविम्बा-

धरस्मेरवक्त्रारविन्दां सुशान्ताम् ।

सुरतावलीहारताटङ्कशोभां

महासुप्रसन्नां भजे श्रीभवानीम् ॥ ७ ॥

ஸ்ரத் பூர்ண சந்த்ர ப்ரபா பூர்ணபிம்பா-
தர ஸ்மேர வக்த்ராரவிந்தாம் ஸுஸாந்தாம் 1
ஸ்ரத்நாவலீ ஹார தாடங்க ஸோபாம்
மஹாஸுப்ரஸந்தாம் பஜே ஸ்ரீபவாரீம் 11

शरत्-पूर्णा-चन्द्र-प्रभा-पूर्णा - சாத்காலத்து பூர்ணசந்திரனுடைய காந்தியுடன் நிறைந்ததாகவும், விம்बा-धर-स्मेर-கோவைப்பழம்போல் உள்ள உதடுகளில் புன்சிரிப்புள்ளதாகவும் இருக்கும், वक्त्रारविन्दां-முக கமலத்தை உடையவளாயும், सुशान्तां-மிகவும் சாந்த ஸ்வரூபினி

யாயும், **சுரேஜாவலி-ஹர்-தாடஃ-ஹோம்**-நல்ல ரத்னங்களின் வரிசையுடைய ஹாரங்களுக்கும் தாடங்களாலும் சோபிக்கிறவளாயும், **மஹாசு-பசனா**-மிகவும் நன்றாக பிரஸன்னையாயும் இருக்கும், **அம்மானி-ஸ்ரீபலானியை**, **மஜை**-பஜிக்கிறேன்.

சரத்காலத்தில் பெளர்ணமியன்று மேகங்களின் மறைவு அன்னியில் காணப்படும் பூர்ண சந்திரனின் ஒளி போன்ற ஒளி நிறைந்ததும், கோவைக்கனி போல் சிவந்த அதரங்களுள்ளதும் புன் சிரிப்புடன் கூடியதுமான தாமரைபோன்ற முகமுள்ளவளும், சாந்த ஸ்வபாவமுள்ளவளும். ரத்னங்களின் வரிசைகொண்ட ஹாரம், தாடங்கம் இவைகளால் சோபிக்கிறவளும் மிகவும் ப்ரஸந்நமாக இருப்பவளுமான பலானியை பஜிக்கிறேன், (7)

சுநாசாபுட் சுந்ரஸ்ரீலலாட்

தவீஷ்ரயம் தானதக்ஷ் கடாஷம் ।

லலாடோஸ்த்ரஸ்த்ரநக்ஷ்ரீ-மூஷ்

ஸுரக்ஷீ-முகா-மோஜமீ-ஹே-ஹம் ॥ ௮ ॥

ஸுநாஸாபுடம் ஸுந்தரப்ருல்லலாடம்

தவெளஷ்டச்சரியம் தானதக்ஷம் கடாஷம் ।

லலாடோஸ்ரஸ்த்ரநக்ஷ்ரீ-மூஷம்

ஸுரத்ரீ-முகாம் மோஜமீ-ஹே-ஹம் ॥

அஸ்வ-தாயே, தவ-உன்னுடைய, **சுநாசா-புட்**-அழகான முக்குப் பிரதேசத்தையும், **சுந்ர-ஸ்ரீ-லலாட்**-அழகான புருவங்களோடுகூடிய நெற்றியையும், **அஷ்-அயம்**-உதடுகளின் சோபையையும், **தான-தக்ஷ்**-கொடுப்பதில் வல்லபையுள்ள, **கடாஷ்**-கடைக்கண் பார்வையையும், **லலாட்-ஸ்த்ரஸ்த்ர-நக்ஷ்ரீ-மூஷ்**-நெற்றியில் நன்கு பிரகாசிக்கிற வாசகையுள்ள கஸ்தூரி திலக அலங்காரமுள்ள, **ஸுரக்ஷீ-முக-மோஜம்**-நன்கு பிரகாசிக்கும் காந்தியுடன் கூடிய முகமாகிற பத்மத் தையர், **அஹ்**-நான், **ஹே**-ஸ்துதிக்கிறேன்.

தாயே! அழகிய முக்கு, அழகிய புருவங்களுடன் கூடிய நெற்றி பிரதேசம், அழகிய உதடுகள், ஏராளமாக கொடுப்பதில் மிகுந்த திறமையுள்ள கடாஷம், நெற்றியில் வாசகையுள்ள

கஸ்தூரீ திலகாலங்காரம் இவற்றுடன் சோபிக்கும் தாமரை
போன்ற உன் திருமுகமண்டலத்தைத் துதிக்கிறேன். (8)

(அ) இவ்விதமாக முகத்தை வர்ணித்துவிட்டு சிரனை
துதிக்கிறார் :—

चलत्कुन्तलान्तर्भ्रमद्भृङ्गचृन्दं
घनस्निग्धधम्मिल्लभूषोज्ज्वलं ते ।
स्फुरन्मौलिमाणिक्यवद्देन्दुरेखा-
विलासोल्लसद्दिव्यमूर्धानमीडे ॥ ९ ॥

சலத்குந்தளாந்தர்ப்ரமத்ப்ருங்கப்ருந்தம்
கநஸ்நிக்ததம்மில்லபூஷோஜ்வலம் தே 1
ஸ்புரன்மௌளிமாணிக்யபத்தேந்துரேகா
விலாஸோல்லஸத்திவ்யமூர்தாநமீடே ॥

चलत्-कुन्तलान्तः-அசைகிற கேசங்களுக்கு மத்தியில், भ्रमद्-
भृङ्ग-चृन्दं-சுற்றிவரும் வண்டுக் கூட்டத்தையுடையதும், घन-स्निग्ध-
धम्मिल्ल-भूषा-उज्ज्वलं-நெருக்கமாயும் வழமழப்பாயுமுள்ள கேசங்
களின் அலங்காரத்தினால் வெருளாக சோபிக்கிறதும், स्फुरत्-मौलि-
माणिक्य-वद्-பிரகாசிக்கிற சிரஸில் உள்ள கிரீடத்தின் மாணிக்கத்
துடன் இசைக்கப்பட்டிருக்கிற, इन्दु-रेखा-சந்திரகலையின், विलास-
ल्लसत्-சோபையினால் நன்கு பிரகாசிக்கிற, ते-உன்னுடைய, दिव्य-
मूर्धानि-திவ்யமான சிரனை, ईडे-ஸ்தோத்ரம் செய்திறேன்.

அம்பிகையின் சிரஸ்ஸிலுள்ள அசைந்தாடும் கேசங்களின்
வாசனைக்காக அங்கு வண்டுகள் சுற்றிச்சுற்றி வருகின்றன.
நெருக்கமாயும் வழமழப்பாயுமுள்ள கேசங்கள் அலங்காரத்துடன்
சோபிக்கின்றன. சிரஸ்ஸில் உள்ள கிரீடத்தில் பதிக்கப்பட்ட
மாணிக்க ரத்னத்துடன் சேர்ந்த சந்திரகலையின் அழகால் மிகுந்த
சோபையுடன் சிரஸ்ஸ் விளங்குகிறது. இப்பேற்பட்ட
அம்பிகையின் சிரஸ்ஸைப் போற்றுகிறேன். (9)

(அ) இவ்விதம் பாதாதி நேசாந்தம் தேவியை ஸ்துதித்து
விட்டு இவ்விதருபம் தன் ஹ்ருதயத்தை விட்டு விலகாது
எப்பொதும் பிரகாசிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறார் :—

इति श्रीभवानि स्वरूपं तवेदं
 प्रपञ्चात्परं चातिसूक्ष्मं प्रपन्नम् ।
 स्फुरत्वम्बु डिम्बस्य मे हृत्सरोजे
 सदा बाह्यं सर्वतेजोमयं च ॥ १० ॥

இதி ஸ்ரீபவானி ஸ்வரூபம் தவேதம்
 ப்ரபஞ்சாத் பரம் சாதிஸூக்ஷ்மம் ப்ரஸந்நம் ।
 ஸ்புரத்வம்ப டிம்பஸ்ய மே ஹ்ருத்ஸரோஜே
 ஸதா வாஹ்யம் ஸர்வதேஜோமயம் ச ॥

श्रीभवानि :ஸ்ரீபவானி, அஹ-தாயே, इति-இவ்விதமாயுள்ள, इदं-இந்த, तव-உன்னுடைய, प्रपञ्चात्-ஐகததிற்கு, परं-அதீதமாயும், अतिसूक्ष्मं च-அறிவதற்கு மிகவும் அரியதாயும், प्रसन्नं-பிரஸன்னமாயும், बाह्यं-வாக்குமயமாயும், सर्वतेजोमयं च-எல்லா தேஜோமயமாயும் உள்ள, स्वरूपं-ஸ்வரூபம், डिम्बस्य-சிறுவனது, मे-என்னுடைய हृत्सरोजे-ஹ்ருதயகமலத்தில், सदा-எக் காலத்திலும், स्फुरत्-பிரகாசிக்கட்டும்.

ஹே பவானி! இவ்வாறு என்னால் துதிக்கப்பட்ட உன் ஸ்வரூபம் குழந்தையான என் ஹ்ருதய கமலத்தில் எப்பொழுதும் விளங்கவேண்டும் வாஸ்தவத்தில் உன் ஸ்வரூபம் பிரபஞ்சத்துடன் சேராமல் அதற்கு அப்பாலுள்ளது. அதனால் மிகவும் ஸூக்ஷ்மமானது. புலன்களாலும் மனதாலும் அறியக் கூடியதல்ல. உலகிலுள்ள எல்லா ஒளிகளும் ஒளிகளும் அம்பிகையின் ஸ்வரூபம்தான்.

(அ) ஸ்ரீ சக்ரநிவாரணினியான அம்பிகையை காமேசுவரருடன் சேர்த்து தியானிக்கிறார்:—

गणेशणिमाद्याखिलैः शक्तिबृन्दै-
 वृतां वै स्फुरच्चक्रराजोल्लसन्तीम् ।
 परां राजराजेश्वरि तैषुरि त्वां
 शिवाङ्गोपरिस्थां शिवां भावयामि ॥ ११ ॥

கணேசாணிமாத்யாகிலை: ஸக்திப்ருந்தை:
 வ்ருதாம் வை ஸ்புரச்சக்ரராஜோல்லஸந்தீம் ।

பவான் புஜங்கம்

பராம் ராஜராஜேச்வரி த்ரைபுரி த்வாம்
ஸ்ரீவாங்கோபரி ஸ்தத்தாம் ஸ்ரீவாம் பாவயாமி ||

ராஜராஜேச்வரி-ராஜராஜேச்வரி, துேபுரி-திரிபுரஸுந்தரியே, த்வா-
உன்னை, ருணே-அணிமா-அத-அதிகை-கணேசர், அணிமா முதலான
எல்லா, சக்தி-வூதே-வூதா வை-சக்திகளின் கூட்டங்களால் பீரஸித்தமாக
சூழப்பட்டிருப்பவளாகவும், ஸுராத்-சுராத்-சுராத்-சுராத்-பிரகாசிக்கிற
ஸ்ரீசக்தரத்தில் நன்கு விளங்குகிறவளாயும், ருர-மிகவுட மேலானவளாயும்,
சிவாஹோரஸ்தா-பரமசிவனுடைய மடியின் மேல் இருப்பவளாயும்,
சிவா-ஸர்வ மங்கள ஸ்வரூபினியாகவும் ஸாவயாமி-தியானம்
செய்கிறேன்.

ஸ்ரீ ராஜராஜேச்வரியான ஸ்ரீ லலிதா மஹாத்ரிபுரஸுந்தரியை
சக்ரராஜமென்னும் ஸ்ரீ சக்தரத்தில் தியானித்து ஆராதிக்கும் முறை
கள் சாஸ்திரங்களில் விரிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.
ஸௌந்தர்யலஹரி முதலான ஸ்தோத்ரங்களில் பகவத்பாதாரும்
ஸ்ரீசக்தரத்தைப்பற்றிக் கூறியுள்ளார்கள். மஹாகணபதி முதலான
தேவதைகளாலும் அணிமாமுதலான சக்திக் கூட்டங்களாலும்
சூழப்பட்டு ஸ்ரீ சக்தரத்தின் மத்தியில் ஸ்ரீ காமேசுவரரின் மடியில்
அமர்ந்துள்ள ஸ்ரீகாமேச்வரியை தியானம் செய்கிறார் 'சிவ
காமேச்வராங்கஸ்தா' (52) என்று லலிதா ஸஹஸ்ரநாமாவளி
யிலும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீ சக்தரபூஜையில் முதலாவதாக
ஆயதன தேவதையாக கணபதியும் முதலாவது ஆவரணத்தில்
த்ரைலோக்ய மோஹன் சக்தரத்தில் முதலாவதாக அணிமாசக்தியும்
கூறப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விரண்டு தேவதைகளையும் இந்த
சுலோகத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆதிபதத்தால் மற்ற எல்லா
தேவதைகளையும் ஒன்பது ஆவரணங்களிலுமுள்ள எல்லா சக்தி
களையும் குறிப்பிடுகிறார். இவர்கள் எல்லோரும் அம்பாளுக்குப்
பரிவாரதேவதைகள். (11)

தவமர்க்ஸ்வமிந்ருஸ்வமிஸ்வமாப-

ஸ்வமாகாஸுபாயவஸ்வ் மஹத்வம் ।

தவந்யோ ந கஸ்தித்ப்ரபஸ்தி ஸர்வ

தவமான்நதஸ்வித்சுரூபா மஜேஹம் ॥ 12 ॥

த்வமார்க்கஸ் த்வமிந்துஸ் த்வமக்ரிஸ் த்வமாப-
ஸ்த்வமாகாஸ்பூவாயவ ந த்வம் மஹத் த்வம் 1
த்வதந்யோ ந கச்சித் ப்ரபஞ்சோ஽ஸ்தி ஸர்வம்
த்வமானந்தஸம்விதஸ்வருபாம் பஜேஹம் 11

த்வ-நீதான், அக்-ஸூரியன், த்வ-நீதான், ஈசு-சந்திரன், த்வ-
நீதான், அக்ஷி-தேஜஸ், த்வ-நீதான், அப-ஜலம், த்வ-நீதான்,
அகாஷ-மூவாயவ:-ஆகாசமும், பூமியும், வாயுவும், த்வ-நீதான், மஹத்வ-
மஹத்தத்வமாபிருப்பதும். த்வ-அந்ய:- உன்னை விட்டு வேறா ,
கஷித்-எந்தவித, மஹ-உலகமும், ந அஸ்தி-கிடையாது சர்வ-
எல்லாமே, த்வ - நீதான், அநந்-சங்கித-சுரூபம் - ஆனந்தத்தையும்
ஞானத்தையும் ஸ்வருபமாகவுடைய (உன்னை) அஹ்-நான், மஜே-
பஜிக்கிறேன்.

பத்தாவது சுலோகத்தில் தேவி பிரபஞ்சத்திற்கு அதீதமா
யுள்ளவள் என்றும் 11ல் மிகவும் மேலானவள் என்றும் சொன்னதி
விருந்து அவள் பிரபஞ்சத்தை வியாபிக்கவில்லையோ என்ற
ஸந்தேஹம் ஏற்படக்கூடியதால் அதை நிவிர்த்தி செய்யும்
பொருட்டு அவள் பிரபஞ்சத்தை வியாபிக்கிறாள் என்பது மட்டு
மல்ல அவள் தான் பிரபஞ்சமாகத்தோற்ற மளிக்கிறாள், அவளைத்
தவிர்த்து பிரபஞ்சத்திற்கு இருப்பே கிடையாது, என்பதை இந்த
சுலோகத்தில் விளக்குகிறார்.

பிருதிவி, ஜலம், ஸூரியன், சந்திரன், அக்னி, ஆகியதேஜஸ்,
வாயு, ஆகாசம் என்னும் பஞ்சபூதங்கள் இவைகளுக்குக்
காரணமான மஹத்தத்வம் இவைகள் எல்லாம் நீ தான். உலகில்
எல்லாம் பஞ்ச பூதங்களிலிருந்து உண்டானவைதான். பஞ்ச
பூதங்களைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டதால் பெளதிகமான ஸர்வ
பிரபஞ்சமும் அம்பிகையின் ஸ்வருபம்தான் என்பது சொல்லாமலே
பரித்தமாகிறது. நீ பிரபஞ்சம் என்று சொன்னதால் மண் குட
மாக மாறிவிடுவதுபோல் அம்பிகை பிரபஞ்சமாக மாறிவிட்டாள்
என்று நினைக்கக்கூடாது என்பதற்காக உன்னைத்தவிர வேறாக
பிரபஞ்சமில்லை என்று இதன் கருத்தைப்பின்னால் விளக்குகிறார்.
உண்மையில் பாம்பு கயிற்றைக் காட்டிலும் வேறாக அங்கு இல்லா
விட்டாலும் அக்ஞானத்தால் சிறிதுகாலம் மட்டும் கயிறு பாம்பாக
தோன்றுகிறது. 'இது கயிறு' என்று தெரிந்து விட்டால் பிறகு

பாம்பு தோன்றுவதில்லை. மறைந்துவிடுகிறது. இது போல் அம்பிகையைத்தவிர வேறாக பிரபஞ்சம் உண்மையில் இல்லா விட்டாலும் மாயையால் பிரபஞ்சம் தோன்றுகிறது. அம்பிகையின் உண்மை ஸ்வரூபமான ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபத்தை அறிந்து விட்டால் பிறகு பிரபஞ்சம் மறைந்து விடுகிறது. தோன்றுவ தில்லை. ஸச்சிதானந்தமான ப்ரஹ்மமேதான் அம்பிகை என்பது கருத்து. (12)

श्रुतीनामगम्ये सुवेदागमज्ञा

महिम्नो न जानन्ति पारं तवाम्ब ।

स्तुतिं कर्तुमिच्छामि ते त्वं भवानि

क्षमस्वेदमत्र प्रमुखः किलाहम् ॥ १३ ॥

க்ருதீநாமகமயே ஸுவேதாகமஜ்ஞா
மஹிம்னோ ந ஜானந்தி பாரம் தவாம்ப 1
ஸ்துதிம் கர்த்துமிச்சாமி தே த்வம் பவானி
க்ஷமஸ்வேதமத்ர ப்ரமுத்த: கிலாஹம் 11

श्रुतीनां-வேதங்களால், अगम्ये-அறியத்தகாத, अम्ब-தாயே, सुवेदागमज्ञा:-நன்குவேதங்களையும் ஆகமங்களையும் அறிந்தவர்கள்கூட, तव-உன்னுடைய, महिम्न:-மஹிமையினுடைய, पारं-எல்லையை, न जानन्ति-அறியவில்லை. भवानि-ஹே பவானி, ते-உன்விஷயமாக स्तुतिं - ஸ்தோத்திரத்தை, कर्तु - செய்வதற்கு, इच्छामि - ஆசைப் படுகிறேன். इह-இதை, त्वं-நீ, क्षमस्व-பொறுத்தருளவேண்டும். अहं-நான், अह - இத்தவிஷயத்தில், प्रमुखः किञ्च - மிகவும் முடன் அல்லவா ?

சராசரப்பிரபஞ்சம் பூராவும் தேவியின் அம்சமாகுமே தவிர அவளுடைய வாஸ்தவஸ்வரூபம் பிரபஞ்சத்திற்கு அதீதம் தான். அதிலேயே அவளை வேதங்களே எடுத்துச்சொல்ல முடியாமல் இருக்கின்றன. நன்கு வேதங்களையும் சாஸ்திரங்களையும் அறிந்தவர்கள் கூட அவளுடைய மஹிமை இவ்வளவுதான் என்று தெரிந்துகொள்ளமுடியாது. அப்படியிருக்க அந்த பரதேவதையை ஸ்துதிக்க வெறும் முடனான நான் ஆரம்பித்தேனே, இந்த அபராதத்தையும் நீதான் மன்னிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறேன். (13)

गुरुस्त्वं शिवस्त्वं च शक्तिस्त्वमेव
 त्वमेवासि माता पिता च त्वमेव ।
 त्वमेवासि विद्या त्वमेवासि बन्धुः
 गतिर्मे मतिर्देवि सर्वं त्वमेव ॥ १४ ॥

குருஸ்த்வம் ஸிவஸ்த்வம் ச ஸக்திஸ்த்வமேவ
 த்வமேவாஸி மாதா பிதா ச த்வமேவ ।
 த்வமேவாஸி வித்யா த்வமேவாஸி பந்து:
 கதிர் மே மதிர் தேவி ஸர்வம் த்வமேவ ॥

த்வ-நீதான், குரு:-குரு, த்வ-நீதான், ஸிவ:-பரமசிவன், த்வ எவ-
 நீயே, ஸக்தி: ச-சக்தியும், த்வமேவ-நீயே, மாதா-தாயாராக, அசி-
 இருக்கிறாய். த்வமேவ-நீயே, பிதா ச-தகப்பனாகும், த்வ எவ-நீயே,
 வித்யா-வித்யையாக, அசி-இருக்கிறாய், த்வ எவ-நீயே, வந்து:-பந்து
 வாக, அசி-இருக்கிறாய். மே-ஏனக்கு, கதி:-அடையவேண்டியதும்,
 மதி:-ஞானமும், சர்வ-எல்லாமே, தேவி-ஹே தேவி, த்வ எவ-நீதான்.

உலகத்தில் ஆராதிக்கவேண்டியதாக மாதாபிதாக்கள், குரு,
 கைவம், எல்லாமிருக்கையில் அவர்களை விட்டு அம்பிகையை
 பஜிப்பது நியாயமாவென்றால் அவர்களும் உன் ஸ்வரூபமாகவே
 இருப்பதால் உன்னை ஆரதித்தால் அவர்களையும் ஆரதித்ததாக
 ஆகிவிடும். தவிரவும் அவர்கள் கொஞ்சதூரம் தான் ஸஹாயம்
 செய்து வழிகாட்டிகளாக இருப்பார்கள். நீயோ அடைய
 வேண்டிய லக்ஷ்யமாகவும் அதன் உபாயமான ஞானமாகவும்
 இருப்பதால் உன்னை ஆசிரயிப்பதே நியாயம் என்கிறார். (14)

शरण्ये वरेण्ये सुकारुण्यमूर्ते
 हिरण्योदराधिः अगण्ये सुपुण्ये ।
 भवारण्यमीतिश्च मां पाहि भद्रे
 नमस्ते नमस्ते नमस्ते भवानि ॥ १५ ॥

ஸ்ரண்யே வரேண்யே ஸுகாருண்யமூர்த்தே
 ஹிரண்யோதராதராத்யைரகண்யே ஸுபுண்யே ।

பவானி புஜங்கம்

பவாரண்யபிதேச்ச நாம் பாஹி பத்ரே
நமஸ்தே நமஸ்தே நமஸ்தே பவானி !!

ஶரண்யே-எல்லாராலேயும் ஶரணம் அடையத்தகுந்தவனே, வரண்யே-ஸர்வோத்திருஷ்டமானவனே, சுகாரண்ய-மூர்தீ-மிகக்கூருண்ய மூர்த்தியே ஹிரண்யோதராசீ-ஹிரண்யதர்ப்பர் முதலானவர்களால், அரண்யே-அளவிட முடியாதவனே, சூரண்யே-நன்கு பரிசுத்தமாயிருப்பவனே, மத்ரே-மங்கள ஸ்வரூபினியே, மவானி-ஹே பவானி, மவாரண்ய-மீதேஷ-ஸம்ஸார மாகிற அரண்யத்தினால் அடைந்திருக்கும் பயத்திலிருந்து, மா-என்னை, பாஶி-காப்பாற்று. தை-உனக்கு, நம:-நமஸ்காரம். தை-உனக்கு, நம:-நமஸ்காரம். தை-உனக்கு, நம:-நமஸ்காரம்.

உன்னிடத்தில் மிகுந்த கருணையும் யாவரையும் காப்பாற்றும் திறமையும் பூர்ணமாக இருப்பதால் எல்லோராலும் ஶரணவரணம் செய்யத்தக்க உத்திருஷ்டமான கருணமூர்த்தி நீ ஒருவன் தான். புண்யமான உனது மஹிமைகளை ஸர்வலோக பிதாமஹரான பிரஹ்மாவும் அளவிட்டுக் கூறமுடியாது. மந்தபுத்தியுள்ள நான் எப்படிக் கூறமுடியும்? தவிரவும் ஸம்ஸாரமென்னும் கொடிய காட்டின் நடுவில் அகப்பட்டுக்கொண்டு வெளியேற வழி தெரியாமல் பயத்தால் தவிக்கிறேன். நீ தான் காப்பாற்ற வேண்டும் எனக்கு வேறு ஒன்றும் தெரியாது உன் திவ்ய ஶரணங்களில் திருப்பித்திருப்பி நமஸ்காரம் செய்கிறேன். என்று கூறி ஸ்தோத்திரத்தை முடிக்கிறார். (16)

(அ) இவ்விதமாக ஸ்தோத்திரத்தை முடித்துவிட்டு அதை வாசிப்போருக்கு ஏற்படும் பலனைச் சொல்கிறார் :-

इतीमां महच्छ्रीभवानीभुजङ्ग-

स्तुतिं यः पठेद् भक्तियुक्तश्च तस्मै ।

स्वकीयं पदं शाश्वतं वेदसारं

श्रियं चाष्टसिद्धिं भवानी ददाति ॥ १६ ॥

இதிமாம் மஹத் ஸ்ரீபவானிபுஜங்க

ஸ்துதிம் ய: படேத் பக்தியுத்தச்ச தஸ்மை !

இதி-இவ்விதமாயுள்ள, இமா-இந்த, மஹத்-அம்மவானி-புஜஸ்துதி-மஹிமை கொருந்திய ஸ்ரீபவானியப்பற்றிய புஜங்கப்பிரயாத விருத்தத்தில் அமைத்திருக்கும் ஸ்தோத்ரத்தை, ய:-எவன், மக்தி-யுக்த: ச-பக்தியுடன்கூட, பஹத்-வாசிப்பானே (சொல்வானே), தஸ்யை-அவனுக்கு, மவானி-பவானியானவன், வே-சார-வேதங்களின் பரமஸாரமாயிருக்கிற, சகிய-தன் னுடைய, சாஸ்த-நித்யமான, பத்-ஸ்தானத்தையும், மிய-ஸம்பத்தையும், மஹ-சித்தி-ச-பட்டுவித எதித்தியையும், தவாதி-கொடுக்கிறான்.

பக்தியுடன் இந்த பவானி புஜங்கஸ்துதியைப் படிப்பவருக்கு பவானியானவள் இவ்வுலகில் எல்லா ஸம்பத்துக்களையும் அணிமா முதலான அஷ்டஸித்திகளையும் கொடுப்பதுடன், திவ்ய ஞானத்தைத் தந்து தனது ஸாயுஜ்யத்தையும், கடைசியில் உபரிஷத்துக்கள் கருத்துடன் போற்றும் ப்ரஹ்மானந்த நிலையையும் தந்தருளுகிறாள்.

(16)

भवानी भवानी भवानी त्रिवारं

उदारं मुदा सर्वदा ये जपन्ति ।

न शोको न मोहो न पापं न भीतिः

कदाचित् कथंचित् कुतश्चित् जनानाम् ॥ १७ ॥

பவாநீ பவாநீ பவாநீ த்ரிவாரம்

உதாரம் முதா ஸர்வதா யே ஜபந்தி 1

ந ஸோகோ ந மோஹோ ந பாபம் ந பீதி:

கதாசித் கதஞ்சித் குதச்சித் ஜநாநாம் ||

भवानी भवानी भवानी-பவானி பவானி பவானி என்று, **त्रिवारं**-மூன்று தடவை, **उदारं**-மனப்பூர்வமாக, **सुदा**-ஸந்தோஷமாக, **सर्वदा**-எப்பொழுதும், **ये**-எவர்கள், **जयन्ति**-ஜயிக்கிறார்களோ அந்த, **जनानां**-ஜனங்களுக்கு, **कदाचित्**-எக்காலத்திலாவது, **कथंचित्**-எவ்விதமாக வாவது, **कुतश्चित्**-எவ்வித காரணத்தையிடாவது, **शोकः**-சோகம்,

ந-கிடையாது, மோஹம்-மோஹம், ந-கிடையாது, பாபம்-பாபம், ந-கிடையாது, மீதி:-பயம், ந-கிடையாது.

இந்த ஸ்தோத்ரம் சொல்லக்கூடிய சக்தியற்று இருந்தால் பவானி பவானி பவானி என்று முன்று தடவை ஸதாகாலம் உச்சரித்துக்கொண்டிருந்தாலுமே கைலவித சோகம், மோஹம், பாபம், பயம் எல்லாம் விலகிவிடுமென்று ஸ்ரீமத் ஆசார்யாள் உறுதி சொல்லி முடிக்கிறார். (17)

பவானி புஜங்கம் முற்றும்.

॥ श्रीः ॥

॥ कल्याणवृष्टिस्तवः ॥

கல்யாண வ்ருஷ்டி ஸ்தவம்

[ஸ்ரீ சங்கரபகவத்பாதர் அருளிய ஸ்தோத்ரங்களில் அந்தந்த தேவதையின் மூலமந்திரங்களைக் கொண்டு அதாவது மூலமந்திரத்திலுள்ள ஒவ்வொரு அக்ஷரத்தையும் ஒவ்வொரு சுலோகத்தில் அதே வரிசைப்படி முதலில் வைத்து சில ஸ்தோத்திரங்களை இயற்றியுள்ளார்கள். த சுகி ன ம ர் த் தி வ ர் ண ம ல ா ஸ்தோத்ரமும், மந்த்ரமாத்ருகா புஷ்பமாலா ஸ்தவமும் இந்த கல்யாண வ்ருஷ்டி ஸ்தவமும் இம்மாதிரி அமைந்துள்ளவை. ஒவ்வொரு சுலோகத்திலும் பஞ்சாக்ஷர மந்திரம் முழுவதையும் வைத்து சிவபஞ்சாக்ஷர ஸ்தோத்ரம், சிவ பஞ்சாக்ஷர நக்ஷத்ரமாலா ஸ்தோத்ரம் என்ற இரண்டு ஸ்தோத்ரங்கள் செய்துள்ளார்கள். 'कल्याणवृष्टिः' என்று ஆரம்பிப்பதால் இதற்கு 'கல்யாண வ்ருஷ்டி ஸ்தவம்' என்றே பெயர் அமைந்துள்ளது 16 சுலோகங்கள் கொண்ட இதில் பரதேவதையின் பெருமை அழகாக வர்ணிக்கப்படுகிறது. இந்த ஸ்தோத்ரத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு சுலோகத்திலும் ஆரம்பத்தில் ஸ்ரீ வித்யா மஹாமந்திரத்திலுள்ள 16 அக்ஷரங்களும் வரிசையாகக் காணப்படுகிறது. பலனைக்கூறும் 16வது சுலோகத்தின் ஆரம்பத்தில் தேவீ பீஜாக்கூரத்தைக்காணலாம்.]

कल्याणवृष्टिमिरिवामृतपूरिताभि-

र्लक्ष्मीस्वयंवरणमङ्गलदीपिकाभिः ।

सेवाभिरम्ब तव पादसरोजमूले

नाकारि किं मनसि भाग्यवतां जनानाम् ॥ १ ॥

கல்யாண வ்ருஷ்டிபிரிவாம்ருத பூரிதாபிர்

லக்ஷ்மீ ஸ்வயம்வரண மங்கள தீபிகாபி: 1

ஸேவாபிரம்ப தவ பாதஸரோஜமுலே

நாகாரி கிம் மனஸி பாக்க்யவதாம் ஜநாநாம் ॥

अमृतपूरिताभिः-அமிருதத்தால் நிரப்பப்பட்ட, **कल्याणवृष्टिमिरिव-**மங்களமாரி போன்றதும், **लक्ष्मीखयंवरणमङ्गलदीपिकाभिः**-லக்ஷ்மீதேவி தானே வாக்கின்ற மங்கள தீபமாக விளங்குவதுமான, **तव**-உன்னுடைய **पादसरोजमूले**-தாமரைபோன்ற காலடியில், **सेवाभिः**-(செய்யுட்) பணி விடைகளால், **अस्व**-தாயே, **भार्यधनं**-பாக்யங்களுடன் கூடிய, **जनानां**-ஜனங்களுடைய, **मनसि**-மனதில், **किं नाकारि** எதுதான் செய்யப்பட வில்லை ?

முற்பிறவிகளில் ஏராளமான புண்யம் செய்தவர்களுக்குத் தான் அம்பிகையின் திருவடிகளில் னேவை செய்யும் பாக்யம் கிடைக்கும் அவர்களே அதிருஷ்டமுள்ளவர்கள். அமிருதம் நிறைந்து மங்களங்களுைய பொழியும் மேகம் போன்றது தேவியின் திருவடி னேவை. லக்ஷ்மீ தானே ஸாந்தியம் கொள்ளும் மங்கள தீபம் போன்றது இந்த பாதனேவை பக்தர்களுக்கு எதைத்தான் தராதது ? லக்ஷ்மீகடாகும், திவ்யாமிருதம், மங்கள பரம்பரை, திவ்யஞானம் மற்றும் வேண்டியதையெல்லாம் இந்த சரண னேவையின் மூலம் பெறலாம். (1)

(அ) பக்தியின் லக்ஷணத்தைக் காட்டுகிறார்:-

एतावदेव जननि स्पृहणीयमास्तै
त्वद्वन्द्वनेषु सलिलस्थगिते च नेत्रे ।
सांनिध्यमुद्यदरुणायुतसोदरस्य
त्वद्विग्रहस्य परया सुधयाप्लुतस्य ॥ २ ॥

ஏதாவதேவ ஜநநி ஸ்ப்ருஹணீயமாஸ்தே
த்வத்வந்தநேஷு ஸலில ஸ்தகிதே ச நேத்ரே ।
ஸாந்திர்த்யமுத்யதருணயுத னோதரஸ்ய
த்வத்விக்ரஹஸ்ய பரயா ஸுதயாப்லுதஸ்ய ॥

जननि-தாயே, **उद्यदरुणायुतसोदरस्य**-பதினாயிரம் உதயகால ஸூர்யர்களுக்கு ஒப்பானதும், **परया**-சிறந்த, **सुधया**-அமிருதத்தால், **आप्लुतस्य**-நீராட்டப்பட்டதுமான **त्वद्विग्रहस्य**-உன் சாரத்தின், **सांनिध्यं**-ஸாந்தியமும் (அருகில் விளங்குவதும்), **त्वद्वन्द्वनेषु**-உன்னைக் குறித்து நமஸ்காருங்களில், **सलिलस्थगिते**-நீர்மல்கும் ஸ்தப்தமான, **नेत्रे** உ-

கண்களும், **पञ्चदेव**-இதுதான், **स्पृहणीयं**-ஆசைப்பட த்தகுந்ததாக **आस्ते**-இருக்கிறது.

உலகிலுள்ள ஜனங்கள் அறியாமையால் எதை எதையோ விரும்புகிறார்கள். அவைகளால் யாது பயன்? ஆயிரக்கணக்கான உதய சூரியர்கள் போன்று செந்நிறம் கொண்டதும் சிறந்த அமிருதத்தில் மூழ்கியதும் அமிருதம் பெருகுவதுமான உன் திவ்ய மூர்த்தியின் ஸாந்தியமும் உன்னை தர்சித்து வணங்கும்பொழுது கண்களில் ஆனந்தகண்ணீர் பெருக அசையாமல் உன் திவ்ய மங்கள மூர்த்தியிலேயே ஈடுபட்டிருக்கும் நி லை யு ம் தா ன் யாவராலும் விரும்பி வேண்டத்தக்கது. உன் ஸந்திதியில் அமர்ந்து நேத்ரங்களில் ஆனந்தபாஷ்பம் பெருகவேறென்றையும் பாராமல் உன்னையே தர்சித்துக்கொண்டும் வணங்கிக்கொண்டும் நான் இருக்கவேண்டும். இதையே எனக்கு அருள்வாயாக. இங்கு 'परया' என்ற அடைமொழியால் தேவாமிருதத்தை விலக்கி அதைவிட எவ்வளவோ சிறப்பு வாய்ந்தது என்பதை காட்டுகிறார். அந்த அமிருதத்தைப்பருகியும் தேவர்கள் துன்பப்பட்டுக்கொண்டு தானே இருக்கிறார்கள் !

(2)

(அ) ப்ரணமத்தின் மஹிமையைக் கூறுகிறார்:—

ईश्वनामकलुषाः कति वा न सन्ति

ब्रह्मादयः प्रतिभवं प्रलयाभिभूताः ।

एकः स एव जननि स्थिरसिद्धिरास्ते

यः पादयोस्तत्र सकृत्प्रणतिं करोति ॥ ३ ॥

ஈஸத்வ நாம கலுஷா: கதி வா ந ஸந்தி

ப்ரஹ்மாதய: ப்ரதிபவம் ப்ரளயாபிபூதா: ।

ஏக: ஸ ஏவ ஜநநி ஸ்திரஸித்திராஸ்தே

ய: பாதயோஸ்தவ ஸக்ருத் ப்ரணதம் கரோதி ॥

प्रतिभवं-ஸிருஷ்டதோறும், **प्रलयाभिभूताः**-அழிவால் தாக்கப்பட்ட **ईश्वनामकलुषाः**-ஈசத்தன்மையில் பெயரளவிலேயே கலக்கமுள்ள **ब्रह्मादयः**-ப்ரஹ்மா முதலானவர்கள், **कति वा न सन्ति**-எத்தனை பேர் தான் இல்லை! **जननि**-தாயே, **यः**-எவன், **तत्र**-உன்னுடைய, **पादयोः**-

இரு திருவடிகளிலும், சகுவ-ஒரு நடவை, ஸ்ரணதி-நமஸ்காரத்தை, கரோதி-செய்திருக்கு, ச எக எவ-அவன் ஒருவன்தான், ஸ்ரீரஸிஃ-நிலையான ஸ்ரீத்திபெற்றவனாக, ஸ்ரீ-இருக்கிறான்.

ப்ரஹ்மாதிகளெல்லாம் உலகிற்கு ஈசர்கள். அடக்கி ஆள்பவர்கள். இவ்வாறே தங்களை ஈசர்களாக எண்ணிக் கொண்டு தன் நிலை மறந்து மனம் கலங்கி சிந்தின்றனர். ஆனால் நன்கு கவனித்துப்பார்த்தால் ஈசர் என்பது அவர்களுக்குப் பெயரளவில்தான். ஏனெனில் அவர்களும் மஹாபிரளயத்தில் அழிந்துவிடுகின்றனர். இவ்விதமான ப்ரஹ்மா ஒருவரா? இருவரா? எத்தனையோ கணக்கிலடங்காத பிரஹ்மாதிகள் பிறந்து அழிந்துவிட்டனர். ஒவ்வொரு ஸ்ரீருஷ்டியிலும் வெவ்வேறான பிரஹ்மாதிகள் தோன்றி மறைந்துவிடுகின்றனர். இவ்வித பிரஹ்மாதிகளை ஆசிரயித்தால் நமக்கு சாச்வத நிலை எப்படி ஏற்படும்? ஜகன்மாதாவான பரதேவதையின் திருவடிகளில் பக்தியுடன் ஒருகடவையாவது வணங்குபவன்தான் அவன் அருளால் அழியாத நிலையான ஸ்தானத்தைப் பெறுகிறான். (3)

(அ) கடாசுத்தின் சிறப்பைச் சொல்கிறார்:—

लब्धा सकृत्त्रिपुरसुन्दरि तावकीनं

कारुण्यकन्दलितकान्तिभरं कटाक्षम् ।

कंदर्पकोटिसुभगास्त्वयि भक्तिभाजः

संमोहयन्ति तरुणीभुवनत्रयेऽपि ॥ ४ ॥

லப்த்வா ஸக்ருத் த்ரிபுரஸுந்தரி தாவகீநம்

காருண்ய கந்தளித காந்தி பரம் கடாசுத்ம் ।

கந்தர்ப்ப கோடி ஸுபகாஸ் த்வயி பக்திபாஜ:

ஸம்மோஹயந்தி தருணீர் புவநத்ரயே஽பி ॥

த்ரிபுரஸுந்தரி-ஹே த்ரிபுரஸுந்தரி, த்வயி-உன்னி-த்தில், பகி-
பாஜ:-பக்தி பெற்றவர்கள், காருண்யகந்தலித-கருணை என்னும் முகை
கிளம்பிய, கான்தி-ஓளி நிறைந்த, தாவகீநம்-உன்னுடைய, கடாசு-

கடைக்கண் பார்வையை, सकृत्-ஒரு தடவை, ह्येवा-பெற்று, कन्दर्प-
कोटिस्तुभगा:-கோடி மன்மதர்கள்போல் அழகுள்ளவர்களாக, भुवन-
श्रयेऽपि-முல்வுலகிலும், तद्वर्णा:-யுவதிகளை, संमोहयन्ति-மயங்கச்
செய்கிறார்கள்.

ஹே த்ரிபுரஸுந்தரி! ஒரு தடவையாவது கருணையொளி
நிறைந்த உன் திவ்ய கடாக்ஷத்திற்குப் பாத்ரமாகும் பக்தர்கள்
கோடி மன்மதாகாரர்களாக ஆகி திவ்ய லாவண்யம் பெற்று
முவுலகிலுமுள்ள திவ்ய ஸௌந்தர்யம் கொண்ட யுவதிகளை
மயங்கச் செய்கிறார்கள். உலகிலேயே சிறந்த அழகு வாய்ந்த
தேவஸ்திரீகளும் கூட உன் பக்தனின் ஸௌந்தர்யத்தில்
மயங்குகின்றனர். அம்பிகையின் அருளால் திவ்ய ஸௌந்தர்யம்
பெறலாம். இதே கருத்தை ஸௌந்தர்யலஹரி 13வது சுலோகத்
திலும் காணலாம். “விஷ்ணு மோஹிநி உருக்கொண்டு
காமாரியை மயங்கச்செய்ததும் காமன் முனிவர்களின் மனதில்
மோஹத்தை உண்டுபண்ணுவதும் உன் பூஜா பலன்தான்”
என்று 6வது சுலோகத்தில் கூறியுள்ளார். (4)

(அ) தேவியின் ஸ்மரணம் யமபயத்தைப்போக்குமென்கிறார்:-

ह्रींकारमेव तव नाम गृणन्ति वेदा

मातस्त्रिकोणनिलये त्रिपुरे त्रिनेत्रे ।

त्वत्संस्मृतौ यममटाभिभवं विहाय

दीव्यन्ति नन्दनवने सह लोकपालैः ॥ ५ ॥

ஹ்ரீங்காரமேவ தவ நாம க்ருணந்தி வேதா

மாதஸ்த்ரிகோண நிலயே த்ரிபுரே த்ரிநேத்ரே ।

த்வத்ஸம்ஸ்மருதௌ யமபடாபிபவம் விஹாய

தீவ்யந்தி நந்தநவநே ஸஹ லோகபாலை: ॥

திரிகோணநிலயே-மூக்கோணத்தை இருப்பிடமாகக்கொண்ட, मात:-
தாயே! त्रिपुरे-த்ரிபுரஸுந்தரி! त्रिनेत्रे-மூன்று கண்களுள்ளவளே,
तव नाम-உனது பெயரான ह्रींकारमेव-ஹ்ரீங்காரத்தையே, वेदा:-
வேதங்கள், गृणन्ति - போற்றுகின்றன, त्वत्संस्मृतौ - உன் ஸ்மரணம்
ஏற்பட்டதும் (பக்தர்கள்) यममटाभिभवं-யமகிங்கரர்களின் அவமதிப்பை,

விஷாய-விஸ்க்ரி, ஸோகாஸ்தே ஸஹ-நிஃ-நாரீசுருடன், நந்நவநே-நந்தன வனத்தில், தீவ்யந்தி-விநையாடுகின்றனர்.

அம்பிகை த்ரிகோணத்தில் வளிக்கிறாள். த்ரிகோணத்திலுள்ள பிந்து ஸ்தானத்தில் வளிப்பவள் என்று பொருள். ப்ரீசக்ரத்திலுள்ள எல்லாமே முக்கோணவடிவமாக இருப்பதால் ப்ரீசக்ரரிவாளினி என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். மும்மூர்த்திகளுக்கும் ஆதியாக, ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி லயங்களுக்கு முன்னால் இருப்பதாலும், உலகில் மும்முன்றாக விளங்கும் பொருள்களில் எல்லாம் வியாபித்திருப்பதாலும் த்ரிபுரா என்று பெயர். மூன்று கண்களுள்ளவள். அம்பிகையின் மந்திரங்களில் மிக முக்யமான 'ஹ்ரீம்' என்பதையே அவள் பெயராகக்கூறி உபரிஷத்துக்கள் போற்றுகின்றனர். அம்பிகையை ஸ்மரிப்பவர்களின் அருகில் யம கிங்கரர்கள் நெருங்கவேமாட்டார்கள். உத்தமமான தேவ பாவத்தையடைந்து இந்திரன் முதலான திக்பாலர்களுக்குச் சமமான பெருமைகளைப்பெற்று தேவலோகத்திலுள்ள நந்தனம் என்னும் உத்யான வனத்தில் அவர்களுடன் விநையாடுகிறார்கள்.

ஹ்நு: புராமபிஸல் பரிபீயமான:

கூர: கய் ந பவிதா ராலஸ்ய வேக: ।

நாஸாஸநாய யதி மாதரிதம் தவார்த்தம்

தேஹ்ய ஶஸ்ததமூதாஸுதஸீதலஸ்ய ॥ ௬ ॥

ஹந்து: புராமதிகலம் பரிபீயமான:

க்ருர: கதம் ந பவிதா கரளஸ்ய வேக: ।

நாச்வாஸநாய யதி மாதரிதம் தவார்த்தம்

தேஹஸ்ய ஸச்வதம்நதாபலுதஸீதளஸ்ய ॥

மாத: - தாயே, தவ - உன்னுடைய, ஶஸ்த - எப்போழுதும், ஶஸ்தாஸுத - அமிருதத்தால் நனைந்து, ஶீதலஸ்ய - குளிர்ச்சியடைந்த, தேஹ்ய-சரித்தின், ஶத் அஶீ-இந்தப் பாதியானது, நாஸாஸநாய-ஆறுதல் செய்வதற்கு, யதி ந-இவ்விடத்தில், புரம் ஶ்ரு: - த்ரிபுரர்களைக் கொன்ற பரமசிவனின், அபிஸல் - கழுத்தில், பரிபீயமான: - பானம் செய்யப்படுகிற, ராலஸ்ய-விஷத்தின், வேக: -வேகம், கூர:-க்ருமாக, கய்-எப்படி, ந பவிதா-இவ்விடமெங்கும் ?

தேவர்கள் அமிருதத்திற்காக பாற்கடலைக் கடையும்பொழுது முதலில் உண்டான ஹாலாஹல விஷத்தை, உலகைக்காப்பாற்ற த்ரிபுராரியான பரமசிவன் பானம் செய்து தன் சமுத்திலேயே நிறுத்தி வைத்துக்கொண்டார். உலகம் முழுவதையும் சாம்பலாக்கும் சக்தி படைத்த அந்தக்கொடிய விஷத்தின் வேகம் எவ்வாறு அடங்கியது? பரமசிவனின் சரீரத்தை ஏன் சாம்பலாக செய்யவில்லை? தாயே! இதற்குக்காரணம் நீதான். உன் சரீரம் எப்பொழுதும் அமிருதத்தில் முழுகிக் குளிர்ந்திருப்பது அர்த்த நாரிச்வர் மூர்த்தியில் பரமசிவனது பாதி சரீரமாக நீ இருக்கிறாய். அமிருத ஸம்பக்கமுள்ள உனது பாதி சரீரத்தான் விஷ வேகத்தைத்தடுத்து பரமசிவனுக்கு துன்பமொன்றும் ஏற்படாமல் செய்தது இது இல்லாவிட்டால் விஷவேகத்தை யார்தான் தடுத்திருக்கமுடியும்? முன் சுலோகத்தில் யமகிங்கரபயம் நீங்கும் என்று கூறினார். இது ஆச்சர்யமல்ல. யமனை நிக்ரஹம் செய்த கால காலனுக்கு ஹாலாஹல விஷபயத்தை நீக்கினான் தேவி. என்று இங்கு கூறப்படுகிறது. (6)

सर्वज्ञतां सदसि वाक्पटुनां प्रवृत्ते

देवि त्वदङ्घ्रिसरसीरुहयोः प्रणामः ।

किं च स्फुरन्मकुटमुज्ज्वलमातपत्रं

दे चामरे च महतीं वसुधां ददाति ॥ ७ ॥

ஸர்வஜ்ஞதாம் எதனி வாக்படுதாம் ப்ரஸுலிதே

தேவி த்வதங்க்ரி ஸரஸீருஹயோ: ப்ரணாம: ।

கிம்ச ஸ் புரன்மகுடமுஜ்வலமாதபத்ரம்

தவே சாமரே ச மஹதீம் வஸுதாம் ததாதி ॥

தேவி-ஹே தேவி, த்வதங்க்ரி ஸரஸீருஹயோ: - உனது இரு தாமரைத் திருவடிகளில், ப்ரணாம:-நமஸ்காரமானது, சர்வஜ்ஞதாம்-எல்லாம் அறியும் தன்மையையும், சதசி-ஸபையில், வாஶ்படுதாம்-பேச்சுத்திறமையையும், ப்ரவூ-உண்டுபண்ணுகிறது, கிம்-மேலும், ஸுரன்மகுடம்-பிரகாசிக்கிற கிரீடத்தையும், உஜ்வலம்-ஒளியுள்ள, ஆதபத்ரம்-வெண் குடையையும், தே சாமரே-இரு சாமரங்களையும், மஹதீ - விஸ்தீர்ணமான, வஸுதாம் வஸுதியையும், ததாதி-கொடுக்கிறது.

உன் திருவடித்தாமரை யில் வணங்குபவர்கள் உனது அருளால் ஸர்வக்ஞர்களாக (எல்லாம் அறிந்தவர்களாக) ஆகிவிடுகின்றனர் எந்த லபையிலும் நன்றாக! பேசும் திறமை அவர்களுக்கு ஏற்படுகிறது இது மட்டுமா? உனது பக்தர்கள் சக்ரவர்த்தி ஸ்தானம் பெற்று கிரீடமணிந்து சக்ர சாமராத்யபசாரங்களுடன் விஸ்தீர்ணமான பூமண்டலம் முழுவதையும் அரசாளுகின்றனர். (7)

कल्पदुर्भरमिमतप्रतिपादनेषु

कारुण्यवारिधिमिरम्य भवत्कटाक्षैः ।

आलोक्य त्रिपुरसुन्दरि मामनाथं

त्वयैव भक्तिभरितं त्वयि वद्वृणाम् ॥ ८ ॥

கல்பத்ருமைரபிமத ப்ரதிபாதநேஷு

காருண்ய வாரிதிபிரம்ப பவத் கடாகைஷ: 1

ஆலோகய த்ரிபுரஸுந்தரி மாமநாதம்

த்வய்யேவ பக்திபரிதம் த்வயி பத்தத்ருஷ்ணம் ॥

अमिमतप्रतिपादनेषु-ளிரும்பியவைகளை எல்லாம் கொடுக்கும் விஷயத்தில், कल्पदुर्भ-கல்பகவிருக்ஷையுள்ளதும், कारुण्यवारिधि-கருணைக் கடல்களாகவுமுள்ள, भवत्कटाक्षैः - உன்னுடைய கடாக்ஷங்களால், अम्ब-தாயே! त्रिपुरसुन्दरि-ஹே த்ரிபுரஸுந்தரி! अनाथं-ரக்ஷகனில்லாதவனும், त्वयैव-உன்னிடத்திலேயே, भक्तिभरितं-பக்தி நிறைந்தவனும், त्वयि-உன்னிடம், वद्वृणाम्-ஆவஸ்கொண்ட வனுமான, मा-என்னை, आलोक्य-பார்ப்பாயாக.

உலகில் அவரவர் வேண்டுவதையெல்லாம் தருவது தேவ லோகத்திலுள்ள கல்பகிருக்ஷம். இதுபோல் உனது கடாக்ஷமும் அபிஷ்டங்கடையெல்லாம் நிறைவேற்றுகிறது. இக்கடாக்ஷம் கடல்போல வற்றாத அளவற்ற சுருணைஸம் நிரம்பியது அதனால் துன்பங்கடையெல்லாம் போக்கி விடுகிறது. உன் விஷயமான பக்தியே என் மனதில் நிறைந்திருக்கிறது. வேறு ஒன்றிலும் ஆசைகொள்ளாது உன் அருளைப் பெறுவதிலேயே மாறாத தீவ்ரமான ஆவல் கொண்டுள்ளேன். நான் அனாதன். என்னைக் காப்பாற்ற உன்னைத்தவிர வேறு ஒருவரும் இல்லை. என் பேரில் உனது கருணாகடாக்ஷத்தைச் செலுத்திக் காப்பாற்றவேணும்.

பூவுலகிலுள்ள மனிதன் தேவலோகத்திலுள்ள கல்பகனிருஷ்டத்திடமிருந்து அபிஷ்டத்தைப் பெறமுடியாது. ஸத்கர்மாக்களைச் செய்து மறுபிறவியில் தேவலோகத்தில் தேவப்பிறவி கிடைத்தால் தான் கல்பகனிருஷ்டத்தையண்டி அபிஷ்டத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ள முடியும். ஆனால் மனிதப்பிறவியிலேயே பக்தி கொண்டால் அம்பிகையின் சுருணுகடாஷுத்திற்குப் பாத்திரமாகி அபிஷ்டங்களை நிறைவேற்றிக்கொள்ளலாம். கல்பதருவைவிடச் சிறந்தது உன் சுருணுகடாஷும். (8)

ஹந்தேரேஷ்வபி மனாசி நிபாய் சான்யே
 பக்தி வஹந்தி கில பாமரதேவதேஷு ।
 த்வாமேவ தேவி மனசா சமநுஸ்மராமி
 த்வாமேவ நௌமி ஶரணம் ஜநநி த்வமேவ ॥ ௯ ॥

ஹந்தேததேரேஷ்வபி மனாம்ஸி நிகாய சாந்யே
 பக்திம் வஹந்தி கில பாமரதேவதேஷு ।
 த்வாமேவ தேவி மனஸா சமநுஸ்மராமி
 த்வாமேவ நௌமி ஶரணம் ஜநநி த்வமேவ ॥

சான்யே-ஹேறு சிலர், இதரேஷு-மாற்ற. பாமரதேவதேஷு-பாமர தேவதைகளிடத்திலும், மனாசி-மனதுகளை, நிபாய-வைத்து. பக்தி வஹந்தி கில-பக்தி புரிகிறார்களல்லவா, ஹந்த-ஐயோ கஷ்டம்! தேவி-ஹே தேவி! மனசா-மனதால், த்வாமேவ-உன்னையே, சமநுஸ்மராமி-(நான்) நன்கு ஸ்மரிக்கிறேன். த்வாமேவ-உன்னையே, நௌமி-வணங்குகிறேன். ஜநநி-தாயே, த்வமேவ-நீதான், ஶரணம்-ரகஷிப்பவன்.

தேவியின் தத்வத்தையறிந்துகொள்ளாது நம்மைப்போலவே உலக விஷய இன்பங்களில் மழ்க்கிக்கிடக்கும் பாமர தேவதைகளிடம் மனதைச் செலுத்தி சிலர் பக்திபுரிகின்றனர். ஐயோ கஷ்டம்! இவர்களின் அறியாமையைப்பற்றி என்ன சொல்வது? அழிவற்ற பேரானந்தத்தை இவர்களிடமிருந்து பெறமுடியுமா? நான் அவர்கள் வழியில் செல்லவில்லை. உன்னையே மனதால் நன்றாக ஸ்மரிக்கிறேன். உன்னையே வணங்குகிறேன். தாயாரான நீதான் எனக்கு சரணம், வேறு கதியில்லை. (9)

लक्ष्येषु सत्स्वपि कटाक्षनिरीक्षणाना-

मालोक्य त्रिपुरसुन्दरि मां कदाचित् ।

नूनं मया तु सदृशः करुणैकपात्रं

जातो जनिष्यति जनो न च जायते वा ॥ १० ॥

லக்ஷ்யேஷு ஸத்ஸ்வபி கடாக்ஷநிரீக்ஷணா-

மாலோகய த்ரிபுரஸுந்தரி மாம் கதாசித் ।

நூநம் மயா து ஸத்ருஸ: கருணைக பாத்ரம்

ஜாதோ ஜநிஷ்யதி ஜநோ ந ச ஜாயதே வா ॥

त्रिपुरसुन्दरि-ஹே த்ரிபுரஸுந்தரி! கடாக்ஷநிரீக்ஷணாநா-கடைக் கண் பார்வைகளுக்கு, लक्ष्येषु-இலக்காகத்தக்கவர் பலர், सत्स्वपि-இருந்தபோதிலும், कदाचित्-ஒரு சமயமாவது, मां-என்னை, आलोक्य-பார்ப்பாயாக. करुणैकपात्रं-உன் கருணைக்கு மிகவும் தகுதியான, जनः-மனிதர், मया तु सदृशः-எனக்கு ஒப்பாக ந ஐத:-பிறந்ததில்லை, न जनिष्यति-பிறக்கப்போவதுமில்லை, न च जायते वा-பிறக்கிறதுமில்லை, नूनं-நிச்சயம்.

ஹே த்ரிபுரஸுந்தரி! உனது கடைக்கண் பார்வை தன் மேல் விழுவதற்கு வேண்டிய பாக்யமுள்ளவர்கள் உலகில் ஏராளமாக இருக்கின்றனர். அந்தத் தகுதி என்னிடம் இல்லைதான். ஆனாலும் ஏதாவது ஒரு சமயம் என்னையும் கடாக்ஷித்தருள வேணும். ஏனெனில் உனது கருணைக்கு முக்ய பாத்ரமாகத் தக்கவர் என்னைப்போல ஒருவரும் உலகில் இதுவரை இருந்ததில்லை. இப்பொழுதும் இல்லை. இனி வருங்காலத்திலும் பிறக்கப்போவதில்லை. துன்பப்படுபவர்களிடம்தான் கருணையைச் செலுத்தவேண்டும். கருணைக்குப் பாத்திரமாகத் தக்கவர்கள் அவர்கள் தான். என்னைப்போல துன்பப்படுபவர் உலகில் முக்காலங்களிலும் வேறு ஒருவரும் கிடையாது. (10)

ह्रीं ह्रींमिति प्रतिदिनं जपतां त्वाराख्यं

किं नाम दुर्लभमिह त्रिपुराधिवासे ।

मालाकिरीटमदवारणमाननीयान्

तान्सेवते वसुमती स्वयमेव लक्ष्मीः ॥ ११ ॥

ஹ்ரீம் ஹ்ரீமிதி ப்ரதிதிநம் ஜபதாம் தவாக்யாம்

கிம் நாம துர்லபயிஹ த்ரிபுராதிவாஸே ।

மாலா கிரீட மதவாரண மாநநீயான்

தான் ஸேவதே வஸுமதீ ஸ்வயமேவ லக்ஷம்: ॥

त्रिपुराधिवासे-த்ரிபுராங்களில் வளர்ப்பவளே, ஹ்ரீ ஹ்ரீமிதி-ஹ்ரீம் ஹ்ரீம் என்று, तव आख्या-உன்னுடைய பெயரை, प्रतिदिनं-தினந் தோறும், जपतां-ஜபிக்கிறவர்களுக்கு, इह-இங்கு, दुर्लभं-அடைய முடியாதது, किं नाम-என்னதான் உள்ளது? मालाकिरीटमद्वारण-माननीयान् -மாலைகள், மகுடம், மத்தகஜம் இவைகளால் கௌரவிக்கத் தக்க, तान् -அவர்களை, वसुमती-பூமி, सेवते-ஸேவிக்கிறாள். लक्ष्मी:- லக்ஷ்மீதேவியும், स्वयमेव-தானாகவே ஸேவிக்கிறாள்.

அம்பிகையின் பீஜாக்ஷரமான 'ஹ்ரீம்' என்ற மந்திரத்தை ஜபிப்பவர்கள் ஆசைப்பட்டால் எந்தப்பொருளையும் அடைந்து விடலாம். அவர்களுக்குக் கிடைக்காதது உலகில் ஒன்றுமே இல்லை. ஸ்ரீ தேவியும் பூதேவியும் தானாகவே அவளை ஸேவிக்கிறார்கள். பூமண்டலம் முழுவதற்கும் ஏகசக்ராதிபதியாக அவளை ஆக்கிவிடுகிறாள் பூதேவி. மாலைகள் மகுடம் மத்தகஜம் முதலான மஹாராஜ சிஹ்னங்களை யெல்லாம் அருளி ச்ரீதேவி எல்லா ஸம்பத் துக்களையும் தந்து அருள்கிறாள்.

(11)

संपत्कराणि सकलेन्द्रियनन्दनानि

साम्राज्यदाननिरतानि सरोरुहाक्षि ।

त्वद्वन्द्वनानि दुरिताहरणोद्यतानि

सामेव मातरनिशं कलयन्तु मान्ये ॥ १२ ॥

ஸம்பத்தகராணி ஸகலேந்த்ரிய நந்தனானி

ஸாம்ராஜ்ய தானநிரதானி ஸரோருஹாக்ஷி ।

த்வத்வந்தனானி துரிதாஹரணோத்தயதாநி

மாமேவ மாதரநிஸம் கலயந்து மாந்யே ॥

सरोरुहाक्षि-தாமரை மலர்போன்ற நேத்ரங்கள் உள்ளவளே !
संपत्कराणि-ஐ சு வ ள் ய ங் க ளை உண்பெண்ணுவதும், सकलेन्द्रिय-

नन्दनानि-எல்லாப் புலன்களையும் ஆனந்தப்படுத்தவதும், साध्या-
दाननिरतानि-ஸாம்ராஜ்யத்தைத் தருவதில் ஈடுபட்டதும், वृत्ति-
हरणोद्यतानि-பாபங்களைப் போக்குவதில் ஊக்கமுள்ளதான,
स्वद्वन्द्वनानि-உன்னைக் குறித்த ப்ரணாமங்கள், मान्ये-பூஜிக்கத்தக்க,
मातः-தாயே, अनिश-எப்பொழுதும், मासेव-என்னையே, कथयन्तु-
செயப்படுத்தட்டும்.

தாமரை மலர்போல் அழகிய கண்களுள்ள ஜகன்மாதாகவக் குறித்து நமஸ்காரம் செய்பவர்களுக்கு எல்லா ஐசவரியங்களும் ஏற்படும். கண், காது, மூக்கு, நாக்கு, த்வக், மனம் என்ற எல்லா இந்திரியங்களுக்கும் சிறந்த ரூபம், சப்தம், மனம், ரஸம், ஸ்பர்சம் இவை கிடைத்து அவை திருப்தியை அடையும். சக்ரவர்த்தியாக ஆவான். எல்லா பாபங்களையும் போக்கிவிடும் பூஜிக்கத்தக்க தாயே! இவ்வளவு மஹிமையுள்ள நமஸ்காரங்களை உன்னைக் குறித்து நான் எப்பொழுதும் செய்துகொண்டிருக்கும்படி அருளவேண்டும்.

(12)

कल्पोपसंहृतिषु कल्पितताण्डवस्य

देवस्य खण्डपरशोः परमैरवस्य ।

पाशाङ्कुशैश्चशरासनपुष्पबाणा

सा साक्षिणी विजयते तव मूर्तिरेका ॥ १३ ॥

கல்போபஸம்ஹ்ருதிஷு கல்பித தாண்டவஸ்ய

தேவஸ்ய கண்டபரஸோ: பரபைரவஸ்ய ।

பாஸாங்குஸைக்ஷவ ஸராஸந புஷ்பபாணா

ஸா ஸாக்ஷினீ விஜயதே தவ மூர்த்திரேகா ॥

कल्पोपसंहृतिषु-கல்பங்களின் முடிவுகளான ப்ரளயகாலங்களில், कल्पितताण्डवस्य-தாண்டவம் புரிகின்ற, देवस्य-தேவரான, खण्ड-
परशो:-ஒடிந்த பரசு ஆயுதத்தை உடைய, परमैरवस्य-பரபைரவருக்கு
तव-உன்னுடைய, पाश अङ्कुश ऐश्वर्य शरासन पुष्पबाणा-பாசம்,
அங்குசம், கரும்புவில், புஷ்பபாணம் இவைகளை உடைய, सा-அந்த,
एका मूर्ति:-ஒரு மூர்த்திதான், साक्षिणी-ஸாக்ஷியாக, विजयते-
விளங்குகிறது,

உலக எருஷ்டிகளெல்லாம் முடிந்து மஹாப்ரளய காலத்தில் பிரபஞ்சம் முழுவதையும் அழித்து பரமசிவன் பயங்கர மூர்த்தி யாகத் தான் ஒருவனாகவே நின்றுகொண்டு மஹாதாண்டவம் செய்கிறார். அந்த சமயத்தில் வேறு ஒருவரும் இல்லை. எல்லாம் அழிந்து விட்டது. ஆனாலும் அச்சமயத்திலும் வில், அம்பு, பாசம், அங்குசம் இந்த ஆயுதங்களை தரித்துக்கொண்டு நீ அந்த தாண்டவத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு ஸாக்ஷியாக விளங்குகிறாய். மஹாப்ரளய காலத்தில் பரமசிவன் புரியும் மஹாதாண்டவத்தைப் பார்க்கும் சக்தி வேறு யாருக்கு உண்டு? ஸச்சிதானந்த ரூபியான பரமாத்மா உன் சக்தியால்தான் பிரளயத்தையும் தாண்டவத்தையும் புரிகிறார். (13)

लयं सदा भवतु मातरिदं तवाधं

तेजः परं बहुलकुङ्कुमपङ्कशोणम् ।

भास्वतिक्रीटममृतांशुकलावतंसं

मध्येत्रिकोणनिलयं परमामृताईम् ॥ १४ ॥

லக்ஷம் ஸதா பவது மாதரிதம் தவார்த்தம்

தேஜ: பரம் பஹுள குங்கும பங்குஷோணம் ।

பாஸ்வத் கிரீடமம்ருதாட்சு கலாவதம்ஸம்

மத்யேத்ரிகோணநிலயம் பரமாம்ருதார்த்தம் ॥

மாது:-தாயே, **बहुलकुङ्कुमपङ्कशोणं**-அ தி க ம ன குங்குமச் சேற்றினால் செந்நிறமுள்ளதும், **भास्वतिक्रीटं**-ஒளியுள்ள கிரீடமுள்ளதும், **अमृतांशुकलावतंसं**-அமிருத கிரணானு சந்திரனை சிரோபூஷணமாகக் கொண்டதும், **मध्येत्रिकोणनिलयं**-த்ரிகோண சக்ரத்தின் நடுவில் உள்ளதும், **परमामृताईम्**-சிறந்த அமிருதத்தால் நனைந்ததும், **परं तेजः**-சிறந்த ஒளிமயமானதுமான, **इदं**-இந்த, **तव**-உன்னுடைய, **अर्घ्यं**-ஸ்வரூபம், **सदा**-எப்பொழுதும், **स्रग्**-(மனதில்) பதிந்ததாக, **अवसु-**இருக்கவேண்டும்.

அதிகமான குங்குமப்பூ கலந்த நீரால் (அல்லது குங்குமப்பூ நீர்போல்) செந்நிறம் கொண்டதும் சிரளில் ஒளியுள்ள திவ்ய கிரீடமும் அதில் சந்திர கலையும் அணிந்துள்ளதும், திவ்யாமிருதத் தால் நனைந்ததும் த்ரிகோண சக்ரத்தில் அமர்ந்துள்ளதும் ஒளி

மயமானதுமான உன் ஸ்வரூபம் என் மனதில் எப்பொழுதும் நிகழத்
திருக்கவேண்டும். இந்த உன் ஸ்வரூபத்தை நான் எப்பொழுதும்
தியானம் செய்துகொண்டிருக்கும்படி அருள் புரியவேண்டும். (14)

ஹீனாரமேவ தவ நாம ததேவ ரூபம்
தவநாம துர்லபமிஹ த்ரிபுரே க்ருணந்தி ।
தவதேஜஸா பரிணதம் வியதாதிபூதம்
சௌக்ய தனோதி சரசீரஹ்ஸம்பவாதே: ॥ 15 ॥

ஹீன்காரமேவ தவ நாம ததேவ ரூபம்
தவநாம துர்லபமிஹ த்ரிபுரே க்ருணந்தி ।
தவதேஜஸா பரிணதம் வியதாதிபூதம்
ஸௌக்யம் தநோதி ஸரஸீருஹஸம்பவாதே: ॥

அபுரே-ஹே த்ரிபுரஸுந்தரி, ஹீனாரமேவ-ஹீன்காரத்தையே, தவ
நாம-உனது பெயராகவும், ததேவ-அதையே, ரூபம்-ஸ்வரூபமாகவும்,
க்ருணந்தி-போற்றுகின்றனர் இஹ - இங்கு தவநாம-உனது நாமம்,
துர்லபம்-கிடைத்தற்கரியது. தவதேஜஸா-உன்னுடைய தேஜஸ்ஸால்,
வியதாதிபூதம்-ஆகாசம் முதலான பூதங்கள், பரிணதம்-பரிணாமத்தை
அடைந்திருக்கிறது. சரசீரஹ்ஸம்பவாதே:-தாமரையில் உண்டான
பிரஹ்மா முதலியவர்க்கு, சௌக்யம்-ஆனந்தத்தை, தனோதி-
உண்டுபண்ணுகிறது.

பரமாத்மாவின் நாமாக்களுள் பிரணவத்தையே சிறந்ததாக
உபரிஷத்துக்கள் கூறுகின்றன. ஹீன்காரம்-தேவீப்ரணவ
மானதால் தேவீ நாமாக்களுக்குள் இதுவே சிறந்தது. இதுமட்டு
மல்ல. இதுவே அவளை தியானம் செய்வதற்குப் ப்ரதீகமாகவும்
உள்ளது. ஆகையால் ஹீன்காரமே அவளுடைய ஸ்வரூபம்.
தேவியின் சிறந்த நாமாவாகவும் ப்ரதீகமாகவும் உள்ள ஹீன்கா
ரம் சுலபமாக யாருக்கும் கிடைக்காது. இவ்வாறு சாஸ்திரங்
களும் பெரியோர்களும் ஹீன்காரத்தைப் போற்றுகின்றனர்.
உனது தேஜஸ்ஸால் இந்த ஹீன்காரத்திலிருந்துதான் ஆகாசம்
முதலான ஸமஸ்த பிரபஞ்சமும் உண்டாகியிருக்கிறது. இதுவே
பிரஹ்மா முதலானவர்களுக்கும் பேராஸந்தத்தைத் தருகிறது.

ஈகாரவ்யஸ்புடேந மஹதா மந்திரேண ஸந்தீபிதம்

ஸ்தோத்ரம் ய: ப்ரதிவாஸரே தவ புரோ மாதர்ஜபேந்மந்வித் ।

தஸ்ய ஷோணிபுஜோ பவந்தி வஸகா லக்ஷ்மீதிரஸ்தாயினி

வாணி நிர்மலசுக்திபாரதரிதா ஜாகதி दीर्घं वयः ॥

ஹீங்கார த்ரய ஸம்புடேந மஹதா மந்திரேண ஸந்தீபிதம்
ஸ்தோத்ரம் ய: ப்ரதிவாஸரம் தவ புரோ மாதர் ஜபேன்
மந்த்ரவித் ।

தஸ்ய ஷோணிபுஜோ பவந்தி வஸகா
லக்ஷ்மீச்சிரஸ்தாயினி
வாணி நிர்மல ஸுக்திபாரபரிதா ஜாகர்த்தி
தீர்க்கம் வய: ॥

மாத:-தாயே, மந்வித்-மந்திரமறிந்த, ய:-ாவன், ப்ரதிவாஸர-
நினைதோறும், தவ புர:-உன் மூர்த்திக்கு முன்னால் அமர்ந்து, ஈகாரவ்ய-
ஸ்புடேந-மூன்று ஹீங்காரங்கள் சேர்ந்துள்ள, மஹதா மந்ரேண-மஹா
மந்திரத்தால், ஸந்தீபிதம் - பிரகாசிக்கும்படி செய்யப்பட்ட, ஸ்தோத்ர-
ஸ்தோத்ரத்தனத, ஜபேத்-ஜபிப்பானே; தஸ்ய-அவனுக்கு, ஷோணிபுஜ:-
பூமியை பரிபாலிக்கும் சக்ரவர்த்திகள், வஸகா:-ஸ்வாதீனர்களாக,
பவந்தி-ஆகின்றனர். லக்ஷ்மீ:-லக்ஷ்மி, திரஸ்தாயினி-வெகுதூரம்
நிலைபெற்றிருக்கிறாள். வாணி-அறஸ்வதீ, நிர்மலசுக்திபாரதரிதா-
தோஷமில்லாத ஏராளமான நல்ல வாக்குகள் நிறைந்தவளாக, ஜாகதி-
ஸாந்தியம் கொள்கிறாள். दीर्घं वय:-நீண்ட ஆயுள் ஏற்படுகிறது.

ஸ்ரீ வித்யா பஞ்சதசர்ஷா மந்திரத்தில் நடுவில் இரண்டும்
கடைசியில் ஒன்றுமாக மூன்று ஹீங்காரங்கள் உள்ளன. இந்த
மூன்று ஹீங்காரங்களுடன் கூடிய ஸ்ரீ வித்யா மந்திரத்தால் இந்த
ஸ்தோத்திரத்திற்குச் சிறந்த சோனப் ஏற்பட்டுள்ளது. 15 அக்ஷரம்
கள் கொண்ட ஸ்ரீ வித்யா மந்திரத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு அக்ஷர்
மும் அதில் காணும் வரிசைப்படியே இந்த ஸ்தோத்திரத்தில்
ஒவ்வொரு கலோகத்திலும் முதல் அக்ஷரமாக அமைக்கப்பட்டு
உள்ளது. இவ்வாறு 15 கலோகங்கள். பனைக்கூறும் கடைசி
16வது கலோகத்திலும் ஆரம்பத்தில் ஹீங்காரம் காணப்
படுகிறது. இத்தனை பெருமை வாய்ந்த மஹாமந்த்ரத்துடன்

விளங்கும் இந்த ஸ்தோத்ரத்தை மந்திர மஹிமையறிந்து எவன் தினந்தோறும் உனது தீவ்யமூர்த்தியின் ஸ்ரீ திரிபில் ஜபிக்கிறானோ, (மந்திராக்ஷரங்கள் அடங்கியிருப்பதால் ஜபம் என்ற சொல்லை உடயோகித்திருக்கிறார்) அவனுக்கு சக்ரவர்த்திகள் ஸ்வாதீனர்களாகின்றனர். அவன் உத்தரவை சிரமேற்கொண்டு அதன்படியே நடந்துவருகின்றனர். சஞ்சலஸ்வபாவமுள்ள லக்ஷ்மீதேவீ அவனிடம் மட்டும் வெகுகாலம் நிலையாக வாஸம் செய்கிறாள். லக்ஷ்மீ கடர்ஷத்தால் அழிவற்ற நீங்காத எல்லாச் செல்வங்களையும் பெறுகிறாள். ஸரஸ்வதியின் அருளால் வாக் ஸித்தி பெறுகிறாள். அவனுடைய அளவற்ற ஸலீக்திகளில் சிறிதும் குற்றம் காணமுடியாது. நீண்ட ஆயுளும் ஏற்படுகிறது.

கல்யாண வ்ருஷ்டி ஸ்தவம் முற்றும்.

॥ श्रीः ॥

श्लोकानुक्रमणिका ॥

—०—

अ-वर्गम्	पङ्क्तम्	अ-वर्गम्	पङ्क्तम्
अ		कदम्बवनशालया	25
अयः स्पर्शे लग्नं	67	कन्याभिः कमनीय	47
अशेषब्रह्माण्डप्रलय	72	कल्पद्रुमैरभिमत	109
आ		कल्पोपसंहतिषु	113
आदिक्षन्तामक्षर	13	कल्याणवृष्टिभिरिवा	102
आशापाशक्लेशविनाश	20	कल्लोलोल्लसिता	34
इ		कल्हारोत्पल	42
इति गिरिवरपुत्री	52	कुचाश्रितविपश्चिकां	27
इति श्रीभवानि	94	कुरङ्गे तुरङ्गे	83
इतीमां महच्छ्री	99	कृपापाङ्गलोकं	66
ई		कवणत्किङ्किणी	88
ईशत्वनामकलुषाः	104	ग	
ईशानादिपदं	36	गणेशाणिमाद्याखिलैः	94
ए		गुरुस्त्वं शिवस्त्वं च	98
एणाङ्कानलभानुमण्डल	35	घ	
एतावदेव जननि	103	घृतक्षीरद्राक्षामधु	55
क		च	
कटाक्षे दयाद्रां	79	चन्द्रापीडानन्दित	21
कदम्बवनचारिणी	23	चलकुन्तलान्त	93
कदम्बवनमध्यगां	26	ज	
कदम्बवनवासिनीं	24	ज्वलत्कान्तिर्वाहि	84

അവസ്ഥ	പാടം	അവസ്ഥ	പാടം
ജ്വലതോടിവാലാർക	87	മഹാന്തം വിശ്വാസം	67
ത		मुखे ते ताम्बूलं	57
त्वदन्यस्मादिच्छാ	68	मूलाधारादुत्थित	14
त्वदीयं सौन्दर്യ	74	य	
त्वमർकസ്त्वമിन्दു	95	यः श्लोकपंचकमिदं	7
न		यस्याः कुक्षौ लीन	17
नवीनार्कभ्राज	59	यस्यामोतं प्रोत	18
नानാकारैः शक्ति	19	ल	
नित्यः शुद्धो निष्कल	15	लक्ष्मीमुज्जलयामि	44
निवासः कैलासे	71	लक्ष्मीमौक्तिकलक्ष	48
प		लक्ष्ये योगिनस्य	87
पुरन्दरपुरन्ध्रिका	31	लक्ष्येषु सत्त्वपि	111
प्रत्याहारध्यान	10	लग्नं सदा भवतु	114
प्रभूता भक्तिस्ते	65	लब्ध्वा सकृन्निपुर	105
प्रातःकाले भाव	21	ललामाङ्गफालാ	80
പ്രാർത്ഥനാമി	3	लसद्बृत्तमुत्तुङ्ग	89
പ്രാതർജാമി	2	लीलालम्बस्थापित	9
പ്രാതർവദാമി	6	व	
പ്രാതഃ സ്തുവേ	4	वसन्ते सानन्दे	76
പ്രാതഃ സ്പരാമി	1	विधात्री धर्माणां	63
भ		विराजन्मन्दारद्रुम	58
भवानി स्तोതു त्वां	54	विशालश्रीखण्डद्रव	75
भवानी भवानी भवानी	100	वृषो वृद्धो यानं	71
भवाम्भोजनेत्रാജ	84	श	
म		शरण्ये वरेण्ये	88

iii

अङ्कसंख्या	पङ्क्त्यं	अङ्कसंख्या	पङ्क्त्यं
शरत्पूर्णचन्द्र	91	सुसीमन्तवेणी	81
शिरीषप्रसूनोल्लस	90	सुरनानारल	70
श्रीमन्नाक्षरमालया	51	स्मरेत्प्रथमपुष्पिणीं	29
श्रुतीनामगम्ये	1	ह	
ष			
षडाधारपंकेरुहा	86	हन्तारं मदनस्य	43
स		हन्तुः पुरामधिगलं	197
सकुंकुमविलेपना	29	हन्तेतरेष्वपि	110
सच्छायैर्वरकेतकी	46	हंसैरप्यतिलोभनीसि	40
सपर्णाभाकीर्णा	61	हिमाद्रेः संभूता	90
संपत्कराणि सकलेन्द्रिय	112	ह्रींकारत्रयसंपुटेन मनु	49
सर्वज्ञतां सदसि	108	ह्रींकारत्रयसंपुटेन मन्त्रा	116
सर्वज्ञे घनसार	41	ह्रींकारमेव तव नाममु	106
सुनासापुटं सुन्दर	92	ह्रींकारमेव तव नाम त्वेव	115
सुवक्षोजकुम्भां	78	ह्रींकाराङ्कितमन्त्र	99
सुशान्तां सुदेहां	82	ह्रींकारेश्वरि तस	45
सुरोणाम्बराबद्ध	89	ह्रीं ह्रीमिति प्रन्तिदिन	111

ஸ்ரீ ஜகத்குரு க்ரந்தமாலா

மனவதாரம் மகாத்மியம்

முகவுரை

ஸ்ரீ ஆதிசங்கர பகவத்பாதாள் உயர்ந்த அத்வைத சாஸ்திரத்தை ஸ்தாபித்தார் என்பது லோக பிரஸித்தமான விஷயம். அந்த சாஸ்திரத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கும் ப்ரம்மம் தேசகாலங்களுக்கும், காரியகாரணங்களுக்கும் நாம ரூபங்களுக்கும் அப்பால் நிற்பதாதலால்; அது நிர்ஞணம் என்றும், நிஷ்பிரபஞ்சம் என்றும், அஸம்ஸ்ருஷ்டம் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. உபநிஷத்துக்களில் சொல்லியபடி இது இரண்டற ஒரே வஸ்துவாகவிருப்பதால், ஜீவன் என்பது ப்ரம்மமே தவிர வேறு வஸ்துவல்ல. ஆகவே உபாஸகன், உபாஸ்யமான தெய்வம் என்னும் பேதத்திற்கு அவகாசமில்லை. ஆகையால், ஸ்ரீசங்கர ப்ரணீதமான அத்வைத சாஸ்திரத்தில், பக்தியும் உபாஸனையும் செய்வதற்கு இடமே இல்லை என்று சிலர் தோஷம் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் அது தவறுதலான அபிப்பிராயம்.

ஸ்ரீ ஆசார்ய பாதாள் மனிதர்களுக்கு ஏற்படும் ப்ரத்திகளை பிராதிபாளிகம், வியாவஹாரிகம், பாரமார்த்திகம் என்று மூன்று பிரிவுகளாக வகுத்திருக்கிறார்கள் நாம் ஸ்வப்னத்தில் அனுபவிக்கும் காஷிகள் பிராதிபாளிகம். ஸ்வப்னம் நீடிக்கும் வரையில் தான் அவைகள் உண்மையாகத் தோன்றும். ஸ்வப்னம் கலைந்தவுடன் அவை பொய்யாய்விடுகின்றன. நாம் விழித்துக்கொண்டிருக்கும் போது காணப்படும் உலகம் வியாவஹாரிகஸத்தாகம் என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த உலகம் எல்லாக் காலங்களிலும், எல்லோராலும் பார்க்கப்படுகிறது. ஆனால் ப்ரம்ம ஞானமேற்பட்டு அது அபரோக ஸாக்ஷாத் காரமாக மாறிவிட்டால், அப்பொழுது ஞானிக்கு வைசித்திரியத்துடன் கூடிய இந்த உலகம் தென்படுவதில்லை. "பரமாத்மா என்னும் ஸுரீயன் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறான். அவித்யை என்னும் இருட்டு விலகிவிட்டது. ஞானிகள் களங்கமில்லாத திருஷ்டியுடன் விழித்துக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். ஆனால் என்ன ஆச்சரியம்! அவர்கள் இந்த உலகத்தில் ஒன்றையும் பார்ப்பதில்லை" என்று 1 'யோகதாரா

1 प्रकाशमाने परमात्मभानौ नश्यत्यविद्यातिमिरे समस्ते ।

अहो बुधा निर्मलदृष्टयोऽपि किञ्चिन् पश्यन्ति जगत्समग्रम् ॥

வளி 'யில் (சு 27) ஸ்ரீ ஆசார்யபாதாள் கூறியிருக்கிறார். அதாவது ப்ரம்மஞானமேற்பட்டால் உலகத்தோற்றம் பாதிக்கப்படுகிறது ' பூர்ணத்மா ஸுஸமீக்ஷயதாம் ஜகதிதம் தத்பாதிதம் த்ருச்யதாம் ஸுர்ணமா சூசமீக்ஷயதாம் ஜகதித் தத்வாதித் தத்வயதாம்) என்று உபதேசபஞ்சகத்தில் எழுதியிருக்கிறார். ப்ரம்மஸாக்ஷத்தாரம் பாரமார்த்திகமான உண்மை. அதற்கு மேல்பட்ட அனுபவமே கிடையாதாகையால் அது ஒரு பொழுதும் பாதிக்கப்படமாட்டாது.

பாரமார்த்திக தசையிலிருந்து ஒரு படி கீழே இறங்கி, வியவஹார த்ருஷ்டியுடன் அதே ப்ரம்மத்தை உணர்ந்தால் அது ஸகுணமாகவும் ஸப்ரபஞ்சமாகவும் மாறிவிடும். உலகத்தை ஆக்கவும், கார்க்கவும், அழிக்கவும் சக்தி வாய்ந்த ஈசுவரன் என்று அதே ப்ரம்மத்தைச் சொல்லுகிறோம். ஈசுவரன் ஸர்வக்ருணாகவும், ஸர்வ வ்யாபியாகவும், ஸர்வ சக்திவாய்ந்தவனாகவும் இருப்பதால், ஜீவன் தானாகவே அவரை உபாஸ்ய வஸ்துவாகக் கருதி பக்தி செய்கிறான். எனவே வியவஹார தசையில் ஈசுவரன், ஜீவன் என்னும் பேதத்திற்கு இடமிருக்கிறது. ஆகையால் அத்வைத சாஸ்திரத்தில் உபாஸனைக்கும், பக்திக்கும், அவகாசமே இல்லை என்பது உண்மையல்ல.

ஈசுவரன் உபாஸகர்களுடைய வெவ்வேறான ருசியை யனுஸரித்து சிவனாகவும், விஷ்ணுவாகவும், கணபதியாகவும், ஸுப்ரமண்யனாகவும், ராமனாகவும், கிருஷ்ணனாகவும் இன்னும் பல்வேறு நாமரூபங்களுடன் தோன்றுகிறார். நிர்ருணமாகிய ப்ரம்மத்திற்கு நாமரூபங்களைக் கொடுப்பது ஆரோபம் அல்லது கல்பனை. ஆகவே எல்லா நாமரூபங்களும் ஒரே மாதிரி ஸம்ம்தான், அதில் உத்க்ருஷ்டம் இது, நிக்ருஷ்டம் இது என்று கூறும் வாதத்திற்கு அர்த்தமே இல்லை. ஆகையால் ஹரியும் ஹரனும் நாமரூபங்களில் வேறுபட்ட தெய்வங்களானாலும், உண்மையில் வேறுபட்டவைகளல்ல. நம்முடைய புத்தியின் பேதத்தால் வெவ்வேறு நாமரூபங்களுடன் ஒரேப்ரம்மம் தோற்றமளிக்கிறது என்று 1ஹரிமீடே

1 ब्रह्मा विष्णुरुद्रहताशौ रविचन्द्राविन्द्रो वायुर्यज्ञ इतीत्थं परिकल्प्य ।

एकं सन्तं यं बहुधाहुर्मतिमेदात्तं संसारध्वान्तविनाशं हरिमीडे ॥

ஸ்தோத்திரத்தில் (சு. 18) சொல்லியிருக்கிறார். இந்தத் திருஷ்டியுடன் ஸ்ரீ ஆசார்யபாதாள் சிவன், விஷ்ணு, கணபதி, சுப்ரமணியம், இவர்களைப்போற்றி அனேக ஸ்தோத்திரங்கள் அருளியிருக்கிறார். இவைகளில் ஆழ்ந்த பக்திரஸமும், சிறந்த கவிச்சுவையும் ஒருங்கே அமைந்திருக்கின்றன.

ஈசுவரன் உலகமாதாவாகிய தேவியாகவும் தோன்றலாம். தெய்வத்தை ஸ்திரீயாகவும், உலகின் தாயாகவும் போற்றித் துதிப்பது வைதிக மதத்தின் தனிப்பெருமை. வேறு எந்த மதத்திலும் தெய்வம் இவ்வாறு கருதப்படவில்லை. ப்ரம்மத்தை தேவீ ஸ்வரூபமாக உபாஸனை செய்வதை 'தைத்திரீய ஆரண்யகம்', 'தைத்திரீய ப்ராம்மணம்' போன்ற வேத பாகங்களில் காணலாம். கேனோபநிஷத்தில் தேவீ 'உமா ஹைமவதி' என்ற பெயருடன் ப்ரம்மவித்யையை தேவர்களுக்கு உபதேசம் செய்கிறாள். சாந்தோக்ய உபநிஷத் ஏழாவது அத்யாயத்தில் காணப்படும் 'தஹா வித்யா' என்பது அனாஹதசக்ரத்தில் தேவியின் உபாஸனையைக் குறிக்கிறது. பிருஹதாரண்யகம், நான்காவது அத்யாயம் இரண்டாவது பிராமணத்தில் கூறப்படும் 'இந்திரன்', 'விராட்' என்பவர்கள் ஆக்ஞா சக்ரத்தில் பூஜிக்கப்படும் காமேச்வரன் காமேச்வரியை குறிக்கின்றன.

வளிஷ்டர், சுகாசார்யர், ஸநகர், ஸநந்தன், ஸனத் குமாரர்போன்ற மஹாசிஷ்டர்கள் தேவியை உபாஸனைசெய்து இருக்கிறார்கள். இவர்கள் இயற்றியிருக்கும் ஸம்ஹிதைகளுக்கு 'சுபாகமபஞ்சக' மென்றுபெயர். 'சமயாசாரம்' அல்லது 'தக்ஷிணசார' மென்று சொல்லப்படும் தேவீ உபாஸனை முறைக்கு இதுதான் பிரமாண கிரந்தம். இந்த முறையை அனுஸரித்துத்தான் ஸ்ரீ ஆசார்யபாதாள் 'ஸௌந்தர்யலஹரி' என்னும் உத்தமமான தேவீ ஸ்தோத்திரத்தை இயற்றி இருக்கிறார். இதில் தேவியானவள் ஸரஸ்வதி, லக்ஷ்மி, பார்வதி இவர்களுக்கெல்லாம் மேலான நான்காவது தத்வமாகவும், மனஸுக்கும் வாக்குக்கும் எட்டாத தத்வமாகவும், கேவல நிர்குண ப்ரம்மாபின்னமான மஹாமாயை என்றும் வர்ணிக்கப்படுகிறாள். ப்ரம்மத்தை சிவனென்றும், மஹா மாயையை

1. Serpent Power by Arthur Avalon P. 147: "It seems that Taittiriya Aranyaka contains much esoteric matter for the mystic to digest. The first chapter of Aranyaka is chanted in worshipping the Sun. It is called Arupam because it treats of Arupā, red-coloured Devi."

சக்தியென்றும், இவர்களைப் பிரிக்க முடியாததால், இருவரும் சேர்ந்து சிவ-சக்தி என்ற ஒரே தத்துவமாகவும், எல்லா விதத்திலும் ஸமமாகவும், ப்ரம்ம ரந்த்ரமென்னும் ஸஹஸ்ரார கமலத்தில் ஆனந்தானுபவத்தில் அமர்ந்திருக்கிறார்களென்றும் வர்ணித்திருக்கிறார்.

ஸஹஸ்ரார கமலத்திற்குக் கீழே ஸுஷும்தா நாடியில் ஆக்ஞா, வீசத்தி, அனாஹதம், மணியூரகம், ஸ்வாதிஷ்டானம், மூலாதாரம் எனப்படும் ஆறு சக்ரங்கள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொன்றிலும் தேவியின் ஒளி வீசுகிறது. அந்த ஒளி சித் ஸ்வரூபமாக விளங்குகிறது. ஆனால், பிருதிவி, அப், தேஜஸ், வாயு, ஆகாசம், மனஸ் என்னும் ஐட உபாதிகளுடன் ஸம்பந்தப் பட்டிருக்கிறது மூலாதார சக்ரமென்பது ஸுஷும்தா நாடியின் அடியில் இருக்கிறது. அங்கு ஐடமான உபாதியின் வலுவை அதிகமாயிருப்பதால் தேவி பெட்டியில் அடைக்கப் பட்ட பாம்பு போல் உறங்கிக்கொண்டிருக்கிறாள் என்று வர்ணிக்கப்படுகிறது. அப்படி அடங்கியிருக்கும் சித்சக்தி 'குண்டலினி' என்று சொல்லப்படுகிறது. தகுந்த ஸாதனங்களால் அந்தக் குண்டலினி சக்தியை எழுப்பி படிப்படியாக மேல் சக்கரங்களுக்கு ஏறும்படிசெய்து ஒவ்வொன்றிலும் தகுந்த முறையில் உபாஸனையும், தியானமும் செய்தால் கடைசியில் அது ஸஹஸ்ரார கமலம்போய்ச் சேருகிறது. அப்பொழுது ஸாதகனுடைய ஆத்மா சிவ-சக்தியுடன் ஐக்கிய மாய்விடுகிறது. அதுதான் மோக்ஷநிலை நமக்குள் இருக்கும் சித் சக்தியை படிப்படியாக ஞானேந்திரியங்கள், அவைகளுக்கு விஷயமான கந்தம், ரஸம், ரூபம், ஸ்பர்சம், சப்தம் போன்ற குணங்களேடுகூடின வஸ்துக்கள், மனஸ், சித்தம், அந்தக்கரணம் இவைகளிலிருந்து விடுவித்தால் அது தன் நிஜஸ்வரூபத்தை அடைந்து ப்ரம்மமாக விளங்குகிறதென்ற வேதாந்த தத்வமானது 'குண்டலினியோகம்' என்றும், 'ஷட்சக்ரயோகம்' என்றும் ஸ்ரீ வித்யையின் ப்ரக்ரீயையை யனுஸரித்துச் சொல்லப்படுகிறது. தேவி உபாஸனையை வைதிகமான அத்வைத சாஸ்திரத்திற்குச் சிறிதும் விரோத மில்லாமல் ஆசார்யபாதாள் வர்ணித்திருக்கிறார்.

அந்தக் காரணத்தினால்தான் தேவி பண்டாஸுரன் சண்டன், முண்டன், சும்பன், நிசும்பன், மஹிஷாஸுரன் போன்ற அஸுர்களை ஸம்ஹாரம்செய்த கதைகளுக்கு

ஸௌந்தர்யலஹரியில் சிறிதும் இடம் கொடுக்கவில்லை. ப்ரம்மாண்ட புராணத்தில் காணப்படும் லலிதோபாக்யானத்திலும், மார்க்கண்டேய புராணத்தில் காணப்படும் தேவீ மாஹாத்மயத்திலும் தேவீ அஸுரர்களை ஸம்ஹாரம் செய்த விருத்தாந்தங்கள் விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. லலிதா ஸஹஸ்ர நாமத்தில் பண்டாஸுரவதம் விஸ்தாரமாக வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தேவீ பாகவதத்திலும் இந்த அஸுர ஸம்ஹாரங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் ஸௌந்தர்ய லஹரியிலும் இதர தேவீ ஸ்தோத்திரங்களிலும் ஸ்ரீ ஆசார்யபாதாள் இந்த விஷயத்தைப்பற்றி ஒரு வார்த்தை கூடச் சொல்லவில்லை. பரமசிவன் செய்த த்ரிபுரஸம்ஹாரம், மன்மத தஹனம், குமாரஸ்வாமி செய்த தாரகாஸுரவதம் இவைகளைப்பற்றிச் சிறிது பிரஸ்தாபம் செய்திருக்கிறார். ஆனால் தேவீ செய்த அஸுர ஸம்ஹாரத்திற்குத் தான் இயற்றிய எந்த தேவீ ஸ்தோத்திரத்திலும் சிறிதுகூட இடம் கொடுக்கவில்லை. தவிரவும் தேவீ 'மாம்ஸ ஸிஷ்டா' என்றும் 'ஸீதுப்ரியா' என்றும், 'பசுப்ரியா' என்றும் யுதிஷ்டிரரும், அர்ஜுனனும் செய்த 'துர்க்கா ஸ்தோத்திரத்'திலும், 'லலிதா ஸஹஸ்ரநாமத்'திலும், 'துர்க்கா அஷ்டோத்தரத்'திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறான். ஸ்ரீ ஆசார்யபாதாள் செய்திருக்கும் 'த்ரிபுரஸுந்தரீ மாநஸ பூஜாஸ்தோத்திரம்' (105-109) 'த்ரிபுரஸுந்தரீ சது: ஷஷ்டி உபசார பூஜாஸ்தோத்திரம்' (30-32), 'மந்த்ரமாத்ருகா புஷ்பமாலா ஸ்தவம்' (11) என்னும் ஸ்தோத்திரங்களில் தேவிக்கு அன்னம், பாயஸம் முதலியவைதான் வைத்தியம் என்று கூறியிருக்கிறார். மாம்ஸமும் ஸுரையும் பசுவும் வைத்தியமாக எங்கும் சொல்லப்படவில்லை. அதெல்லாம் வாமாசாரம் அல்லது கௌலாசாரத்தைச் சேர்ந்தவை. வைதிகமான உபாஸனையில் அவைகளுக்கெல்லாம் இடமில்லை யென்று ஒதுக்கிவிட்டார். தேவீ உபாஸனையை மிக்க ஸாத்விகமான முறையில் விவரித்திருக்கிறார். இந்த முறை அத்வைத சாஸ்திரத்திற்குச் சிறிதும் விரோதமில்லாமலும், அதை நெருங்கி அனுஸரித்ததாகவுமிருக்கிறது. ஸமயாசார விதானத்தில் தேவியின் உபாஸனை வெகு ஸுலபமான காரியம் அதற்குப் ப்ரதீகம்கூட அவசியமில்லை. ஸ்ரீசக்ரமென்ற யந்திரத்தை தேவியாக பாவித்து உபாஸனை செய்யலாம். மந்த்ரோபாஸனை அதைவிட ஸுலபம். 'பஞ்சதசாஷ்டரீ' என்ற தேவீ மந்திரம் பதினைந்து மாத்ருகா வர்ணங்களை

உடையது. ஆழ்ந்த பக்தியுடன் அந்த மந்திரத்தையோ அல்லது ஸௌந்தர்யலஹரியைப் போன்ற தேவீஸ்தோத்திரத்தையோ பாராயணம் செய்தாலும் போதுமானது.

தேவியின் ரூபலாவண்யம் வர்ணனைக்கு உட்படாதது. அதற்கு உபமானமாகச் சொல்லக்கூடியது எதுவுமே இல்லை. அதை ப்ரம்மதேஜஸ் என்றுதான் சொல்லவேணும். தேவியின் ஒவ்வொரு அங்கத்திலும் அது பிரதிபலிக்கிறது. அந்த நிரதிசயமான அழகைத்தான் தேவியின் கேசாதி பாதாந்த வர்ணனையில் எடுத்துத் தெளிவாகக் காட்டியிருக்கிறார். தேவியின் திவ்ய தேஜஸ் இப்படிப் பரிணமித்திருக்கிறது என்பதுதான் வர்ணனையின் தாத்தர்யம். அழகிற் சிறந்த ஊர்வசி முதலான தேவஸ்த்ரீகள் தேவியின் சமீபத்திற்குப் போய் அவளுடைய ரூபலாவண்யத்தைப் பார்க்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் தவம்செய்து, தேவியின் பர்த்தா வாகிய காமேச்வரனுடன் ஸாயுஜ்யத்தையடைந்து அவருடன் தேவியின் சமீபத்திற்குப் போகிறார்கள். காமனை எரித்த பரமசிவனுக்கு தேவியின் முகலாவண்யத்தில் மோஹம் ஏற்படுகிறது. ஆகவே காமேச்வரனுடைய ப்ரிய பார்வையாகவும், கணபதி, சுப்ரமண்யன், ஆகிய இரு குமாரர்களிடமும் அத்யந்த வாத்ஸல்யமுள்ள தாயாகவும் தேவி விளங்குகிறாள். தேவியின் பாதிவ்ரத்ய மஹிமையால்தான் மஹாபிரளயத்தில் ப்ரம்மா, விஷ்ணு முதலான தேவர்கள் எல்லோரும் நாசத்தை யடையுட்போது பரமசிவனுக்கு மட்டும் நாசமேற்படுவதில்லை என்று 26-வது ச்லோகத்திலும் தேவியின் பாதிவ்ரத்யம் நிகரற்றது என்று 36-வது ச்லோகத்திலும் காண்கிறோம். தேவியின் தாடங்கத்தின் மஹிமையால்தான் பரமசிவன் விஷத்தைப் பானம் செய்தும் ஒரு விபத்துக்கும் உட்படவில்லையென்று 28-வது ச்லோகத்தில் கூறி இருக்கிறார்.

தன் அபார கருணையினால் உலகிற்கே தாயாகவும் தேவி இருந்து வருகிறாள். தேவியின் கருணைக்கு எல்லையே கிடையாது. அது நிர்வ்யாஜமானது. நம்மிடத்தில் ஏதாவது யோக்யதை இருந்தால்தால் தேவியின் கிருபை ஏற்படும் என்பதில்லை. "ஹே பவானி, தாஸனான என்னிடம் உன் கருணையோடு கூடின பார்வையைச் செலுத்து" என்று

சொல்ல உத்தேசித்து ஒருவன் முதல் வார்த்தையாகிய 'பவானி' என்பதைமட்டும் சொன்னாலும் போதும். அதை கிரியாபதமாகக் கருதி "நான் உன் ஸாயுஜ்யமடைய விரும்புகிறேன்" என்று அவன் சொன்னதாக எண்ணி அவனுக்கு "நிஜஸாயுஜ்ய பதவி"யை தேவி அளிக்கிறாள். உலகிற்கு ஒருவிதமான ஆபத்தும் ஏற்படாமலிருக்கவேண்டுமென்று கவலைகொண்டிருப்பதால் தேவியின் இருபுருவங்களும் கீழ் நோக்கி வளைந்திருக்கின்றனவோ என்று 47வது ச்லோகத்தில் உத்த்ரேகைச் செய்கிறார். காலாக்னி ருத்ரனால் தாபத்தை அடைந்த உலகத்துக்கு தேவி மணிபூரக சக்ரத்தில் இருந்து கொண்டு சைத்யோபசாரம் செய்கிறாள் என்று 40வது ச்லோகத்தில் காண்கிறோம்.

தேவியின் கடாசுத்தின் மஹிமையை என்னவென்று சொல்லுவது? அந்தக் கடாசும் ஒருவன்மேல் விழுந்தால் அவன் எவ்வளவு குருபியாக இருந்தபோதிலும் சிறந்த ரூப லாவண்யத்தையடைகிறான். அவனைப்பார்த்து ரதிதேவி "இவன் என்னுடைய பர்த்தாவான மன்மதன்" என்று எண்ணி ஏமாந்துபோகிறான். தேவியின் கடாசுத்தின் பலனாகப் பரமதரித்திரன் தான் ஆசைப்பட்டதற்கும் அதிகமான ஐச்வர்யத்தை அடைகிறான். "தரித்ராணம் சிந்தாமணி குணநிகா" (दरिद्राणां चिन्तामणिगुणनिका) என்று 3வது ச்லோகத்தில் காண்கிறோம். "நான் எந்த விதமான யோக்யதையும் இல்லாதவனாய் உன் ஸமீபத்தில் வருவதற்கு பயந்து வெகுதூரத்தில் நிற்கிறேன். தினனான என்னிடத்திலும் ஹே தாயே! அந்தக் கருணாகடாசுத்தைச் சற்றுச் செலுத்து. அதனால் உனக்கு ஒரு குறையும் ஏற்படாது. ஆனால் எனக்கு அது பரமலாபம். சந்திரிகை வித்யாஸயில்லாமல் காடுகளிலும் வீடுகளின்மேலும் விழுவதில்லையா?" என்று 57வது ச்லோகத்தில் ஸ்ரீ ஆசார்யபாதாள் கேட்டுக்கொள்கிறார். தேவியின் கடாசுப்பாதம் ஒருவனுக்கு ஏற்பட்டால் அவனுடைய பாபங்களெல்லாம் துலைந்து கங்கா, யமுனா, சோணபத்ரா என்னும் மூன்று நதிகளின் ஸங்கமத்தில் ஸ்நானம் செய்த பலனை அடைகிறாள் என்று 54வது ச்லோகத்தில் காண்கிறோம். தேவி கண் திறந்தால் லோகம் எரிருஷ்டிக்கப்படுகிறது, தேவி கண் மூடினால் லோகம் பிரளயத்தையடையுமென்று 55-வது ச்லோகத்தில் 'த்ருஷ்டி-ஸ்ருஷ்டி வாத

மென்று வேதாந்தத்தில் சொல்லப்படும் தத்வம் கூறப்பட்டிருக்கிறது. தேவியை அந்தரங்க பக்தியுடனும், யதோக்தமான முறையிலும் உபாஸனை செய்தால் மதுரமான வாக்கிலாஸமும், உயர்ந்த கல்பஞ்சக்தியும் கவிதாசாதுர்யமும் ஏற்படுகின்றன என்று மூன்று சுலோகங்களில் (15-17) சொல்லுகிறார். மிக்கதையுடன் தேவி கொடுத்த ஸ்தன்யத்தைப் பானம் செய்ததால் ஞானஸம்பந்தர் உத்தமமான கவியாக விளங்கினார் என்று 75வது சுலோகத்தில் கூறுகிறார். தேவியின் பாத பிரக்ஷாலன ஜலத்தைப் பானம் செய்ததினால் பிறவியிலேயே ஊமையாயிருந்தவன் சிறந்த கவித்வத்தை அடைந்தான் என்று 98வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தேவியின் அனுக்ரஹத்தினால் ஏற்பட்ட கவிதா சக்தியைக் கொண்டு தேவியைத் தான் ஸ்தோத்திரம் செய்வதாகக் கடைசி சுலோகத்தில் ஸ்ரீ ஆசார்யபாதாள் சொல்லுகிறார்.

இவ்வளவு பிரபாவமுள்ள தேவி ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான தேவதை என்பதில் சிறிதும் ஸந்தேஹமில்லை. தேவியின் ஆக்ஞையை அவளுடைய ப்ருவிலாசங்களிலிருந்து அறிந்து கொண்டு ப்ரம்மா, விஷ்ணு, சிவன் முதலான தேவர்கள் ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம் முதலான தங்களுடைய காரியங்களில் ஈடுபடுகிறார்கள் (24). மும்மூர்த்தியுடனும் எப்பொழுதும் தேவியின் பாதாரவிந்தங்களில் நமஸ்கரித்துக்கொண்டிருப்பதால், பக்தர்கள் தேவியின் பாதங்களில் அர்ச்சனை செய்யும் புஷ்பங்கள் அந்த தேவர்களின் சிரஸுகளில் விழுகின்றன. எனவே தேவியைப் பூஜைசெய்தால் மற்ற எல்லா தேவர்களையும் பூஜைசெய்த பலன் ஏற்படுகிறது (25). தேவியைப் பார்வதி என்றாவது. லக்ஷ்மி என்றாவது, ஸரஸ்வதி என்றாவது சொல்லமுடியாது. அவள் ப்ரம்மாபின்னமான மஹாமாயை அல்லது பரப்ரம்ம மஹிஷி என்றுதான் சொல்லவேண்டும்(97) இப்படி தேவியினிடம் அந்தரங்க பக்தி ஏற்படும் முறையிலும், தேவியை யதோக்தமாக உபாஸனைசெய்தால் உயர்ந்த ஞானமும், மோக்ஷலாபமும் எரித்திக்கும் என்ற நம்பிக்கை ஏற்படும் முறையிலும் தேவியின் குணங்களை வர்ணித்திருக்கிறார். விஷ்ணு, ருத்ரன், ப்ரம்மா முதலான தேவர்களாலேயே தேவி ஆரதிக்கத்தகுந்தவள் என்று முதல் சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மனிதர்களால் பூஜிக்கத்தகுந்தவள் என்பது சொல்லாமலே விளங்குகிறது. ஒரு தெய்வத்தினிடம்

நமக்கு பக்தி ஏற்பட்டு நாம் அந்த தேவதையை உபாஸனை செய்ய முற்படவேண்டுமானால் அந்த தெய்வம் சில அம்சங்களில் நமக்கு ஸமீபத்தில் இருப்பதாகவும், வேறு சில அம்சங்களில் நம்மால் எட்ட முடியாத தூரத்தில் இருப்பதாகவும், இன்னும் சில அம்சங்களில் அசிந்த்யமான குண விசேஷங்கள் ளுடன் கூடியிருப்பதாகவும் வர்ணிக்கப்படவேண்டும். அந்த முறையில் தான் தேவியின் குணங்களையும், ரூபலாவண்யத்தையும், நிர்ஹாநுக்ரஹசக்தியையும் ஸ்ரீ ஆசார்யபாதாள் வர்ணித்திருக்கிறார்.

இதே ரீதியில் தேவி உபாஸனைக்கு உபயுக்தமாக 'மீனாக்ஷி பஞ்சரத்னம்', 'மீனாக்ஷி ஸ்தோத்திரம்', 'அன்னபூர்ண அஷ்டகம்', 'ப்ரமராம் பாஷ்டகம்', 'த்ரிபுரஸுந்தரீ அஷ்டகம்', 'லலிதா பஞ்சரத்னம்', 'த்ரிபுரஸுந்தரீ வேதபாத ஸ்தோத்திரம்', 'த்ரிபுரஸுந்தரீ மானஸ பூஜா ஸ்தோத்திரம்', 'தேவீ புஜங்கம்', ஆனந்தலஹரீ' இவை போன்ற இன்னும் அநேக ஸ்தோத்திர ரத்னங்களை இயற்றி இருக்கிறார்கள். தேவீ ஸ்தோத்திரங்களில் 'ஸௌந்தர்யலஹரீ' யென்பது தனிச் சிறப்புடன் விளங்குகிறது. இதன் கர்த்தா யாரென்று நிர்ணயிக்கமுடியாமல் இருந்ததென்று 'டிண்டிமம்' என்னும் ப்ராசின வ்யாக்யானத்தில் சொல்லப்படுகிறது. 'ஸுதாவித்யோதினி' என்னும் வ்யாக்யானத்தில் இதன் கர்த்தா ப்ரவரணேன் என்ற க்ஷத்திரியர் என்று சொல்லப்படுகிறது. லக்ஷ்மீதர வ்யாக்யானத்தில் 'ஸௌந்தர்யலஹரீ' என்னும் ஸ்தோத்திரத்தை ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாதர்தான் இயற்றினார் என்று நிச்சயமாகச் சொல்லப்படுகிறது.

தேவி பக்தியின் பரமகாஷ்டையும் உயர்ந்த கவிதா சாதூர்யமும் இந்த ஸ்தோத்திரத்தில் ஊடுருவி ஒருங்கே அமைந்திருப்பதை இந்த ஸ்தோத்திரத்தில் பார்க்கலாம். இரண்டும் பிரிக்கமுடியாதவகையில் இணைக்கப்பட்டிருப்பதால் அவைகளுக்குள் நெருங்கிய ஸம்பந்தமிருக்கிறதென்று நிச்சயமாகச் சொல்லலாம். பக்தியின் பரீவாஹம் வார்த்தைகள் மூலம் வெளிக்கிளம்பும்போது இந்த வாக்கியங்கள் கவிச்சுவை நிரம்பியனவாகத் தானாகவே ஏற்படுகின்றன. கவி ரவிந்த்ரநாத் தாகூரின் (Rabindranath Tagore) 'கிதாஞ்சலி' என்னும் பாமாலைப்பற்றி 'லண்டன் டைம்ஸ் விடரரி'

அனுபந்தத்தில் (London Times Literary Supplement) ஒரு விமர்சகர் "No religious man was more poetic and no poet was more religious than Tagore" என்று எழுதினார். 'ஸௌந்தர்ய லஹரி'யை உலகிற்கருளிய ஸ்ரீ ஆசார்யபாதாளுக்கும் அந்த விமர்சனம் அப்படியே பொருத்தமாயிருக்கிறது. பக்தியும் கவிதையும் இரண்டறக்கலந்து ஏகரஸமாக விளங்குவதை இந்த ஸ்தோத்திரத்தில் பார்க்கலாம்.

'ஸௌந்தர்யலஹரி' என்னும் உத்தமமான ஸ்தோத்திரத்தில் நூறுச் ஸ்லோகங்கள் உள்ளன. அவைகளில் முதல் 41 ஸ்லோகங்கள் 'ஆனந்தலஹரி' எனப்படும். அவைகள் ஆசார்யபாதாளுக்குக் கைலாசத்தில் சிவபெருமான் அளித்தாரென்று ஒரு ஐதிஹ்யமுண்டு. ஆழ்ந்த சிவத்யானத்தில் இருந்தபோது இந்த நாற்பத்தி ஒன்று ஸ்லோகங்கள் ஸ்ரீ ஆசார்யபாதாளின் ஹருதயத்தில் ஸ்புரித்தனவென்று அந்த ஐதிஹ்யத்திற்கு அர்த்தம் செய்யலாம். பிறகு வரும் ஐப்பத்தொன்பது ஸ்லோகங்களில் தேவியின் கேசாதிபாதாந்த வர்ணனை கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. அவைகளுக்கு 'ஸௌந்தர்யலஹரி' என்று பெயர். இந்த க்ரந்தத்திற்கு லக்ஷ்மீதர வ்யாக்யானத்தைதவிர 'டிண்டிமம்', 'ஸுதா வித்யோதினி' என்ற வேறு பல வியாக்யானங்கள் இருப்பதாகத் தெரியவருகிறது. ஆனால் லக்ஷ்மீதர வியாக்யானம்தான் மைசூர் சர்க்கார் அவர்களால் அச்சிடப்பட்டு எங்கும் பிரசாரத்தில் இருந்து வருகிறது. அதையனுஸரித்துத்தான் இந்த தமிழாக்கம் செய்யப்பட்டு இருக்கிறது. 'ஆனந்தலஹரி' என்னும் முதல் நாற்பத்தி ஒரு ஸ்லோகங்கள் 'லக்ஷ்மீதரா', 'ஸௌபாக்யவர்த்தினி', 'அருணாமோதினி' என்ற மூன்று வியாக்யானங்களுடன் சிறுங்ககிரி ஐகத்குரு ஸ்ரீ சந்திரசேகர பாரதி மஹா ஸ்வாமிகளுடைய ஸ்ரீ முகத்துடன் ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீ வாணீ விலாஸ அச்சுக் கூடத்தில் 1953-வது வருஷம் ஸ்ரீ சங்கர குருகுலம் வெளியீடாகப் ப்ரசுரிக்கப்பட்டது.

M. K. வெங்கடராம அய்யர்,

மணத்தட்டை,

விஷய அட்டவணை.

சுரோகம்	விஷயங்கள்	பக்கம்
1	சக்தி மஹிமை	1
2	பாததூளி மஹிமை	3
3	..	4
4	சரண மஹிமை	6
5	தேவீ பூஜா மஹிமை	7
6	கிருபாகடாசு மஹிமை	8
7	தேவீ த்யானம்	10
8	..	11
9	ஸஹஸ்ராரகமலவிஹரணம்	12
10	குண்டலினிஸ்வரூபம்	15
11	ஸ்ரீ சக்தி நிருபணம்	17
12	தேவியின் ஸௌந்தர்யம்	19
13	அபாங்க மஹிமை	20
14	பாதாம்புஜம்	21
15	வாக்ஸித்திகர த்யானம்	23
16	..	24
17	..	25
18	அருணா த்யானம்	26
19	காமகலா த்யானம்	27
20	விஷ்ணுவரஹர த்யானம்	28
21	காமகலாஸூக்தம் த்யானம்	29
22	நாமமஹிமை	30
23	சக்தி ஸ்வரூபத்தில் சிவஸ்வரூபம் அடங்கியது.	32
24	ஆக்ஞாபிரபாவம்	33
25	சரணபூஜாப்ரபாவம்	34
26	பாதிவ்ரத்ய மஹிமை	36

27	ஆத்மார்பணம்	37
28	தாடங்க மஹிமை	38
29	தேவி ப்ரபாவம்	39
30	ஐக்ய த்யானம்	40
31	தேவி தந்திர மஹிமா	41
32	பஞ்சதசாஷுரீ மந்த்ரம்.	42
33	ஸௌபாக்ய பஞ்சதசீ	45
34	சிவசக்தி ஐக்யம்	47
35	பிரபஞ்சாகாரமாக தேவியின் வர்ணனை	48
36	ஆக்ஞாசக்ரத்தில் த்யானம்	49
37	விசுத்தி சக்ரத்தில் த்யானம்	51
38	அநாஹத சக்ரத்தில் த்யானம்	53
39	ஸ்வாதிஷ்டான சக்ரத்தில் த்யானம்	54
40	மணியூரக சக்ரத்தில் த்யானம்	55
41	மூலாதாரசக்ரத்தில் த்யானம்	57

கேசாதி பாதாந்த வர்ணனம்

42	தேவியின் கிரீட வர்ணனம்	59
43	கேசவர்ணனம்	60
44	ஸீமந்தம்	61
45	முகம்	62
46	லலாடம்	63
47	புருவங்கள்	64
48	மூன்று நேத்திரங்கள்	65
49	பார்வை	67
50	நீண்ட கண்கள்	68
51	"	69
52	"	70
53	"	72

xiii

54	நீண்ட கண்கள்	73
55	..	74
56	..	75
57	கடாஷு வீக்ஷணப்ரார்த்தனை	77
58	பாளையுளம்	78
59	முகம்	79
60	குண்டலம்	80
61	மூக்கு	81
62	அதரம்	83
63	வதனம்	84
64	ஜிஹ்வா	85
65	தாம்பூலகபளம்	86
66	வாங்மாதூர்யம்	87
67	சுபுகம்	88
68	கழுத்து	89
69	கழுத்திலுள்ள மூன்றுரேகைகள்	90
70	நான்கு புஜங்கள்	91
71	ஹஸ்தம்	92
72	ஸ்தனங்கள்	93
73	..	94
74	ஹாரம்	95
75	ஸ்தனயம்	96
76	ரோமாவளி	97
77	..	98
78	நாபி	99
79	மத்யபிரதேசம்	100
80	மூன்று மடிப்புகள்	101
81	பஞ்ஷ்டபாகம்	102

xiv

82	துடைகளும் முட்டுகளும்	103
83	முழங்கால்	104
84	சரணபிரபாவம்	105
85	"	107
86	"	108
87	"	109
88	"	110
89	"	111
90	"	113
91	"	114
92	பஞ்சமஞ்சாதிசாயிநீ	114
93	தேவியின் முழுஸ்வரூபம்	116
94	ஸ்னான த்ரவ்ய கல்பனை	117
95	தேவீ ஸபர்யைக்கு இந்திரிய நிக்ரஹம் முக்ய ஸாதனம்	119
96	பாதிவ்ரத்யம்	120
97	துரீயஸ்வரூபம்	121
98	பாதப்ரக்ஷாலனதீர்த்த ப்ரார்த்தனை	123
99	தேவீ பக்த ப்ரபாவம்	124
100	உபஸம்ஹாரம்	126

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीललितामहात्रिपुरसुन्दर्यै नमः ॥

॥ सौन्दर्यलहरी ॥

ஸ ஸ ந் த ர் ய ல ஹ ரீ

(ஸ்ரீ சங்கரபகவத்பாதாசார்யார் அருளியது)

(அ) எல்லா சக்திகளுக்கும் இருப்பிடமாக இருப்பவனும், விஷ்ணு, பரமசிவன், நான்முகன் முதலான தேவதைகளால் போற்றத்தகுந்தவனுமான அம்பிகையைத் துதிக்க பூர்வஜன்ம ஸுக்ருதமில்லாத தனக்கு என்ன யோக்யதை இருக்கிறது என்று ஆரம்பம் செய்கிறார் ஸ்ரீ ஆசார்யபாதாள் :—

शिवः शक्त्या युक्तो यदि भवति शक्तः प्रमवितुं

न चेदेवं देवो न खलु कुशलः स्पन्दितुमपि ।

अतस्त्वां आराध्यां हरिहरविरिञ्चादिभिरपि

प्रणन्तुं स्तोतुं वा कथमकृतपुण्यः प्रभवति ॥ १ ॥

ஸ்ரீவ: ஸக்த்யா யுக்தோ யதி பவதி ஸக்த: ப்ரபவிதும்

ந சேதேவம் தேவோ ந கலு குஸல: ஸ்பந்திதும்பி ।

அதஸ்த்வாம் ஆராத்யாம் ஹரிஹரவிரிஞ்சாதிபிரபி

ப்ரணந்தும் ஸ்தோதும் வா கதமக்ருதபுண்ய: ப்ரபவதி ॥

(பதவுரை) हे भगवति-ஹே பரதேவதையே ! शिवः-சிவ பெருமான், शक्त्या युक्तो यदि-சக்தியுடன் கூடி இருப்பாரே யானால், प्रमवितुं-எந்தக் காரியத்தைச் செய்வதற்கும், शक्तः भवति-சக்தியுள்ளவராக ஆகிறார். एवं न चेत्-அப்படி இல்லா விடில், देवः-அந்த சிவ பெருமான், स्पन्दितुमपि-தான் அசைவதற்கும்கூட, कुशलः-ஸாமர்த்த்யமுள்ளவராக, न खलु (भवति)-நிச்சயம் ஆகமாட்டார். अतः-ஆகவே, हरिहरविरिञ्चा-

दिमिरपि-ஹரி, ஹரன், நான்முகன் போன்ற தேவதைகளாலும், आराध्य-ஆராதிக்கத்தகுந்தவளான த்வ-உன்னை, प्रणन्तु-நமஸ்கரிக்கவோ. स्तोतुं वा-துதிக்கவோ, अकृतपुण्यः-பூர்வஜன்மத்தில் புண்யம் செய்யாதவன், कथं प्रभवति-எப்படி யோக்யதையுள்ளவனாக ஆவான் ?

(தாத்தர்யம் :) உலகில் தோன்றும் எவ்வித சக்திக்கும் ஆதாரமாக இருப்பவனும், பிரம்மாதி தேவர்களாலும் பூஜிக்கத்தகுந்தவனுமான ஆதிசக்தி என்னும் பரதேவதையைப் பூர்வஜன்ம ஸுத்ருதமில்லாத நான் சரீரத்தால் நமஸ்கரிப்பதற்கோ, வாக்கால் துதிப்பதற்கோ, மனதால் த்யானம் செய்வதற்கோ என்ன அர்ஹதையுள்ளவன் என்று தாழ்மை புத்தியுடன் ஸ்ரீ சங்கரபகவத்பாதாள் வினவுகிறார்.

சக்திஸம்பந்தம் இல்லாவிடில் சிவனால் அசையவும் முடியாது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. லோகரீதியாகப் பார்த்தால் ஸ்திரீஸம்பந்தம் இல்லாமல் புருஷனால் மட்டும் பிரஜைகளை ஸ்ருஷ்டிக்கமுடியாது என்பது ப்ரஸித்தம். சக்தி ஸ்வரூபமான சிவயுவதிகள் எனப்படும் ஐந்து த்ரிகோணங்களும், சிவஸம்பந்தமான ஸ்ரீகண்டம் எனப்படும் நான்கு த்ரிகோணங்களும் சேர்ந்துதான் ஸ்ரீசக்தி ஏற்படுகிறது. ஸ்ரீசக்தித்திரிநுத்துதான் ஜகத் உத்பத்தியாகிறது என்பது ஸ்ரீவித்யையின் கொள்கை. கேவல அத்வைத சாஸ்திரரீதியில் பார்த்தால் ஆகாயம்போல் எங்கும் நிறைந்ததாயும், நிராகாரமாயும் உள்ள நிர்குணப்ரம்மத்திற்கு யாதொரு விகாரமும் இருப்பதற்கு நியாயம் இல்லை. சக்தி என்ற அவித்யையுடன் ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டால்தான் அது ஜகத்திற்குக் காரணமாகிறது. “अविद्यावच्छिन्नचैतन्यस्यैव ब्रह्मणः जगन्निर्माणशक्तत्वात्” என்று லக்ஷ்மீதரவியாக்யானத்தில் காணப்படுகிறது. (1)

(அ) மேற்கூறிய ப்ரம்மாதி தேவர்கள் தேவியை வழிபட்டு என்ன விசேஷ சக்தியை அடைந்தார்கள் என்பது விவரிக்கப்படுகிறது :-

தனியாசம் பாசும் தவ் சரணபங்கேருஹமவ்
 விரிஷ்வி: சஞ்விந் விரசயதி லோகநவிகலம் ।
 வஹ்யேந் ஶௌரி: கதமபி ஶஹஸ்ரேண ஶிரசா
 ஹ: சஞ்ஞயேந் மஜதி மஸிதோஹ்நவிகலம் ॥ 2 ॥

தனியாம்ஸம் பாம்ஸும் தவ சரணபங்கேருஹபவம்

விரிஞ்சி: ஸஞ்சின்வன் விரசயதி லோகான் அவிகலம் ।

வஹத்யேனம் ஶௌரி: கதமபி ஶஹஸ்ரேண ஶிரஸாம்

ஹ: ஸம்ஷுத்யைநம் பஜதி பஸிதோத்தூளந விதிம் ॥

ஹே மஹதி-ஹே பராசக்தியே! தவ-உன்னுடைய
 சரணபங்கேருஹமவ்-பாதகமலங்களிலிருந்து உண்டாகும்,
 தனியாசம்-அதிஸூகம்மமான, பாசு-தூளியை, சஞ்விந்-
 திரட்டி எடுத்துக்கொண்டு, விரிஷ்வி:-ப்ரம்மதேவன்,
 லோகந்-ஸகல லோகங்களையும், அவிகலம்-ஒன்றோடொன்று
 சேராமல் தனித்தனியே இருக்கும்படி, விரசயதி-ஸ்ருஷ்டி
 செய்கிறார். என-அந்தத் தூளியை, ஶௌரி:-விஷ்ணு, ஶிரசா
 ஶஹ்யே-தனது ஆயிரம் தலைகளினால், கதமபி-மிக்க சிரமத்
 துடன், வஹி-தாங்குகிறார். என-அதே தூளியை, ஹ:-
 சிவபெருமான், சஞ்ஞயே-நன்றாகப் பொடிசெய்து, மஸிதோஹ்-
 விதி-சரீரத்தில் விபூதி தரித்தல் என்ற நியமத்தை,
 மஜதி-செய்துகொள்கிறார்.

பரதேவதையினுடைய பாததூளியின் மஹிமையை
 இந்த சுலோகத்தில் ஸ்ரீ ஆசார்யபாதாள் சொல்லுகிறார்கள்.
 இதன் பலத்தைக்கொண்டுதான் ப்ரம்மா மேல்லோகங்கள்
 ஏழு, கீழ்லோகங்கள் ஏழு, ஆகிய பதிநான்கு லோகங்
 களையும் ஸ்ருஷ்டி செய்கிறார். அவரால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட
 லோகங்களை ஸ்ரீமஹா விஷ்ணு ஆயிரம் தலைபடைத்த
 ஆதிசேஷனாக நின்று அதே பாததூளியின் ப்ரபாவத்தால்
 ரக்ஷிக்கிறார். ப்ரளய கர்த்தாவான சிவன் அந்த பாத
 தூளியைப் பொடியாக்கி தன் சரீரம் முழுவதும் பூசிக்கொள்
 கிறார். தேவியின் பாததூளியின் பெருமை இதனால் நன்கு

விளங்குகிறது. “ब्रह्मविष्णुमहेश्वराणां प्रपञ्चविषयसृष्टिस्थिति-
ल्यकर्तृत्वं भगवत्याः पादाब्जरेणुमहिमायत्तम्” என்பது தாத்
பர்யம் என்று லக்ஷ்மீதரர் எழுதியிருக்கிறார். (2)

(அ) அசேதனமான பாததூளிக்கு இத்தகைய
மஹிமை எப்படி ஏற்படும் என்று சங்கித்து அதன்
மஹிமையை மேலும் விளக்குகிறார் :-

अविद्यानामन्तस्तिमिरमिहिरद्वीपनगरी
जडानां चैतन्यस्तवकमकरन्दसुतिक्षरी ।
दरिद्राणां चिन्तामणिगुणनिका जन्मजलधौ
निमग्नानां दंष्ट्रा मुररिपुवराहस्य भवति ॥ ३ ॥

அவித்யாநாம் அந்தஸ்திமிரமிஹிரத்வீப நகரி
ஜடாநாம் சைதன்யஸ்தபகமகரந்தஸ்ருதிஜ்ஜரி ।
தரித்ராணாம் சிந்தாமணிகுணநிகா ஜன்மஜலதௌ
நிமக்நானாம் தம்ஷ்ட்ரா முரரிபுவராஹஸ்ய பவதி ॥

ஹே भगवति-ஹே தாயே ! अविद्यानां-அக்ஞானிகளுடைய
अन्तस्तिमिरमिहिरद्वीपनगरी-ஹ்ருதயத்தில் குடிக்கொண்டிருக்
கும் இருட்டுக்கு ஸுலியோதயமாகும் தீவிலுள்ள நகர
மாகவும், जडानां-மந்தபுத்திகளுக்கு, चैतन्यस्तवकमकरन्द-
सुतिक्षरी-ஞானமென்னும் பூங்கொத்திலிருக்கும் ரஸப்
பெருக்கின் பிரவாஹமாகவும், दरिद्राणां-ஏழைகளுக்கு,
चिन्तामणिगुणनिका — இச்சைகளைப்பூர்த்தி செய்க்கும்
சிந்தாமணி என்னும் ரத்தனத்தின் குவியலாகவும், जन्मजलधौ-
பிறவிக்கடலில், निमग्नानां-முழக்கிக்கிடப்பவர்களுக்கு, मुररिपु-
वराहस्य-ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் அவதாரமாகிய ஆதிவராஹ
மூர்த்தியின், दंष्ट्रा-தெத்திப்பல்லாகவும், भवति-(தேவியின்
பாததூளி) ஆகிறது.

நம்முடைய உண்மை ஸ்வரூபமானது மூல அவித்யை
யினால் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் அவித்யை
என்பது இருட்டுக்குச் சமானமாகிறது. இருட்டு எப்படி

ஸூர்யோதயமானவுடன் மறைந்துவிடுகிறதோ, அதே மாதிரி தேவியினுடைய பாததூளியின் பிரபாவத்தினால் ஜீவர்களுடைய அக்ஞானம் மறைந்து உத்தமமான ஆத்ம ஞானம் ஏற்படுகிறது. கேனோபநிஷத்தில் இந்த்ராதி தேவர் களுக்கு தேவியின் அனுக்ரஹத்தால் ப்ரம்மஞானம் ஏற்பட்டதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பரதேவதை 'ஹார்த ஸந்தமஸாபஹா' (हार्दसंतमसापहां 171) என்று லலிதாத்தரிசதி ஸ்தோத்திரத்திலும் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறாள். 'பக்த ஹார்ததமோபேத பானுமத்பானுஸந்தி:' (404) (भक्तहार्दतमो-भेदभानुमद्भानुसंततिः) என்று லலிதா ஸஹஸ்ரநாமத்திலும் காணப்படுகிறது. புஷ்பங்களிலிருந்து தேன் பெருகுவது போல் தேவியின் பாததூளியின் அனுக்ரஹத்தால் மந்த புத்திகளுக்கு விசேஷமான ஞானசக்தி ஏற்படுகிறது. நித்யதரித்ரர்களுக்கு ஏராளமான ஐச்வர்யத்தைக் கொடுக்கக் கூடிய சிந்தாமணி போன்றது தேவியின் பாததூளி. 'தீனாநாதிவேலபாக்யஜனனி' (दीनानां अतिवेलभाग्यजननी) என்று 'ப்ரமராம்பா அஷ்டகத்தில் தேவி வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறாள். காமக்ரோதாதி களுக்கு உட்பட்டு ஸம்ஸாரமென்னும் ஸமுத்திரத்தில் மூழ்கிக் கிடப்பவர்களைக் கரையேற்றுவதில் ஆதிவராஹமூர்த்தியின் தெத்திப்பல்லுக்கு ஒப்பாக தேவியின் பாததூளி சொல்லப்படுகிறது. ஹிரண்யாக்ஷனால் அபஹரிக்கப்பட்டு ஸமுத்திரத்தில் மூழ்கடிக்கப்பட்டிருந்த பூமியை ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு வராஹமூர்த்தியாக அவதரித்து தன் தெத்திப்பல்லால் ஜலத்திலிருந்து வெளியே எடுத்துக் கொண்டு வந்து காப்பாற்றினார் என்பது புராணக் கதை. 1' தனுப்ருதாம் தாரித்ரியமுத்ராத்விஷே' (तनुभूतां दारिद्र्य-मुद्राद्विषे) என்று மூகபஞ்சசதியில் சொல்லப்பட்டிருப்பதும் கவனிக்கத்தக்கது. அவித்யை என்பது வித்யையின் அபாவத்தைக் குறிப்பதுமட்டுமல்ல. தவறு தலான அபிப்ராயங்களையும் குறிக்கிறது. ஆகவே அவித்யை என்பது பாவபதார்த்தம். அவித்யாநா அவித்யா஽வித்யைநாநி அஹ்நிநாமித்யர்ஃ; न तु अविद्यमानविद्यानां, अविद्यायाः भाव-

1. ஸ்துதி சதகம் சுலோகம் 2.

रूपत्वात्” என்று லக்ஷ்மீதர வ்யாக்யானத்தில் காண்கிறோம். (3)

(அ) தேவியின் பாததூளியின் மஹிமையைச் சொன்னபிறகு தேவியின் பாதங்களின் அஸாதாரணமான பெருமையை வர்ணிக்கிறார் :—

त्वदन्यः पाणिभ्यामभयवरदो दैवतगण-

स्त्वमेका नैवासि प्रकटितवराभीत्यभिनया ।

भयात्तातुं दातुं फलमपि च वाञ्छासमधिकं

शरण्ये लोकानां तव हि चरणावेव निपुणौ ॥ ४ ॥

த்வதந்ய: பாணிப்யாம் அபயவரதோ தைவதகண:

த்வமேகா நைவாஸி ப்ரகடிதவராபீத்யபிநயா ।

பயாத் த்ரா தும் தா தும் பலமபி ச வாஞ்சாஸமதிகம்

ஸரண்யே லோகாநாம் தவ ஹி சரணுவேவ நிபுணௌ ॥

ஹே பகவதி-ஹே தாயே! த்வदन्य:-உன்னைக் காட்டிலும் வேறான, த்வதகண:-தெய்வ ஸமுஹம், பாणिभ्यां-கைகளால், अभयवरदो (भवति)-அபயமென்னும் மோக்ஷத்தையும், वरमेன்னும் இஷ்டார்த்தங்களையும் கொடுக்கிறதாக ஆகிறது. त्वं एकैव-நீ ஒருவள்தான் प्रकटितवराभीत्यभिनया नासि-இஷ்டார்த்தம், மோக்ஷம் (இவைகளின்) முத்ரைகளை ப்ரகடனம் செய்யாமலிருக்கிறாய், भयात् - ஸம்ஸார பயத்திலிருந்து, तातुं-காப்பாற்றுவதற்கும், वाञ्छासमधिकं फलं च-பக்தன் கேட்பதைவிட அதிகமான பலனையும், दातुमपि-கொடுப்பதற்கும், हे लोकानां शरण्ये-ஸ்ரவஜீவர்களும் சரணம் அடையத் தகுந்த தாயே! तव चरणावेव-உன் பாதங்களே, निपुणौ हि-ஸாமர்த்த்யமுள்ளவைகளாகின்றன.

பரம்மா, விஷ்ணு, சிவன் போன்ற தெய்வங்கள் கைகளினால் அளிக்கும் அப்யுதயத்தையும் அபவர்க்கத்தையும் தேவி தன் பாதங்களாலேயே தருகிறாள் என்று சொல்வதின் தாத்தபர்யம் எல்லா தெய்வங்களையும்விட தேவி

உத்க்ருஷ்டமானவள் என்று ஸூசிப்பதற்காக, இதனால் மற்ற தெய்வங்களைக் குறைத்துச் சொன்னதாக அர்த்த மில்லை. ஏதாவது ஒரு தெய்வத்தை உபாஸனை செய்யும் போது அதனிடத்தில் ப்ரம்மபுத்தி வைக்கவேண்டும், 'ஆகையால் அதுதான் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான தேவதை என்று ஏற்படும். 'நஹி நிந்தா' (नहि निन्दा) என்னும் மீமாம்ஸா சாஸ்திரத்தின் நியாயப்படி இதர தெய்வங்களை தூஷிப்பதாக ஏற்படாது. அபயம் என்றால் மோக்ஷமென்று பொருள். "த்விதீயாத் வை பயம் பவதி" (द्वितीयाद्वै भय भवति) என்று உபநிஷத் சொல்லுகிறது. இரண்டாவது வஸ்து இருப்பதாக எண்ணினால்தான் பயம் ஏற்படுகிறது. இருப்பது ப்ரம்மம் ஒன்றே என்ற ஞானம் ஏற்பட்ட பிறகு பயத்திற்கு இடமே இல்லை. "அபயம் வை ஜனக ப்ராப்தோஸி" (अभयं वै जनक प्राप्तोऽसि) என்று ஜனகமஹாராஜாவைப் பார்த்து யாக்ஞவல்க்யர் சொல்லுவதின் தாத்பர்யம் என்னவென்றால் ஜனகர் மோக்ஷநிலையை அடைந்துவிட்டார் என்பதாம். ஐசுவர்யத்தைபுத்தேசித்து உபாஸிக்கிறவர்களுக்கு அவர்கள் விரும்பியதற்கு அதிக மாகவே தேவி கொடுக்கிறாள் என்பதை "த்வம் அக்ஞாநாம் இச்சாதிமபி ஸமர்த்தா விதரணே" त्वं अज्ञानां इच्छाधिक-मपि समर्था वितरणे) என்று ஆனந்தலஹரி என்னும்.ஸ்தோத் திரத்தில் சொல்லுகிறார். (4)

(அ) தேவியின் சரண மாஹாத்மயத்தை மேலும் சொல்லுகிறார் :—

हरिस्त्वामाराध्य प्रणतजनसौभाग्यजननीं

पुरा नारी भूत्वा पुररिपुमपि क्षोभमनयत् ।

स्मरोऽपि त्वां नत्वा रतिनयनलेह्येन वपुषा

मुनीनामप्यन्तः प्रभवति हि मोहाय महताम् ॥ ५ ॥

ஹரிஸ்த்வாமாராத்ய ப்ரணதஜனஸௌபாக்யஜனனிம்

புரா நாரீ பூத்வா புரரிபுமபி க்ஷோபமநயத் ।

ஸ்மரோபி த்வாம் நத்வா ரதிநயனலேஹ்யேன வபுஷா
முனீநாமப்யந்த: ப்ரபவதி ஹி மோஹாய மஹதாம் ॥

हे भगवति-ஹே பராசக்தியே ! प्रणतजन-வணங்கின
ஜனங்களுக்கு, सौभाग्यजननी-ஸ க ல ஐச்வர்யங்கனையும்
கொடுக்கிறவளான, त्वां-உன்னை, पुरा-முன்காலத்தில்,
हरिः-ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு, आराध्य-பூஜைசெய்து, नारी भूत्वा-
ஸ்த்ரீரூபம் எடுத்து, पुररिपुमपि-சிவனையும்கூட, भोभमनयत्-
மனோவிகாரமடையும்படிச் செய்தார். सरोऽपि-மன்மதனும்
கூட, त्वां-உன்னை, नत्वा-நமஸ்கரித்து, रतिनयनलेह्येन वपुषा-
தன் பார்வையான ரதியின் கண்களுக்கு ஆனந்தத்தைக்
கொடுக்கும் சரீரத்தால் महतां मुनीनामपि-பெரிய முனிச்வரர்
களுக்கும்கூட, अन्तः-மனதில், मोहाय-வ்யாமோஹத்தை
உண்டுபண்ணுவதற்கு, भवति हि-ஸமர் த்தனாக ஆகிறான்
அல்லவா ?

தரிபுரஸம்ஹாரத்திற்குப் பிறகு மிகவும் உக்ரமூர்த்தி
யாயிருந்த பரமசிவனை சாந்தப்படுத்துவதற்காக ஸ்ரீ மஹர்
விஷ்ணு மோஹினிரூபம் எடுத்தார் என்பது ப்ரஸித்தமான
புராணக்கதை. ரதி மன்மதனின் பத்னீ. அவள் அழகில்
சிறந்தவள். அவளும் கண்டு மோஹிக்கும்படியான
ரூபத்தை மன்மதன் அடைகிறான். ஸ்ரீமஹா விஷ்ணுவும்,
மன்மதனும் தேவியை ஆராதித்து அத்யத்புதமான ரூப
லாவண்யத்தை அடைகிறார்கள் என்பது கருத்து. (5)

(அ) தேவியின் அபாங்க வீக்ஷணத்தின் பெருமையை
மேலும் சொல்லுகிறார் :—

धनुः पौष्पं मौर्वी मधुकरमयी पञ्च विशिखाः

वसन्तः सामन्तो मलयमरुदायोधनरथः ।

तथाऽप्येकः सर्वं हिमगिरिसुते कामपि कृपा-

मपाङ्गात्ते लब्ध्वा जगदिदमनङ्गो विजयते ॥ ६ ॥

தனு: பௌஷ்பம் மௌர்வீ மதுகரமயீ பஞ்ச விசிகா:

வஸந்த: ஸாமந்தோ மலயமருதாயோ தநரத: |

ததாப்யேக: ஸர்வம் ஹிமகிரிஸுதே காமபி க்ருபாம்

அபாங்காத் தே லப்த்வா ஜகதிதம் அனங்கோ விஜயதே ||

हे हिमगिरिसुते-ஹே ஹிமவானின் புதல்வியே! धनुः-எந்த மன்மதனுடைய வில்லானது; पौष्प-புஷ்பமாக இருக்கிறதோ, मौर्वी-ஞாண் கயிருனது, मधुकरमयी-தேனீக்களின் வரிசையோ, विशिखा: - பாணங்கள், पञ्च - ஐந்துதானோ, सामन्तः-மந்திரி, वसन्तः-வஸந்தகாலமோ, आयोधनरयः-யுத்தத்திற்கு ரதம், मलयमरुत्-மலய பர்வதத்தின் காற்றோ, तथापि அப்படியிருந்தும், सः अनङ्गः-அந்த மன்மதன், एकः-ஒருவனாக இருந்து, ते अपाङ्गात्-உன்னுடைய கடைக்கண்ணிலிருந்து, कामपि रुपां-வார்ணிக்க முடியாத க்ருபையை, लब्ध्वा-அடைந்து, इदं सर्वं जगत्-இந்த உலகமனைத்தையும், विजयते-தன்வசப்படுத்திக்கொள்கிறான்.

உலகம் முழுதும் காமனுடைய ஆக்ஷிக்கு உட்பட்டிருக்கிறது. நீரையும், காற்றையும், உலர்ந்துபோன இலைகளையும் உணவாகக்கொண்ட தபஸ்விகளும் கூட மன்மதனின் வலையில் சிக்கிவிடுகிறார்கள். ஆயினும் அவனுக்கு என்ன பலம் இருக்கிறது? அவன் கையில் ஏந்தியிருக்கும் வில்லோ தாமரை, மல்லிகை, கருநெய்தல் புஷ்பம், மாம்பூ, அசோக புஷ்பம் இவைகளால் ஆனது. தேனீக்கள் ஞாண்கயிறு; புஷ்பங்கள் தான் அம்புகள். அவைகளும் ஐந்துதான். ஆறாவது கிடையாது. மந்திரி வஸந்தகாலம். வேறு உதவிகிடையாது. இப்படி இருந்தும் மன்மதன் உலகத்தையே ஜயிக்கிறான். அதற்குக் காரணம் தேவியின் கடாக்கூடி வீக்ஷணத்தான். அந்த வீக்ஷணத்தின் மஹிமை மனத்துக்கும்: வாக்குக்கும் எட்டாதது. அது இத்தகையதென்று சொல்லமுடியாது (6)

(அ) சுபாகம தந்த்ரத்தை அனுஸரித்து தேவியின் த்யானத்தைக் கூறுகிறார்:—

ऋषणत्काञ्चीदामा करिकलभङ्कुम्भस्तननता
 परिक्षीणा मध्ये परिणतशरच्चन्द्रवदना ।
 धनुर्बाणान् पाशं सुणिमपि दधाना करतलैः
 पुरस्तादास्तां नः पुरमथितुराहोपुरुषिका ॥ ७ ॥

க்வணத்தகாஞ்சீ தாமா கரிகலபகும்பஸ்தனநதா
 பரிக்ஷீணா மத்யே பரிணத ஸரச்சந்த்ரவதநா ।
 தனுர்பாணான் பாஸம் ஸ்ருணிமபி ததாநா கரதலை:
 புரஸ்தா தாஸ்தாம் ந: புரமதிது: ஆஹோபுருஷிகா ॥

க்ஷத் - 'ஜல்' 'ஜல்' என்று சப்திக்கின்ற, காञ्चीदामா-
 சலங்கைகளோடு கூடின ஒட்டியாணத்தை தரித்தவளாயும்,
 करिकलभङ्कुम्भस्तननता-யாணக்குட்டியின் மஸ்தகம் போன்ற
 ஸ்தனங்களால் சிறிது வளைந்தவளாயும், मध्ये परिक्षीणा-
 மெல்லிய இடுப்பையுடையவளாயும், परिणतशरच्चन्द्रवदना-
 சரக்கால பூர்ணசந்திரனைப் போன்ற முகத்தையுடையவளா
 யும், धनुः-வில்லையும், बाणान्-அம்புகளையும், पाशं-பாசக்
 கயிற்றையும், सुणिमपि-ஈட்டியையும், करतलैः-கைகளால்,
 दधाना-தரித்துக்கொண்டவளாயும், पुरमथितुः-பரமசிவ
 னுடைய, आहोपुरुषिका-அஹங்கார ரூபினியுமான பர
 தேவதையானவள், नः-நமக்கு, पुरस्तात्-முன்னிலையில்
 आस्ताम्-இருக்கட்டும்.

நாம் தியானம் செய்யும்போது தேவி தன்னுடைய நிஜ
 ஸ்வரூபத்துடன் தர்சனம் கொடுக்கவேணுமென்று பிரார்த்
 திக்கிறார். நடக்கும்போது 'ஜல்', 'ஜல்' என்று சப்திக்கும்
 தங்கச் சலங்கைகளுடன் கூடிய ஒட்டியாணத்தைத் தரித்த
 வளாகவும், குசபாரத்தினால் சற்று வளைந்தவளாகவும், பிடி
 இடையாளாகவும், சரக்காலத்திய பூர்ணசந்திரனைப்போல்
 முகமண்டலத்தை உடையவளாகவும், நான்கு கைகளில்
 வில், அம்பு, பாசம், ஈட்டி இவைகளைப் பிடித்தவளாகவும்,
 பரமசிவனின் ப்ரத்யகாத்ம் ஸ்வரூபினியாகவும் நமக்கு
 தர்சனம் கொடுக்கவேணுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறார்.

புருஷ: (புருஷ:) என்றால் பரமேசுவரன், 'புருஷாத் ந பரம் கிஞ்சித்' (புருஷாந் பரம் கிஞ்சித்) என்று உபனிஷத்தில் காண்கிறோம். அஹோ (அஹோ) என்பது ஸாதாரணமாக ஆச்சரியத்தைக் குறிக்கும் பதம். ஆனால் இங்கு 'அஹம்' என்ற ப்ரத்யகாத்மாவைத்தான் குறிக்கிறது. ஆஹோபுருஷிகா (அஹோபுருஷிகா) என்றால் காமேசுவராபின்னமான ப்ரத்யகாத்மஸ்வரூபிணி என்று பொருள். 'அஹோபுருஷிகா பூரமயிது: ஷக்யாவிஃகரணரூபா தேவீத்யர்த்:' என்று 'அருணாமோதின்' என்னும் வ்யாக்யானத்தில் கண்டிருக்கிறது. 'மஹஸ்த்ரைபுரம் சங்கராத்தவைதம்' (மஹஸ்த்ரைபுரம் சங்கராத்தவைதம்) என்று இதே அர்த்தத்தில் தேவீ பஜங்கஸ்தோத்திரத்தில் (சு. 1) சொல்லியிருக்கிறார்.

(7)

(அ) த்யானம் செய்யவேண்டிய முறையை மேலும் சொல்லுகிறார்:—

சுதாஸிந்ஹோ சூரவிடபிவாடிபரிவ்ருதே

மணிதீபே நியோபவநவதி சிந்தாமணிநுதே ।

சிவாகாரே மஜ்ஜே பரமசிவபர்யங்குநிலயா

மஜ்ஜந்தி த்வாம் தன்யா: கதிசன சிதானந்தலஹரிம் ॥

ஸுதாஸிந்ஹோ: மத்யே ஸுரவிடபிவாடிபரிவ்ருதே

மணிதீபே நியோபவநவதி சிந்தாமணிநுதே ।

சிவாகாரே மஜ்ஜே பரமசிவபர்யங்குநிலயாம்

மஜ்ஜந்தி த்வாம் தன்யா: கதிசன சிதானந்தலஹரிம் ॥

ஹே பரமசிவ-ஹே தாயே! சுதாஸிந்ஹோ: அமிருத ஸமுத்திரத்தின் நடுவில், சூரவிடபிவாடிபரிவ்ருதே-கல்பவிருஷங்களுக்களின் வரிசையால் சூழப்பட்ட, மணிதீபே - ரத்னமயமான தீவில், நியோபவநவதி - கதம்பவ்ருஷங்களுக்களின் நிறைந்த உத்யான வனத்தோடுகூடின, சிந்தாமணிநுதே-சிந்தாமணி என்னும் ரத்னங்களால் கட்டப்பட்ட அரண்மனையில், சிவாகாரே மஜ்ஜே-சிவாகாரமான கட்டிலில், பரமசிவபர்யங்குநிலயா-பரமசிவதத்வமென்னும்

படுக்கையில் சயனித்துக் கொண்டிருப்பவளாக, चिदानन्द-
लहरीं त्वां-சித்ஸ்வரூபமாயும் ஆனந்தப்ரவாஹமாயுமுள்ள
உன்னை, कतिचन धन्याः-சில பாக்கியசாலிகள், भजन्ति-
த்யானம் செய்கிறார்கள்.

அமிருதக்கடலின் மத்யபாகத்தில் மணித்வீபம் என்று
ஒரு தீவு இருக்கிறது. அந்தத் தீவில் கல்பக விருஷாங்கன்
ஏராளமாக இருக்கின்றன. அவைகளின் நடுவில் ஒரு சிறிய
கதம்பவனம். அதற்குள் சிந்தாமணி என்னும் உயர்ந்த
ரத்னங்களால் நிர்மாணிக்கப்பட்ட மாளிகையில் சிவாகாரம்
என்னும் கட்டிலில் பரமசிவ தத்வம் என்னும் படுக்கையில்
கேவலம் சித்ஸ்வரூபமாகவும் ஆனந்தானுபவத்திலிருப்பவ
ளாகவும் தேவியை சில புண்யவான்கள் த்யானம் செய்கிறார்
கள். இது மானஸிகமான பூஜை. இதற்கு ஸமயாசாரம்
என்று பெயர். “ஸமயாசாரோ நாம ஆந்தரபூஜாரதி:”
(समयाचारो नाम आन्तरपूजारतिः) ‘தஹராகாசம்’ என்று
சொல்லப்படும் ஹ்ருதயாகாசத்தில் தேவியை மானஸிகமாக
த்யானம் செய்யும் முறையைத்தான் பகவத்பாதாள்
உபதேசம் செய்கிறார். (8)

(அ) ஆறு சக்ரங்களையும் தாண்டி அவைகளுக்குமேல்
இருக்கும் ஸஹஸ்ராரகமலத்தில் தேவி தன் பதியுடன்
விஹாரம் செய்துகொண்டிருப்பதை வர்ணிக்கிறார் :—

महीं मूलाधारे कमपि मणिपूरे हुतवहं
स्थितं स्वाधिष्ठाने हृदि मरुतमाकाशमुपरि ।
मनोऽपि भ्रूमध्ये सकलमपि भित्त्वा कुलपथं
सहस्रारे पद्मे सह रहसि पत्या विहरसे ॥ ९ ॥

மஹீம் மூலாதாரே கமபி மணிபூரே ஹுதவஹம்
ஸ்திதம் ஸ்வாதிஷ்டானே ஹ்ருதி மருதமாகாஸமுபரி ।
மனோபி ப்ருமத்யே ஸகலமபி பித்வா குலபதம்
ஸஹஸ்ராரே பத்மே ஸஹ ரஹஸி பத்யா விஹரஸே ॥

हे भगवति-ஹே தாயே! மூலாதாரே-மூலாதாரத்தில் இருக்கும், महीं-ப்ருத்வீ தத்வத்தையும், मणिपूरे-மணி பூரகம் எனும் சக்ரத்தில் (இருக்கும்,) कमपि-ஜலதத்வத்தையும், खाधिष्ठाने-ஸ்வாதிஷ்டான சக்ரத்தில், स्थितं-இருக்கும், हुतवहं-அக்னி தத்வத்தையும், हृदि-ஹ்ருதயத்தில் (அனாஹத சக்ரத்தில்) இருக்கிற-मरुतं-வாயு தத்வத்தையும் उपरि-எல்லாவற்றிற்கும் மேலுள்ள விசுத்தி சக்ரத்தில் இருக்கிற आकाशं-ஆகாய தத்வத்தையும், अमये-புருவங்களுக்கு நடுவிலுள்ள (ஆக்ஞா சக்ரத்திலுள்ள), मनोऽपि - மனஸ்தத்வத்தையும், सकलमपि कुलपथं मिच्छा-ஸ = ஷ = ம் னா மார்க்கத்திலிருக்கும் இவையனைத்தையும் பிளந்துகொண்டு, सहसारे पद्मे-ஆயிரம் தளமுள்ள தாமரையில், पत्या सह-பதியோடு கூட, रहसि-ஏகாந்தமாய், विहरसे-விஹாரம் செய்கிறாய்.

தேவி நம் சரீரத்திற்குள் இருக்குமிடத்தை இந்த சுலோகத்தில் தெரிவிக்கிறார். தந்திர சாஸ்திரத்தின்படி நம் சரீரத்திற்குள் மூலாதாரம், ஸ்வாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அனாஹதம், விசுத்தி, ஆக்ஞா என்று ஆறு சக்ரங்கள் இருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. மூலாதாரம் சரீரத்தின் குதஸ்தானத்தில் நான்கு தளங்கள் உள்ள தாமரை போலும், அதற்குச் சற்று மேல் ஸ்வாதிஷ்டானம் ஆறு தள தாமரை போலும், தொப்புள் பிரதேசத்தில் மணிபூரகம் பத்து தள தாமரை போலும், ஹ்ருதயத்தின் ஸமீபத்தில் அனாஹதம் பன்னிரண்டு தள தாமரை போலும், தொண்டையில் விசுத்தி சக்ரம் பதினாறு தள தாமரை போலும், இரு புருவங்களுக்கும் மத்தியில் ஆக்ஞா சக்கரம் இரண்டு தள தாமரை போலும் இருப்பதாகத் தந்திர சாஸ்திரத்தில் கண்டிருக்கிறது. மூலாதாரத்தில் ப்ருத்வீ தன்மாத்திரையும், மணிபூரகத்தில் ஜல தன்மாத்திரையும், ஸ்வாதிஷ்டானத்தில் அக்னி தன்மாத்திரையும், அனாஹதத்தில் வாயு தன்மாத்திரையும், விசுத்தி சக்ரத்தில் சப்த தன்மாத்திரையும், இருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. மணிபூரக சக்ரத்தில் ஜல தன்மாத்திரை இருப்பதாக இந்த சுலோகத்தில் காண்கிறோம்.

ஆனால் ‘ஷட் சக்ர நிருபணம்’ என்னும் க்ரந்தத்தில் மணி பூரகத்தில் அக்னி தத்வமும் ஸ்வாதிஷ்டானத்தில் ஜல தத்வமும் இருப்பதாகக் காணப்படுகிறது. ஸுஷும்னா நாடியில் குதஸ்தானத்தில் மூலாதாரமும் அதற்குமேல் ஸ்வாதிஷ்டானமும் இருக்கிறது. இந்த ச்லோகத்தில் மூலாதாரத்திற்குமேல் மணி பூரகம் இருப்பதாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. இந்த சக்ரங்கள் ப்ருத்வீ முதலான தத்வங்களின் தன்மாத்திரைகள் இருக்குமிடம் என்றும் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. ப்ருத்வீ தத்வத்தையடுத்து ஜல தத்வமாகையால் அதை யனுஸரித்து சக்ரங்களின் க்ரமம் மாற்றிச்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சக்ரங்களின் க்ரமத்திற்கும் பிருதிவ்யாதி தத்வங்களின் க்ரமத்திற்கும் வித்யாஸம் இருப்பதால் அதை நிவர்த்தி செய்யும் உத்தேசத்துடன் ஸ்வாதிஷ்டானத்தில் ஜல தத்வம் இருப்பதாகவும் மணிபூரகத்தில் அக்னி இருப்பதாகவும் ஷட்சக்ர நிருபணத்தில் சொல்லப்படுகிறது. “यद्यपि आधारचक्रस्योपरि स्वाधिष्ठानं वर्णनीयं, तथाऽपि आकाशादितत्त्वोत्पत्तिक्रममवलम्ब्य व्युत्क्रमेण मणिपूरचक्रवर्णनं कृतमित्यनुसन्धेयम्” என்று லக்ஷ்மீதர வ்யாக்யானத்தில் காணப்படுகிறது.

மூலாதாரத்திற்கும் ஸ்வாதிஷ்டானத்திற்கும் மேல் ருத்ரக்ரந்தி இருப்பதாகவும், மணிபூரகத்திற்கும் அனா ஹதத்திற்கும்மேல் விஷ்ணுக்ரந்தி இருப்பதாகவும், விசுத்தி சக்ரத்திற்கும் ஆக்ஞா சக்ரத்திற்கும்மேல் ப்ரம்மக்ரந்தி இருப்பதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. முதல் இரண்டு சக்ரங்களுக்கு அக்னி கண்டம் என்றும், மூன்றாவது நான்காவது சக்ரங்களுக்கு ஸ உ ரி ய கண்டம் என்றும், ஐந்தாவது ஆறாவது சக்ரங்களுக்கு சந்த்ர கண்டம் என்றும் பெயர்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளெல்லாம் தாண்டி ப்ரம்மரந்த்ரமென்னும் ஸஹஸ்ராரகமலம் இருக்கிறது. அதில் தேவி தன் பர்த்தாவாகிய ஸதாசிவனுடன் ஏகாந்தமாக விஹாரம் செய்துகொண்டு இருப்பதாக த்யானம் செய்ய வேண்டும். அப்படி த்யானம் செய்தால் நமக்குள் இருக்கும் சித்சக்தியானது படிப்படியாக மேல்ஏறி பரப்ரம்ம

ஸ்வரூபிணியாகிய தேவியுடன் இரண்டறக்கலந்து விடுகிறது. சித்சக்தியை குண்டலினி என்று தந்திர சாஸ்திரத்தில் சொல்லுகிறார்கள். பாம்பு சுருட்டிக்கொண்டு ஒரு சிறு பெட்டியில் அடங்கியிருப்பதுபோல் நம்முடைய சித்சக்தி மூலாதாரத்தில் உறங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. “ஓட்யாண ஜாலந்தர மூலபந்தை: உன்னித்ரிதாயாம் உர காங்கனாயாம்” (ओद्यणजालन्धरमूलवन्धैरुन्नित्प्रियायामुरगान्नायम्) என்று ‘யோகதாராவளியில் (சு. 6) காண்கிறோம்.

தகுந்த ஸாதனங்களால் அதைத் தட்டி எழுப்பி படிப் படியாக உயர்ந்த நிலைகளுக்குக் கொண்டுபோய் இறுதியில் உபாதிகளிலிருந்து அதை விடுவித்து அது தன் நிஜ ஸ்வரூபத்தை அடையும்படி செய்யவேண்டும். உபாதிகளிலிருந்து விடுபட்ட சைதன்யம் அகண்ட சைதன்யமாக விளங்குகிறது என்ற வேதாந்த தத்வமானது தந்திர சாஸ்திரத்தில் குண்டலினியோகம் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆறு சக்ரங்களும் சித் சக்தியின் ஊர்த்வ கதியில் ஆறு ஸோபானங்கள் என்று எண்ணவேண்டும். ருத்ர க்ரந்தி, விஷ்ணு க்ரந்தி, ப்ரம்ம க்ரந்தி என்னும் க்ரந்திகள் அக்ஞானத்தின் விகாரங்கள் “பித்யதே ஹ்ருதய க்ரந்தி:” (मिथते हृदयग्रन्थिः) என்று உபநிஷத்தில் பொதுவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதையே இங்கு முன்றாகப் பிரித்து முன்று க்ரந்திகளையும் ஸாதகன் தாண்டவேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (9)

(அ) ஸஹஸ்ராரகமலத்திலிருந்து மறுபடியும் மூலாதாரத்திற்கு வந்து பாம்புபோல் மண்டலம் போட்டுக் கொண்டு உறங்குகிறாள் என்று சொல்லப்படுகிறது: —

सुधाधारासारैश्रण्युगलान्तर्विगलितैः

प्रपञ्चं सिञ्चन्ती पुनरपि रसाम्नायमहसः ।

अवाप्य स्वां भूमिं भुजगानिममध्युष्टवलयं

स्वमात्मानं कृत्वा स्वपिपि कुलकुण्डे कुहरिणि ॥ १० ॥

ஸுதா தாராஸாரை: சரணயுகளாந்தர்விகளிதை:
 ப்ரபஞ்சம் ஸிஞ்சந்தீ புநரபி ரஸாம்நாயமஹஸ: |
 அவாப்ய ஸ்வாம் பூமிம் புஜகநிபமத்யஷ்டவலயம்
 ஸ்வம் ஆத்மநாம் க்ருத்வா ஸ்வபிஷி குலகுண்டே
 குஹரிணி ||

ஹே भगवति-ஹே தாயே! चरणयुगलान्तर्विगलितै:-(உன்) இருகால்களினின்றும் பிரவஹிக்கிற, सुधाधारासारै:-அம்ருத தாரைப் பெருக்கினால், प्रपञ्च-சரீரத்திலுள்ள 72000 நாடிகள் அனைவற்றையும், सिञ्चन्ती - நனைக்கிறவளாய்க்கொண்டு, रसान्नायमहस:-சந்திரமண்டலத்திலிருந்து, पुनरपि खां भूमिं அவாய்ய-மறுபடியும் உன் இருப்பிட த்தையடைந்து, स्व आत्मानं-உன் ஸ்வரூபத்தை, भुजगनिभं-பாம்புபோல், अष्टवलयं कृत्वा-சுருட்டிக்கொண்டிருப்பதாகச் செய்துகொண்டு, कुह-रिणि कुलकुण्डे-சிறிய துவாரத்தையுடைய மூலாதாரத்தில், स्वपिषि-உறங்குகிறாய்.

குண்டலினீ சக்தி எனப்படும் பரதேவதையை ஏகாக்ரமாக த்யானம் செய்து மேல்நோக்கிச் செல்லும்படியாகச் செய்தால் அம்பாள் ஆறு சக்ரங்களையும், மூன்று க்ரந்திகளையும் அக்னி கண்டத்தையும், ஸூர்ய கண்டத்தையும் தாண்டி மூன்றாவது கண்டமாகிய சந்திரமண்டலத்தில் இருந்துகொண்டு தன் திவ்ய தேஜஸ்ஸை ஸாதகனின் சரீரத்தில் வ்யாபித்திருக்கும் 72000 நாடிகளிலும் ப்ரஸரிக்கும்படியாகச் செய்துவிட்டு பிறகு தன் இருப்பிடமாகிய மூலாதாரத்திற்கு வந்து தன் ஸ்வரூபத்தைப் பாம்புபோல் மண்டலாகாரமாகச் செய்துகொண்டு யோக நித்திரை செய்கிறாள் என்பது தாத்பர்யம். “अतश्च शिरस्थितसहस्रदल-कमलान्तर्गतश्रीचक्रात्मकशशिविम्बमध्यस्थिताया भगवत्याश्चरणकमल-निर्गजनजलैः सुधामयैः साधकस्य सकलशरीरं संसाध्य पुनः भुजङ्गरूपेण आधारकुण्डं प्रविश्य सुषुप्तमवष्टभ्य सा भगवती स्वपिति” என்று லக்ஷ்மீதர வ்யாக்யானத்தில் காணப்படுகிறது. “ஸஹஸ்ராராம்புஜாருடா ஸுதாஸாராபிவர்ஷிணீ” என்று

லலிதா ஸஹஸ்ர நாமத்தில் சொல்லியிருப்பது
கவனிக்கத்தக்கது. (10)

(அ) பரதேவதையின் ப்ரதீகமாகிய ஸ்ரீசக்ரம் எப்படி
உருவாகிறதென்பதைக் கூறுகிறார் :—

चतुर्भिः श्रीकण्ठैः शिवयुवतिभिः पञ्चभिरपि
प्रभिन्नाभिः शम्भोर्नवभिरपि मूलप्रकृतिभिः ।

चतुश्चत्वारिंशद्वसुदलकलाश्रित्विलय-

तिरेखाभिः सार्धं तव शरणकोणाः परिणताः ॥ ११ ॥

சதுர்பி: ஸ்ரீகண்டை: ஸிவயுவதிபி: பஞ்சபிரபி

ப்ரபின்னாபி: ஸம்போ: நவபிரபி மூலப்ரக்ருதிபி: |

சதுச்சத்வாரிம்ஸத்வஸுதளகலாச்சரத்ரிவலய-

த்ரிரேகாபி: ஸார்த்தம் தவ ஸரணகோணு: பரிணதா: ||

हे भगवति - ஹே பரதேவதையே! चतुर्भिः श्रीकण्ठैः
ஸ்ரீகண்டம் எனப்படும் நான்கு த்ரிகோணங்களாலும், शंभोः
प्रभिन्नाभिः - அவைகளிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்ட தான,
पञ्चभिः शिवयुवतिभिरपि - சிவயுவதி எனப்படும் ஐந்து த்ரி
கோணங்களாலும், नवभिः मूलप्रकृतिभिः- இந்த ஒன்பது
மூலப்ரக்ருதிகளாலும், तव शरणकोणाः - உன்னுடைய பிந்து
ஸ்தான மந்திரகோணங்கள், वसुदल எட்டு தளங்கள்,
कलाश्र- பதினாறுதளங்கள், श्रित्विलय - மூன்று மேகலைகள்,
तिरेखाभिः सार्धं-பூரத்தாயம் எனப்படும் மூன்று ரேகைகளுடன்
கூடி परिणताः सन्तः- உருவங்களோடுகூடினவைகளாய்க்
கொண்டு, चतुश्चत्वारिंशत् (भवन्ति) - நாற்பத்தி நான்கு
தத்வங்களாக ஆகின்றன.

ப்ரஹ்மத்தை உபாஸனைசெய்வதற்கு எப்படி 'ஓம்'
என்னும் பிரணவம் மிகவும் நேதிஷ்டமான ப்ரதீகமோ,
அம்பாளை த்யானம் செய்வதற்கு ஸ்ரீசக்ரமும் அப்படியே.
'ஓம்' காரமே ப்ரம்மம் என்று சொல்வதுபோல் ஸ்ரீசக்ரமே
ஸாக்ஷாத்தப்ரதேவதை என்றும் சொல்வது உண்டு. ஸ்ரீசக்ர

உபாஸனை ஸாதகர்களுக்கு மிகவும் பயனளிக்கக்கூடியது தான். ஆனாலும் அது ஒரு ப்ரதீகம்தான்.

ஸ்ரீசக்ரம் என்பது வெறும் கற்பனையல்ல. தந்த்ர சாஸ்திரத்தில் மனித சரீரத்திற்கு ஆதாரமாகச்சொல்லியுள்ள நாற்பத்திநான்கு தத்வங்களை யனுசரித்து ஏற்பட்ட உருவம் அது. த்வக், அஸ்ருக், மாம்ஸம், மேதஸ், அஸ்தி, என்ற ஐந்து சக்தி ஸ்வரூபமான தத்வங்களை சிவயுவதி களென்றும், மஜ்ஜா, சுக்லம், ப்ராணன், ஜீவன் என்ற நான்கு சிவஸ்வரூபமான தத்வங்களை ஸ்ரீ கண்டம் என்றும் சொல்வார்கள். சிவயுவதிகள் என்று சொல்லப்படும் தத்வங்களை ஊர்த்வமுகமாக உள்ள ஐந்து த்ரிகோணங்களாகவும், ஸ்ரீகண்டம் என்று சொல்லப்படும் தத்வங்களை அதோமுகமாக உள்ள நான்கு த்ரிகோணங்களாகவும் அமைக்கவேண்டும். இவைகளைச் சுற்றி ஒரு அஷ்டதள பத்மமும், அதைச்சுற்றி ஒரு பதினாறு தளபத்மமும், அதைச் சுற்றி மேகலையென்று சொல்லப்படும் மூன்று ரேகைகளும், இவை எல்லாவற்றையும் உள்ளடக்கி சதுரச்ரமாக மூன்று ரேகைகளையும் வரையவேண்டும். இந்த சதுரச்ரத்திற்கு நான்கு திக்குகளிலும் த்வாரங்கள் இருக்கவேண்டும். எல்லா வற்றிற்கும் வெளியிலிருக்கும் சதுரச்ரத்தை ப்ராகாரவலயம், பூபுரத்ரயம், அல்லது பூக்ருஹம் என்று சொல்வார்கள். ஊர்த்வமுகமாகவும் அதோமுகமாகவும் உள்ள த்ரிகோணங்களுக்கு மத்தியிலுள்ள பிந்துஸ்தானத்தில் தேவி ப்ரஸன்னமாக இருப்பதாக த்யானம் செய்யவேண்டும். மனித சரீரத்தில் ஹ்ருதயம் என்பது தேவியின் இருப்பிடமாகிய பிந்துஸ்தானம். இது வ்யஷ்டிருபமான ஸ்ரீ சக்ரம். உலகத்தையே ஸ்ரீ சக்ரமாக பாவித்து ஸமஷ்டிருபமான உபாஸனையும் செய்யலாம். பிருதிவி, அப்பு, தேஜஸ், வாயு, ஆகாசம் என்னும் ஐந்து மஹா பூதங்களை ஊர்த்வமுகமான ஐந்து த்ரிகோணங்களாகவும், மாயை, சுத்த வித்யை, மஹேச்வரன், ஸதாசிவன் என்ற நான்கு தத்வங்களை அதோமுகமான நான்கு த்ரிகோணங்களாகவும் எண்ணவேண்டும். ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, லயம் இவைகளுக்குக் காரணமான பரதேவதை மத்தியில் பிந்துஸ்தானத்தில் இருப்பதாக

பாவனை செய்யவேண்டும். “ஸ்ரீசக்ராங்கித பிந்து மத்ய வஸதிம்” (श्रीचक्राङ्कितविन्दुमध्यवसति) என்று மீனாக்ஷி பஞ்சரத்னத்தில் சொல்லப்படுகிறது.

வஸுதளம்-வஸுக்கள் எட்டு. ஆதலால் வஸுதளம் என்ற பதம் எட்டு தளங்கள் உள்ள தாமரையைக் குறிக்கிறது. கலாச்ரம்-கலைகள் 16. அச்ரம் என்றால் தளம். ஆகவே பதினாறு தளதாமரை என்று கிடைக்கிறது. சரணம் என்றால் கிருஹம். இங்கு அம்பாள் வாஸம் செய்யும் பைந்தவஸ்தானத்தைக் குறிக்கிறது. (11)

(அ) தேவியின் ரூபலாவண்யம் வர்ணிக்கப்படுகிறது:-

त्वदीयं सौन्दर्यं तुहिनगिरिकन्ये तुलयितुं
कवीन्द्राः कल्पन्ते कथमपि विरिञ्चिप्रभृतयः ।
यदालोकौत्सुक्यादमरललना यान्ति मनसा
तपोभिर्दुष्प्रापामपि गिरिशायुज्यपदवीम् ॥ १२ ॥

த்வதீயம் ஸௌந்தர்யம் துஹிநகிரிகன்யே துலயிதும்
கவீந்த்ரா: கல்பந்தே கதமபி விரிஞ்சி ப்ரப்ருதய: ।
யதாலோகௌத்ஸுக்க்யாத் அமரலலநா யாந்தி மனஸா
தபோபி: துஷ்ப்ராபாமபி கிரிஸ ஸாயுஜ்ய பதவீம் ॥

हे तुहिनगिरिकन्ये -ஹே இமயமலையின் புத்ரியே! त्वदीयं सौन्दर्यं - உன்னுடைய அழகை, तुलयितुं - உபமானத்தைக் கொண்டு வர்ணிப்பதற்கு, विरिञ्चिप्रभृतयः कवीन्द्रा:- நான் முகன் முதலான மஹாகவிகள், कथमपि कल्पन्ते- அதிக ப்ரயாஸையுடனாவது ஸமர்த்தர்களாக ஆகிறார்களா?(இல்லை) यदालोकौत्सुक्यात्-எந்த அழகைப்பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆசையுடன், अमरललना: தேவஸ்தரீகள், तपोभि: தவங்களினால், दुष्प्रापामपि- அடைய முடியாததாயிருந்தபோதிலும், गिरिश-सायुज्यपदवीं - சிவஸாயுஜ்யபதவியை, मनसा - மனதினால், यान्ति - அடைகிறார்கள்.

தேவியின் அழகுக்கு உபமானமாகச் சொல்லக்கூடிய பொருள் வேறு எதுவும் கிடையாது. “ராம ராவணயோர் யுத்தம் ராமராவணயோரிவ” (रामरावणयोर्युद्धं रामरावणयोरिव) என்றபடி தேவிக்கு தேவியேதான் ஈடு. தேவகன்யகைகள் மிகவும் ஸௌந்தர்யம் வாய்ந்தவர்கள் என்று சொல்லப் படுகிறது. ஆனால் அவர்களை ப்ரம்மதேவன் தேவியின் ஸ்நான ஜலத்தையும் பாததூளியையும் வாரி எடுத்து ஸ்ருஷ்டி செய்கிறான் என்று ‘¹ஆனந்த லஹரி’யில் சொல்லு கிறார். ஆகவே தேவ ஸ்த்ரீகள் தங்களுடைய அழகைவிட தேவியின் அழகு மிகவும் சிறந்தது என்று தெரிந்துகொண்டு தேவியைப் பார்க்கவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறார்கள். தேவியின் ஸமீபத்திற்கு வேறு யாரும் போகமுடியாது. “பரமசிவ த்ருங்மாத்ர விஷய:” (परमशिवद्वमात्रविषयः) என்று ‘²ஆனந்தலஹரி’யில் சொல்லியிருக்கிறார். எனவே தேவஸ்த்ரீகள் தவம் புரிந்து பரமசிவனிடம் ஸாயுஜ்ய பதவியை அடைந்து அவருடன் தேவியின் ஸமீபத்திற்குப் போய் தேவியின் ஸௌந்தர்யத்தைப் பார்த்து ஆனந்தம் அடைகிறார்கள். (12)

(அ) தேவியின் க ட ா கூ ட ம ஹி மை வர்ணிக்கப் படுகிறது:—

नरं वर्षीयांतं नयनविरसं नर्मसु जटं

तवापाङ्गालोके पतितमनुधावन्ति शतशः ।

गलद्वेषीबन्धाः कुचरुलशविस्रस्तसिचया

हठावुटयत्काञ्च्यो विगलितदुकूला युवतयः ॥ १३ ॥

நரம் வர்ஷீயாம்ஸம் நயன விரஸம் நர்மஸு ஜடம்

தவாபாங்காலோகே பதீதம் அனுதாவந்தி ஸதஸ: ।

களத்வேணீபந்தா: குசகலஸ விஸ்ரஸ்தஸிசயா:

ஹடாத் த்ருடயத்காஞ்ச்யோ விகளித துகூலா

யுவதய: ॥

ஹே மாவதி-ஹே தாயே! வர்ணியாசம் - வயது முதிர்ந்தவனாயும், நயனவிரசம் - கண்களில் ரோகம் உள்ளவனாயும், நமஸுஜஹம் ஸ்தர்ஸுகத்தில் ஐடனாயும், தவாபாஜாலோகே பதீதம் (ஆனால்) உன் கடாக்கூர்ஷணத்திற்குப் பாத்திரமானவனாயும் உள்ள, நர-மணிதனை, ரஜதேணிவந்தா:- தலைப்பின்னல்கள் அவிழ்ந்து போனவர்களாயும், குசுலகலவிஸ்சஸ்சிவயா:- கலசம் போன்ற ஸ்தனங்களிலிருந்து நழுவிப்போன ரவிக்கை முடிச்சகளுடனும், ஹதா - வேகத்தினால், துஷ்ய-த்காஷ்ய:- பூட்டு ஒடிந்து போன ஓடியாணங்களுடனும், விஸாலிதகூலா:- உடுத்திக் கொண்டிருக்கும் வெண்பட்டு சேலைகள் இடுப்பிலிருந்து நழுவினவர்களாயும், யுவதய: சதச:- நூற்றுக் கணக்கில் யுவதிகள், அநுதாவந்தி - விரைவாகப்பின்பற்றி ஓடிவருகிறார்கள்.

தேவியின் கடாக்கூர் ஏற்பட்டால் ஸர்வ விகாரமான மணிதனும் கூட மன்மதனாக மாறி விடுகிறான். இதே விஷயத்தை 'கல்யாண வருஷ்டிஸ்தவம்' என்னும் ஸ்தோத்திரத்தில் (சு. 4) சொல்லுகிறார்:-

லக்ஷ்மா சகூர்திபுரஸுந்தரி தாவகீனம்
காரண்யகந்தலிதகாந்திமர் கதாஷம் ।
கந்தர்பகோட்சுமகாஸ்வயி மக்திமஜ:
சம்மோஹந்தி தரணிமூவநநயே஽பி ॥ (13)

(அ) ஷட்சக்ரங்களுக்குமேல் தேவியின் இருப்பிடம் சொல்லப்படுகிறது :-

ஸ்திதௌ ஷட்பஞ்சாஷ்டிஸமதிகபஞ்சாஷ்டுதகே
ஹதாஷே ட்ரபடிஸ்துரதிகபஞ்சாஷ்டநிலே ।
திவி த்வி:ஷ்டிஸந்மநசி ச சது:ஷ்டிரிதி யே
மயூஸாஸ்தேமப்யுபரி தவ பாடாஸ்புஜயுகம் ॥ 14 ॥

கூற்தொள ஷட்பஞ்சாஸ்த் த்விஸமதிகபஞ்சாஸ்த் உதகே
ஹதாஸ்தே த்வாஷ்டி: சதுரதிகபஞ்சாஸ்த் அநிலே ।

திவி த்வி:ஷட் த்ரிம்ஸத் மனஸி ச சது:ஷஷ்டிரிதி யே
மபூகா: தேஷாமப்யுபரி தவ பாதாம்புஜயுகம் ||

हे भगवति-ஹே தாயே! क्षितौ षट्पञ्चाशत् - முலாதாரத்
தில் ஐம்பத்தாறு, उदके द्विसप्तविंशत् - மணியூரகத்தில்
ஐ ம ப த் தி ர ண் டு, हुताग्ने द्वाषष्टिः-ஸ்வாதிஷ்டானத்தில்
அறுபத்திரண்டு, अनिले चतुरधिकपञ्चाशत् - அனாஹதத்தில்
ஐம்பத்திநான்கு, दिवि द्वि:षट्त्रिंशत् - விசுத்தி ச க் ர த் தி ல்
எழுபத்திரண்டு, मनसि च चतु:षष्टिः-ஆக்ஞா சக்ரத்தில்
அறுபத்திநான்கு, इति ये मयूखाः-இப்படி எந்த கிரணங்கள்
உண்டோ, तेषामप्युपरि-அவைகளுக்கும் மேல், तव पादाम्बुज-
யு-உன்னுடைய இரு பாதகமலங்கள் (இருக்கின்றன).

முலாதாரத்தில் ப்ருத்வீதத்வமும், மணியூரகத்தில் ஜல
தத்வமும், ஸ்வாதிஷ்டானத்தில் அக்னிதத்வமும், அனா
ஹதத்தில் வாயுதத்வமும், விசுத்திசக்ரத்தில் ஆகாசதத்வ
மும், 'ஆக்ஞாசக்ரத்தில் மனஸ்தத்வமும் இருப்பதாக
ஏற்கனவே (சு. 9) சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு சக்ரங்
களின் பெயர்களைச் சொல்லாமல் அவைகளில் தங்கும்
தத்வங்களின் பெயர்களைச் சொல்லியிருக்கிறார். அதிலிருந்து
சக்ரங்களை நாம் நிர்ந்தாரணம் செய்யவேண்டும்.

குதஸ்தானத்தைக் குறுக்கிக்கொண்டு ஸாதகன் ச்வாச
நிரோதம் செய்து மனதை புருவங்களின் மத்தியில் வைத்து
தேவியை த்யானம் செய்ய ஆரம்பித்தால் முலாதாரமும்
ஸ்வாதிஷ்டானமும் அக்னி ஜ்வாலைகளாலும், மணியூரகமும்
அனாஹதமும் ஸுரீரய கிரணங்களாலும் விசுத்தியும் ஆக்ஞா
சக்ரமும் சந்திர கிரணங்களாலும் பிரகாசமாக விளங்கு
கின்றன. இவைகள் எல்லாவற்றிற்கும்மேல் ஸஹஸ்ராரத்
தில் தேவி ஜகஜ்ஜோதியாக பாஸித்துக்கொண்டு இருக்
கிறாள். தேவியின் ப்ரகாசத்தைக்கொண்டுதான் அக்னி,
ஸுரீரயன், சந்திரன் ப்ரகாசிக்கின்றன என்று வ்யங்க்ய
மாகச் சொல்லப்படுகிறது. "तमेव भान्तमनुभाति सर्वं" என்ற ச்ருதி வாக்கியம்

இதற்கு பிரமாணம். “एतदुक्तं भवति-सूर्यचन्द्राग्नयः भगवतीपादा-
रविन्दोद्भूतान्तकोटिकिरणमध्ये कतिपयान् किरणानाहत्य भगवती-
प्रसादसमासादितजगत्प्रकाशनसामर्थ्यात् जगन्ति प्रकाशयन्ति”
என்று லக்ஷ்மீதரவ்யாக்யானத்தில் காணப்படுகிறது. (14)

(அ) தேவியை உபாஸனை செய்தால் வாக்கா தூர்யம் ஏற்படும் என்று முன்னு ச்லோகங்களில் சொல்லப்படுகிறது :-

शरज्ज्योत्स्नाशुद्धां शशियुतजटाजूटमकुटां

वरत्रासत्राणस्फटिकघटिकापुस्तककराम् ।

सकृन् त्वा नत्वा कथमिव सतां संनिदधते

मधुक्षीरद्राक्षामधुरिमधुरीणाः फणितयः ॥ १५ ॥

ஸ்ரத்தஜ்யோத்ஸ்னாஸுத்தாம் ஸசியுத ஜடாஜூட் மகுடாம்
வரத்ராஸத்ராணஸ்படிக கடிகா புஸ்தக கராம் ।

ஸக்ருந் த்வா நத்வா கதமிவ ஸதாம் ஸந்நிதததே
மதுக்ஷீரத்ராக்ஷா மதுரிம. துரிண: பணிதய: ॥

हे भगवति-ஹே தாயே! शरज्ज्योत्स्नाशुद्धां-ச ர த் க ல
சந்த்ரணைப்போல் வெளுப்பானவளாயும் शशियुतजटाजूटमकुटां-
தலையில் கிரீடமும் சந்த்ரகலையும் உள்ளவளாயும் वरत्रास-
त्राणस्फटिकघटिकापुस्तककरां-ஒரு கையில் . வ ர மு த் த ர,
இன்னொரு கையில் அபயமுத்தர, மற்றொரு கையில் ஸ்படிக
மாலி, நான்காவது கையில் புஸ்தகம் தரித்தவளாயும்
உள்ள த்வா-உன்னை, सकृन् नत्वा-ஒரு தடவை நமஸ்கரித்
ததினால், सतां-ஸாதுக்களுக்கு, मधुक्षीरद्राक्षामधुरिमधुरीणाः-
தேன், பால், த்ராக்ஷை, இவைகளைவிட அதிக மதுரமான,
फणितयः-வாக்குகள், कथमिव न संनिदधते-ஏன் ஸாந்நித்யம்
அடையாது?

இந்த சுலோகத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடி தேவியை
இடைவிடாது உபாஸனை செய்தால் உத்தமமான வாக்க
விலாஸம் ஏற்படுகிறது. இதே விஷயத்தை ‘शरच्चन्द्रकोटि-
प्रभाभासुरां त्वां सकृद्भावयन् भारतीवल्लभः स्यात्’ (சரத்த்சந்த்ரகோடி

ப்ரபாபாஸுராம் த்வாம் ஸக்ருத் பாவயன் பாரதீவல்லப:
 ஸ்யாத்) என்று 'தேவீபுஜங்க' ஸ்தோத்திரத்திலும் (13),
 'सर्वज्ञतां सदसि वाक्पटुतां प्रसूते देवि त्वदङ्घ्रिसरसीरुहयोः प्रणामः'
 (ஸர்வக்ருதாம் ஸதஸி வாக்படுதாம் ப்ரஸஸிதே தேவி
 த்வதங்க்ரிஸரஸீருஹயோ: ப்ரணாம:) என்று 'கல்யாண
 வருஷ்டிஸ்தவ'த்திலும் (7) எழுதியிருக்கிறார். "तस्य गीर्द्वता
 किंकरी" (தர்ய கீர்தேவதா கிங்கரீ) என்று காளிதாஸன்
 'ச்யாமலாதண்டக'த்தில் எழுதியிருப்பதும் இதற்கு
 போஷகமாக இருக்கிறது. (15)

कवीन्द्राणां चेतःकमलवनवालातपरुचिं

भजन्ते ये सन्तः कतिचिदरुणामेव भवतीम् ।

विरिञ्चिप्रेयस्याः तरुणतरशृङ्गारलहरी-

गभीराभिर्वाग्भिर्विदधति सतां रञ्जनममी ॥ १६ ॥

கவீந்த்ராணாம் சேத: கமலவந பாலாதபருசிம்

பஜந்தே யே ஸந்த: கதிசித் அருணாமேவ பவதீம் ।

விரிஞ்சி ப்ரேயஸ்யா: தருணதர ச்ருங்கார லஹரி-

கபீராபி: வாக்பி: விதததி ஸதாம் ரஞ்ஜனமமீ ॥

ஹே பராத்சத்தியே ! கவீந்த்ராணாம்-உயர்ந்த
 கவி களுடைய, சேத:கமலவநவாலாதபருசி-மனஸ் என்ற
 தாமரை கூட்டத்தில் உதித்த இளம் வெய்யில்போல் காந்தி
 உள்ள, அரூபம் பவதீம் எவ-அருணா என்கிற உண்னையே,
 கதிசித் யே ஸந்த:-எந்த சில புண்யவான்கள், பஜந்தே-
 உபாஸனை செய்கிறார்களோ, அமீ-இவர்கள் (அவர்கள்)
 விரிஞ்சிபிரேயஸ்யா:-ஸரஸ்வதியினுடைய, தருணதர-
 உத்க்ருஷ்டமான ச்ருங்கார ரஸத்தின் பெருக்கையும்,
 கபீராபி:-காம்பீர்யத்தையும் உடைய, வாग्भि:-சொற்களால்
 சதாம் ரஞ்ஜனம்-வித்வான்களுக்கு பரிதியை, விதததி-
 செய்கிறார்கள்.

தாமரைப்பூத் தோட்டத்தில் காலை ஸூர்ய கிரணங்
 கள் விழுந்தால், ஏற்கனவே சிவப்பாயிருக்கும் புஷ்பங்கள்

மேலும் அதிக சிவப்பாக ப்ரகாசிக்கும். இங்கு கவி களுடைய மனமே தாமரைத் தோட்டம் என்று சொல்லப் படுகிறது. தேவியை 'அருணா' என்று உபாஸித்தால் கவி களுக்கு உயர்ந்த கல்பனாசக்தி ஏற்படுகிறது. பிறகு சிருங்காரரஸம் ததும்பும் கம்பீரமான கவிதைகளால் ரஸிகர்களுக்கு ஆனந்தத்தை உண்டுபண்ணுகிறார்கள். "கவிகமலபாலார்கஸுஷமா" (कविकमलबालार्कसुषमा) கவி களாகிய செந்தாமரைகளை மலரச்செய்யும் உதய ஸூர்யனின் கார்த்தியை உடையவை என்று முகபஞ்சசதி யில் (பாதாரவிந்த சதகம் சு. 4) தேவியின் பா தங் கள் வர்ணிக்கப்படுகின்றன. (18)

सवित्रीभिर्याचां शशिमणिशिलाभङ्गरुचिभिः

वशिन्याद्याभिस्त्वां सह जननि संचिन्तयति यः ।

स कर्ता काव्यानां भवति महतां भङ्गरुचिभिः

वचोभिर्वाग्देवीवदनकमलामोदमधुरैः ॥ १७ ॥

ஸவீத்ரீபி: வாசாம் ஸ்ரீமணியிலாபங்கருசிபி:

வசிய்யா த்யாபி: த்வாம் ஸஹ ஜனனி

ஸஞ்சிந்தயதி ய: ।

ஸ கர்த்தா காவ்யானாம் பவதி மஹதாம் பங்கிருசிபி:

வசோபி: வாத்தேவீவதநகமலாமோதமதுரை: ॥

हे जननि-ஹே தாயே! வாசா-நல்ல செ ற் க ளை
सवित्रीभिः-உண்டுபண்ணுகிறவர்களாயும், शशिमणिशिला-
भङ्गरुचिभिः-சந்த்ரகாந்தக் கல்லைப் பிளந்தால் அதற்குள்
இருக்கும் வெண்மை நிறம்போல் நிறமுள்ளவர்களாயுமிருக்
கிற, वशिन्याद्याभिः सह-வசினி முதலான தேவதைகளோடு
கூட, त्वां यः संचिन्तयति-உன்னை எந்த மனிதன் தியானம்செய்
கிறானோ, सः-அவன், महतां भङ्गरुचिभिः-உயர்ந்த கவிகளின்
சைலிகளுள்ள தாயும், वाग्देवीवदनकमलामोदमधुरैः-ஸரஸ்வதீ
தேவியின் முகமென்ற தாமரையின் ஸுவாஸனையையுடைய
தாயுமுள்ள, वचोभिः-வாக்குகளால், काव्यानां कर्ता भवति-
காவ்யங்களின் கர்த்தாவாக ஆகிறான்.

ஸ்படிகம்போல் சுத்தமான வசினீ முதலான பரிவார தேவதைகளுடன் கூடினவளாக தேவியை உபாஸனை செய்கிறவர்கள் உத்தமமான காவ்யங்களை ரசனை செய்யும் கல்பனா சக்தியையும் வாக்வன்மையையும் அடைகிறார்கள். தேவீ பக்தியினால் காளிதாஸன் உயர்ந்த கவிதா சக்தியை அடைந்தான் என்பது கர்ண பரம்பரையாகத் தெரிந்த விஷயம். “வசின்யாத்யாபி:” என்று சொல்லியிருப்பதால் எட்டு வசினீ தேவதைகள், பன்னிரண்டு யோகினீ தேவதைகள், கந்தாகர்ஷிணி, ரஸாகர்ஷிணி, ரூபாகர்ஷிணி ஸ்பர்சாகர்ஷிணி என்ற நான்கு த்வார தேவதைகள் குறிக்கப்படுகிறார்கள். “एवं भगवती त्रिपुरसुन्दरी वशिन्त्यादि-शक्तिमिर्योजिता ध्याता सती काव्यकर्तृत्वसंपादिका” என்று லக்ஷ்மீ தரவ்யாக்யானத்தில் காணப்படுகிறது. “कवयतां जिह्वाकुटीं जग्मुचे” (கவ்யதாம் ஜிஹ்வாகுடம் ஜக்முஷே) என்று ‘முக பஞ்சசதி’யில் (ஸ்துதிசதகம் சு. 2) காணப்படுகிறது. (17)

(அ) தேவியை உபாஸனை செய்வதால் கவிகள் உலகத்தைப் புதிய த்ருஷ்டியுடன் பார்க்கிறார்களென்று சொல்லப்படுகிறது:—

तनुच्छायाभिस्ते तरुणतरणिश्रीसरणिभि-

र्दिवं सर्वाष्ट्वीमरुणिमनिमग्नां स्मरति यः ।

भवन्त्यस्य तस्यदनहरिणशालीननयनाः

सहोर्वश्या वश्याः कति कति न गीर्वाणगणिकाः ॥

தனுச்சாயாபிஸ்தே தருணதரணி ஸ்ரீஸரணிபி:

திவம் ஸர்வாம் உர்வீம் அருணிமநிமக்நாம் ஸ்மரதி ய: ।

பவந்த்யஸ்ய த்ரஸ்யத்வனஹரிண ஸாலீனநயநா:

ஸஹோர்வச்யா வச்யா: கதி கதி ந கீர்வாணகணிகா: ॥

ஹே भगवति-ஹே தாயே! தருணதரணிசுரணிभि:-காலை ஸூர்யனின் சிவப்புநிறமுடைய, தே தனுச்சாயாभि:-உன்னுடைய சரீரகாந்திகளால் சர்வா दिवं इद्वी-ஆகாசம், பூமி

முழுவதையும், அருணிமனிமழா-சிவப்பு நிறத்தில் முழ்கினவைகளாக, यः स्मरति-எவன் த்யானம் செய்கிறானோ, अस्य-அவனுக்கு, तस्यद्वन्द्वहरिणशालीननयना:-காட்டில் ஸஞ்சரிக்கும் மான் குட்டிகளின் பயந்த கண்கள்போல் கண்களையுடைய, शीर्वाणगणिका:-தேவஸ்தரீகள், ऊर्वश्या सह-ஊர்வசியுடன் கூட कति कति-எவ்வளவு போர்கள்தான், वश्याः न भवन्ति-வச்யர்களாக ஆகமாட்டார்கள் ?

இந்த ச்லோகத்திற்கு ப்ராக்ருதமாக அர்த்தம் செய்யக் கூடாது. தேவியினுடைய காந்தியில் உலகம் முழுவதும் முழ்கியிருப்பதாக ஒருவன் த்யானம் செய்கிறான் என்றால், அவனுடைய உத்தமமான கல்பனா சக்தியினால் உலகத்தை புதிய த்ருஷ்டியுடன் பார்க்கிறான் என்பது அர்த்தம். ஸாதாரண மனிதர்களுக்கு ஏற்படாத ஒரு புதிய அழகுடன் உலகம் மஹா கவிகளுக்குத் தோற்றமளிக்கும். இது பிரஸித்தமான விஷயம். நாம் ஸர்வஸாதாரணமென்று அலக்ஷியம் செய்யும் ஒரு வஸ்துவைக்கண்டு கவிகள் களித்து ஆனந்தபரவசத்தினால் அதைப்பற்றிக் கவனம் செய்வார்கள். ஊர்வசி முதலான தேவஸ்தரீகள் அந்த பக்தனுக்கு வச்யமாகிறார்கள் என்றால் உலகத்திலுள்ள எல்லா விஷயங்களும் அவர்களுடைய கல்பனா சக்தியினால் கவிதைக்கு உகந்த விஷயமாக மாறிவிடுகின்றன என்பது தாத்பர்யம்.

(18)

(அ) தேவியின் காமகலா த்யானம் கூறப்படுகிறது :-

मुखं बिन्दुं कृत्वा कुचयुगमधस्तस्य तदधो
हरार्धं ध्यायेद्यो हरमहिषि तं मन्मथकलाम् ।
स सद्यः संक्षोभं नयति वनिता इत्यतिलघु
लिलोकीमप्याशु भ्रमयति रवीन्दुस्तनयुगाम् ॥ १९ ॥

முகம் பிந்தும் க்ருத்வா குசயுக மதஸ்தஸ்ய தததோ
ஹரார்த்தம் த்யாயேத் யோ ஹரமஹிஷி தே மந்மத
கலாம் ।

ஸ ஸத்ய: ஸம்சேஷாபம் நயதி வஸிதா இத்யதிலகு
த்ரிலோகிமப்பாஸம் ப்ரமயதி ரவீந்துஸ்தநயுகாம் ||

ஹே ஹரமஹிசி-ஹே சிவபத்னியே ! (तव) मुखं विन्दुं-உன் முகத்தை பிந்துஸ்தானத்திலும், तस्य अधः-அதற்குக் கீழ் பாகத்தில், कुचयुगं-இரு ஸ்தனங்களையும், तदधः-அதற்கும் கீழ்பாகத்தில், हराधं कृत्वा-பரமேச்வரனுடைய சக்தியான யோனியை த்யானம் செய்துகொண்டு, (तद्व) ते मन्मथकलां-அந்த சிவசக்தியில் உன்னுடைய மன்மத கலையை (காம ராஜ பீஜத்தை), यः ध्यायेत्-எவன் த்யானம் செய்கிறானோ, सः अवन्, वनिताः-ஸ்திரீகளை, सद्यः संक्षोभं உடனே மனோ விகாரத்தை, नयति इति यत्-அடைவிக்கிறான் என்பது, अति-
ஐயு-வெகு சுலபமான கார்யம். रवीन्दुस्तनयुगां-ஸூரியனை யும் சந்த்ரனையும் இருஸ்தனங்களாகக்கொண்ட त्रिलोकीमपि-
மூன்று உலகங்களையும்கூட, आशु भ्रमयति-சீக்கிரம் மோஹம் அடையும்படிச் செய்கிறான்.

இந்த சுலோகத்திற்கும் ப்ராக்ருதமாக அர்த்தம் செய்யக்கூடாது. இங்கு சொல்லியிருக்கும் கிரமப்படி ஸ்ரீசக்ரத்தில் தேவியின் ரூபத்தை த்யானம் செய்கிற வனுக்கு மூன்று லோகங்களையும் வச்யம் செய்துகொள்ளும் சக்தி ஏற்படுகிறது. இதற்கு மாத்ஸ்யப்ரயோகம் என்று பெயர்.

(19)

(அ) தேவியை உபாஸனை செய்வதால் விஷக் கடியை யும், தாபஜ்வரத்தையும் சமனம் செய்யும் சக்தி ஏற்படு கிறது என்று கூறுகிறார் :—

किरन्तीमङ्गेभ्यः किरणानिकुरुन्वामृतरसं

हृदि त्वामाधत्ते हिमकरशिलामूर्तिमिव यः ।

स सर्पाणां दर्पं शमयति शकुन्ताधिप इव

ज्वरलुप्तान्दृष्ट्या सुखयति सुधाधारसिरया ॥ २० ॥

கிரந்தீம் அங்கேப்ய: கிரண நிகுரும்பாம்ருத ரஸம்
 ஹ்ருதி த்வாம் ஆதத்தே ஹிமக்ரஸிலா மூர்த்திமிவ ய: ।
 ஸ ஸர்ப்பாணாம் தர்பம் ஸமயதி ஸ்குந்தாதிப இவ
 ஜ்வர ப்லுஷ்டான் த்ருஷ்ட்யா ஸுகயதி ஸுதாதார
 ஸிரயா ॥

हे देवि-ஹே தேவியே ! यः-எந்த (ஸாதகன்) ஒருவன்,
 किरणनिकुसुमामृतरसं-கிரண நிகுரும்பாம்ருத ரஸம்
 உண்டாகும் அமிருதரஸத்தை, अङ्गेभ्यः-சரீராவயவங்
 களிலிருந்து, किरन्ती-வாரி இரைக்கின்ற, हिमकरशिलामूर्ति-
 मिव-சந்த்ரகாந்தக் கல்லினால் செய்யப்பட்ட பிம்பம்போல்
 இருக்கிற, त्वां-உன்னை, हृदि आधत्ते-ஹ்ருதயத்தில் த்யானம்
 செய்கிறதோ, सः-அவன், शकुन्ताधिप इव-கருடன்போல்,
 सर्पाणां दर्प-ஸர்ப்பங்களின் வேகத்தை, शमयति-சமனம்
 செய்கிறான். सुधाधारसिरया दृष्ट्या-அம்ருதரஸத்தை
 ப்ரவாஹமாகக் கொட்டும் கண்களால், ज्वरप्लुष्टान्-ஜ்வரத்
 தால் தபிக்கிறவர்களையும், सुखयति-ஸௌக்கியமாக
 இருக்கும்படி செய்கிறான்.

சந்த்ரகாந்தக் கற்களால் செய்யப்பட்ட பிம்பம்போன்ற
 வளாயும், தன் தேஜோமயமான சரீரத்திலிருந்து வெளியே
 வரும் கிரணங்கள்மூலம் அமிருத ரஸத்தை வாரி இரைப்பவ
 ளாகவும் தேவியை த்யானம் செய்கிறவன் கொடிய விஷத்
 தின் வேகத்தையும், தாப ஜ்வரத்தையும் தன் கருணை
 நிறைந்த த்ருஷ்டி பாதத்தினாலேயே சமனம் செய்யும்
 சக்தியை அடைகிறான். (20)

(அ) ஞானிகள் தேவியை ஆராதித்து ஆனந்தத்தை
 அனுபவிக்கிறார்கள் :—

तटिच्छेसात्स्वीं तपनशशिवैश्वानरमयीं

निषण्णां षण्णामप्युपरि कमलानां तव कलाम् ।

महापद्माटव्यां भृदितमलमायेन मनसा

महान्तः पश्यन्तो दधति परमाह्लादलहरीम् ॥ २१ ॥

தடில்லேகா தந்விம் தபந சசி வைச்வாநர மயீம்

நிஷண்ணாம் ஷண்ணாமப்யுபரி கமலாநாம்

தவ கலாம் ।

மஹா பத்மாடவ்யாம் ம்ருதித மல மாயேன மனஸா

மஹாந்த: பச்யந்தோ தததி பரமாஹ்லாதலஹரிம் ॥

हे भगवति-ஹே தாயே! तटिलेखातन्वी-மின் ன ல்
கொடியைப்போன்ற ச ரீ ர மு ள் ள வ ள ா யும், तपनशशि-
वैश्वानरमयी-ஸுரீர்யன், சந்த்ரன், அக்னி இவர்களுடைய
ரூபமாயும், वृणां कमलानामपि-ஆறு சக்ரங்களுக்கும், उपरि-
मेव पाकத்தில், महापद्माटव्यां निषण्णा-ஸஹஸ்ரார கமலத்
தில் வீற்றிருப்பவளாகவும், तव कला-உன்னுடைய கலையை,
सृदितमलमायेन मनसा-கல்மஷமில்லாத மனத்தினால், महान्त:-
பெரியவர்கள், पश्यन्तः-ஸாக்ஷாத்காரம் செய்கிறவர்களாய்,
परमानन्दलहरी-ஆனந்த பிரவாஹத்தை, दधति-அனுபவிக்க
கிறார்கள்.

“தடில்லதா ஸமருசி:” என்று லலிதாஸஹஸ்ரநாமத்தி
லும், “வித்யுல்லதா விக்ரஹே” என்று மீனாக்ஷீ ஸ்தோத்தி
ரத்திலும் சொல்லியிருப்பதுபோல் தேவியின் மேனி மின்னல்
கொடி போன்றது. “நீலதோயத மத்யஸ்த்தா வித்யுல்
லேகேவ பாஸ்வரா” என்று ச்ருதியில் காணப்படுகிறது.
ஸுரீர்யன், சந்த்ரன், அக்னி இம்முவர்களுடைய ரூபமாகவும்
தேவி இருக்கிறாள். இவ்வாறு உபாஸனை செய்தால்
மனிதனுக்கு அநாதிகாலமாக உள்ள காமக்ரோதாதிதிகளும்
அவைகளுக்கு ஆதாரமான அக்ஞானமும் விலகிவிடும்.
பிறகு நிர்மலமான மனத்துடன் ஸஹஸ்ராரகமலத்தில்
வீற்றிருக்கும் தேவியை ஸாக்ஷாத்காரம் செய்து
ஆனந்தத்தை அடைகிறான்.

(21)

भवानि त्वं दासे मयि वितर दधि सकरुणा-

मिति स्तोतुं वाञ्छन् कथयति भवानि त्वमिति यः ।

तदैव त्वं तस्मै दिशसि निजसायुज्यपदवीं

सुकुन्दब्रह्मेन्द्रस्फुटमकुटनीराजितपदाम् ॥ २२ ॥

பவானி த்வம் தாஸே மயி விதர த்ருஷ்டிம் ஸகருணாம்
இதி ஸ்தோ தும் வாஞ்சன் கதயதி பவானி த்வம்

இதி ய: ।

ததைவ த்வம் தஸ்மை திபுஸி நிஜ ஸாயுஜ்யபதவீம்
முகுந்த ப்ரம்மேந்த்ர ஸ்புடமகுட நீராஜிதபதாம் ॥

ஹே भवानि-ஹே பவானி! दासे मयि-ஸேவகனா
என்னிடத்தில், त्वं-நீ, सकृन्वां वृष्टि-கருணையுடன் கூடின
பார்வையை, वितर-கொடு, इति-என்று, स्तोतुं वाञ्छन्-
துதிப்பதற்கு எண்ணி, 'भवानि-பவானி! त्वं-நீ,' इति-என்று
(மட்டில்) यः कथयति-எவன் ஒருவன் சொல்லுகிறானோ, तदैव-
அப்பொழுதே, तस्मै-அவனுக்கு, त्वं-நீ मुकुन्दब्रह्मेन्द्रस्फुटमकुट-
नीराजितपदा-விஷ்ணு, ப்ரம்மா, இந்த்ரன் இவர்களின் கிரீடங்
களின் ஒளியால் ப்ரகாசிக்கின்ற பாதாரவிந்தங்களை
உடைய, निजसायुज्यपदवी-தனது ஸாயுஜ்யம் என்ற மோக்ஷ
பதவியை, दिशसि-அளிக்கிறாய்,

பவானி என்ற பதத்தை இரண்டுவிதமாக அர்த்தம்
செய்யலாம். ஸம்போதனமாக அர்த்தம் செய்தால் 'ஹே
தேவி' என்று அம்பிகையை அழைத்ததாக ஆகும். க்ரியா
பதமாக எடுத்துக்கொண்டால் 'நான் ஆகிறேன்' என்ற
அர்த்தத்தைக் கொடுக்கும்- ஒருவன் "ஹே பவானி!
ஸேவகனா எனமீது உன்கடாக்ஷவீக்ஷணம் ஏற்பட்டும்"
என்று சொல்லவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன், 'பவானி
த்வம்' என்று மட்டும் சொன்னான். மேல்கொண்டு பேசுவதற்கு
அவனுக்கு வாய் வரவில்லை. அந்த வார்த்தைமூலம் 'நான்
உன் பதவியையடையவேணும் என்று இச்சைகொண்டிருக்
கிறேன்' என்று அவன் சொன்னதாக தேவி பாவித்துக்
கொண்டு அவனுக்கு ஸாயுஜ்யமென்னும் உத்தமமான
மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யத்தையளிக்கிறாள். "அவ்யாஜ கருணா
மூர்த்தி:" என்று லலிதாஸஹஸ்ரநாமத்திலும், "காருண்ய
விக்ரஹா", "கருணாம்ருதஸாகரா" என்று 'லலிதா த்ரிசதீ'
ஸ்தோத்திரத்திலும் சொல்லியிருப்பதுபோல் தேவியின்
கருணை அபாரமானது. அதற்கு எல்லையே இல்லை. ப்ரம்மாதி

தேவர்கள் தலைவணங்கி நமஸ்காரம் செய்வதால் அவர்களின் கிரீடங்களின் ஒளிபட்டு தேவியின் பாதங்கள் ப்ரகாசமாக இருக்கின்றன என்று இங்கு சொல்லப்படுவதுபோல் 'தேவீபுஜங்க' ஸ்தோத்திரத்தில் (சு. 21),

नमोवाकमाशास्महे देवि युष्मत्पदाम्भोजयुग्माय तिग्माय गौरि ।
विरिञ्च्यादिमास्रत्किरीटप्रतोलीप्रदीपायमानप्रभाभास्वराय ॥

என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதும் கவனிக்கத்தக்கது. (22)

(அ) சக்திஸ்வரூபத்தில் சிவஸ்வரூபம் அந்தர்கதம் என்று சொல்லுகிறார் :—

त्वया हत्वा वामं वपुःपरितृप्तेन मनसा
शरीरार्धं शम्भोरपरमपि शङ्के हतमभूत् ।
यदेतच्चद्रूपं सकलमरुणामं त्रिनयनं
कुचाभ्यामानम्रं कुटिलशशिचूडालमकुटम् ॥ २३ ॥

த்வயா ஹ்ருத்வா வாமம் வபுரபரித்ருப்தேன மனஸா
சரீரார்தம் ஸம்போ: அபரமபி ஸங்கே ஹ்ருதமபூத்
யதேதத் த்வத்ரூபம் ஸகலமருணாபம் த்ரிநயனம்
குசாப்யாம் ஆநம்ரம் குடிலஸஸி தூடால மகுடம் ॥

हे भगवति-ஹே தாயே! एतत् त्वद्रूपं-இந்த உன் ரூபமானது, सकलं अरुणामं-முழுதும் சிவப்பு நிறமுள்ள தாயும், त्रिनयनं-மூன்று கண்கள் உள்ளதாயும், कुचाभ्यां आनम्रं-இரண்டு கொங்கைகளால் சற்று வளைந்ததாயும், कुटिलशशिचूडालमकुटं-வளைந்த சந்திரகலையால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கிரீடத்துடன் கூடினதாயும், यत्-எந்தக் காரணத்தினால் இருக்கிறதோ, तत्-அந்தக் காரணத்தினால், शम्भो:-சிவபெருமானுடைய, वामं वपु:-சரீரத்தின் இடது பாதியை, हत्वा-அபஹரித்துக்கொண்டு, अपरितृप्तेन मनसा-த்ருப்தியில்லாத மனத்தினால், अपरं शरीरार्धमपि-சரீரத்தின் மற்றொரு பாதியும், त्वया हतमभूत्-உன்னால் அபஹரிக்கப் பட்டது इति-என்று, शङ्के-எண்ணுகிறேன்.

தேவியின் நிறம் சிவப்பு; சிவனின் நிறம் வெளுப்பு. தேவியை சிவன் தன் சரீரத்தின் இடது பாகத்தில் தரித்துக் கொண்டிருக்கிறார். ஆகவே அந்த அர்த்தநாரிச்வர சரீரத்தில் இடது பாகம் சிவப்பாகவும் வலது பாகம் வெளுப்பாகவும் இருக்கவேண்டும். ஆனால் அப்படி இல்லாமல் சரீரம் முழுவதும் ஒரே சிவப்பாய் இருக்கிறது. ஸ்தனம் ஒன்று தான் இருக்கவேண்டும். ஆனால் இரண்டு இருக்கின்றன. அதனால் சரீரம் சற்று வளைந்ததாக இருக்கிறது. தேவியின் நெற்றியில் மூன்று கண்கள் இருக்கின்றன. இதையெல்லாம் பார்த்தால் சிவனின் சரீரத்தில் இடது பாகம் மட்டும் போதாது என்று எண்ணி வலது பாகத்தையும் தேவி அபஹரித்துக்கொண்டு விட்டதாகத் தோன்றுகிறது. அதாவது சிவதத்வம் சக்தி தத்வத்தில் அந்தர்கதமாக இருக்கிறது என்று தாற்பர்யம். “शिवतत्वं शक्तित्वे अन्तर्भूतमिति तदेव उपायमिति प्रस्तुतम्” (சிவதத்வம் சக்திதத்வே அந்தர்பூதமிதி ததேவ உபாய்மமிதி ப்ரஸ்துதம்) என்று லக்ஷ்மீதர வ்யாக்யானத்தில் காணப்படுகிறது. (23)

(அ) தேவி எல்லா தேவதைகளையும்விட உயர்ந்தவள் என்று கூறுகிறார் :—

जगत्सूते धाता हरिवति रुद्रः क्षयते
तिरस्कुर्वन्नेतत्स्वमपि वपुरीशस्तिरयति ।
सदापूर्वः सर्वं तदिदमनुगृह्णाति च शिव-
स्तवाज्ञामालम्ब्य क्षणचलितयोर्भूलतिक्रयोः ॥ २४ ॥

ஐகத் ஸூதே தாதா ஹரிவதி ருத்ர: க்ஷயதே
திரஸ்குர்வந் ஏதத் ஸ்வமபி வபுரீஸஸ்திரயதி ।
ஸதாபூர்வ: ஸர்வம் ததிதம் அனுக்ருஹ்ணாதி ச ஸிவ-
ஸ்தவாக்ருாம் ஆலம்ப்ய க்ஷணசலிதயோ:

ப்ருலதிகயோ: ॥

हे भगवति-ஹே தாயே ! धाता-ப்ரம் மா, जगत् सूते-
உலகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறார். हरिः-விஷ்ணு, अवति-காப்

பாற்றுகிறார். **஋த்**:-ருத்ரன், **क्षपयते**-ஸம்ஹாரம் செய்கிறார். **ईशः**:-ஈச்வரன், **एतत्तिरस्कुर्वन्**-இம்முவரையும் தனக்குள் மறைத்துக்கொண்டு, **स्वं वपुरपि**-தன் சரீரத்தையும் கூட, **तिरयति**-மறைக்கிறார். **तदिदं सर्वं**-இந்நால்வரையும், **सदापूर्वं**: **शिवः**:-ஸதாசிவன், **क्षणचलितयोः**-ஒரு க்ஷணம் அசைக்கப் பட்ட, **तव भूलतिकयोः**-உன்னுடைய லதைபோன்ற புருவங்களின், **आज्ञां**-உத்திரவை, **आलम्ब्य**-அடைந்து, **अनुगृह्णाति**-மறுபடியும் அனுகூலம் செய்கிறார்.

ப்ரம்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன் இவர்கள் மூவரும் ஈச்வரனின் அம்சங்கள். ஈச்வரன் ஸதாசிவனுக்கு உட்பட்டவர். ஸதாசிவன் தேவிக்கு உட்பட்டவர். தேவி வாய் திறந்து பேசாமலே தன் ஆக்கஞையை, புருவங்களை அசைப்பதால் வெளியிடுகிறார். அதைத்தெரிந்துகொண்டு ஸதாசிவர் ஈச்வரனுக்கு ஆக்கஞை செய்கிறார். அவர் ப்ரம்மா, விஷ்ணு, சிவன் ரூபமாக மாறி, உலகத்தை ஸ்ருஷ்டி செய்வதும், அதைக் காப்பாற்றுவதும், இறுதியில் அதை அழிப்பதும் செய்கிறார். ஆகவே, எல்லா தேவர்களும் தேவியினிடம் உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு தத்தம் காரியங்களைச் செய்கிறார்கள். “**अनेककोटिब्रह्माण्डानामुत्पादने संहरणे च त्वद्भूविक्षेप-मात्ररूपा शक्तिः साचिव्यं सदाशिवस्य करोतीति तात्पर्यम्**” (அநேக கோடி ப்ரஹ்மாண்டானாம் உத்பாதனே ஸம்ஹரணே ச த்வத்ப்ருவிக்ஷேபமாத்ரரூபா சக்தி: ஸாசிவ்யம் ஸதா சிவஸ்ய கரோதீதி தாத்பர்யம்) என்று லக்ஷ்மீதர வியாக்யானத்தில் காணப்படுகிறது. (24)

(அ) தேவியை பூஜைசெய்வதால் மும்மூர்த்திகளையும் பூஜைசெய்த பலன் கிடைக்கிறது:—

त्रयाणां देवानां त्रिगुणजनितानामपि शिवे

भवेत्पूजा पूजा तव चरणयोर्था विरचिता ।

तथाहि त्वत्पादोद्वहनमणिपीठस्य निकटे

स्थिता ह्येते शश्वन्मुकुलितकरोत्तंसमकुदाः ॥ २५ ॥

தரயாணம் தேவாநாம் த்ரிகுண ஜநிதாநாமபி ஸ்வே
 பவேத் பூஜா பூஜா தவ சரணயோ: யா விரசிதா |
 ததாஹி த்வத் பாதோத்வஹந மணிபீடஸ்ய நிகடே
 ஸ்திதா ஹ்யேதே ஸச்வத் முகுளித கரோத்தம்ஸ மகுடா: ||

ஹே சிவே-ஹே பார்வதியே! तव चरणयो:—உன் பாதார
 விந்தங்களில், या पूजा विरचिता—எந்த பூஜை செய்யப்
 ப்டதோ, (அது) त्रिगुणजनितानां—ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ்,
 என்னும் மூன்று குணங்களிலிருந்து உண்டான, त्रयाणां
 देवानामपि—மூன்று தெய்வங்களுக்கும், पूजा भवेत्—பூஜையாக
 ஆகிறது. तथाहि—அது ஸரியே. एते—இம்முவர்கள், शश्वत्-
 எப்போதும், मुकुलितकरोत्तंसमकुटा:—தங்களுடைய கிரீடத்
 தின்மேல் இரு கைகளையும் கூப்பிக்கொண்ட வர்களாக
 त्वत्पादोद्ग्रहणमणिपीठस्य निकटे உன் பாதங்களை த்தாங்கும் ரத்ன
 மயமான பீடத்தின் ஸம்பத்தில், स्थिता हि—இருக்கிறார்கள்
 அல்லவா ?

ப்ரம்மா ரஜோகுணத்தை ப்ரதானமாகக் கொண்ட
 மாயையுடன் ஸம்பந்தப்பட்டவர்; விஷ்ணு ஸத்வகுண
 ப்ரதானமான மாயையுடன் ஸம்பந்தப்பட்டவர்; சிவன்
 தமோகுண ப்ரதானமான மாயையுடன் ஸம்பந்தப்பட்டவர்.
 இம் மூவர்களும் தங்கள் கைகளை சிரஸில் வைத்து அஞ்ஜலி
 பந்தம் செய்துகொண்டு தேவியின் பாதாரவிந்தத்தில்
 விழுந்து நமஸ்கரித்துக்கொண்டே இருக்கிறார்கள். ஆகவே
 தேவியின் பாதாரவிந்தங்களில் பக்தர்கள் அர்ச்சனை செய்
 யும் புஷ்பங்கள் இவர்களின் சிரஸுகளிலும் விழுகின்றன.
 அதனால் இவர்களையும் பூஜை செய்த பலன் கிடைக்கிறது.
 தேவியின் பாதாரவிந்தங்களில் மும்மூர்த்திகளும் எப்
 பொழுதும் நமஸ்கரித்துக்கொண்டு இருக்கிறார்கள் என்பது
 முக்கிய தாத்பர்யம். (25)

(அ) தேவியின் மாஹாத்ம்யம் மேலும் சொல்லப்
 படுகிறது:—

विरिञ्चिः पञ्चत्वं व्रजति हरिराप्नोति विरतिं
 विनाशं कीनाशो भजति धनदो याति निधनम् ।
 वितन्द्नी माहेन्द्री विततिरपि संमीलितदृशा
 महासंहारेऽस्मिन् विहरति सति त्वत्पतिरसौ ॥ २६ ॥

விரிஞ்சி: பஞ்சத்வம் வ்ரஜதி ஹரி: ஆப்நோதி விரதம்
 விநாஸம் கீநாஸோ பஜதி தநதோ யாதி நிதனம் ।
 விதந்த்ரீ மாஹேந்த்ரீ விததிரபி ஸம்மீலிதத்ருஸா
 மஹாஸம்ஹாரேஸுமின் விஹரதி ஸதி த்வத்பதிரஸௌ॥

ஹே சதி-ஹே பதிவ்ரதா சிரோமணியே ! விரிञ्चि:-
 ப்ரம்மாவானவர், பञ्चत्वं व्रजति-சாவை அடைகிறார் ; हरि:-
 விஷ்ணுவானவர், विरतिं आप्नोति-முடிவை அடைகிறார் ;
 कीनाश:-யமன் विनाशं भजति-நாசத்தை அடைகிறான் ;
 धनद:-குபேரன் निधनं याति-மரணத்தை அடைகிறான் ;
 वितन्द्नी-ஓய்வு எடுத்துக்கொள்ளாத, माहेन्द्री-இந்திர
 ஸம்பந்தமான, विततिरपि-வரிசையும்கூட, संमीलितदृशा-
 இரண்டு கண்களையும் முடிக்கொண்டதாக ஆகிறது.
 असिन् महासंहारे-(ஆனால்)இந்த மஹாப்ரளயத்திலும்கூட,
 असौ त्वत्पति:-உமது பர்த்தாவாகிய பரமசிவன், विहरति-
 (உம்முடன் விஹாரம் செய்துகொண்டிருக்கிறார்.

மஹா பிரளயத்தில் ப்ரம்மா விஷ்ணு முதலான எல்லா
 தெய்வங்களும் நாசத்தை அடைகிறார்கள். ஆனால் ஸதா
 சிவன் மட்டும் தேவியுடன் ஸஹஸ்ராரபத்மத்தில் விஹாரம்
 செய்துகொண்டிருக்கிறார். அது தேவியின் பாதிவ்ரத்ய
 மாஹாத்மயத்தால் ஏற்படுகிறது “सर्वेषां अधिकारपुरुषाणां च
 संहारे ब्रह्माण्डभङ्गसमये तव पत्युर्यत् विहरणं तत् तव पातिव्रत्यमहि-
 मायत्तमिति” என்று லக்ஷ்மீதர வ்யாக்யானத்தில் காணப்
 படுகிறது. (26)

(அ) தேவியை உபாஸனை செய்வதில் ஆத்மார்ப்
 பணம் மிகவும் முக்கியம் என்பதைத் தெரிவிக்கிறார் :-

जपो जल्पः शिल्पं सकलमपि मुद्राविरचना
 गतिः प्रादक्षिण्यक्रमणमशनाद्याहुतिविधिः ।
 प्रणामः संवेशः सुखमखिलमात्मार्पणदृशा
 सपर्यापर्यायस्तव भवतु यन्मे विलसितम् ॥ २७ ॥

ஜபோ ஜல்ப: ஸ்கில்பம் ஸகலமபி முத்ராவிர்சநா
 கதி: ப்ராதக்ஷிண்ய க்ரமண மஸநா த்யாஹுதி விதி: ।
 ப்ரணாம: ஸம்வேச: ஸுகமகில மாத்மார்ப்பண த்ருபா
 ஸபர்யா பர்யாயஸ்தவ பவது யந்மே விலஸிதம் ॥

ஹே भगवति-ஹே தேவி! ஜல்ப:-பேசுவது, ஜப:-ஜப
 மாகவும், சகல் ஸில்பமபி-எல்லாவித அங்கசேஷ்டைகளும்,
 முத்ராவிர்சனா-பலவிதமான முத்ரைகளாகவும், ரதி:-நடப்பது,
 ப்ராதக்ஷிண்யக்ரமண-ப்ரதக்ஷிணம் செய்வதாகவும், அசனாதி-
 சாப்பிடுவது முதலியவை, ஆஹுதிவிதி:-அக்னியில் செய்யும்
 ஹோமமாகவும், ச்வேச:-படுத்துக்கொள்வது, ஸ்ரணாம:-
 நமஸ்காரமாகவும், மெ-என்னுடைய, யத்-எந்த, சுக்ம் விலஸித்-
 இன்ப விலாஸங்கள் இன்னும் என்ன உண்டோ, அகில-
 அவைகள் அனைத்தும், ஆத்மார்ப்பணம்-ஆத்மார்ப்பணம்
 செய்துவிட்டேன் என்ற காரணத்தினால், தவ சபர்யாபர்ய:
 भवतु-உம்முடைய பூஜையின் முக்கிய அம்சங்களாக
 ஆகட்டும்.

ஸமயாசாரமென்பது தேவியின் மானஸிகமான பூஜை.
 இதன் முக்கியமான அம்சங்கள் அந்தரங்கபக்தியும்,
 ஆத்மார்ப்பணமும் தான். “உடல், பொருள், ஆவி எல்லா
 வற்றையும் தேவியின் சரணாவிர்த்தத்தில் நிச்சேஷமாக
 அர்ப்பணம் செய்துவிட்டேன்” என்ற புத்தி உள்ளவனுக்கு
 தேவியின் பூஜை வெகு ஸுலபம். அவன் லௌகிகமாகச்
 செய்யும் காரியங்கள் எல்லாம் தேவியின் பூஜாங்கமாக
 ஆய்விடும். பேசும் பேச்சு ஜபமாகவும், கைகால்களை
 அசைப்பது பத்துவித முத்ரைகளாகவும், நடப்பது
 ப்ரதக்ஷிணமாகவும், உண்பது ஆஹுதியாகவும், பூமியில்

படுத்துக்கொள்வது நமஸ்காரமாகவும் ஆய்விடும். வேறு விசேஷ ப்ரயத்னங்களே அவச்யமில்லை. 'மனம் என்ற தாமரைப்புஷ்பத்தை சிவனுக்கு அர்ப்பணம் செய்து விட்டால் வேறு புஷ்ப நிசயத்திற்கு அங்குமிங்கும் போக வேண்டிய அவச்யமில்லை' என்று ஆசார்யபாதாள் சிவானந்தலஹரியில் (சு. 9) சொல்லியிருக்கிறார். அதே மாதிரி அந்தரங்க பக்தியுடன் ஆத்மார்ப்பணம் செய்தவன் வேறு பூஜாக்ரமங்களைப்பற்றி அதிக ப்ரயாஸை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டியதில்லை என்று இங்கு தெரிவிக்கிறார். “वाह्यपूजायां तत्क्रियाकलापे च तत्संपादनायां च क्लेशो नास्ति सम-
यिनामिति रहस्यम्” என்று வ்யாக்யானத்தில் காணப்படு கிறது. ஸம்க்ஷோபணம், (संक्षोभणं), த்ராவணம் (द्रावणं), ஆகர்ஷணம் (आकर्षणं), வச்யம் (वश्यं), உந்மாதம் (उन्मादं), மஹாங்குசம் (महाङ्कुश), கேசரி (खेचरी), பீஜம் (बीज), யோனி (योनि), த்ரிகண்டம் (त्रिखण्डं), என்பவை பத்துவித முத்திரைகள். (27)

(அ) தேவியின் தாடங்க மஹிமை சொல்லப்படு கிறது:—

सुधामप्यास्वाद्य प्रतिभयजरामृत्युहरिणीं

विषद्यन्ते विश्वे विधिशतमखाद्या दिविषदः ।

करालं यत्क्ष्वेलं कवलितवतः कालकलना

न शंभोस्तन्मूलं तव जननि ताटङ्कमहिमा ॥ २८ ॥

ஸுதாமப்யாஸ்வாத்ய ப்ரதிபய ஜரா ம்ருத்யு ஹரிணிம்

விபத்யந்தே விச்வே விதிஸுதமகாத்யா திவிஷத: ।

கராளம் யத் க்ஷ்வேலம் கவளிதவத: கால கலநா

ந ஸம்போ: தன்மூலம் தவ ஜனனி தாடங்கமஹிமா ॥

ஹே ஜனனி-ஹே தாயே, விச்வே-ஸகலமான, விஸிசுதமகாடா:-
ப்ரம்மா, இந்திரன் முதலான, दिविषद:-தேவர்கள், प्रतिभय-
பயங்கரமான, जरामृत्युहरिणी-கிழத்தன்மை, சாவு இவை
இரண்டையும் போக்குகின்ற, सुधा-அமிருதத்தை, आखाद्याणि

பானம் செய்தும், விபவ்யந்தை-நாசமடைகிறார்கள். கரால்-
கடுமையான ஔவ்- விஷத்தை, கவலிதவத: விழுங்கின
ஶம்ஸி:-சிவனுக்கு, காலகலநா ந- நாசம் என்பது இல்லை.
इति यत्-என்பது யாதொன்று உண்டோ, तन्मूल-அதற்குக்
காரணம் तव ताटङ्गमहिमा-உம்முடைய தாடங்கத்தின்
மஹிமைதான்.

எல்லா தேவர்களும் அமிருதபானம் செய்திருந்த
போதிலும்கூட மஹாப்ரளயத்தில் நாசத்தை அடைகிறா
கள். கடுமையான ஹாலாஹல விஷத்தை உண்டும்கூட
சிவன் நாசத்தை அடைவதில்லை. தேவியின் தாடங்க
மஹிமைதான் அதற்குக் காரணம். 'சிவானந்தலஹரி'யில்
(சு 32) 'உக்ரமான அந்த விஷத்தை சிவன் எப்படிப் பார்த்
தாரோ, எப்படிக் கையில் எடுத்தாரோ! எப்படித்தான்
நாக்கில் வைத்தாரோ!' என்று ஆச்சர்யப்படுகிறார்.
அதற்குப் பதில் இங்கு கூறியிருக்கிறார்போலும். கல்யாண
வ்ருஷ்டி ஸ்தவ ஸ்தோத்திரத்தில் (சு 6) உக்ரமான
விஷத்தைச் சாப்பிட்டும் அது ஏன் பரமசிவனை பாதிக்க
வில்லை என்று வினவி அதற்குக் காரணம் தேவி சிவ
னுடைய சரீரத்தில் பாதி பாகமாக இருந்துகொண்டு
அமிருதம் என்னும் சீதளத்தை உண்டுபண்ணுவதுதான்
என்று சொல்லியிருக்கிறார். (28)

(அ) தேவியின் மேன்மை மேலும் சொல்லப்படுகிறது:

किरीटं वैरिञ्चं परिहर पुरः कैटममिदः

कठोरे कौटीरे स्वलसि जहि जम्भारिमकुटम् ।

प्रणन्नेष्वेतेषु प्रसमसुपयातस्य भवनं

भवस्याभ्युत्थाने तव परिजनोक्तिर्विजयते ॥ २९ ॥

கிரீடம் வைரிஞ்சம் பரிஹர புர: கைடபமித:

கடோரே கோடிரே ஸ்கலஸி ஜஹி ஜம்பாரி மகுடம் ।

ப்ரணம்ரேஷ்வேதேஷு ப்ரஸபம் உபயாதஸ்ய பவநம்

பவஸ்யாப்யுத்தானே தவ பரிஜநோக்திர் விஜயதே ॥

हे भगवति-ஹே தாயே ! भवनं-உன் க்ருஹத்திற்கு
 उपातस्य-வருகின்ற, भवस्य-சிவனுடைய, प्रसभं-பரபரப்
 புடன் கூடின, अभ्युत्थाने-வரவேற்பு சமயத்தில், एतेषु प्रणेत्रेषु-
 இந்த தேவர்கள் நமஸ்கரித்துக்கொண்டிருப்பதால், पुर:-
 எதிரிலிருக்கும், वैरिञ्चं किरीटं-ப்ரம்மாவின் கிரீடத்தை, परिहर-
 ஒதுக்கிவிடு, कैटभसिद्धिः-விஷ்ணுவினுடைய, कठोरे कोटीरे-
 கடினமான கிரீடத்தில், खलसि-இடித்துக்கொள்ளப்
 போகிறாய் ! जम्भारिमकुटं-இந்திரனுடைய கிரீடத்தை, जहि-
 விட்டுவிடு (என்பதாக), तव परिजनोक्तिः-உம்முடைய
 ஸேவகர்களுடைய வாக்கு विजयते-கோவிக்கிறது.

ப்ரம்மா விஷ்ணு, இந்த்ரன் முதலான தேவதைகள்
 தேவியின் பாதாரவிந்தத்தில் நமஸ்காரம் செய்துகொண்
 டிருக்கும் போது பரமசிவன் வருகிறார். அவரை வரவேற்
 பதற்காக பரபரப்புடன் தேவி எழுந்து போகும்போது இந்த
 தேவதைகளின் கிரீடங்களை ஒதுக்கிவிட்டு இடித்துக்
 கொள்ளாமல் போகும்படி தேவி தன் பரிஜனங்களால்
 வேண்டப்படுகிறாள். த்ரிபுரஸுந்தரீ மானஸ பூஜா
 ஸ்தோத்திரத்தில் (சு. 66) இதே விஷயம் சொல்லப்பட்டிருப்
 பது கவனிக்கத்தக்கது. (29)

स्वदेहोद्भूताभिर्घृणिमिरणिमाद्याभिरभितो

निषेव्ये नित्ये त्वामहमिति सदा भावयति यः ।

किमाश्चर्यं तस्य त्रिनयनसमृद्धिं तृणयतो

महासंवर्ताभिर्विरचयति नीराजनविधिम् ॥ ३० ॥

ஸ்வதேஹோத்தூதாபி: க்ருண்பி: அணிமாத்யாபிரபிதோ
 நிஷேவ்யே நித்யே த்வாம் அஹமிதி ஸதா பாவயதி ய: ।
 கிமாச்சர்யம் தஸ்ய த்ரிநயன ஸம்ருத்திம் த்ருணயதோ
 மஹா ஸம்வர்த்தாக்னி: விரசயதி நீராஜனவிதிம் ॥

हे नित्ये-சாச்வதமான ஹே பரதேவதையே ! निषेव्ये-
 எல்லோராலும் ஸேவிக்கத் தகுந்தவளே, स्वदेहोद्भूताभि:-

உன் தேஹத்திலுள்ள சரணங்களிலிருந்து வெளிக்
கிளம்புகிற, அणिமாद्याभि:-அணிமாதி ஸித்திகள் எனப்படும்
சூனிभि:-கிரணங்களால், அமித:-எல்லா பக்கங்களிலும் (சூழப்
பட்டவளான), த்வா-உன்னை, ய:-எவனெருவன், அஹமிதி-
தனது ஆத்மாவாக, சதா-எப்பொழுதும், भावयति-மானஸிக
மாக அனுஸந்தானம் செய்கிறுதோ, चिन्तयन्समृद्धि-
முக்கண்ணான பரமசிவனுடைய பதவியையும், तृणयत:-
த்ருணமாக எண்ணுகிற, तस्य-அவனுக்கு, महासंवर्ताभि:-
பிரளயகால அக்னியானது, नीराजनविधि-கர்பூரஹாரதியை,
विरचयति-செய்கிறது என்பது, किं आश्चर्य-என்ன வினோதம்?

தேவியினிடம் ஆத்மார்ப்பணம் செய்து ஐக்யபாவத்
தையும் அடைந்தவன் வேறு எந்த பதவியையும் லக்ஷ்யம்
செய்யமாட்டான். அவனுக்கு பிரளயகாலத்திலும் நாசம்
கிடையாது. அணிமாதி ஸித்திகள் என்பவை ஆவரண
தேவதைகளைக் குறிக்கும். ஆவரண தேவதைகளால் நான்கு
பக்கங்களிலும் சூழப்பட்டிருப்பதாக தேவியை உபாஸனை
செய்தால் ஐக்கியபாவம் உண்டாகும். உபநிஷத்துக்களில்
சொல்லியிருக்கும் ப்ரம்மாத்மபாவம் (ब्रह्मात्मभावः)
உண்டாகும். அந்த அனுபவம் வந்தவன் வேறு எந்த
பதவியையும் திருணமாகத்தான் எண்ணுவான். பிரளய
கால அக்னியும் அவனை பாதிக்காது. (30)

(அ) ஸ்ரீவித்யையில் அதிகாரம் ஏற்படுவதற்கு முன்
நாம் தள்ளவேண்டிய தந்திரங்கள் சொல்லப்படுகின்றன:-

चतुःषष्ट्या तन्त्रैः सकलमतिसन्धाय भुवनं

स्थितस्तत्तत्सिद्धिप्रसवपरतन्त्रैः पशुपतिः ।

पुनस्त्वभिर्बन्धादखिलपुरुषार्थैकघटना-

स्वतन्त्रं ते तन्त्रं क्षितितलमवातीतरदिदम् ॥ ३१ ॥

சது:ஷஷ்ட்யா தந்த்ரை: ஸகலமதிஸந்தாய புவநம்

ஸ்தித: தத்தத்ஸித்தி ப்ரஸுப பரதந்த்ரை: பஸுபதி: ।

புன: த்வந்நிர்பந்தாத் அகில புருஷார்த்தைக கடநா -
ஸ்வதந்த்ரம் தே தந்த்ரம் கூதிதிதலம் அவாதீதரத்
இதம் ||

हे भगवति-ஹே தாயே ! पशुपति:-பரமசிவன் तत्सत्सिद्धि-
प्रसवपरतन्त्रै:-ஒவ்வொரு ஸித்தியையும் உண்டுபண்ணு
வதற்குக் காரணமான, चतुःषष्ट्या तन्त्रै:-அறுபத்து நான்கு
விதமான தந்த்ர சாஸ்திரங்களால், सकलं भुवनं-எல்லா
லோகங்களையும், अतिसन्धाय-வஞ்சித்துவிட்டு, स्थित:-சும்மா
இருந்தார். पुन:-மறுபடியும், त्वन्निर्वन्धात्-உன் நிர்ப்பந்தத்
தால், अखिलपुरुषार्थैकघटनास्वतन्त्रं-எல்லா புருஷார்த்தங்களை
யும் கொடுப்பதில் ஸாமர்த்தியம் உள்ள, इदं ते तन्त्रं-இந்த
உன் சாஸ்திரத்தை, क्षितितलं-பூவுலகில், अवातीतरत्-இறங்
கும்படியாகச் செய்தார்.

அணிமாதி ஸித்திகளைக் கொடுக்கக்கூடிய தந்த்ர
சாஸ்திரங்கள் அறுபத்தி நான்கு. பரமபுருஷார்த்தமாகிய
மோக்ஷத்தைக்கோருகிறவன் அவைகளை திரஸ்காரம் செய்ய
வேண்டும். அவைகள் எல்லாம் கௌளமதம் என்னும்
வாமாசாரத்தைச் சேர்ந்தவை. நம்மைப் பரீக்ஷை செய்
வதற்காகத்தான் அவைகளைப் பரமசிவன் உண்
டு பண்ணினார். அவைகளில் நமக்கு மோஹம் ஏற்படாம
லிருந்தால் பிறகு நமக்கு உத்தமமான ஸ்ரீ வி த் ய
உபதேசிக்கப்படும். ஸ்ரீவித்யை இதர அபேக்ஷையில்லாமல்
பரமபுருஷார்த்தத்தை அளிக்கவல்லது. வஸிஷ்டர், ஸனகர்,
சுகாசார்யர், ஸனந்தனர், ஸனத்ருமாரர் போன்ற பரம
சிஷ்டர்கள் இந்த மார்க்கத்தையனுஸரித்ததால் இதற்கு
“சுபாகமதந்த்ரம்” என்று பெயர். பகவத்பாதாள்
உபதேசம் செய்யும் உபாஸனமும் இதுதான். (31)

(அ) ஸ்ரீவித்யையின் ஸாரபூதமான பஞ்சதசாக்ஷரீ
மந்த்ரம் மறைமுகமாக உபதேசிக்கப்படுகிறது.

शिवः शक्तिः कामः क्षितिस्थ रविः शीतकिरणः
सरो हंसः शक्रस्तदनु च परामारहरयः ।

अमी हृष्टेखामिस्तिष्ठमिखसानेषु घटिता
भजन्ते वर्णास्ते तव जननि नामावयवताम् ॥ ३२ ॥

ஸ்ரீவ: ஸக்தி: காம: க்ஷிதிரத ரவி: ஸீ தகிரண:

ஸ்மரோ ஹம்ஸ: ஸக்ர: ததனு ச பரா மார ஹரய: ।

அம் ஹ்ருல்லேகாபி: திஸ்ருபி: அவஸானேஷு க்ஷிதா
பஜந்தே வர்ணஸ்தே தவ ஜனனி நாமாவயவதாம் ॥

ஹே ஜனனி-ஹே தாயே! சிவ:- 'க' என்னும் வர்ணம், ஸக்தி:- 'ஏ' என்னும் வர்ணம், காம:- 'ஈ' என்னும் வர்ணம், க்ஷிதி:- 'ல' என்னும் வர்ணம், அய-பிறகு ரவி:- 'ஹ' என்னும் வர்ணம், ஶீதகிரண:- 'ஸ' என்னும் வர்ணம், ஸர:- 'க' என்னும் வர்ணம், ஹ்ஸ:- 'ஹ' என்னும் வர்ணம், ஶக்ர:- 'ல' என்னும் வர்ணம், ததநு-அதற்கு பிறகும் பரா- 'ஸ' என்னும் வர்ணம், மார- 'க' என்னும் வர்ணம், ஹரய:- 'ல' என்னும் வர்ணம், அமி தே வர்ண:- இந்த வர்ணங்கள், அவசானேஷு-முடிவில், திஸ்தி: ஹ்ஸ்தி:- மூன்று தடவை உச்சரிக்கப் படும் 'ஹ்ரிம்' என்னும் வர்ணத்துடன் ஶ்ரீதா:-சேர்க்கப் பட்டவைகளாய்க்கொண்டு தவ-உன்னுடைய நாமாவயவதா-நாமாவில் அவயவமாகும் தன்மையை ஶ்ரீதே-அடைகின்றன.

சிவனுக்கு பஞ்சாக்ஷரீ மந்த்ரமும், விஷ்ணுவுக்கு அஷ்டாக்ஷரீ மந்த்ரமும் இருப்பதுபோல் தேவிக்கு பஞ்ச தசாக்ஷரீ என்னும் மந்த்ரம் இருக்கிறது. இந்த மந்த்ரம் பதினைந்து வர்ணங்களை உடையது. இது மிகவும் ரஹஸ்யமான மந்த்ரமானதால் அதில் அடங்கியிருக்கும் வர்ணங்களை நேர்முகமாக உரைக்கக்கூடாது. லலிதாஸஹஸ்ரநாமத்திலும் லலிதா அஷ்டோத்தர சதநாமாவளியிலும் இந்தப் பதினைந்து அக்ஷரங்கள் மறைமுகமாகக்கூட சொல்லப்படவில்லை. லலிதா த்ரிசதியில் ஒவ்வொரு அக்ஷரத்தையும் முதல் எழுத்தாக வைத்து இருபது நாமாக்கள் ரசனை செய்யப் பட்டிருக்கின்றன. அதேமாதிரி 'மந்த்ர மாத்ருகா புஷ்ப மாலா ஸ்தவம்' என்னும் ஸ்தோத்திரத்திலும், 'கல்யாண வ்ருஷ்டி ஸ்தவம்' என்னும் ஸ்தோத்திரத்திலும் கூட இந்த

பீஜாக்ஷரங்களை முதல் எழுத்தாக வைத்து பதினைந்து சுலோகங்கள் வெகு சாதுர்யமாக கவனம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த சுலோகத்திலும் தேவியின் பஞ்சதசாக்ஷரீ மந்த்ரம் மறைமுகமாகத்தான் உபதேசம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. சுலோகத்தில் காணப்படும் 'சிவ' 'சக்தி' 'காம' போன்ற பதங்களுக்கு நேரான பீஜாக்ஷரங்கள் எவை என்பது தந்த்ர சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதையனுஸரித்து இங்கு அர்த்தம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. பரதேவதையின் அங்கதேவதைகளான 'நித்யா' தேவதைகளின் பெயர்கள் மூலமாக பஞ்சதசாக்ஷரீ மந்த்ரம் மறைபொருளாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இவைகளில் 'க', 'ஏ', 'ஈ', 'ல', (க, ஏ, ஈ, ல,) என்ற நான்கு அக்ஷரங்களை வாக்பவகூடம் (वाग्भवकूट) என்றும், 'ஹ', 'ஸ', 'க', 'ஹ', 'ல' (ह, स, क, ह, ल) என்ற அடுத்த ஐந்து வர்ணங்களை காமராஜகூடம் (कामराजकूट) என்றும், கடைசியாக வரும் 'ஸ', 'க', 'ல' (स, क, ल,) என்ற மூன்று அக்ஷரங்களை சக்தி கூடம் (शक्तिकूट) என்றும் சொல்லுகிறார்கள். ஒவ்வொரு கூடத்திற்கும் 'ஹ்ரீம்' (ह्रीं) என்னும் வர்ணத்தைக் கடைசியில் சேர்த்துக்கொண்டால் பதினைந்து அக்ஷரங்களடங்கிய பஞ்சதசாக்ஷரீ மந்த்ரமாக ஆகிறது. முதல் கூடத்தை அக்னி கண்டமென்றும், இரண்டாவது கூடத்தை ஸுரீர்ய கண்டமென்றும் மூன்றாவது கூடத்தை சந்த்ரகண்டமென்றும் சொல்லுவதும் உண்டு. ஒவ்வொரு கண்டத்தின் முடிவில் வரும் 'ஹ்ரீம்' என்னும் அக்ஷரமானது ஸாதகன் தாண்டவேண்டிய மூன்று படிகளை ஸுசிப்பிக்கின்றன. இவைகளுக்கு 'கிரந்திகள்' (ग्रन्थि) என்று பெயர். அக்னி கண்டத்தின் முடிவில் வரும் 'ஹ்ரீம்' என்பது 'ருத்ரக்ரந்தி' (रुद्रग्रन्थि) என்றும், ஸுரீர்யகண்டத்தின் முடிவில் வரும் 'ஹ்ரீம்' என்பது 'விஷ்ணுக்ரந்தி' (विष्णुग्रन्थि) என்றும், மூன்றாவதான சந்த்ரகண்டத்தின் முடிவில் வரும் 'ஹ்ரீம்' என்பது 'ப்ரம்மக்ரந்தி' (ब्रह्मग्रन्थि) என்றும் சொல்லப்

படுகின்றன. லலிதா ஸஹஸ்ர நாமத்தில் இந்த மூன்று கூடங்களும், மூன்று கண்டங்களும், மூன்று க்ரந்திகளும் சொல்லப்படுகின்றன.

இந்தப் பதினைந்து வர்ணங்களுடன் 'ஸ்ரீம்' என்னும் பதினாறுவது வர்ணம் சேர்ந்தால் பஞ்சதசாஷுரீ மந்த்ரமானது ஷோடசாஷுரீ மந்த்ரமாக மாறுகிறது. 'த்ரிபாத்' காயத்ரீ மந்த்ரத்திற்கு மேலான 'சதுஷ்பாத்' காயத்ரீ மந்த்ரம் இருப்பதுபோல் பதினைந்து வர்ணங்களுக்குமேல் பதினாறுவது வர்ணம் இருக்கிறது. இது அதிகோப்யமென்றும், மிகவும் உத்தமமான அதிகாரிக்குத் தான் குரு உபதேசம் செய்யவேண்டுமென்றும் சொல்லப்படுகிறது இந்த பதினாறு வர்ணங்களும் பதினாறு நித்யா தேவதைகளின் ஸ்வரூபமெனப்படுகின்றன.

மேற்கூறிய மூன்று கண்டங்களில் இச்சா சக்தி, ஞான சக்தி, க்ரியா சக்தி எனப்படும் மூன்று சக்திகளும், ஜாக்ரத், ஸ்வப்னம், ஸுஷுப்தி என்ற மூன்று அவஸ்தைகளும் விச்வன், தைஜஸன், ப்ராக்ருன் என்ற ஜீவனின் மூன்று நிலைகளும் ஸத்வ, ரஜஸ், தமஸ் என்ற மூன்று குணங்களும் அடங்கியிருப்பதாக தந்த்ர சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்படுகிறது.

'தேவியின் ஸ்வரூபமே மூன்று கூடங்கள் அடங்கிய பஞ்சதசாஷுரீமந்திரம்தான்' என்று த்ரிபுரஸுந்தரீ வேதபாத ஸ்தவத்தில் **महामन्त्रकूटत्रयकलेश्वरे** (மஹாமந்த்ர கூடத்ரய களேபரே-சு. 59) சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. லலிதா ஸஹஸ்ர நாமத்திலும் 'மூல மந்த்ராத்மிகா மூல கூடத்ரய களேபரா' (**मूलमन्त्रात्मिका मूलकूटत्रयकलेश्वरा**) என்று காணப்படுகிறது. (32)

(அ) ஸௌபாக்யபஞ்சதசீ வர்ணிக்கப்படுகிறது:—

सारं योनिं लक्ष्मीं त्रितयमिदमादौ तव मनो-
निधायैके नित्ये निरवधिमहाभोगरसिकाः ।

भजन्ति त्वां चिन्तामणिगुणनिबद्धाक्षरलयाः
शिवायौ जुहन्तः सुरमिघृतधाराहुतिशतैः ॥ ३३ ॥

ஸ்மரம் யோநிம் லக்ஷ்மீம் த்ரிதயமிதமாதௌ தவ மனோ:
நிதாயைகே நித்யே நிரவதி மஹாபோக ரஸிகா: ।
பஜந்தி த்வாம் சிந்தாமணி குண நிபத்தாக்ஷவலயா:
ஸிவாக்நௌ ஜுஹ்வந்த: ஸுரபி க்ருத தாராஹுதி
ஸுதத: ॥

हे नित्ये-சாச்வதமான ஹே தாயே! तव मनो:-உன்
னுடைய பஞ்சதசாக்ஷரீ மந்த்ரத்திற்கு, आदौ-முதலில், स्मरं-
காமபீஜமான 'க்லீம்', योनि-புவனேச்வரீ பீஜாக்ஷரமான
'ஹ்ரீம்', लक्ष्मी-லக்ஷ்மீ பீஜாக்ஷரமான 'ஸ்ரீம்' इदं त्रितयं-
இந்த மூன்று பீஜாக்ஷரங்களையும், निधाय-வைத்து, चिन्तामणि-
गुणनिबद्धाक्षरलया:-கயிற்றில் கோர்க்கப்பட்ட தாம்ர மணி
மாலையைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு, शिवायौ-சிவாக்னி
யில், सुरमिघृतधाराहुतिशतैः जुहन्तः-பசுவின் நெய்யினால்
அநேக ஆஹுதிகளைச் செய்கிறவர்களாக, एके निरवधि-
महामोगरसिका:-எல்லையில்லாத ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கும்
சிலர், त्वां भजन्ति-உன்னைத் துதிக்கிறார்கள்.

த்ரிகோணமான வேதிகையில் போடப்படும் அக்னிக்கு
'சிவாக்னி' என்று பெயர். அந்த அக்னியின் மேல் சில
மஹான்கள் பசுவின் நெய்யைக்கொண்டு அநேகம்
ஆஹுதிகள் செய்கிறார்கள். கையில் தாம்ரமணி மாலையை
வைத்துக் கொண்டு ஜபத்தின் ஆவர்த்தியை எண்ணு
கிறார்கள். இப்படி பஞ்சதசாக்ஷரீ மந்த்ரத்தை ஜபம் செய்து
கொண்டு சிவாக்னியில் பசுவின் நெய்யால் அநேகம்
தடவைகள் ஹோமம் செய்தால் மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யத்தையும்
அடையலாம்.

(33)

(அ) சிவனுக்கும் தேவிக்கும் உள்ள அன்போன்ய
பாவம் சொல்லப்படுகிறது :—

शरीरं त्वं शंभोः शशिमिहिरवक्षोरुहयुगं
तवात्मानं मन्ये भगवति नवात्मानमनघम् ।

अतः शेषः शेषीत्यप्युभयसाधारणतया

स्थितः संबन्धो वां समरसपरानन्दपरयोः ॥ ३४ ॥

சரீரம் த்வம் ஸம்போ: ஸாமி மிஹிர வக்ஷோருஹ யுகம்
தவாத்மானம் மன்யே பகவதி நவாத்மான மனகம் ।

அத:ஸேஷ: ஸேஷீத்யயமுபய ஸாதாரணதயா

ஸ்தித: ஸம்பந்தோ வாம் ஸமரஸ பரானந்த பரயோ: ॥

ஹே பகவதி-ஹே பரதேவதையே ! த்வம்-நீ, ஷம்போ:-சிவ
னுடைய, ஷரீரம்-சரீரமாக இருக்கிறாய். நவாத்மானம் - நவாத்
மாலை, ஷசமிஹிரவக்ஷோருஹயு: -சந்த்ரனையும் ஸூர்யனையும்
இரு ஸ்தனங்களாகக்கொண்ட அனघம் - பாபரஹிதமான,
தவாத்மானம் - உன் சரீரமாக, மன்யே - எண்ணுகிறேன். அத:-
ஆகவே, சமரஸபரானந்தபரयो:-ஒற்றுமையுடனும், அதிசய
மான ஆனந்தத்துடனும் கூடின தேவதகளாகிற வா்-
உங்கள் இருவர்களுக்கும் ஷேஷ:- ஷேஷி இதி-சேஷம் சேஷி
என்கிற, அயம் சம்பந்த:-இந்த ஸம்பந்தமானது, உபயஸாஹாரணதயா-
இருவருக்கும் பொதுவானதாக, ச்தித:-இருந்து வருகிறது.

சிவனுக்கும் பரமேஸ்வரிக்கும் ஆழ்ந்த ஒற்றுமை உண்டு.
இருவரும் ப்ரம்மானந்தத்தில் முழுகியிருப்பவர்கள். வேறு
விதங்களிலும் இருவரும் ஸமம். ஆகவே தேவியின்
சரீரத்தை சிவனுடைய சரீரமாகவும், சிவனுடைய சரீரத்தை
தேவியினுடைய சரீரமாகவும் சொல்லப்படுகிறது. ஈருயிர்
ஒருடலாக அவர்கள் இருந்து வருகிறார்கள். ஆயினும் ஒரு
ஸமயத்தில் சிவனுக்கு ப்ராதான்யத்தையும், மற்றொரு
ஸமயத்தில் தேவிக்கு ப்ராதான்யத்தையும் கொடுப்பது
வழக்கமாக இருக்கிறது. சிவனுக்கு ப்ராதான்யம் ஏற்பட்
டால் தேவி அப்ரதானமாக விளங்குகிறாள். தேவிக்கு
ப்ராதான்யமேற்பட்டால் சிவன் அப்ரதானமாக விளங்கு
கிறார். இந்த ஸம்பந்தத்திற்கு சாஸ்திர பந்தாவில் சேஷ-

சேஷி பாவம் என்று பெயர், இதில் யார் சேஷன், யார் சேஷி என்பது நியதமில்லை. சேஷன் சேஷியாகவும், சேஷி சேஷனாகவும் மாறலாம். ஆகவே இவர்கள் இருவர்களுக்குள் சேஷ-சேஷி என்ற ஸம்பந்தம் நிலைத்து நிற்கிறது. சிவனுக்கும் சக்திக்கும் உள்ள ஸமத்வமானது இன்னும் விஸ்தாரமாக 41வது ச்லோகத்தில் சொல்லப்படுகிறது. இருப்பிடம், அவஸ்தை, காரியம், ரூபம், நாமம் என்ற ஐந்து விதமான ஸாம்யம் இருவருக்குமிருப்பதாக அங்கு சொல்லப்படுகிறது. சிவ-சக்தி ஸமத்வம் என்பது ஸமயாசாரத்தில் ஒரு முக்கியமான கொள்கை.

காலம், குலம், நாம, ஞானம், சித்தம், நாதம், பிந்து, கலை, ஜீவன், என்ற ஒன்பதும் சிவனுடைய சரீரமாக தந்திர சாஸ்திரத்தில் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால் அவருக்கு 'நவாத்மா' (नवात्मा) என்ற பெயர் ஏற்பட்டிருக்கிறது. (34)

(அ) தேவி பிரபஞ்சமாக பரிணமிக்கிறாள் :—

मनस्त्वं व्योम त्वं मरुदसि मरुत्सारथिरसि

त्वमापस्त्वं भूमिस्त्वयि परिणतायां न हि परम् ।

त्वमेव स्वात्मानं परिणमयितुं विश्ववपुषा

चिदानन्दाकारं शिवयुवतिभावेन विभृषे ॥ ३५ ॥

மனஸ்த்வம் வ்யோம த்வம் மருதஸி மருத் ஸாரதிரஸி
த்வமாப: த்வம் பூமி: த்வயி பரிணதாயாம் நஹி பரம் ।
த்வமேவ ஸ்வாத்மானம் பரிணமயிதும் விச்வவபுஷா
சிதானந்தாகாரம் ஸிவயுவதி பாவேன பிப்ருஷே ॥

हे भगवति-ஹே தாயே ! त्वं मनः-நீதான் மனஸ், त्वं व्योम-நீதான் ஆகாசம், मरुदसि-நீதான் வாயு, मरुत्सारथिः-
असि-நீதான் அக்னி, त्वं आपः-நீதான் ஜலம், त्वं भूमिः-
நீதான் பூமி, त्वयि परिणतायां-பிரபஞ்சரூபமாக மாறியிருக்கும்
உன்னைத்தவிற நहि परं-வேறு ஒன்றும் இல்லை. विश्ववपुषा-
பிரபஞ்சரூபமாக, परिणमयितुं-மாறுவதற்கு, चिदानन्दाकारं-

சித்ஆனந்தஸ்வரூபமான, ஸாத்மான்-உன் சரீரத்தை, த்வமேவ-
நீயே, சிவயுவதிபாவேன-சிவனின் பத்னி என்ற எண்ணத்
துடன் விமூஷே-வஹிக்கிரூய்.

ஸுஷும்னா நாடியில் மூலாதாரம், மணிபூரகம், ஸ்வாதி
ஷ்டானம், அநாஹதம், விசுத்தி, ஆக்ஞா என்ற ஆறு
சக்ரங்கள் இருப்பதாகவும், அவைகளில் பிருதிவி, ஜலம்,
அக்னி, வாயு, ஆகாசம், மனஸ் என்னும் தத்வங்கள் அடங்கி
யிருப்பதாகவும் ஏற்கனவே ஒன்பதாவது ச்லோகத்தில்
சொல்லப்பட்டது. இந்த தத்வங்களின் சேர்க்கையினால்
தான் பிரபஞ்சம் ஏற்படுகிறது. தேவியே பிரபஞ்சரூபமாக
மாறுகிறாள் என்று சொல்லியிருக்கிறபடியால் இந்த ஆறு
தத்வங்களும், அவைகளுக்கு ஆதாரமான ஆறு சக்ரங்களும்
தேவியினிடத்தில் அந் த ர் க த மாகி இருக்கின்றன.
பிரபஞ்சமாக மாறுவதற்கு தேவியே சிவயுவதி என்னும்
பாவத்தை மனதில் எண்ணுகிறாள் என்று சொல்லப்பட்
டிருக்கிறபடியால் சிவனுடைய தேஜஸ்ஸானது சிவனு
டைய தர்மபத்னியாக ரூபம் எடுத்து பிறகு பிரபஞ்சமாக
மாறுகிறது. ஆகவே ஸாதகர்கள் ஸர்வ ப்ரபஞ்சத்தையும்
ஆறு தத்வங்களில் அடக்கி பிறகு அவைகளை ஆறு சக்ரங்
களில் அடக்கி, அந்த சக்ரங்களையும் ஸஹஸ்ரார கமலத்தில்
வீற்றிருக்கும் தேவியினிடத்தில் அடக்கி பிறகு தேவியும்
பரமசிவனும் அபின்னம் என்பதை உணர்ந்து த்யானம்
செய்யவேண்டும் என்பதுதான் முக்யமான தாத்பர்யம். (35)

(அ) ஆக்ஞா சக்ரத்திலிருக்கும் பரசம்புவை ஆராதித்து
தேவியின் ஸாயுஜ்யத்தை அடையவேண்டும் என்பதைத்
தெரிவிக்கிறார் :-

तवाज्ञाचक्रस्य तपनशशिकोटिद्युतिधरं

परं शंखं वन्दे परिमलितपार्श्वं परिचिता ।

यमाराध्यन् भक्त्या रविशशिशुचीनामविषये

निरालोकेऽलोके निवसति हि भालोकमुवने ॥ ३६ ॥

தவாஜ்ஞா சக்ரஸ்தம் தபந ஸஸி கோடி த்யுதி தரம்
 பரம் ஸம்பும் வந்தே பரிமிளித பார்ச்வம் பரசிதா ।
 யமாராத்யன் பக்த்யா ரவி ஸஸி ஸுசீநாமவிஷயே
 நிராலோகே லோகே நிவஸதி ஹி பாலோக புவநே ॥

हे भगवति-ஹே பரதேவதையே! यं भक्त्या आराध्यन्-
 ணந்த (பரசம்புவை) பக்தியுடன் ஆராதித்தவன், रविशशि-
 शुचीनां-ஸூர்யன், சந்த்ரன், அக்னி இவர்களால், अविषये-
 பிரகாசப்படுத்த முடியாததாயும், निरालोके-வேறு பிரகாச
 மில்லாததாயும், अलोके-ஸாமான்ய உலகிற்கு வேறு
 பட்டதாகவும் இருக்கிற, भालोकमुवने-ஸ்வயம்பிரகாசமான
 லோகத்தில், निवसति-வஸிக்கிருளோ, तव आश्चक्र्य-உன்
 ஆக்ஞா சக்ரத்தில் இருக்கிற (அந்த), तपनशशिकोटिद्युतिधरं-
 கோடி ஸூர்ய சந்த்ரர்களுடைய காந்தியை தரித்துக்
 கொண்டு இருக்கிறவராயும், परचिता-ஸகுண நிர்குண
 சக்திகளால், परिमितपाव-அலங்கரிக்கப்பட்ட இரு
 பக்கங்களை உடையவராயுமுள்ள, परं शंभु-பர சம்புவை, वन्दे-
 நமஸ்கரிக்கிறேன்.

ஷட்சக்ரங்களைப் பற்றி ஏற்கனவே சொல்லப்பட்டிருக்
 கிறது. அவைகள் ஸுஷும்னா நாடியில் வெவ்வேறு
 ஸ்தானங்களில் அமைந்திருக்கின்றன. இந்த சுலோகத்தில்
 சொல்லப்பட்டிருக்கும் ஆக்ஞா சக்ரம் என்பது இரு புருவங்
 களுக்கும் மத்தியில் இரண்டு தள தாமரைபோல் அமைந்து
 உள்ளது. குண்டலினி சக்தி மூலாதாரத்திலிருந்து படிப்
 படியாக மேலே ஏறும்போது ஆக்ஞா சக்ரத்திலும் தங்குகிற
 படியால் அது தேவியினுடைய சக்ரமென்று சொல்லப்
 படுகிறது. அந்த ஸ்தானத்தில் வீற்றிருக்கும் பரசம்புவை
 கோடி ஸூர்ய, சந்த்ரர்களுடைய காந்தியையுடையவராக
 வும், ஸகுணம் நிர்குணம் என்ற சக்திகளை இருபக்கங்களில்
 உடையவராகவும் த்யானம் செய்தால் ஸாதகன் பாலோக
 புவனத்தில் வஸிப்பான் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.
 'பாலோக புவனம்' என்பது தேவியேதான். பராம்பிகை

ஸ்வயம் ஜ்யோதியாக எப்பொழுதும் பிரகாசித்து வருகிறான். ஆகையால் ஸுந்தர்யன் சந்த்ரன், அக்னி இவைகளுக்கு அங்கு ப்ரவ்ருத்தி கிடையாது. “न तत्र सूर्यो भाति न चन्द्रतारकं नेमा विद्युतो भान्ति कुतोऽयमग्निः” என்று ச்ருதி சொல்லுகிறது தான் இதற்கு ப்ரமாணம். 14வது ச்லோகத்தில் ஏற்கனவே இந்த விஷயம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்வயம்ஜ்யோதியான வஸ்துவுக்கு இதர ப்ரகாசம் தேவையில்லை. ஆகவே அது பரப்ரம்ம் ஸ்வரூபம், உலகிற்கு விலக்ஷணமானது.

(அ) விசுத்தி சக்ரத்தில் காமேச்வரனும் காமேச்வரியும் வஸிக்கிறார்கள் —

विशुद्धौ ते शुद्धस्फटिकविशदं व्योमजनकं

शिवं सेवे देवीमपि शिवसमानव्यवसिताम् ।

ययोः कान्त्या यान्त्याः शशिकिरणसारूप्यसरणे-

विधूतान्तर्ध्वान्ता विलसति चकोरीव जगती ॥ ३७ ॥

விசுத்தென தே சுத்த ஸ்படிக விரதம் வ்யோம ஜனகம்

ஸிவம் ஸேவே தேவீமபி ஸிவஸமான வ்யவஸிதாம் ।

யயோ: காந்த்யா யாந்த்யா: ஸசிகிரண ஸாரூப்ய ஸரணே:

விதூதாந்தர்த்வாந்தா விலஸதி சகோரீவ ஜகதீ ॥

हे भगवति-ஹே தாயே, ययो:-எவர்களுடைய, शशिकिरण सारूप्यसरणे:-சந்த்ரகிரணத்தைப் போன்றதான, यान्त्या:-வெளிக் கிளம்பும், कान्त्या:-காந்தியிலிருந்து, विधूतान्तर्ध्वान्ता-உள் இருட்டு நாசமடைந்ததாக, जगती-லோகமானது, चकोरीव-பெண் சகோர பக்ஷியைப்போல், विलसति-ப்ரகாசிக்கிறதோ, ते विशुद्धौ-உன் விசுத்தி சக்ரத்தில், शुद्धस्फटिक-विशदं-சுத்தமான ஸ்படிகம்போல் ப்ரகாசிக்கின்றவராயும், व्योमजनकं-ஆகாசத்தையுண்டுபண்ணுகிறவராயுமுள்ள, शिवं அந்த சிவனையும், शिवसमानव्यवसितां-சிவனுடைய மனஸ் எப்படியோ அதே மாதிரி எண்ணமுள்ள, देवीमपि-தேவியையும், सेवे-பஜனம் செய்கிறேன்.

பதினாறு தளத்தாமரை போன்ற விசுத்தி சக்ரம் ஸுஷுமனா நாடியில் ஹ்ருதய ப்ரதேசத்திற்கு ஸமீபத்தில் உள்ளது. அது ஆகாச தத்வத்திற்கு உத்பத்தி ஸ்தானம். ஆகவே அதை 'ஹார்தாகாசம்' (हार्दाकाशः) அல்லது 'தஹராகாசம்' (दहराकाशः) என்று சொல்லலாம். சாந்தோக்யோபநிஷத்தில் (8-1) தஹராகாசத்திற்குள் அடங்கியிருக்கும் வஸ்துவைத்தேட வேண்டுமென்று சொல்லப்படுகிறது. இதை விஸ்தரித்து பிருஹதாரண்யகத்தில் (4-2-3) இந்திரனும் அவனுடைய பத்னியான விராட் என்பவளும் வஸிக்கும் இடம் ஹார்தாகாசமென்று சொல்லக் காண்கிறோம். "तयोरेष संतापो य एवोऽन्तर्हृदय आकाशः" (தயோரேஷ ஸம்ஸ்தாவோ ய ஏவோஹந்தர் ஹ்ருதய ஆகாச:) இவர்கள் இந்த சுலோகத்தில் காமேச்வரன் காமேச்வரி என்ற பெயர்களுடன் விளங்குகிறார்கள். இவர்கள் இருவருக்கும் விசேஷமான மன ஒற்றுமையுண்டு. இவர்களுடைய தேஜஸ்ஸிலிருந்து சந்த்ரனிடமிருந்து கிரணங்கள் கிளம்புவது போல் உலகம் வெளியாகிறது. இவர்களை தியானம் செய்வதால் ஜனங்களுடைய அந்தர் ஹ்ருதயத்தில் அநாதியாகக் குடிகொண்டிருக்கும் மூல அக்ஞானம் நாசமடைகிறது. 'हार्दसंतमसापहा' என்று லலிதா த்ரிசதீஸ்தோத்திரத்தில் தேவி வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறாள். பெண்சகோர பக்ஷி எப்படி இருட்டை ஸஹிக்க முடியாமல் சந்த்ரனுடைய குளிர்ச்சியான கிரணங்களை எதிர்பார்க்கிறதோ அதேமாதிரி எல்லா ஜனங்களும் தங்களுடைய அக்ஞானத்தைப் போக்கும் காமேச்வரன்-காமேச்வரி இவர்களுடைய அனுக்ரஹத்தை "நாடிடிற்கிறார்கள். तमस्काण्डप्रौढिफकटन-तिरस्कारपटवे" அக்ஞானம் என்னும் இருள் கூட்டத்தின் ஆடம்பரத் தோற்றத்தை முற்றிலும் அழிக்கும் வன்மையுள்ளவை தேவியின் பாதங்கள் என்று மூகபஞ்சசதியில் (பாதாரவிந்தசதகம் சு. 3) காணப்படுகிறது. (37)

(அ) அனாஹத சக்ரத்தில் காமேச்வரன்-காமேச்வரி இவர்களுடைய ஸல்லாபத்திலிருந்து எல்லாக் கலைகளும் உத்பத்தியாகின்றன

समुन्मीलत्संवित्कमलमकरन्दैकरसिकं

भजे हंसद्वन्द्वं किमपि महतां मानसचरम् ।

यदालापादष्टादशगुणितविद्यापरिणति-

यदादत्ते दोषाद्गुणमखिलमद्भ्यः पय इव ॥ ३८ ॥

ஸமுந்மீலத் ஸம்வித் கமல மகரந்தைக ரஸிகம்

பஜே ஹம்ஸ த்வந்த்வம் கிமபி மஹதாம் மானஸசரம் ।

யதாலாபாத் அஷ்டாதஸ குணித வித்யா பரிணதி:

யதாதத்தே தோஷாத் குணமகிலம் அத்ப்ய: பய இவ ॥

ஹே भगवति-ஹே தாயே! யதாலாபாத்-எந்த ஹம்ஸங் களின் பேச்சுக்களிலிருந்து, அஷ்டாசுபுணிதவித்யாபரிணதி:-பதி னெட்டு என்று கணக்கிடப்பட்ட வித்யைகளின் உத்பத்தியோ, யத்-எந்த ஹம்ஸத்வந்த்வம், அஃய: -ஜலத்திலிருந்து, பய இவ-பாலைப் பிரித்து எடுப்பதுபோல், தோஷத்திலிருந்து, அखिलं गुणं-எல்லா குணங்களையும், आदत्ते-எடுத்துக் கொள்கின்றதோ, समुन्मीलत्-நன்றாக மலர்ந்த, संवित्-ஞானமென்ற, कमलमकरन्द-தாமரைப் புஷ்பத்தின் ரஸத்தை, एकरसिकं-ஏகபோகமாக ரஸிக் கிறதோ, महतां பெரியவர்களுடைய, मानसचरं-மனம் என்னும் மானஸ ஸரஸ்ஸில் ஸஞ்சரிக்கிறதோ, किमपि-வாக்குக்கும் மனதுக்கும் எட்டாததான, हंसद्वन्द्वं-(அந்த) ஹம்ஸ தம்பதிகளை, भजे-பஜனம் செய்கிறேன்.

பன்னிரண்டு தளங்களோடு கூடின தாமரையைப் போன்ற அநாஹத சக்ரத்தில் சிவனும் தேவியும் இரு ஹம் ஸங்களாக பாவிக்கப்படுகிறார்கள். அவர்களுடைய ஸம் பாஷணையிலிருந்து பதினெட்டு வித்யைகளும் உத்பத்தியாகின்றன. அவர்கள் ஞானத்தின் உத்தம நிலையை யடைந்து ஆனந்தத்தில் அமிழ்ந்திருக்கிறார்கள். ஜீவ ப்ரம்ம ஐக்யம் என்னும் ஸாக்ஷாத்காரத்திலிருந்து ஏற்படும் ஆனந்தம் இதுதான். மஹாயோகிகள் இவர்களை தங்கள் ஹ்ருதயத்தில் வைத்து எப்பொழுதும் த்யானம் செய்கிறார்கள். 'முனி

மாநஸ ஹம்ஸிகா ' (முனிமாநஸஹ்சிகா) என்று லலிதா ஸஹஸ்ர நாமத்தில் தேவி வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறாள் தங்களை த்யானம் செய்யும் பக்தனுடைய தோஷங்களைத் தள்ளிவிட்டு அவனுடைய குணங்களைமட்டும் அவர்கள் க்ரஹிக்கிறார்கள். ஆகவே இந்த ஹம்ஸ தம்பதிகளை இடைவிடாமல் பஜனம் செய்வதால் ஸாதகர்களுக்கு "தத்வமஸி" (तत्त्वमसि) "அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி" (अहं ब्रह्मास्मि) போன்ற மஹா வாக்கியங்களின் ஆந்தரார்த்தம் நன்றாக விளங்கும். இது ஹம்ஸ மந்திர மென்று லலிதா த்ரிசதியில் சொல்லப்படுகிறது. "ஹம்ஸ: ஸோஹம், ஸோஹம் ஹம்ஸ: " (हंसस्सोहं सोऽहं हंसः) என்பது மந்த்ரம். ஸம்வித்கமலம் அனாஹத சக்ரம். (38)

(அ) ஸ்வாதிஷ்டான சக்ரத்தில் காமேச்வரன்-காமேச்வரியை உபாஸித்தல் :—

तव स्वाधिष्ठाने हुतवहमधिष्ठाय निरतं

तमीडे संवर्त जननि महतीं तां च समयाम् ।

यदालोके लोकान्दहति महति क्रोधकलिते

दयाद्रा या दृष्टिः शिशिरमुपचारं रचयति ॥ ३९ ॥

தவ ஸ்வாதிஷ்டானே ஹுதவஹமதிஷ்டாய நிரதம்

தமீடே ஸம்வர்தம் ஜனனி மஹதீம் தாம் ச ஸமயாம் ।

யதாலோகே லோகான் தஹதி மஹதி க்ரோத கலிதே

தயார்த்ரா யா த்ருஷ்டி: ஸிஸிரமுபசாரம் ரசயதி ॥

ஹே ஜனனி-ஹே தாயே ! தவ ஸ்வாதிஷ்டானே-உன்னுடைய ஸ்வாதிஷ்டான சக்ரத்தில் உள்ள, हुतवह-அக்னி தத்வத்தை, अधिष्ठाय-அவலம்பித்துக்கொண்டு निरत-எப் பொழுதும் விளங்கிக் கொண்டிருக்கும், त-அந்த, संवर्त-ப்ரளயகால அக்னியையும் (காமேச்வரனையும்), महती-பெருமைவாய்ந்த, तां च समया-ஸமயாசாரத்தில் போற்றும் படும் அந்த (காமேச்வரியையும்), ईडे-உபாஸனை செய்

கிறேன். यदालोके-எந்த காமேச்வரனுடைய பார்வையானது
महति क्रोधकलिते (सति)-மிகுந்த கோபத்தையடைந்ததாக
இருந்துகொண்டு, लोकान्-எல்லா லோகங்களையும், दहति
(सति)-எரிக்கும்போது, या-எந்த, दयार्द्रा दृष्टिः-தையையுடன்
கூடின பார்வையானது, शिशिरमुपचारं-சைத் தீயோப
சாரத்தை, रंचयति-செய்கிறதோ.

இதற்கு முந்தின ச்லோகத்தில் அனாஹத சக்ரத்தில்
காமேச்வரனையும் காமேச்வரியையும் இரு ஹம்ஸங்களாக
பாவித்து உபாஸனை செய்யவேண்டுமென்று சொல்லப்
பட்டது. இந்த ச்லோகத்தில் ஸ்வாதிஷ்டானமென்ற எட்டு
தள சக்ரத்தில் காமேச்வரனையும் காமேச்வரியையும்
உபாஸிக்கவேண்டுமென்று சொல்லப்படுகிறது. ஸ்வாதிஷ்ட
டானமென்பது அக்னி தத்வத்திற்கு உத்பத்தி ஸ்தானம்.
அக்னிஸ்வரூபமாக காமேச்வரன் விளங்குவதால் அவர்
பிரளய கால அக்னி அல்லது ருத்ரன் எனப்படுகிறார்.
அவருக்குக் கோபம் ஏற்பட்டால் அவருடைய நெற்றிக்
கண்ணிலிருந்து கிளம்பும் அக்னியானது ஸர்வலோகங்களை
யும் சாம்பலாக்கி விடுகிறது. அப்பொழுது தேவி கருணை
நிறைந்த தன் பார்வையினால் லோகங்களை உஜ்ஜீவிக்கும்படி
செய்கிறாள். காமன் சிவனால் எரிக்கப்பட்ட பிறகு தேவி
யினுடைய கருணையால் பிழைத்தான் என்று லலிதா
ஸஹஸ்ரநாமத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. “ஹரநேத்
ராக்நிஸந்தக்த காமஸஞ்ஜீவனௌஷதி:” (हरनेत्राग्निसन्द्ध्य-
कामसञ्जीवनौषधिः) (39)

(அ) மணிபூரக சக்ரத்தில் தேவியை மேக ரூபமாக
த்யானம் செய்யவேண்டும்:—

तटिच्चन्तं शक्या तिमिरपरिपन्थिस्फुरणया

स्फुरन्वानारत्नाभरणपरिणद्धेन्द्रधनुषम् ।

तत्र श्यामं मेघं कमपि मणिपूरैकशरणं

निषेवे वर्षन्तं हरमिहिरतप्तं त्रिशुवनम् ॥ ४० ॥

தடித்வந்தம் ஸக்த்யா திமிர பரிபந்தி ஸ்புரணயா
ஸ்புரன் நாநா ரத்நாபரண பரிணத்தேந்த்ர தநுஷம் ।
தவ ச்யாம்மம் மேகம் கமபி மணிபூரைக ஸரணம்
நிஷேவே வர்ஷந்தம் ஹர மிஹிர தப்தம் த்ரிபுவநம் ॥

हे भगवति - ஹே தாயே ! तिमिरपरिपन्थिस्फुरणया-
இருட்டுக்குச்சத்ருவான வெளிச்சமாகிற, शक्या-சக்தியினால்,
तदित्वन्तं-மின்னலோடு கூடினதாயும், स्फुरन्नानारत्नाभरण-
ப்ரகாசிக்கும் அநேக ரத்னாபரணங்களால், परिणद्ध-கட்டப்
பட்ட, इन्द्रधनुर्-வானவில்லோடு கூடினதாயும், हरसिंहिरततं-
சிவன் என்னும் ஸூர்யனால் பொசுக்கப்பட்ட, त्रिभुवनं-
மூன்று லோகங்களையும், चर्वन्तं-குளிரச்செய்கிறதாயும், मणि-
पूरकशरणं-மணிபூரக சக்ரத்தையே இருப்பிடமாகக்கொண்ட
தாயும், कमपि-வர்ணிக்க முடியாததுமான, तव श्यामं मेघं-
நீல வர்ணமான உன் மேகஸ்வரூபமான சரீரத்தை, निषेवे-
ஸேவிக்கிறேன்.

மணிபூரக சக்ரம் ஆறு தளத்துடன் கூடின தாமரை
போன்றது. அது ஜலத்திற்கு ஆசிரயம். அங்கு தேவி
இருண்ட மேகம்போல் ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.
மணிபூரகத்தில் ஸஹஜமாக உள்ள இருட்டைப் போக்கும்
ப்ரகாசத்துடன் கூடியிருப்பதால் தேவியின் ஒளி அந்த
மேகத்தில் தோன்றும் மின்னல் என்று உத்ப்ரேகை
செய்யப்படுகிறது. தேவி ரத்னங்கள் இழைக்கப்பட்ட
அநேக ஆபரணங்களை அணிந்து கொண்டிருக்கிறாள்.
இவைகள் வானவில்லாக உத்ப்ரேகைக்கப்படுகின்றன.
வர்ஷிப்பது மேகத்தின் ஸ்வபாவம். மூன்று லோகங்களும்
காலாக்கி ருத்ரன் என்னும் ஸூர்யனால் மிகவும் தாபத்தை
அடைந்திருக்கிறது. தேவி என்னும் மேகத்தின் வர்ஷத்தால்
தபித்துக்கொண்டிருக்கும் லோகங்கள் குளிரச்சியை
அடைகின்றன. இதற்கு முந்தின சுலோகத்திலும்
ஹரனுடைய கோபமென்னும் அக்னியினால் எரிக்கப்பட்ட
லோகங்களை தேவி தன் கடாசுவர்ஷத்தால் உஜ்ஜீவிக்கும்
படி செய்கிறாள் என்று சொல்லப்பட்டது.

(40)

(அ) மூலாதார சக்ரத்தில் சிவன், சக்தி இருவரும்
தியானிக்கப்படவேண்டும் —

तवाधारे मूले सह समयया लास्यपरया
नवात्मानं मन्ये नवरसमहाताण्डवनटम् ।
उभाभ्यामेताभ्यामुदयविधिमुद्दिश्य दयया
सनाथाभ्यां जज्ञे जनकजननीमञ्जगादिदम् ॥ ४१ ॥

தவாதாரே மூலே ஸஹ ஸமயயா லாஸ்ய பரயா
நவாத்மாம் மந்யே நவரஸ மஹாதாண்டவ நடம் :
உபாப்யாம் ஏதாப்யாம் உதய விதம் உத்திச்ய தயயா
ஸநாதாப்யாம் ஜக்ஞே ஜநக ஜநனிமத் ஜகதிதம் ॥

ஹே भगवति-ஹே தாயே ! तव-உன்னுடைய, मूले आधारे-
மூலாதார சக்ரத்தில், नवरसमहाताण्डवनटं-ஒன்பது ரஸங்
களோடு கூடிய மஹாதாண்டவத்தைச் செய்யும், नवात्मानं-
சிவனை, लास्यपरया-ந்ருத்யம் செய்வதில் ஈடுபட்ட, समयया
सह-ஸமயா என்ற தேவியுடன், मन्ये-த்யானம் செய்கிறேன்.
एताभ्यां-இந்த, दयया सनाथाभ्यां-கருணையால் ஒருவரோ
டொருவர் சேர்ந்துகொண்ட, उभाभ्यां-இருவர்கள் மூலமாக,
उदयविधिं-மறுபடியும் எரிருஷ்டியின் பிரகாரத்தை, उद्दिश्य-
உத்தேசித்து, इदं-இந்த, जगत्-உலகமானது, जनकजननी-
मत् - தகப்பன், தாய் உள்ளதாக, जज्ञे-ஆனது.

மூலாதாரம் என்னும் சக்ரம் ஸுஷும்தா நாடியில் அடி
பாகத்தில் நான்கு தளங்களோடு கூடின தாமரைபோல்
உள்ளது. அது பிருதிவீ தத்வத்தின் இருப்பிடம். அங்கு
இருந்துகொண்டு சிவனும் சக்தியும் நர்த்தனம் செய்வதாகச்
சொல்லப்படுகிறது. சிவனின் நர்த்தனத்திற்குத் தாண்ட
வம் என்றும் சக்தியின் ந்ருத்யத்திற்கு லாஸ்யம் என்றும்
பெயர். அவர்களுடைய நர்த்தனம் ச்ருங்காரம் முதலிய
நவரஸங்களையும் ப்ரகாசப்படுத்தக் கூடியதாக இருக்கிறது.
அந்த நர்த்தனத்திலிருந்து ருத்ரனால் சாம்பலாக்கப்பட்ட
ஜகத்தானது மறுபடியும் ஸ்ருஷ்டியாகிறது. ஆகவே மூலா

தாரத்தில் விளங்கும் சிவனும் சக்தியும் நர்த்தனத்தின் மூலம் உலகை புனர் ஸ்ருஷ்டி செய்து ஜகத்திற்கு தகப்பன் தாய்போன்றவர்களாக ஆகிறார்கள்.

இருவருக்கும் இருப்பிடம் மூலாதாரம். நர்த்தனம் இருவருக்கும் பொதுவான அவஸ்தை. உலக ஸ்ருஷ்டி இருவருக்கும் பொதுவான காரியம். ரக்தவர்ணம் இருவருக்கும் பொதுவான ரூபம். சிவனுக்கு 'தடித்வான்' என்றும் அம்பிகைக்கு 'தடித்வதீ' என்றும் பெயர். இதில் 'தடித்' என்பது இருவருக்கும் பொதுவான நாமம். அதிஷ்டானம், அவஸ்தை, அனுஷ்டானம், ரூபம், நாமம் என்னும் ஐந்துவித ஸாம்யம் இவர்கள் இருவருக்கும் உண்டு. சிவனுக்கும் சக்திக்கும் உள்ள ஸமப்ரதானம் சேஷசேஷிபாவம் என்று 34வது ச்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டது. இந்த பாவத்துடன் அவர்களை த்யானம் செய்யவேணும். 'நவாத்மா' என்ற பதம் ஏற்கனவே 34வது ச்லோகத்தில் வந்தபோது விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சிவன் நவவ்யூஹ ஸ்வரூபியாகையால் 'நவாத்மா' எனப்படுகிறார்.

36-41: இந்த ஆறுச்லோகங்களில் ஆக்ஞா சக்ரத்திலிருந்து மூலாதாரம் வரையில் தேவியை உபாஸனை செய்ய வேண்டிய முறை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது இது அவரோ ஹணக்ரமம். மூலாதாரத்தில் உறங்கிக்கொண்டிருக்கும் குண்டலினி சக்தியைத் தகுந்த ஸாதனங்களால் எழுப்பி படிப்படியாக மேல் சக்ரங்களுக்கு கொண்டுபோய் கடைசியில் ஸஹஸ்ரார கமலத்தில் உபாஸகன் தேவியுடன் தன்னை ஐக்யானுஸந்தானம் செய்துகொண்டு பரமானந்தத்தை அடைவதுதான் முக்ய பலன். உபாஸனையை மூலாதாரத்திலிருந்து படிப்படியாக உயர்த்திக்கொண்டு போகாமல் ஆக்ஞா சக்ரத்தில் ஆரம்பித்து படிப்படியாக கீழே இறக்கிக் கொண்டு வந்திருப்பதற்கு காரணம் ச்ருதியை யனுஸரிக்க வேண்டுமென்னும் எண்ணம்தான். தைத்திரீய உபநிஷத்தில் "तस्माद्वा एतस्मादात्मनः आकाशः संभूतः आकाशाद्वायुः" (தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாத் ஆத்மநஃ ஆகாசஃஸம்பூத ஆகாசாத்வாயு:) என்று ஆகாசத்தில் ஆரம்பித்து பிருத்வி வரையில்

சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதை யனுஸரித்துத்தான் மணி பூரகத்தை மூலாதாரத்திற்குமேல் இருப்பதாக 9வது ச்லோகத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. (41)

(அ) இனி தேவியின் கேசாதி பாதாந்த வர்ணனை ஆரம்பமாகிறது. முதலில் தேவியின் கிரீடம் :—

गतैर्माणिक्यत्वं गगनमणिभिः सान्द्रघटितं

किरीटं ते हैमं हिमगिरिसुते कीर्तयति यः ।

स नीडेयच्छायाच्छुरणशबलं चन्द्रशकलं

धनुः शौनासीरं किमिति न निबध्नाति धिषणाम् ॥

கதை: மாணிக்க்யத்வம் ககநமணிபி: ஸாந்த்ர கடிதம்

கிரீடம் தே ஹைமம் ஹிம கிரிஸுதே கீர்தயதி ய: |

ஸ நீடேயச்சாயா ச்சுரண ஸபலம் சந்த்ர ஸகலம்

தனு: ஸௌநாஸீரம் கிமிதி ந நிபத்நாதி திஷணாம் ||

ஹே ஹிமகிரிசுதே-ஹே பர்வத ராஜகுமாரி, மாணிக்யத்வ் கதै:-
ரத்னங்களாக மாறின, गगनमणिभि:-த்வாதச(பன்னிரண்டு)
ஆதித்யர்களால், सान्द्रघटितं-நெருக்கமாக கட்டப்பட்ட, ते
हैमं किरीटं-உன் தங்கமயமான கிரீடத்தை, यः कीर्तयति-
எவன் வர்ணிக்கிறானோ, सः-அவன், नीडेय-ஸந்திகளில்
இழைக்கப்பட்ட ரத்னங்களின், छायाच्छुरण-சோபையின்
சேர்க்கையால், शबलं-பல நிறம் உள்ளதாகக் காணப்படும்,
चन्द्रशकलं-சந்த்ரேகை, शौनासीरं धनुः इति-இந்த்ரவில் என்ற,
धिषणां-புத்தியை, किं न निबध्नाति-தீர்மானம் செய்துகொள்ள
மாட்டானா ?

தேவியின் கிரீடத்தில் இழைக்கப்பட்டிருக்கும் ரத்னங்
கள் அதிகமான சோபையுள்ளவைகளாதலால் த்வாதச
ஆதித்யர்கள் ரத்னங்களாக மாறி அங்கு வந்து அமைந்
திருக்கிறார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. தேவியின்
சிரஸில் சந்த்ரகலையும் இருக்கிறது. தங்கமயமான கிரீடம்

அதில் நெருக்கமாக இழைக்கப்பட்டிருக்கும் ரத்னங்கள். இவைகளின் சோபை சந்த்ரகலையின்மேல் படுவதால் வெளுப்பாயிருக்கும் சந்த்ரகலை விசித்திர வர்ணமுள்ளதாக மாறுகிறது. ஆகவே அது இந்த்ர தனுஸ்போல் தோன்றுகிறது. உத்ப்ரேக்ஷாலங்காரம். (42)

(அ) தேவியின் கேசம் ஸஹஜமான ஸுகந்தமுள்ளது:

धुनोतु ध्वान्तं नस्तुलितदलितेन्दीवरवनं
घनस्निग्धश्लक्ष्णं चिकुरनिकुरुम्बं तव शिवे ।
यदीयं सौरभ्यं सहजमुपलब्धुं सुमनसो
वसन्त्यस्मिन्मन्ये बलमथनवाटीविटपिनाम् ॥ ४३ ॥

துநோது த்வாந்தம் ந: துலித தளிதேந்தீவர வனம்
கந ஸ்நிக்த ச்லக்ஷ்ணம் சிகுர நிகுரும்பம் தவ ஸ்வே
யதீயம் ஸௌரப்யம் ஸஹஜமுபலப்தம் ஸுமனஸோ
வஸந்த்யஸ்மின் மந்யே வலமதந வாடி விடபினாம் ॥

ஹே சிவே-ஹே பராசக்தியே ! घनस्निग्धश्लक्ष्णं-அடர்த்தியாயும் பசையுள்ளதாயும் மிருதுவாயும் உள்ள, तुलित-दलितेन्दीवरवनं-நன்றாக மலர்ந்த நீலோத்பல புஷ்பக் குவியலை யொத்த, तव चिकुरनिकुरुम्बं-உன் கேச ஸமுஹமானது, नः-எங்களுடைய, ध्वान्तं-அக்ஞானத்தை, धुनोतु-போக்கட்டும். यदीयं सहजं सौरभ्यं-எவைகளின் இயற்கையான வாஸனையை, उपलब्धुं-அடைவதற்காக, बलमथनवाटीविटपिनां-இந்த்ரனுடைய நந்தனவனத்தில் விளங்கும் கல்பவ்ருக்ஷங்களின், सुमनसः-புஷ்பங்கள், अस्मिन्-இந்த (உன் கேசங்களில்) वसन्ति-வாஸம் செய்கின்றன (என்று) मन्ये-எண்ணுகிறேன்.

தேவியின் கேசங்கள் இயற்கையாகவே நறுமணமுடையவை. அந்த ஸுகந்தத்தை அடையவேணும் என்ற எண்ணத்துடன் கல்பவ்ருக்ஷத்தின் புஷ்பங்கள் வந்து தேவியின் கேசங்களில் தங்குகின்றனவோ என்று உத்ப்ரேக்ஷை செய்யப்படுகிறது. புஷ்பங்களின் சேர்க்கை

யினால் தேவியின் கேசங்களுக்கு ஸுகந்தம் ஏற்படுவதில்லை. இயற்கையாகவே தேவியின் கேசங்கள் ஸுகந்தமுள்ளவை என்பது தாத்தர்யம். இதே அபிப்பிராயத்தை “**केशोद्भूतै-
रद्भुतामोदपूरैराशान्वृद्धं सान्द्रमापूरयन्ती**” (கேசோத்பூதைத்
புதாமோதபூரைராசாப்ருந்தம் ஸாந்த்ரமாபூரயந்தீம்)
என்று த்ரிபுரஸுந்தரீ வேதபாதஸ்தோத்திரத்தில் (சு. 22)
சொல்லியிருக்கிறார். (43)

(அ) தேவியின் ஸீமந்தம் வகுடு வர்ணிக்கப்படு
கிறது :—

तनोतु क्षेमं नस्तव वदनसौन्दर्यलहरी-

परीवाहस्रोतःसरणिरिव सीमन्तसरणिः ।

वहन्ती सिन्दूरं प्रवलकवरीभारतिमिर-

द्विषां वृन्दैर्धन्दीकृतमिव नवीनार्ककिरणम् ॥ ४४ ॥

தனோது க்ஷேமம் நஸ்தவ வதந ஸௌந்தர்ய லஹரி-

பரீவாஹ ஸ்ரோத: ஸரணிரிவ ஸீமந்த ஸரணி: |

வஹந்தீ ஸிந்தூரம் ப்ரபல கபரீ பார திமிர்-

த்விஷாம் வ்ருந்தை: பந்தீக்ருதமிவ நவீனார்க கிரணம் ||

ஹே ப்ரபலகவரி-
சரணிரிவ-முகத்தின் அழகு ப்ரவாஹப் பெருக்கின் போக்கு
மார்க்கம்போல். இருக்கிறதாயும், ப்ரவலகவரிபாரதிமிரிவ-
வ்ருந்தை:-அதிகமான கேச பாசங்களாகிய இருட்டு ரூபமான
விரோதிகளின் கூட்டங்களால், வ்ருந்தை:-சிறையில் அடைக்
கப்பட்ட, நவீனார்ககிரணமिव-உதயஸூரியனின் கிரணம்
போல் இருக்கிற, சிந்தூர்-குங்குமத்தை, வஹந்தி-தரித்துக்
கொண்டிருக்கிறதுமான, தவ சீமந்தசரணி:-உன்னுடைய
வகுடு மார்க்கமானது, ந:-எங்களுடைய, க்ஷேம:-யோக
க்ஷேமத்தை, தனோது-கொடுக்கட்டும்.

தேவியின் வகுடு முகத்தின் அதிகமான அழகு வழிந்து
ஓடுவதற்காக ஏற்பட்ட ஒரு வாய்க்கால் என்று

உத்ப்ரேக்ஷிக்கப்படுகிறது. வகுடின் இரு பக்கங்களிலும் அடர்த்தியாகவும் இருண்டதாகவும் உள்ளன கேச பாசங்கள் இவைகளுக்கு மத்தியில் சிவப்பாய் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் குங்குமப் பொட்டு சிறையில் அடைக்கப் பட்ட பாலஸூர்ய கிரணம்போல் இருக்கிறது. இதேமாதிரி த்ரிபுரஸூந்தரி மானஸபூஜா ஸ்தோத்திரத்திலும் (சு. 42) சொல்லப்பட்டிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. “**त्वामाश्रयद्भिः कवरीतमिहैः बन्दीकृतं द्रागिव भानुविम्बम्**” “த்வாம் ஆச்யத்பி: கபரிதமிஸ்ரைர் பந்தீக்ருதம் த்ராகிவ பாநுபிம்பம்” அத்தகைய ஸீமந்த ஸரணியை த்யானம் செய்தால் நம்முடைய யோகக்ஷேமத்தை தேவி கவனிப்பாள் என்பது தாத்பர்யம். அடர்த்தியான கேசபாசங்களின் மத்தியில் வகுக்கப்பட்டிருக்கும் வகுடு முகத்தின் அதிகமான அழகு வழிந்து ஓடுவதற்காக ஏற்பட்ட வாய்க்கால் என்பது சிறந்த உத்ப்ரேக்ஷை. (44)

(அ) தேவியின் முகத்தின் அழகு வர்ணிக்கப் படுகிறது —

अरालैः स्वाभाव्यादलिकलभसश्रीभिरलकैः

परीतं ते वक्त्रं परिहसति पङ्केरुहरुचिम् ।

दरस्मेरे यस्मिन् दशनरुचिकिञ्जल्करुचिरे

सुगन्धौ माघन्ति स्मरदहनचक्षुर्मधुलिहः ॥ ४५ ॥

அராளை: ஸ்வாபாவ்யாத் அளிகலபஸ ஸ்ரீபிரலகை:

பரிதம் தே வக்த்ரம் பரிஹஸதி பங்கேருஹ ருசிம் ।

தரஸ்மேரே யஸ்மின் தசநருசி கிஞ்ஜல்க ருசிரே

ஸுகந்தௌ மாத்யந்தி ஸ்மரதஹந சக்ஷுர்மது லிஹ: ॥

हे भगवति—ஹே தாயே ! स्वाभाव्यात् अरालैः—இயற்கையாகவே சுருட்டையாயுள்ள, अलिकलभसश्रीभिः—குட்டி வண்டுகளின் சோபையோல் காந்தி உள்ள, अलकैः—நெற்றி மயிர்களால், परीतं—குழப்பட்ட, ते वक्त्रं—உன் முகமானது, पङ्केरुहरुचि—தாமரையின் அழகை, परिहसति—பரிஹாஸம்

செய்கிறது. **दरस्मेरे-புன் சிரிப்புடன் கூடியதாயும்,**
दशनरुचिकिञ्जल्करुचिरे - பற்களின் காந்திகளாகிற கேஸரங்
களால் அழகு பெற்றதாயும், सुगन्धौ-வாஸனையோடுகூடிய
தாயுமுள்ள, यस्मिन् - எந்த முகத்தில் सरदहनचक्षुर्मधुलिङ्गः-
மன்மதனை எரித்த சிவனுடைய கண்கள் என்கிற
தேனீக்கள், मायन्ति-ஆனந்தத்தையடைகின்றனவோ !

தேவியின் முகத்திற்கு தாமரைப் புஷ்பம் உபமானமாக சொல்லப்படுகிறது. தாமரை சற்று மலர்ந்திருப்பதுபோல் தேவியின் முகம் புன் சிரிப்புடன் கூடியிருக்கிறது. தாமரையின் மத்யபாகத்தில் கிஞ்ஜல்கங்கள் இருப்பதுபோல் தேவியின் பற்களின் காந்தி முகத்திற்கு கிஞ்ஜல்கங்கள் போல் விளங்குகிறது. தாமரையிலுள்ள மதுவை அருந்த தேனீக்கள் வந்து மோதுவதுபோல் சிவனுடைய கண்கள் தேவியின் முகத்திலுள்ள அழகில் ஈடுபடுகின்றன. எனவே மன்மதனை எரித்த பரமசிவன் கடைசியில் மன்மதனால் ஜயிக்கப்படுகிறார். தேவியின் முகத்தினுடைய அழகு மன்மதனை எரித்த சிவனையும் வசப்படுத்துகிறது. ஆகவே தாமரைப்புஷ்பத்தின் அழகைவிட தேவியின் முகலாவண்யம் அதிகமானது என்பது மொத்த தாத்பர்யம். (45)

தேவியின் நெற்றி அழகு வர்ணிக்கப்படுகிறது —

ललाटं लावण्यद्युतिविमलमामाति तव यत्

द्वितीयं तन्मन्ये मकुटघटितं चन्द्रशकलम् । ३-

विपर्यासन्यासादुभयमपि संभूय च मिथः

सुधालेपस्यूतिः परिणमति राकाहिमकरः ॥ ४६ ॥

லலாடம் லாவண்ய த்யுதி விமலம் ஆபாதி தவ யத்
 த்விதீயம் தன்மன்யே மகுட கடிதம் சந்த்ர ஸகலம் ।
 விபர்யாஸ ந்யாஸாத் உபயமபி ஸம்பூய ச மிதः
 ஸுதாலேப ஸ்யூதி: பரிணமதி ராகா ஹிமகர: ॥

ஹே பரவதி-ஹே தாயே ! தவ-உன்னுடைய, யத்-எந்த,
 லலாடம் - நெற்றியானது, லாவண்யதுதிவிமலம்-சோபை என்கிற

நிலவினால் அழகுபெற்று, அபாதி-பிரகாசிக்கிறதோ, தத்-
அதை, மகூட஘டீதம்-கிரீடத்தில் கட்டப்பட்ட, ட்விதீயம் சந்த்ர-
சுக்லம்-இரண்டாவதான சந்த்ரகலை என்று, மன்யே-எண்ணு
கிறேன். யஸாத்-எந்த காரணத்தால், உபயமபி-இரண்டும்,
விபரியாசன்யாஸாத்- திருப்பிவைக்கப்படுவதினால், மித்ய: சம்பூய-
ஒன்றாகச் சேர்ந்து, சூதாலேபஸ்யூதி:-அம்ருத ரஸத்தோடு
கூடின, ராகாஹிமகர:-பூர்ண சந்த்ரனாக, பரிணமதி-
ஆகிறதோ !

தேவியின் நெற்றியை கீழ்முகமாக இருக்கும் அர்த்த
சந்த்ரனாகவும் தேவியின் தலையின்மேல் இருக்கும் கிரீடத்தை
மேல் முகமாக இருக்கும் அர்த்த சந்த்ரனாகவும் உத்ப்ரேகை
செய்கிறார். இவை இரண்டையும் மாற்றி கிரீடம் என்கிற
அர்த்த சந்த்ரனை கீழ்முகமாகவும் லலாடம் என்கிற அர்த்த
சந்த்ரனை மேல் முகமாகவும் திருப்பிவைத்தால் இரண்டும்
சேர்ந்து பூர்ண சந்த்ரனாக விளங்கும். நெற்றி என்கிற
சந்திரனின் அழகு கிரீடம் என்கிற சந்திரனின் அழகைவிட
மிகச்சிறந்தது என்பதை ஸூசனையாக காண்பிப்பதற்குத்
தான் இரண்டும் ஒன்றோடு ஒன்று ஒட்டாமல் விபர்யாஸமாக
வைக்கப்பட்டிருக்கிற தென்று சொல்லியிருக்கிறார். (46)

தேவியின் இருபுருவங்களும் வர்ணிக்கப்படுகின்றன:—

भ्रुवौ श्रुये किंचिद्भुवनभयभङ्गव्यसनिनि

त्वदीये नेत्राभ्यां मधुकररुचिभ्यां धृतगुणम् ।

धनुर्मन्ये सव्येतरकरगृहीतं रतिपते:

प्रकोष्ठे मुष्टौ च स्थगयति निगूढान्तरमुमे ॥ ४७ ॥

ப்ருவௌ புக்ளே கிஞ்சித் புவன பய பங்க வ்யஸனிநி

த்வதீயே நேத்ராப்யாம் மதுகர ருசிப்யாம் த்ருதகுணம் ।

தநுர் மந்யே ஸவ்யேதர கர க்ருஹீதம் ரதிபதே:

ப்ரகோஷ்டே முஷ்டௌ ச ஸ்தகயதி நிகூடாந்தரமுமே॥

ஹே உமே-ஹே பார்வதியே ! ஸுபனமயமங்கவ்யசனிநி-உல்கிறகு
ஏற்படும் விபத்தைத் தடுப்பதில் சிரத்தை கொண்டவளே !

त्वदीये - உன்னுடையதான, किंचिद्भुग्ने-சிறிது வளைந்த;
 भ्रुवौ-புருவங்கள், मधुकररुचिभ्यां - தேனீக்களுடைய
 சோபையைப்போன்ற காந்தியோடு கூடின, नेत्राभ्यां-இரண்டு
 கண்களால், धृतगुणं-கட்டப்பட்ட ஞாண்கயிற்றோடு கூடின
 தாயும், रतिपते:-மன்மதனுடைய, सव्येतरकरगृहीतं-இடது
 கையில் பிடிக்கப்பட்டதாயும், प्रकोष्ठे मुष्टौ च-(ஆகையால்)
 கை மணிக்கட்டும் விரல்களும், स्थगयति (सति)-மறைத்துக்
 கொண்டிருக்கும்போது, निगूढान्तरं-மறைந்திருக்கும் மத்ய
 பாகத்தையுடையதுமான, धनुर्मन्ये - வில்லாக எண்ணு
 கிறேன்.

தேவியின் இரு புருவங்களும் நுனி பாகத்தில் வளைந்து
 இருப்பதால் வில்லாகவும், இருகண்களும் ஒரே ஞாண்கயிரு
 கவும் உத்ப்ரேகை செய்யப்படுகிறது. இந்த வில்லை
 மன்மதன் இடது கையில் பிடித்துக் கொண்டிருப்பதால்
 வில்லின் மத்யபாகமும் ஞாண்கயிரின் மத்யபாகமும் மறைந்
 திருக்கின்றன. இருபுருவங்களுக்கும் நடுவில் ப்ரு மத்ய
 பாகம் இருக்கிறது. இரு கண்களுக்கும் மத்தியில் மூக்கின்
 அடிபாகம் இருக்கிறது. இதை, வில்லின் மத்யபாகம்
 மன்மதனுடைய கைபிடிப்பால் மறைக்கப்பட்டிருக்கிற பாக
 மென்றும், கண்களுக்கு மத்தியில் இருக்கும் பிரதேசத்தை
 மன்மதனின் கைவிரல்களால் மறைக்கப்பட்டிருக்கும் ஞாண்
 கயிரின் நடுபாகமென்றும் உத்ப்ரேகை செய்கிறார். புரு
 வங்கள் மன்மதனுடைய வில்லாக உத்ப்ரேகை செய்யப்
 படுவதால் அவைகள் மிகவும் அழகானவை என்று
 வ்யங்க்யமாகச் சொல்லப்படுகிறது லோகத்தின் க்ஷேமத்தை
 உத்தேசித்து புருவங்கள் கீழ்நோக்கி இருக்கின்றனவோ
 என்னும் உத்ப்ரேகை மிகவும் நுட்பமானது. (47)

(அ) தேவியின் மூன்று கண்கள் :-

अहः सूते सव्यं तव नयनमर्कात्मकतया

त्रियामां वामं ते सृजति रजनीनायकतया ।

तृतीया ते दृष्टिर्दलितहेमाब्जरुचिः

समाधत्ते सन्ध्यां दिवसनिशयोरन्तरचरीम् ॥ ४८ ॥

அஹ: ஸுதேதே ஸவ்யம் தவ நயந மர்காத்தமகதயா
த்ரீயாமாம் வாமம் தே ஸ்ருஜதி ரஜனீ நாயகதயா ।
த்ருதீயா தே த்ருஷ்டி: தரதளித ஹேமாம்புஜ ருசி:
ஸமாத்ததே ஸந்த்யாம் திவஸ நிஸ்யோரந்தரசரீம் ॥

हे भगवति-ஹே தாயே ! तव सव्यं नयनं-உன் வலது
கண், अर्कात्मकतया-ஸூர்ய ஸ்வரூபமாகையால், अहः-பகலை,
सूते - உண்டுபண்ணுகிறது. ते वामं(नयनं) - உன் இடது
கண், रजनीनायकतया-சந்த்ர ஸ்வரூபமானபடியால், त्रियामां-
இரவை, सृजति-உண்டுபண்ணுகிறது. ते तृतीया दृष्टिः-
உன் முன்றாவது கண், दरदलितहेमाब्जरुचिः-சிறிது மலர்ந்த
பொற்றாமரையின் சோபையைப் போன்ற காந்தியுள்ளதாய்,
दिवसनिशयोः-பகலுக்கும் இரவுக்கும், अन्तरचरीं-மத்தியில்
நடக்கும், सन्ध्यां-ஸந்த்யா காலத்தை, समाधत्ते - உண்டு
பண்ணுகிறது.

சிவன் சக்தியில் அடங்கினபடியால் சிவனுக்கு முன்று
கண்கள் இருப்பதுபோல் தேவிக்கும் முன்று கண்கள் இருப்
பதாகவும், வலது கண்ணால் பகலையும், இடது கண்ணால்
இரவையும், முன்றாவது கண்ணால் ஸந்த்யா காலங்களையும்
தேவி ஸ்ருஷ்டிப்பதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. பகல், இரவு,
ஸந்த்யாகாலமென்பது எல்லாக் காலத்திற்கும் உபலக்ஷணம்
காலத்திற்கே தேவி காரணமானதினால் கால பரிச்சேதங்
களுக்கு தேவி உட்பட்டவளல்ல ஆகவே தேவிக்கு பிறப்பும்
இறப்பும் கிடையாது. நித்யமாயுள்ளவள் என்று தாத்பர்யம்.

“अत्र सूर्यचन्द्राग्नात्मकनयनत्रयेण भगवत्याः अवयवविशेषणेन
दिवस निशा सन्ध्यात्मक कालत्रयोपलक्षित पक्ष मासर्तु युग कल्पादि-
कालोत्पत्तिकथनात् भगवत्याः कालावच्छेद्यत्वं दूरत एव अपास्तमिति
ध्वन्यते” என்று லக்ஷ்மீதர வ்யாக்யானத்தில் காணப்படு
கிறது.

(48)

(அ) தேவியின் எட்டுவித பார்வை வர்ணிக்கப் படுகிறது —

विशाला कल्याणी स्फुटरुचिरयोध्या कुवल्यैः

कृपाधाराधारा किमपि मधुराभोगवतिका ।

अवन्ती दृष्टिस्ते बहुनगरविस्तारविजया

ध्रुवं तत्तन्नामव्यवहरणयोग्या विजयते ॥ ४९ ॥

விசாலா கல்யாணி ஸ்புட-ருசி ரயோத்யா குவலயை:

க்ருபாதாராதாரா கிமபி மதுராபோகவதிகா ।

அவந்தீ த்ருஷ்டிஸ்தே பஹுநகர விஸ்தார விஜயா

த்ருவம் தத்தந்நாம வ்யவஹரண யோக்யா விஜயதே ।

हे भगवति-ஹே தாயே ! ते दृष्टिः-உன் கண்ணுனது, विशाला-விசாலமாயும், कल्याणी-மங்களகரமாயும், स्फुटरुचिः-தெளிவாக பிரகாசிக்கிறதாயும், कुवल्यैः-அயோத்யா-குவலய புஷ்பங்களால் ஐயிக்கப்படாததாயும், कृपाधाराधारा-கருணைப் பிரவாஹத்திற்கு ஆதாரமாயும்; किमपि-இவ்வித மென்று சொல்லமுடியாத ரீதியில் அழகாயும், मधुरा-அமோகவதிகா-நீளமுள்ள தாயும், अवन्ती-காப்பாற்றுகிறதாயும், बहुनगर-विस्तारविजया-அநேக நகரங்கள்போல் விஸ்தாரமாக விளங்குகிறதாயும், तत्तन्नामव्यवहरणयोग्या-அந் த ந் த நகரத்தின் பெயரால் சொல்லக்கூடியதாயும், ध्रुवं-விஜயதே-நிச்சயமாக விளங்குகிறது.

ஸ்த்ரீகளின் பார்வையில் எட்டுவித பிரிவுகள் உண்டு. தேவியின் கண்களில் இவை விசேஷமாக காணப்படுகின்றன. விசாலா, கல்யாணி, அயோத்யா, தாரா, மதுரா, போகவதீ, அவந்தீ, விஜயா என்று இவைகளுக்குப் பெயர். விசாலா என்பது உள்ளுக்குள் மலர்ந்தது, கல்யாணி என்பது ஆச்சர்யத்துடன் கூடியது, அயோத்யா என்பது நன்கு மலர்ந்த பார்வை, தாரா என்பது ஆஸ்யத்தைக் காட்டுவது, மதுரா என்பது ஸஞ்சலமான பார்வை, போகவதீ என்பது ஸ்நேஹத்தைக் காட்டுவது, அவந்தீ என்பது மயங்கிய

பார்வை, விஜயா பாதி முடியபார்வை இதற்கு 'ஆகேகரம்' என்று பெயர். கனகதாரா ஸ்தோத்திரத்தில் "ஆகேகரஸ்தித கணினிக பக்ஷமநேத்ரம்" (आकेकरस्थितकनीनिक-पक्षमनेत्रं) என்று சொல்லப்படுகிறது. இவைகளை ஸம்க்ஷாபணம், ஆகர்ஷணம், த்ராவணம், உக்மாதனம், வச்யம் உச்சாடனம், வித்வேஷணம், மாரணம் என்ற கர்மாக்களில் எந்தெந்த ப்ரதேசங்களில் நின்றுகொண்டு தேவி பிரயோகம் செய்தாளோ அந்தந்த ப்ரதேசங்களுக்கு விசாலா, கல்யாணி, அயோத்தி, தாரை, மதுரை, போகவதி, அவந்தி, விஜயா என்ற பெயர்கள் ஏற்பட்டன. (49)

(அ) ஐம்பத்தேழாவது சுலோகம் வரை தேவியின் நீண்ட கண்கள் வர்ணிக்கப்படுகின்றன: —

कवीनां सन्दर्भस्तवकमकरन्दैकरसिकं

कटाक्षव्याक्षेपभ्रमरकलभौ कर्णयुगलम् ।

अमुञ्चन्तौ दृष्ट्वा तव नवरसास्वादतरला-

वसूयासंसर्गादलिकनयनं किञ्चिदरुणम् ॥ ५० ॥

கவீநாம் ஸந்தர்ப ஸ்தபக மகரந்தைகரஸிகம்

கடாக்ஷ வ்யாக்ஷேப ப்ரமர கலபௌ கர்ணயுகளம் ।

அமுஞ்சந்தௌ த்ருஷ்ட்வா தவ நவ ரஸாஸ்வாத தரளா
வஸூயா ஸம்ஸர்காத் அளிக நயனம் கிஞ்சிதருணம் ॥

हे भगवति-ஹே பகவதி! கவீனா - புலவர்களுடைய, சந்தர்மஸ்தவகமகரந்தைகரஸிகம் - காவ்யங்களாகிய பூங்கொத்தில் உள்ள தேனை அருந்துவதில் தீவிர ஆசைகொண்ட, தவ கர்ணயுगलம்-உனது இரண்டு காதுகளையும், அமுञ्चन्तौ-விட்டுப் பிரியாமலிருக்கிற, நவரसास्वादतरलौ-ஒன்பது ரஸங்களையும் அனுபவிப்பதில் இச்சைகொண்ட, कटाक्षव्याक्षेपभ्रमरकलभौ-கடாக்ஷம் என்னும் நிமித்தத்தால் குட்டி வண்டுகள்போல் தோன்றுகிற இரு கண்களை, दृष्ट्वा-பார்த்து, अलिकनयनं-நெற்றிக் கண்ணானது, वसूयासंसर्गात्-பொருமையினால், किञ्चित्-சிறிது, अरुणं-சிவப்பாக ஆகிறது.

கவிகள் தேவியின் மாஹாத்ம்யத்தைக் காவ்யங்களில் வர்ணிக்கிறார்கள். அந்த வர்ணனை தேன்போல் இனிப்பாக இருக்கிறது. காதுகளால் அம்பிகை அதைக் கேட்கிறாள். தேவியின் கருவிகள்குட்டி வண்டுகள்போல் இருக்கின்றன. இந்த வண்டுகளும் அந்தத் தேனைச் சிறிது அருந்த வேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டு காதுகளை எட்டிப் பிடிக்கின்றன. தேவியின் நெற்றியிலிருக்கும் அக்னி ரூபமான மூன்றாவது கண்ணுக்கு இந்த லாபம் கிடைக்காததினால் அது பொருமையினால் சிறிது சிவந்து இருக்கிறதோ என்று உத்ப்ரேகை செய்கிறார். தேவியின் கண்கள் காதுவரை நீண்டு இருக்கின்றன என்பது முக்கிய தாத்தப்பம்.

(50)

शिवे शृङ्गाराद्रा तदितरजने कुत्सनपरा

सरोषा गङ्गायां गिरिशनयने विस्मयवती ।

हराहिभ्यो भीता सरसिरुहसौभाग्यजननी

सखीषु स्मेरा ते मयि जननि दृष्टिः सकरुणा ॥

ஸ்வே ச்ருங்காரார்த்ரா ததிதரஜநே குத்ஸநபரா

ஸரோஷா கங்காயாம் கிரிஸநயனே விஸ்மயவதி ।

ஹராஹிப்யோ பீதா ஸரஸிருஹ ஸௌபாக்ய ஜநனி

ஸகீஷு ஸ்மேரா தே மயி ஜநனி த்ருஷ்டி: ஸகருணா ॥

हे जननि-ஹே தாயே! ते दृष्टिः-உன் பார்வையானது, शिवे-ஸதாசிவனிடத்தில், शृङ्गाराद्रा-சி்ருங்கார ரஸத்தினால் நனைந்ததாயும், तदितरजने-அவரைத்தவிற வேறு மனிதர்களிடத்தில், कुत्सनपरा-பீபத்ஸ ரஸத்துடன் கூடினதாயும், गङ्गायां-கங்கையினிடத்தில், सरोषा-கோபத்துடன் கூடினதாயும், गिरिशनयने-சிவனுடைய நெற்றிக் கண்ணிடத்தில், विस्मयवती-அத்புத ரஸத்துடன் கூடினதாயும், हराहिभ्यः-சிவன் தரித்துக் கொண்டிருக்கிற பாம்புகளிடமிருந்து. भीता-பயத்துடன் கூடியதாயும், सरसिरुहसौभाग्यजननी-தாமரைப் புஷ்பத்தின் சிவப்புக்குக் காரணமாயும், सखीषु-

தோழிகளிடம், स्मेरा-ஹாஸ்ய ரஸத்துடன் கூடியதாயும், மயி-என்னிடத்தில்; सकृन्ना-கருணையுடன் கூடினதாயும் (இருக்கிறது).

தேவியின் பார்வையில் எட்டு ரஸங்கள் நிரம்பியிருக்கின்றன. தன் பர்த்தாவாகிய ஸதாசிவனைப் பார்க்கும் போது சிருங்கார ரஸமும், இதர ஜனங்களைப்பார்க்கும்போது பீபத்ஸமும், ஸபத்தியான கங்கையைப் பார்க்கும்போது ரௌத்ர ரஸமும், மன்மதனை எரித்த பரமசிவனின் நெற்றிக் கண்ணைப் பார்க்கும்போது அத்புத ரஸமும், சிவன் அலங்காரமாகப் போட்டுக்கொண்டிருக்கும் பாம்புகளைப் பார்க்கும்போது பயானகம் என்னும் ரஸமும், கண்களில் உள்ள சிவப்பு நிறத்தால் வீரரஸமும், தன் தோழிகளைப் பார்க்கும் போது ஹாஸ்யரஸமும், தன் பக்தர்களைப்பார்க்கும் போது கருணாரஸமும் காணப்படுகின்றன. சாந்தத்தில் மனோவிகாரம் ஏற்படுவதில்லை என்ற காரணத்தைக்கொண்டு அதை ஒரு ரஸமாகச் சில ஆலங்காரிகள் ஒப்புக்கொள்வதில்லை. “ विक्रियाजनका एव रसा इति अष्टौ रसाः भरतमते शान्तस्य निर्विकारत्वाच्च शान्तं मेनिरे रसम् ” என்று லெக்ஷ்மீதர வ்யாக்யானத்தில் காணப்படுகிறது. ‘கிரிசநயனே’ (गिरिशनयने) என்பதற்கு பதிலாக ‘கிரிசசாரிதே’ (गिरिशचरिते) என்னும் பாடாந்தரம் சில ப்ரதிகளில் காணப்படுகிறது. அதை அனுஸரித்தால் சிவன் செய்த த்ரிபுராஸூர ஸம்ஹாரத்தைக் கண்டு அத்புதரஸம் ஏற்படுகிறதென்று அர்த்தம் செய்ய வேண்டும்.

தன் ஸபத்தியான கங்கையினிடம் தேவி கொள்ளும் கோபத்திற்குப் பயந்து கங்கை ஜலமாக உருகிவிட்டாளோ, என்று ‘ஆனந்தலஹரி’ (18)யில் காணப்படுகிறது. இதே அபிப்ராயம் ‘முகபஞ்சசதி’யிலும் (IV 95) சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (51)

गते कर्णभ्यणं गरुत इव पक्षमाणि दधती
पुरां भेक्षुश्चित्प्रशमरसविद्रावणफले ।

इमे नेत्रे गोत्राधरपतिकुलोत्सुकलिके

तवाकर्णाकुष्टस्मरशरविलासं कलयतः ॥ ५२ ॥

கதே கர்ணாப்யர்ணம் கருத இவ பக்ஷமாணி தததீ
புராம் பேத்துச் சித்த ப்ரஸ்ம ரஸ வித்ராவண பலே ।
இமே நேத்ரே கோத்ராதர பதி குலோத்தம்ஸ கலிகே
தவாகர்ணாக்ருஷ்ட ஸ்மரஸ்ர விலாஸம் கலயத: ॥

ஹே கோத்ராதரபதிகுலோத்ஸகலிகே - ஹரிமவானின் வம்சத்
திற்கு திலகம் போன்ற ஹே பார்வதி ! தவ - உன்னுடைய
इमे नेत्रे - இந்த இரண்டு கண்கள் कर्णाभ्यं गते - காதுகளின்
ஸமீபத்தையடைந்திருக்கின்றன. गरुत इव - இரக்கைகள்
போல் पक्ष्माणि दधती - உரோமங்களைத் தரிக்கின்றவை.
पुरां मेतुः - பரமசிவனுடைய चित्तप्रशमरसविद्रावणफले -
மன அமைதியைப் போக்கடிக்கின்ற பலன் உள்ளவைகள்
आकर्णाकुष्टस्मरशरविलासं - காதுவரையில் இழுக்கப்பட்ட
மன்மதனுடைய பாணத்தின் சோபையை कलयतः - உண்டு
பண்ணுகின்றன.

தேவி ஹரிமவானின் உத்தமமான குலத்திற்குத் திலக
மாக விளங்குகிறாள் என்று இங்கு சொல்லியிருப்பதுபோல்
“ஹிமாசல மஹாவம்ஸ பாவநா” (हिमाचलमहावंशपावना)
என்று லலிதா அஷ்டோத்தர சதநாமாவளியிலும் சொல்லி
யிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. “ப்ராளேயாசலவம்ஸபாவன
காரீ” (प्राज्ञेयाचलवंशपावनकरी) என்று ‘அன்னபூர்ணாஷ்டகத்
திலும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. தேவியின் கண்களின்
அழகைக்கண்டு சிவனுடைய மனது சாந்த ரஸத்தை
இழந்து காமவிகாரம் அடைவதால் மன்மதனுடைய பாணத்
திற்கு ஸம்மாக வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ‘பாணங்
களுக்கு இரு பக்கங்களிலும் இரக்கைகள் கட்டியிருப்பது
போல் கண்களின் இரு இமைகளிலும் மயிர்கள் இருக்
கின்றன. பாணத்தைக் காது வரையில் இழுத்துவிடுவது
போல் கண்களும் காதுவரையில் நீண்டு இருக்கின்றன.
“पञ्चबाणस्य स्त्रीणां कटाक्षः षष्ठो बाणः” ஐந்து பாணங்களுள்ள

மன்மதனுக்கு ஸ்த்ரீகளின் கண் பார்வை ஆறாவது பாணம் போன்றது என்று வ்யாக்யானத்தில் காணப்படுகிறது. 'அனங்கஜனகாபாங்கவீக்ஷணா' (अनङ्ग जनकापाङ्ग वीक्षणा) என்று லலிதா அஷ்டோத்தரத்தில் பார்க்கலாம். (52)

विभक्तत्रैवर्ण्यं व्यतिकरितलीलाञ्जनतया

विभाति त्वन्नेत्रत्रितयमिदमीशानदयिते ।

पुनः स्रष्टुं देवान् द्रुहिणहरिरुद्रानुपरतान्

रजः सत्त्वं विभ्रत्तम इति गुणानां त्रयमिव ॥ ५३ ॥

விபக்த த்ரைவர்ண்யம் வ்யதிகரித லீலாஞ்ஜனதயா

விபாதி த்வந்நேத்ர த்ரிதயமிதமீஸான தயிதே ।

புன: ஸ்ரஷ்டும் தேவான் த்ருஹிண ஹரி ருத்ரான்

உபரதான்

ரஜ: ஸத்வம் பிப்ரத் தம இதி குணாம் த்ரயமிவ ॥

हे ईशानदयिते-ஹே பரமேச்வரனுடைய ப்ரிய பத்னியே !
व्यतिकरितलीलाञ्जनतया - வினாயாட்டுக்காக இட்டுக்கொண்டிருக்கும் மையுடன் கூடியிருக்கும் காரணத்தால், विभक्त-
त्रैवर्ण्य-ஒன்றோடொன்று கலக்காமல் காணப்படும் முன்று
वर्णानां-மூன்று வர்ணங்களையுடைய, इदं त्वन्नेत्रत्रितयं-இந்த உன் முன்று
कण्ठकानाम्, उपरतान्-ஓய்வு பெற்று இருக்கிற, द्रुहिणहरिरुद्रान्-
ப்ரும்மா, विष्णु, रुद्रன் என்கிற, देवान्-தேவர்களை,
पुनः स्रष्टुं-மறுபடியும் ஸ்ருஷ்டிப்பதற்கு, रजः सत्त्वं तम इति-
ரஜோகுணம், ஸத்வகுணம், தமோகுணம் என்கிற, गुणानां
त्रयं-மூன்று குணங்களையும், विभ्रत् इव-தரிக்கின்றதுபோல்,
विभाति-தோன்றுகிறது.

தேவியின் கண்களில் இயற்கையாக சிவப்பாகவும், வெளுப்பாகவும் இரண்டு ரேகைகளும், மையிட்டுக் கொள்ளுவதால் கருப்பான முன்றாவது ஒரு ரேகையும் காணப்படுகின்றன. மஹாபிரளயத்தில் உபரதியை யடைந்த ப்ரும்மா விஷ்ணு, ருத்ரன் என்ற ரஜோகுண, ஸத்வகுண, தமோகுண

ப்ரதானமான மூன்று தேவர்களை மறுபடியும் ஸ்ருஷ்டித்து அவரவர்களுடைய காரியத்தைப் பார்க்கும்படி ஆக்ஷை செய்வதுபோல் இந்த மூன்று ரேகைகள் தோன்றுகின்றன என்று உத்ரேகை செய்கிறார். இதே அபிப்ராயத்தைத் தீர்புரஸுந்தரீ வேதபாத ஸ்தோத்திரத்தில் (சு. 21) சொல்லுகிறார் :—

कल्पस्यादौ कारणेशानपि त्रीन्स्रष्टुं देवि त्रीन्गुणानादधानाम् ।
सेवे नित्यं भयसे भूयसे त्वामजामेकां लोहितशुक्लकुण्डलाम् ॥

கல்பஸ்யாதௌ காரணேஷானபி த்ரீன்
ஸ்ரஷ்டும் தேவி த்ரீன் குணாததானாம் ।
ஸேவே நித்யம் ச்ரேயஸே பூயஸே த்வாம்
அஜாமேகாம் லோஹிதஸுக்லக்ருஷ்டாம் ॥ (53)

पवित्रीकृतं नः पशुपतिपराधीनहृदये
दयामित्रैर्नैरैरुणधवलश्यामरुचिभिः ।
नदः शोणो गङ्गा तपनतनयेति ध्रुवमसुं
त्रयाणां तीर्थानामुपनयसि संभेदमनघम् ॥ ५४ ॥

பவித்ரீகர்தும் ந: பஸுபதி பராதீந ஹ்ருதயே
தயா மித்ரைர் நேத்ரை ரருண தவள ச்யாம ருசிபி: ।
நத: ஸோணோ கங்கா தபந தநயேதி த்ருவமமும்
த்ரயாணாம் தீர்த்தானாம் உபநயஸி ஸம்பேதமநகம் ॥

ஹே பஸுபதிபராதிநஹ்ருதயே-ப ர ம சி வ னு க் கு அதினமான மனதையுடைய பரதேவதையே! டயாமित्रै:- கருணையுடன் கூடின, அருணதவலஸ்யாமருசிभि: - சிவப்பு, வெளுப்பு, கருப்பு என்ற மூன்று வர்ணங்களின் காந்தியையுடைய, நை: - கண் களினால், ஸோணோ நத:- மேற்கு திக்கை நோக்கிச் செல்லும் சோணபத்ரா, கங்கா-கங்கை, தபநதநயா-யமுனை, இதி-என்னும், த்ரயாணாं தீர்ଥானாं-மூன்று தீர்த்தங்களுடைய, அநघ-பாபத்தைப்போக்கடிக்கின்ற, அஸு சம்பேத-இந்த ஸங்கமத்தை

नः - எங்களை, पवित्रीकृतु - பரிசுத்தம்செய்து வைப்பதற்கு,
ध्रुवं उपनयसि-நிச்சயம் உண்டுபண்ணுகிறாய்.

தேவியின் கண்களில் காணப்படும் மூன்று ரேகைகள் மூன்று நதிகளின் ஸங்கமம் என்று உத்ப்ரேக்ஷிக்கப்படுகிறது. சோணபத்ரா என்பது மேற்கு திக்கில் போகும் நதி, அதன் ஜலம் சிவப்பாய் இருக்கும். கங்கை கிழக்கு திக்கில் போகும் நதி, அதன் ஜலம் வெளுப்பாய் இருக்கும். யமுனையும் கிழக்கு திக்கில் போகும் நதி. அதன் ஜலம் கருப்பாய் இருக்கும். ஆகவே தேவியின் கண்களில் தோன்றும் சிவப்பு, வெளுப்பு கருப்பான மூன்று ரேகைகளும் இம்மூன்று நதிகளோ என்று உத்ப்ரேக்ஷை செய்யப்படுகிறது. கங்கையும் யமுனையும் கிழக்கு திசையில் போவதால் ஸங்கமம் ஆகலாம். ஆகவும் ஆகிறது. ஆனால் மேற்குதிக்கில் போகும் சோணபத்ரா இந்த இரண்டு நதிகளுடன் ஸங்கமம் அடைவது ஸாத்யமே இல்லை. தேவியின் கண்களில் மூன்று நதிகளும் சேர்ந்திருக்கின்றன என்பது விசேஷம். தேவியின் கடாஷும் ஏற்பட்டால் மூன்று நதிகளின் ஸங்கமத்தில் ஸ்நானம் செய்த பலன் ஏற்படுகிறது. தேவியின் கடாஷுபாதத்தால் மனிதன் புனிதன் ஆகிறான். என்பது உட்கருத்து

(54)

निमेषोन्मेषाभ्यां प्रलयमुदयं याति जगती

तवेत्याहुः सन्तो धरणिधराजन्यतनये ।

त्वदुन्मेषाजातं जगदिदमशेषं प्रलयतः

परित्रातुं शङ्के परिहृतनिमेषास्तव दृशः ॥ ५५ ॥

நிமேஷோந்மேஷாப்யாம் ப்ரளயமுதயம் யாதி ஜகதி

தவேத்யாஹுஃஸ் ஸந்தோ தரணிதர ராஜந்ய தநயே ।

த்வதுந்மேஷாத் ஜாதம் ஜகதிதமஸேஷம் ப்ரளயத:

பரித்ரா தும் ஸங்கே பரிஹ்ருத நிமேஷாஸ்தவ த்ருஸ: ॥

हे धरणिधराजन्यतनये-ஹே பர்வதராஜகுமாரியே ! तव-உன்னுடைய, निमेषोन्मेषाभ्यां-கண்களை முடுவது திறப்பது

இவைகளிலிருந்து, ஜகதி-உலகம், உதய-ஸ்ருஷ்டியையும், ப்ரலய-பிரளயத்தையும், யாதி-அடைகிறது. இதி-என்று, சந்த: -பெரியோர்கள், ஆஹு: - சொல்கிறார்கள். த்வஹ்மஸ்யா-உன் னுடைய கண் திறப்பினால், ஜாத்-உண்டான, இதமஸேவ் ஜகத் இந்த ஸமஸ்தமான உலகத்தையும், ப்ரலயத: - நாசத்திலிருந்து, பரித்ராத்-காப்பாற்றுவதற்கு, தவ் த்ஷ: - உன் கண்கள், பரிஹ்நிமேஷ: - இமைக்கொட்டுதல் இல்லாமலே இருக்கின்றனவென்று, ஷக்ஷே-என்னுமாகிறேன்.

ஸ்வப்னம் நீடிக்கும் வரையில் ஸ்வப்னத்தில் பார்க்கும் வஸ்துக்கள் நிஜம். ஸ்வப்னம் கலைந்தால் அந்த வஸ்துக்களும் இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்து விடுகின்றன. ஆகவே அவைகள் ஸ்வப்னத்ருஷ்டி ஏற்பட்டவுடன் உண்டாகின்றன. ஸ்வப்னத்ருஷ்டி முடிந்தவுடன் இல்லாமல் போய் விடுகின்றன. அதேமாதிரி தேவி கண்ணிறந்தால் உலகம் எவ்வாறு இருக்கிறது. தேவி கண்மூடினால் உலகம் பிரளயத்தை அடைகிறது. லலிதா ஸஹஸ்ரநாமத்தில் காணப்படும் “उन्मेषनिमिषोत्पन्नविषमभुवनावलिः” (உன்மேஷநிமிஷோத்பந்ந விபந்நபுவநாவளி:) என்னும் வாக்கியம் இதே அபிப்பிராயத்தை கூறுகிறது. இதை வேதாந்த சாஸ்திரத்தில்த்ருஷ்டி ஸ்ருஷ்டிவாதம் என்று சொல்வார்கள். அப்படி ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட உலகம் நாசத்தையடையாமலிருக்கவேண்டுமென்று தேவி கண்மூடாமலே இருக்கிறாள். ஸஹஜமாகவே தேவதைகள் கண்மூடமாட்டார்கள். அது உலகம் நாசம் அடையாமல் இருப்பதற்குத்தானே என்று உத்தரேசைச் செய்கிறார். (55)

तथापि कर्णे जपनयनपैशुन्यचकिताः

निलीयन्ते तोये नियतमनिमेवाः शफरिकाः ।

इयं च श्रीविद्धच्छदपुटफवाटं कुवलयं

जहाति प्रत्यूषे निशि च विघटस्य प्रविशति ॥

தவாபர்ணே கர்ணேஜப நயந பைஸ்ந்ய சகிதா :
 நிலீயந்தே தோயே நியதமநிமேஷா: ஸபரிகா: |
 இயம் ச ஸ்ரீர்பத்தச்சத புட கவாடம் குவலயம்
 ஜஹாதி ப்ரத்யூஷே நிஸி ச விகடய்ய ப்ரவிஸதி ||

हे अपर्णे-ஹே பார்வதீயே ! तव-உன்னுடைய, कर्णेजप-
 नयनपैशुन्यचकिता: - காதுகளுடைய ஸமீபத்திற்குச் சென்று
 கோள்சொல்லிக் கொடுக்கும் கண்களிடம் பயந்தவைகளாக,
 अनिमेषा: - இமைகொட்டுதல் இல்லாத, शफरिका: - பெண்
 மீன்கள், तोये-ஜலத்தில், निलीयन्ते-மறைந்து கொள்ளுகின்
 றன, नियतं-நிச்சயம். इयं-இந்த, श्रीश्च-சோபையும் கூட,
 बद्धच्छदपुटकवाटं-தளங்களாகிற கதவுகள் மூடப்பட்ட-,
 कुचलयं-நீலோத்பலபுஷ்பத்தை, प्रत्यूषे-காஸியில், जहाति-
 விட்டுவிடுகிறது. निशि-இரவில், विघटय्य-திறந்துகொண்டு,
 प्रविशति च-பிரவேசிக்கிறது.

தேவியின் கண்கள் எப்பொழுதும் திறந்திருப்பது
 போல் பெண் மீன்களுடைய கண்களும் மூடப்படாமல்
 இருக்கின்றன. இதை ஸஹிக்காமல் தேவியின் கண்கள்
 தேவியின் காதுக்கு ஸமீபம் சென்று ரஹஸ்யமாக கோள்ச்
 சொல்லுகின்றன. இந்த ஸமாசாரத்தைத் தெரிந்துகொண்டு
 பெண் மீன்கள் பயத்தினால் ஜலத்தின்மேல் வராமல்
 அடியிலேயே இருந்து வருகின்றனவோ என்று உத்ப்ரேக்ஷை
 செய்யப்படுகிறது. ச்லோகத்தின் உத்தரார்த்தத்தில்
 நீலோத்பல புஷ்பத்தை தேவியின் கண்களுக்கு உவமை
 யாகச் சொல்லுகிறார். நீலோத்பலம் இரவில்தான் மலரும்.
 பகலில் தளங்கள் மூடியிருக்கும். தேவி இரவில் யோக
 நித்தரையில் இருக்கும்போது கண்களில் இருக்கும் சோபை
 திருட்டுத்தனமாக வெளியேவந்து தளங்கள் என்ற கதவை
 திறந்துகொண்டு நீலோத்பல புஷ்பத்திற்குள் நுழைகிறது.
 அதிகாஸியிலேயே அதைவிட்டு வெளியேவந்து மறுபடியும்
 தேவியின் கண்கள் திறக்கும் ஸமயத்தில் கண்களுக்குள்
 பிரவேசித்து விடுகிறது. இந்த ஸமாசாரத்தையும் ரஹஸ்ய
 மாக தேவியினுடைய காதுகளில் சொல்லுவதற்காக

கண்கள் காதுகளின் ஸமீபத்திற்குப் போகின்றனவோ என்றும் உத்ப்ரேக்ஷை செய்யப்படுகிறது. தேவியின் கண்களுக்கு ஸமமாகச் சொல்லக்கூடிய உபமானங்கள் பெண்மீனும், நீலோத்பலமும் தான் என்பது தாத்தார்யம். “**आकर्ण-दीर्घनयनं**” (ஆ க ர் ண தீ ர் க ந ய ன ம்) என்று லலிதா பஞ்சரத்னத்திலும் “**निषक्तं श्रुत्यन्तं नयनं**” (நிஷக்தம் ச்ருத்யந்தே நயனம்) என்று முகபஞ்சசதியிலும் (பாதாரவிந்த சதகம் சு. 20) சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (56)

(அ) தேவியின் க ட ா ஷ ட் தை ஆசார்யபாதாள் வேண்டுகிறார் :—

दृशा द्राघीयस्या दरदलितनीलोत्पलरुचा
 दवीयांसं दीनं स्नपय कृपया मामपि शिवे ।
 अनेनायं धन्यो भवति न च ते हानिरियता
 वने वा हर्म्ये वा समकरनिपातो हिमकरः ॥ ५७ ॥

த்ருஸா த்ராகீயஸ்யா தர தளித நீலோத்பலருசா
 தவீயாம்ஸம் தீநம் ஸ்நபய க்ருபயா மாமபி ஸ்வே ।
 அநேநாயம் தந்யோ பவதி ந ச தே ஹானிரியதா
 வநே வா ஹர்ம்யே வா ஸமகர நிபாதோ ஹிமகர: ॥

हे शिवे-ஹே தாயே ! द्राघीयस्या - மிகவும் நீண்டதாயும்
 दरदलितनीलोत्पलरुचा - சிறிது மலர்ந்த நீலோத்பல புஷ்பத்
 தின் சோபையுடன் கூடியதாயும் உள்ள, दृशा-கடாஷ்டத்
 தால், दवीयांसं-வெகு தூரத்தில் இருக்கிறவனாயும், दीनं-
 தரித்திரனாயுமுள்ள, मामपि-என்னையும், कृपया-கருணையால்
 स्नपय-ஸ்நாநம் செய்து வை. अनेन-இதனால், अयं-இந்த
 मनीतनं (நான்), धन्यो भवति-க்ருதார்த்தனாக ஆகிறான்
 (ஆவேன்). इयता-இதனால், ते-உனக்கு, हानिः - குறைவு
 न च-கிடையாது. हिमकरः-சந்திரன், वने वा-காட்டிலோ,
 हर्म्ये वा-அரண்மனையிலோ, समकरनिपातः-தன்கிரணங்கள்
 ஒரேமாதிரி விழும்படி செய்கிறான்.

ஸ்ரீ ஆசார்யபாதாள் தேவியின் கடாஷுபாதத்தை வேண்டுகிறார். தன்னிடம் ஒரு யோக்யதையும் இல்லை என்று தெரிந்து தேவியின் ஸமீபத்தில் போவதற்கு பயந்து வெகுதூரத்திலேயே நிற்கிறார். முதல் ச்லோகத்தில் தான் 'அக்ருதபுண்யன்' (ஸுக்ருதம் செய்யாதவன்) என்று சொன்னார். ஆனாலும் தேவியின் கடாஷுத்திற்கு புண்யம் செய்தவர்கள்தான் பாத்திரர்கள் என்ற நியமம் கிடையாது. புண்யம் செய்யாதவர்களும் கூட அந்தக் கரண சுத்தியுடன் தேவியை யாசித்தால் போதும். அபார க்ருணைவாய்ந்தவன் தேவி. "அவ்யாஜகருணாமூர்த்தி:" என்று லலிதா ஸஹஸ்ரநாமத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சந்திரனுடைய கிரணம் வித்தியாஸம் பாராட்டாமல் காட்டிலும், மாளிகைகளின் மேலும் விழுகிறது என்ற பொது நியாயத்தைக்கொண்டு தேவியின் கடாஷுத்தை யாசிக்கிற படியால் 'அர்த்தாந்தர ந்யாஸாலங்காரம்' அத்யந்த வினயத்துடன் தேவியின் கடாஷு வீக்ஷணத்தை யாசிப்பதை 'ஆனந்தலஹரி'யிலும் (சு. 10) 'கல்யாணவ்ருஷ்டிஸ்தவத்திலும்' (சு. 8, 10) பார்க்கலாம். (57)

(அ) தேவியின் பாளீவர்ணனை :—

அராலம் தெ பாலியுமராமராஜந்யதநயே

ந கௌமாதே க்ருமசரகோடண்குருகம் ।

திரிஷ்ணோ யத்ர ஶ்ரவண பதம் உல்லங்க்ய விலஸ-

நபாங்ந்யாஸஜ்ஞோ திசதி ஶ்ரஸந்நாநதிரிஷ்ணாம் ॥ 58 ॥

அராளம் தே பாளீயுகளம் அகராஜன்ய தநயே

ந கௌமாம் ஆதத்தே குஸுமஸுர கோதண்ட குதுகம் ।

திரஸ்சீநோ யத்ர ஶ்ரவண பதம் உல்லங்க்ய விலஸன்

அபாங்க வ்யாஸங்கோ திஸ்தி ஶ்ரஸந்தான திஷ்ணாம்॥

ஹே அராமராஜந்யதநயே-ஹே பர்வதராஜகுமாரியே ! தெ-உன்னுடைய, அராலம்-வளைவான, பாலியுமரம்-காதுகளுக்கும் கண்களுக்கும் மத்தியில் இருக்கும் பிரதேசம், க்ருமசரகோடண்குருகம்

மன்மதனுடைய வில்லின் அழகை, கையா-எவர்களுக்குத்தான், ந அபக்தை-உண்டுபண்ணுது. (எந்தகாரணத்தால்), யந-எந்த பாளி பிரதேசத்தில், திரிபதி: -குறுக்காய் திரும்பி இருக்கிற அபக்யாசன: - கடைக்கண் பார்வையானது, அவநய-காதுகளின் வழியையும், உல்க-தாண்டி, விலக-பரகாசிக்கிற தாய்க்கொண்டு, சரஸ்தானபிபா-பாணம் போடப்படுகிற தென்ற புத்தியை, திச-உண்டு பண்ணுகிறதோ !

பாளி என்ற பிரதேசம் மன்மதனுடைய வில்லாகவும் அந்த பிரதேசத்தில் செலுத்தப்படும் தேவியின் குறுக்குப் பார்வையானது மன்மதனுடைய பாணமாகவும் உத்ப்ரேசை செய்யப்படுகிறது. பாளிப்ரதேசத்தில் தேவியின் கடைக்கண் பார்வை ஏற்படும்போது பரமேஸ்வரனுடைய மனதில் காமவிகாரம் ஏற்படுகிறது. (58)

(அ) தேவியின் முகவர்ணனை :—

स्फुरद्गण्डाभोगप्रतिफलितताटङ्कयुगलं

चतुश्चक्रं मन्ये तव मुखमिदं मन्मथरथम् ।

यमारुह्य द्रुह्यत्यवनिरथमर्केन्दुचरणं

महावीरो मारः प्रमथपतये सजितवते ॥ ५९ ॥

ஸ்புரத் கண்டாபோக ப்ரதிபலித தாடங்க யுகளம்
சதுஸ்சக்ரம் மன்யே தவ முகமிதம் மன்மத ரதம் ।
யமாருஹ்ய த்ருஹ்யத்யவநிரதம் அர்கேந்து சரணம்
மஹாவீரோ மார: ப்ரமதபதயே ஸஜ்ஜிதவதே ॥

हे भगवति-ஹே பகவதி ! स्फुरद्गण्डाभोगप्रतिफलितताटङ्क-
युगलं-நிர்மலமான, விசாலமான கன்னங்களில் பிரதிபலிக்
கின்ற தாடங்கங்களுடன் கூடினதான, तव इदं मुखं-உன்
னுடைய இந்த முகத்தை, चतुश्चक्रं-நான்கு சக்ரங்களுடன்
கூடின, मन्मथरथं-மன்மதனுடைய ரதமாக, मन्ये-எண்ணு
கிறேன். यम्-எந்த ரதத்தில், आरुह्य-ஏறிக்கொண்டு, मारः-

மன்மதன், महावीरः (सन्)-பெரியவீரனாக இருந்துகொண்டு
अकौन्दुचरणं-தூரியனையும் சந்திரனையும் சக்ரமாகக்கொண்ட,
अवनिरथं-பூமியாகிய ரதத்தில் (ஏறிக்கொண்டு) सज्जितवते-
ஸந்நாஹம் செய்கிற, प्रमथपतये-பரமேச்வரரின் பொருட்டு,
द्रुहति-எதிர்த்துப் போராடுகிறானே!

தேவி தன் இரு காதுகளிலும் தாடங்கத்தை தரித்துக்
கொண்டிருக்கிறாள். நிர்மலமான கன்னங்களில் அந்த
தாடங்கங்கள் பிரதிபலிக்கின்றன. தேவியின் முகத்தை
மன்மதனுடைய ரதமாகவும், காதுகளில் அணிந்திருக்கும்
இரண்டு தாடங்கங்கள், கன்னங்களில் பிரதிபலிக்கும்
இரண்டு தாடங்கங்களின் ப்ரதிபிம்பங்கள் ஆக நான்கும்
நான்கு சக்ரங்களாக உத்ப்ரேசை செய்ப்படுகின்றன.
பரமசிவன் த்ரிபுரஸம்ஹாரம் செய்வதற்குப் புறப்பட்ட
போது பூமியை ரதமாக உபயோகப்படுத்தினார் என்றும்,
அதற்கு ஸூரியன், சந்திரன் இருவரும் இரண்டு சக்ரங்
களாக அமைந்தார்கள் என்பதும் புராண பிரஸித்தமான
கதை. “நான் நான்கு சக்ரரதத்தில் ஏறிக்கொண்டிருக்
கிறேன்” என்ற கர்வத்தையடைந்து மன்மதன் பரமசிவனை
யும் எதிர்த்து யுத்தம்செய்தான். வெற்றி அவனுக்குத்
தான் கிடைத்தது. தேவியின் முகலாவண்யத்தில் ஈடுபட்டு
பரமசிவனும் மோஹம் அடைகிறார் என்பது முக்கிய
தாத்தர்யம். “मணிதர்ப்பणसङ्काशकपोलायै नमो नमः”
(मणिदर्पणसंकाशकपोलायै नमो नमः) என்று லலிதா
அஷ்டோத்தரத்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பது கவனிக்கத்
தக்கது. (59)

(அ) தேவியின் குரல் மிகவும் இனிமையானது :—

सरस्वत्याः सूक्तीरमृतलहरीकौशलहरीः

पिवन्त्याः शर्वाणि श्रवणचुलुकाभ्यामविरलम् ।

चमत्कारश्लाघाचलितशिरसः कुण्डलगणो

झणत्कारैस्तारैः प्रतिवचनमाचष्ट इव ते ॥ ६० ॥

ஸௌந்தர்யலஹரி

81

ஸரஸ்வத்யா: ஸ்ரீகீர்த்தி: அம்ருதலஹரி கௌஸல ஹரி:
 பிபந்த்யா: ஸர்வாணி ச்ரவண சுலுகாப்யாம் அவிரளம் |
 சமத்தார ச்லாகா சலிதஹ்ர: குண்டலகணு
 ஜணத்தகாரை: தாரை: ப்ரதிவசநமாசஷ்ட இவ தே ||

हे शर्वाणि-ஹே சிவபத்னியே! अमृतलहरीकौशलहरी:-
 அமிருதப் பெருக்கின் ஸாமர்த்த்யத்தை அபஹரிக்கக்கூடிய
 தான, ते-உன்னுடைய, सूक्ती:- இனிமையான சொற்களை,
 श्रवणचलुकाभ्यां-கர்ணபுடங்களால், अविरलं-இடைவிடாமல்,
 पिबत्या:- அருந்துகிறவளாயும், चमत्कारश्लाघाचलितशिरस:-
 (அவைகளின்) சிறப்பைப் புகழும் முறையில் ஏற்பட்ட
 சிர:கம்பத்தோடு கூடினவளாயும் உள்ள, सरस्वत्या:- ஸரஸ்
 வதியினுடைய, कुण्डलकगण:-கர்ணகுண்டலங்கள், तारै:-
 திடமான, झणत्कारै:- ஜணஜண சப்தங்களால், प्रतिवचन-
 ஆமோதனம்.செய்யும் வார்த்தையை, आचष्ट इव-சொல்வது
 போல் இருக்கிறது.

தேவியின் பேச்சு மிகவும் மாதூர்யமுள்ளது. தேவி
 பேசும்போது ஸரஸ்வதி தன் வீணுகானத்தை நிறுத்தி
 விட்டு அந்தப் பேச்சைக் கேட்கிறாள். அதிமதூரமான
 வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன்தான் அறியாமல் சிலாகிக்கும்
 முறையில் தலையை ஆட்டுகிறாள். அப்பொழுது
 ஸரஸ்வதியின் காதுகளில் அணிந்திருக்கும் தோடுகளில்
 தொங்கும் சலங்கைகள் 'ஜல்,' 'ஜல்' என்று சப்தம்
 செய்துகொண்டு ஆடுகின்றன. அது ஆமோதனம் செய்
 வதுபோல் இருக்கிறது என்று உத்ப்ரேகை செய்பப்
 படுகிறது.

(60)

(அ) தேவியின் முக்கின் வர்ணனை :-

असौ नासावंशस्तुहिनगिरिवंशध्वजपटि

त्वदीयो नेदीयः फलतु फलमस्माकमुचितम् ।

बहत्यन्तर्मुक्ताः शिशिरकरनिश्वासगलितं

समृद्ध्या यत्तासां बहिरपि च मुक्तामणिधरः ॥ ६१ ॥

அஸௌ நாஸா வம்ஸஸ்துஹிநகிரி வம்ஸ த்வஜபடி
 த்வதீயோ நேதீய: பலது பலமஸ்மாகமுசிதம் |
 வஹத்யந்தர்முக்தா: ஸிஸிரகர நிச்வாஸ களிதம்
 ஸம்ருத்த்யா யத்தாஸாம் பஹிரபி ச முக்தாமணிதர: ||

ஐ துஹிநிரிவ்ஷவ்ஜபடி - ஹே பர்வதராஜனின் குலத்
 திற்குக் கொடிபோல் விளங்கும் பார்வதி! த்விதீய: அஸௌ-உன்
 னுடைய இந்த, நாஸாவ்ஷ: - மூங்கிலைப் போன்ற முக்கானது
 அஸாக்-எங்களுக்கு, உசிதம்-உசிதமாயும், நேதீய: - சீக்கிரம்
 கிடைக்கக்கூடியதாயுமிருக்கிற, ஈ - பிரயோஜனத்தை,
 ஈ - கொடுக்கட்டும். ச: அந்த: - அது உள்ளுக்குள், முக்தா:-
 முத்துக்களை, வஹி-வைத்துக்கொண்டிருக்கிறது. யத்-
 எந்தக்காரணத்தால், தாஸா - அவைகளுடைய, சமூஹ்யா -
 ஸமிருத்தியினால், ஸிஸிரகரநிவாஸகலித் - சந்திர நாடியின்
 மார்க்கமாக வருகிற முச்சக்காற்றினால் கொண்டுவரப்படும்
 முத்துக்களால், வஹிரபி-வெளியிலேயும், முக்தாமணிதர:-முத்து
 மணியை தரிக்கிறதாக ஆகிறதோ!

மூங்கிலின் கடைசிக்கணுவில் விழும் மழைத்திவிலைகள்
 முத்துக்களாக மாறுகின்றன. மூங்கில் வழியாகக் காற்று
 வீசும்போது முத்து ஏதாவது ஒன்று வெளியேவரும்.
 தேவியின் மூக்கு மூங்கிலாகக் கருதப்பட்டு உள்ளிருக்கும்
 முத்துக்களில் ஒன்று இடது மூக்கில் இருக்கும் பிங்களா
 நாடிமூலம் முச்சக் காற்றால் வெளியில் வந்து தேவியின்
 இடது மூக்கை அலங்கரிக்கிறதோ என்று உத்ப்ரேகை
 செய்யப்படுகிறது. மனித சரீரத்தில் இடை, பிங்களை,
 ஸுஷும்னை என்ற மூன்று நாடிகள் ஓடுகின்றன. இடா
 நாடிக்கு ஸுலியன் என்றும், பிங்களா நாடிக்கு சந்திரன்
 என்றும் ஸுஷும்னா நாடிக்கு அக்னி என்றும் பெயர்கள்
 உண்டு. சிசிரகர:-சந்திரன் அல்லது பிங்களை என்னும்
 நாடி. இந்த சுலோக ஆரம்பத்தில் தேவி பர்வதராஜனான
 ஹிமவானின் புகழை ஒங்கி உலாவும்படி செய்யும் கொடி
 போன்றவள் என்று ஸம்போதனம் செய்யப்பட்டிருக்கிறாள்.
 “ஹிமபிரிகரிணோ வம்ஸஸ்யைகம் வதம்ஸம்” (ஹிமசிவரிணோ

वंशस्यैकं वतंसं) என்று முக பஞ்சசதியில் (ஸ்துதி சதகம்
சு. 31) தேவி வர்ணிக்கப்பட்டிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது.

(அ) தேவியின் உதடுகளின் வர்ணனை: —

प्रकृत्यारक्तायास्तत्र सुदति दन्तच्छदरुचेः

प्रवक्ष्ये सादृश्यं जनयतु फलं विद्रुमलता ।

न चिम्बं तद्धिम्बप्रतिफलनरागादरुणितं

तुलामध्यारोढुं कथमिव विलज्जेत कलया ॥ ६२ ॥

ப்ரக்ருத்யாரக்தாயா: தவ ஸுததி தந்தச்சத ரூசே:

ப்ரவக்ஷ்யே ஸாத்ருச்யம் ஜநயது பஸம் வித்ரும லதா ।

ந பிம்பம் தத்பிம்ப ப்ரதிபலன ராகா தருணிதம்

துலாம் அத்யாரோடும் கதமிவ விலஜ்ஜேத கலயா ||

ஹே சுகுந்தி-அழகான பல்வரிசைகளையுடைய தாயே! தவ-
உன்னுடைய, புகழ்-இயற்கையாகவே, அரக்யா:- சிவப்பு
நிறமுள்ள, தந்தை-உதடுகளின் சோபைக்கு, சாஷ்ய-
ஸாம்யத்தை, பவ்ய-சொல்லுகிறேன். வித்ருமலதா-பவழக்
கொடி, பழத்தை, தனய-உண்டுபண்ணட்டும். திவ்ய-
(புன:-)கோவைப்பழமோ என்றால், தவ்ய-பரிபுஷ்பராக-
தன்னிடத்தில் கீழ் உதடு பிரதிபிம்பித்த காரணத்தால், அ-
பரிபுஷ்ப-சிவப்பாயிருந்தாலும், தவ்ய-பரிபுஷ்பத்தில் ஒரு பங்கு-
புஷ்ப-ஸமத்தத்தை, தவ்ய-அடைவதற்கு, தவ்ய-பரிபுஷ்ப-
பரிபுஷ்ப-நிலை-வெட்கத்தை அடையாது?

தேவியின் உதடுக்கு ஸமமாகச் சொல்வதற்கு எதுவும் இல்லை. பவழக்கொடியில் பழம் உண்டாவதாயிருந்தால் அது சிவப்பாயிருக்கும். அதை உபமானமாகச் சொல்லலாம். ஆனால் பவழக்கொடியில் பழம் ஏற்படப் போகிறதில்லை. கோவைப் பழமோ ஸ்வபாவமாக வெளுப்பு நிறம் தேவியின் உதட்டின் சிவப்பு நிறம் அதன்மேல் பட்டுத்தான் அதுவும் சிவப்பாகத் தோன்றுகிறது. ஆனால் இது உபாதிவசத்தால்

ஏற்பட்டது. தேவியின் உதட்டில் இருக்கும் இயற்கையான சிவப்பு நிறத்தில் இது பதினாறில் ஒரு பங்குகூட இருக்காது.

(அ) தேவியின் முகம் சந்திரபிம்பத்தைவிட அதிக அழகானது:—

स्मितज्योत्स्नाजालं तव वदनचन्द्रस्य पिबतां

चकोराणामासीदतिरसतया चञ्चुजडिमा ।

अतस्ते शीतांशोरमृतलहरीमाम्लरुचयः

पिबन्ति खञ्जन्दं निशিনিशि भृशं काञ्चिकधिया ॥ ६३ ॥

ஸ்மித ஜ்யோத்ஸ்நா ஜாலம் தவ வதந சந்த்ரஸ்ய பிபதாம்
சகோராணாம் ஆஸீத் அதிரஸதயா சஞ்ச ஜடிமா ।
அதஸ்தே ஸீதாம்ஸோ: அம்ருத லஹரீம் ஆம்ல ருசய:
பிபந்தி ஸ்வச்சந்தம் நிஸிநிசி ப்ருஸம் காஞ்சிக தியா ॥

ஹே भगवति-ஹே பரதேவதையே! தவ-உன் னுடைய, வदनचन्द्रस्य-முகமாகிய சந்திரனுடைய, स्मितज्योत्स्नाजालं-புன்சிரிப்பாகிய சந்திரிகையின் ஸமுஹத்தை, पिबतां-அருந்துகிற, चकोराणां-சகோரபக்ஷிகளுக்கு, अतिरसतया-அதிக தித்திப்பினால், चञ्चुजडिमा-நாக்கிற்குத் திகட்டல், आसीत्-ஏற்பட்டது அத:- ஆகவே, ते-அந்த பக்ஷிகள், आम्लरुचयः-புளிப்பில் ருசியுள்ளவைகளாய், शीतांशो:-சந்திரனின், अमृतलहरी-அமிருதப் பெருக்கை, काञ्चिकधिया-புளித்த கழிவுநீர் என்ற எண்ணத்துடன், निशि निशि-இரவுதோறும், खञ्जन्दं-தன் இஷ்டம்போல், भृशं-வேண்டிய அளவு, पिबन्ति-அருந்துகின்றன.

தேவியின் முகத்தில் விளங்கும் புன்சிரிப்பு சந்திரிகையைவிட இனிமையானது. சகோர பக்ஷிகள் இதைப் பானம் செய்து அதிக தித்திப்பினால் திகட்டல் அடைந்து, அதை மாற்றுவதற்கு புளிப்பான வஸ்துவைத் தேடுகின்றன. சந்திரனின் கிரணங்களை புளிப்பான கழுவநீர் என்ற புத்தியுடன் தினமும் இரவில் பானம் பண்ணு

கின்றன. இயற்கையாகவே சகோர பகறிகள் சந்திர கிரணங்களைப் பர்னம் செய்கின்றன. தேவியின் முக லாவண்யத்தை முதலில் பானம் செய்து, அதனால் ஏற்பட்ட திகட்டலை மாற்றுவதற்காகச் சந்திரகிரணங்களை பானம் செய்கின்றனவோ என்று உத்ப்ரேக்ஷை செய்யப்படுகிறது.

(அ) தேவியின் நாக்கு வர்ணிக்கப்படுகிறது:—

अविश्रान्तं पत्युर्गुणगणकथाभ्रेडनजपा

जपापुष्पच्छाया तव जननि जिह्वा जयति सा ।

यदग्रासीनायाः स्फटिकदृषदच्छच्छविमयी

सरस्वत्या मूर्तिः परिणमति माणिक्यवपुषा ॥ ६४ ॥

அவிச்ராந்தம் பத்யு: குணகண கதாம்ரேடந ஜபா
ஜபாபுஷ்ப ச்சாயா தவ ஜனனி ஜிஹ்வா ஜயதி ஸா ।
யதக்ராஸீநாயா: ஸ்படிக த்ருஷதச்ச ச்சவிமயீ
ஸரஸ்வத்யா மூர்த்தி: பரிணம்தி மாணிக்ய வபுஷா ॥

ஹே ஜனனி-ஹே தாயே! தவ சா ஜிஹ்वा-உன்னுடைய அந்த நாக்கானது, அவிச்ரான்த்-இடைவிடாது, பத்யு:-உன் பர்த்தா வினுடைய, குணகணகதாப்ரேடநஜபா-குணகணங்களைத் திரும்பத்திரும்பச் சொல்வதையே ஜபமாக வைத்துக்கொண்டு, ஜபாபுஷ்பா-செம்பருத்திப்பூவின் சிவப்பைபோல் காந்தியை யுடையதாய், ஜயதி-விளங்குகிறது. யதாசீனாயா:-எந்த நாக்கின் நுனியில் வளிக்கிற, சரஸ்வத்யா:-ஸரஸ்வதியி னுடைய, ஸ்படிகத்ருஷதக்ஷக்ஷவிமயீ-ஸ்படிகக்கல்போல் நிர் மலமான வெளுப்பு நிறத்தோடு கூடின, மூர்தி:-சரீரமானது மாணிக்யவபுஷா - மாணிக்கரத்னம்போல் சிவந்த சரீரமாக பரிணமதி - மாறுதல் அடைகிறதோ.

தேவியின் நாக்கு இயற்கையாகவே சிவப்பு நிற முள்ளது. அதன் அக்ர பாகத்தில் வளிக்கும் ஸரஸ்வதி தேவியின் உடல் நிறம் இயற்கையாக வெளுப்பாக இருந்த போதிலும் நாக்கின் சேர்க்கையினால் சிவப்பாக ஸரஸ்வதி

விளங்குகிறாள். தேவியின் நாவு தன் பார்த்தாவின் குணதி
சயங்களைத் தவிர வேறு எந்த விஷயத்தையும் பேசாது.
தேவியின் நாவு, தான் சிவப்பாய் இருப்பது மட்டுமல்லாமல்
தன் ஸமீபத்தில் இருக்கிற ஸரஸ்வதியையும் சிவப்பு நிற
முள்ளவளாக மாற்றி விடுகிறது. “जिह्वायां रक्तवमात्रं न
भवति । तटस्थानां रक्तीकरणे रक्तिन्नः शक्तिरपि; अतएव जयतीति
प्रयुक्तम्” என்று லக்ஷ்மீதர வ்யாக்யானத்தில் காணப்
படுகிறது. (64)

(அ) தேவி குமார ஸ்வாமியை அனுக்ரஹித்தல் :—

रणे जित्वा दैत्यानपहतशिरस्त्रैः क्वचिभि-

निवृत्तैश्चण्डांशत्रिपुरहरनिर्माल्यविमुखैः ।

विशाखेन्द्रोपेन्द्रैः शशिविशदकर्पूरशकला

विलीयन्ते मातस्तव वदनताम्बूलकबलाः ॥ ६५ ॥

ரணே ஜித்வா தைத்யான் அபஹ்ருத ஸிரஸ்த்ரை: கவசிபி:
நிவ்ருத்தை: சண்டாம்ஸ த்ரிபுரஹர நிர்மால்ய

விமுகை: ।

விஸாகேந்த்ரோபேந்த்ரை: ஸஸிவிஸுத கர்பூர. ஸகலா:

விலீயந்தே மாத: தவ வதந தாம்பூல கபலா: ॥

हे मातः - ஹே தாயே! ரண-யுத்தத்தில், दैत्यान्-அஸுரர்
களை, जित्वा-ஜெயித்துவிட்டு, अपहतशिरस्त्रैः - தலைப்பாகை
யைக்கையில் எடுத்துக்கொண்டவர்களாகவும், क्वचिभिः -
கவசங்களை தரித்தவர்களாகவும், निवृत्तैः -யுத்தத்திலிருந்து
திரும்பினவர்களாகவும், चण्डांशत्रिपुरहरनिर्माल्यविमुखैः -
சண்டிகேசருடைய பாகமாகிய பரமசிவனின் நிர்மால்யத்தில்
ஆசையற்றவர்களாகவும் இருக்கிற, विशाखेन्द्रोपेन्द्रैः - குமார
ஸ்வாமி, இந்திரன், விஷ்ணு இவர்களால், शशिविशदकर्पूर-
शकला: - சந்திரனைப்போல் வெளுப்பான பச்சைக்கர்பூரத்
துண்டுகளுடன் கூடிய, तव-உன்னுடைய, वदनताम्बूलकबलाः
-வாயால் மெல்லப்பட்ட தாம்பூலகபளங்கள் विलीयन्ते-கடித்
துச் சாப்பிடப்படுகின்றன.

குமாரஸ்வாமி தாரகாஸ்ரன் முதலிய அஸ்ரர்களை வென்று யுத்தத்திலிருந்து திரும்பிவரும்போது அம்பாளிடம் சென்றார். தலையில் அணிந்திருந்த தலைப்பாகையைமட்டும் தாயாருக்கு மரியாதை காட்டும் முறையில் கையில் எடுத்து வைத்துக்கொண்டார். கவசத்தை எடுக்கவில்லை. தகப்பனரிடம் போனால் அவர் சண்டிகேசுவரனுக்காக ஏற்பட்ட நிர்மால்ய பாகத்தைத் தனக்குக்கொடுத்து விடுவார். சண்டிகேசுவரனுக்கு ஒன்றும் இல்லாமல் போய் விடும். அது நியாயமில்லை என்று எண்ணி அங்கு போகாமல் தாயாரிடம் சென்றார். தேவி தன்வாயில் நன்றாகக் கடித்து மென்ற தாம்பூலத்தை உமிழ்ந்தாள். அதைத்தான் சாப்பிட்டு குமாரஸ்வாமி உத்தமமான ஞானத்தை அடைந்தார் என்பது புராணக்கதை. ஆகவே தேவியின் தாம்பூல அவசிஷ்டத்திற்கு அவ்வளவு மஹிமை இருக்கிறது. (65)

(அ) தேவியினுடைய வாங்மாதூர்யம் :—

विपश्चया गायन्ती विविधमपदानं पशुपते-

स्वयारब्धे वक्तुं चलितशिरसा साधुवचने ।

तदीयैर्माधुर्यैरपलपिततन्त्रीकलरवां

निजां वीणां वाणी निचुलयति चोलेन निभृतम् ॥

விபஞ்ச்யா காயந்தீ விவிதமபதாநம் பஸுபதே:

த்வயாரப்தே வக்தும் சலிதஸிரஸா ஸாது வசநே ।

ததீயை: மா துர்யை: அபலபித தந்தீர் கலரவாம்

நிஜாம் வீணாம் வாணீ நிசுலயதி சோளோன நிப்ருதம் ॥

हे भगवति-ஹே பரதேவதையே ! पशुपते:- சிவனுடைய, विविधं-பலவிதமான, अपदानं-வீரச்செயலை, विपश्चया-வீணையில், गायन्ती-பாடுகின்ற, वाणी-ஸரஸ்வதி தேவியானவள், चलितशिरसा-தலையை அசைக்கின்ற, त्वया-உன்னால், साधुवचने-'பேஷ்' என்ற வார்த்தையானது, वक्तुं-சொல்லுவதற்கு, आरब्धे (सति)-ஆரம்பித்தவுடன், तदीयै: माधुर्यै:-அந்த வார்த்தைகளின் இனிமையால், अपलपिततन्त्रीकलरवां-பரிஹ

ஸிக்கப்பட்ட தந்தியின் சப்தத்தோடு கூடின, நிஜா ஶீणा-
தன் வீணையை, சோலென-உறையால், நிபுந்த-சப்தமில்லாத
தாக, நிசுலயதி-மூடிவைக்கிறாள்.

கலைமகளின் ஸங்கீதத்தைக் கேட்டு “வெகு அழகாய்
இருக்கிறது” என்று சொன்ன தேவியின் பேச்சு தன்
வீணாகானத்தைவிட இனிமையாயிருப்பதைக் கண்டு
ஸரஸ்வதி தன் வீணையை உறையில் இடுகிறாள் என்பது
தாத்தார்யம். “நிஜஸல்லாப மாதூர்ய வினிர்பார்த்தஸித கச்சபீ”
(நிஜசஜ்ஜாபமாபுர்யவிநிர்மிஸ்தகச்சபீ) என்று லலிதா ஸஹஸ்ர
நாமத்தில் சொல்லப்படுகிறது. “பும்ஸ்கோகில கலக்வாண
கோமலாலாபராலினி” (புஸ்கோகிலகலகாணகோமலாலாபாலினி)
என்று த்ரிபுரஸுந்தரீ வேதபாத ஸ்தோத்திரத்தில் (சு. 26)
சொல்லப்பட்டிருப்பதும் கவனிக்கத்தக்கது. (66)

(அ) தேவியின் முகவாய் கட்டையின் வர்ணனை:—

कराग्रेण स्पृष्टं तुहिनगिरिणा वत्सलतया

गिरीशेनोदस्तं मुहुरधरपानाकुलतया ।

करग्राह्यं शम्भोर्मुखमुकुरवृन्तं गिरिसुते

कथंकारं ब्रूमस्तव चुबुकमौपम्यरहितम् ॥ ६७ ॥

கராக்ரேண ஸ்ப்ருஷ்டம் துஹிந கிரிணா வத்ஸலதயா

கிரிஸேனோதஸ்தம் முஹுரதர பானாகுலதயா ।

கர க்ராவஹ்யம் ஸம்போ: முக முகூரவ்ருந்தம் கிரிஸுதே

கதம்காரம் ப்ரும: தவ சுபுகம் ஒளபம்ய ரஹிதம் ॥

ஐ கிரிசுதே-ஹே பர்வதகுமாரியே! துஹிநகிரிணா-ஹிமவா
னா, வத்ஸலதயா வா த்ஸல்யத்துடன், கராக்ரேண-நுனிக்கையால்,
ஸ்ப்ருஷ்ட-தொடப்பட்டதாயும், கிரிசேன-பரமசிவனா, அஹரபாநா-
கூலதயா-அதரபானம் செய்வதில் ஆசைகொண்டகாரணத்தி
னாலும், முஹுரதஸ்த்-அநேகம் தடவைகள் தூக்கப்பட்டதாயும்,
ஸம்மோ: - பரமேஸ்வரனுடைய, கராவஹ்ய-கையால் பிடிக்கத்தக்க
தாயும், மௌபம்யரஹித-உவமையில்லாததாயும், முகமுகூரவ்ருந்த-

முகமாகிய கண்ணாடிக்குப் பிடிபோல் இருக்கிறதாயும் உள்ள
तव चुबुक्-உன்னுடைய முகவாய் கட்டையை, कथंकार-எந்த
விதத்தில், ब्रूमः - சொல்லோம்.

தேவியின் முகவாய்க் கட்டையை வாத்ஸல்யத்தினால்
தகப்பனாரான ஹிமவான் தொடலாம். பத்னி என்ற
பிரியத்தால் பரமசிவன் தொடலாம். மற்றவர் தொட முடி
யாது. கண்ணாடிபோல் இருக்கும் முகத்திற்குப் பிடிபோல்
இருக்கிறது முகவாய்கட்டை. ஹிமவானால் தொடப்பட்ட
தாயும் பரமேச்வரனால் நிமிர்த்தப்பட்டதாயுமுள்ள இதற்கு
உவமையே இல்லை என்று கூறுகிறார். “அநாகலித
ஸாத்ருச்ய சுபுகஸ்ரீ விராஜிதா” (अनाकलितसादृश्यचुबुक्श्री-
विराजिता) என்று லலிதா ஸஹஸ்ரநாமம் சொல்லுகிறது.

(அ) தேவியின் கழுத்து வர்ணிக்கப்படுகிறது:—

भुजाश्लेषाक्षित्यं पुरदमयितुः कण्टकवती

तव ग्रीवा धत्ते मुखकमलनालश्रियमियम् ।

स्वतः श्वेता कालागुस्वहुलजम्बालमलिना

मृणालीलालित्यं वहति यदधो हारलतिका ॥ ६८ ॥

புஜாச்லேஷாத் நித்யம் புர தமயிது: கண்டகவதீ

தவ க்ரீவா தத்தே முககமல நாள் ச்ரியமியம் ।

ஸ்வத: ச்வேதா காலாகுரு பஹுள ஜம்பால மலினா

ம்ருணாலீ லாலித்யம் வஹதி யததோ ஹார லதிகா ॥

हे भगवति-ஹே பகவதியே ! तवेयं ग्रीवा-உன்னுடைய
இந்தக் கழுத்து, पुरदमयितुः - பரமேச்வரனுடைய, भुजाश्लेषात्
கையால் செய்யும் ஆலிங்கனத்தினால், नित्यं-எப்பொழுதும்,
कण्टकवती-முள்ளோடு கூடினதாய், मुखकमलनालश्रियं-முகம்
என்கிற தாமரைக்காம்பின் சோபையை, धत्ते-தரிக்கிறது.
यत्-எந்த காரணத்தால், अधः-கீழ்பாகத்தில், स्वतः श्वेता-
இயற்கையில் வெளுப்பாயுள்ள, हारलतिका-முத்து மாலை
யானது, कालागुस्वहुलजम्बालमलिना सती - அகருக்கட்டைப்

பொடிகள் அதிகமாகச் சேர்த்து குழைக்கப்பட்டதால் கருப்
பாக மாறினதாக, சூனாலிலித்யம்-தாமரைக் கொடியின்
சோபையை, वहति-வஹிக்கிறதோ!

தேவியின் முகம் என்கிற தாமரைக்குக்கழுத்து என்பது
அடித்தண்டுபோல் இருக்கிறது. பரமசிவன் தேவியின்
கழுத்தை அடிக்கடி ஆலிங்கனம் செய்வதால் ரோமாஞ்சம்
ஏற்பட்டு முள்ளோடு கூடின தண்டுமாதிரி இருக்கிறது.
தேவி கழுத்தில் அணிந்திருக்கும் முத்துமாலை வெளுப்பாக
இருந்தபோதிலும் அகருப்பொடி அதிகமாகச் சேர்த்துக்
குழைக்கப்பட்ட சந்தனப்பூச்சால் கருப்புநிறமாக மாறி
இருக்கிறது. ஆகவே அந்த முத்துமாலை சேற்றில் முளைத்த
தாமரைக்கொடிபோல் காக்கியளிக்கிறது. (68)

(அ) தேவியின் கழுத்தில் காணப்படும் மூன்று
ரேகைகள் வர்ணிக்கப்படுகின்றன:—

गले रेखास्ति सौ गतिगमकगीतैकनिपुणे

विवाहव्यानद्धप्रगुणगुणसंख्याप्रतिभुवः ।

विराजन्ते नानाविधमधुररागाकरभुवां

त्रयाणां ग्रामाणां स्थितिनियमसीमान इव ते ॥ ६९ ॥

களே ரேகா: திஸ்ரோ கதிகமககீதைகநிபுணே

விவாஹவ்யானத்த ப்ரகுணகுண ஸங்க்யா ப்ரதிபுவ: ।

விராஜந்தே நானாவிதமதுரராகாகரபுவாம்

த்ரயாணாம் க்ராமாணாம் ஸ்திதி நியமஸீமான இவ தே ॥

गतिगमकगीतैकनिपुणे-கதிகளுடனும் கமகங்களுடனும்
பாடுவதில் சிறந்த பாண்டித்யம் உள்ளவனே! ते गले -
உன் கழுத்தில் இருக்கிற, तिस्रः रेखाः - மூன்று ரேகைகள்,
विवाहव्यानद्धप्रगुणगुणसंख्याप्रतिभुवः - விவாஹ காலத்தில்
கழுத்தில் கட்டப்பட்ட ஸுத்ரம் மூன்று சரடுகளால்
முறுக்கப்பட்டது என்பதை ரூபகப்படுத்துவதாகவும்,
नानाविधमधुररागाकरभुवां - அநேகவிதமான அழகான ராகங்

களுக்கு இருப்பிடமாகவும், 'த்யானா' 'பிரமாணா' - மூன்று க்ராமங்
களுடைய, 'स्थितिनिमसीमान' 'इव' - இருப்பை ஒன்றோ
டொன்று கலக்காமல் இருக்கும்படி வரம்புபோல் 'विराजन्ते' -
ப்ரகாசிக்கின்றன.

தேவியின் கழுத்தில் மூன்று ரேகைகள் காணப்படு
கின்றன. ஸாமுத்திரிகா சாஸ்திரப்படி இது உத்தம ஸ்திரீ
களுக்கு உள்ள லக்ஷணம். இந்த ரேகைகள் இரண்டுவித
மாக உத்தரேகை செய்ப்படுகின்றன. தேவியின்
கல்யாணத்தின்போது மாங்கல்ய ஸுதிரத்துடன் வேறு
ஒரு ஸுதிரமும் கழுத்தில் கட்டப்பட்டுள்ளது. அது மூன்று
சரடுகளால் முறுக்கப்பட்டது. இதை ரூபகப்படுத்து
வதற்காகவே மூன்று ரேகைகள் இருக்கின்றனவோ என்று
முதல் உத்தரேகை. தேவி ஸங்கீத சாஸ்திரத்தில் அஸா
தாரண பாண்டித்யம் உள்ளவள். மார்க்கம், தேசி என்ற
இரண்டு கதிகள், ஐந்துவிதமான கமகங்கள், எல்லாம்
நன்றாகத் தெரிந்தவள். மதுரமான ராகங்கள் பல இருக்
கின்றன. இவைகள் ஷட்ஜக்ராமம், மத்யக்ராமம்,
காந்தாரக்ராமம் என்ற மூன்று ஸ்தானங்களில் உத்பத்தி
யாகின்றன. இந்த க்ராமங்கள் ஒன்றோடொன்று கலக்கக்
கூடாது. அவைகள் கலக்காமல் இருக்க எல்லையைக்
காட்டுவதுபோல் இந்த மூன்று ரேகைகள் விளங்குகின்றன.

(அ) தேவியின் நான்கு கரங்களின் வர்ணனை:—

मृणालीमृद्वीनां तव भुजलतानां चतसृणां

चतुर्भिः सौन्दर्यं सरसिजभवः स्तौति वदनैः ।

नखेभ्यः संत्रस्यन् प्रथममथनादन्धकरिपो-

श्रतुर्णां शीर्षाणां सममभयहस्तार्पणधिया ॥ ७० ॥

ம்ருணாளீ ம்ருத்வீநாம் தவ புஜ லதாநாம் சதஸ்ருணாம்

சதுர்பி: ஸௌந்தர்யம் ஸரஸிஜபவ: ஸ்தௌதி வதனை:|

நகேப்ய: ஸந்த்ரஸ்யன் ப்ரதம மதநா தந்தக ரிபோ:

சதுர்ணாம் ஸீர்ஷாணாம் ஸமமபய ஹஸ்தார்பண தியா||

हे भगवति - ஹே பராசக்தியே! तव - உன்னுடைய,
 मृणालीमृद्वीनां-தாமரைக் கொடிகளைப்போல் மிருதுவான,
 चतसृणां - நான்கு, भुजलतानां - கொடிகளைப்போன்ற கை
 களுடைய, सौन्दर्य- அழகை, सरसिजभवः- ப்ரம்மா, चतुर्भिः
 वदनैः - நான்கு முகங்களால் प्रथममथनात् - (ஐந்தாவது)
 தலையை முன்னால் கிள்ளிவிட்ட காரணத்தினால்,
 अन्धकरिपोः - பரமசிவனுடைய, नखेभ्यः - நகங்களிலிருந்து,
 सन्त्रस्यन् - பயந்தவராக, चतुर्णां - நான்கு, शीर्षाणां - தலை
 களுக்கு, सम- ஒரே ஸமயம், अभयहस्तार्पणधिया - அபயஹஸ்
 தத்தைக்கொடுத்துக் காப்பாற்றவேண்டும் என்ற எண்ணத்
 துடன், स्तौति- துதிக்கிறார்.

ப்ரம்மாவுக்கு முதலில் ஐந்து தலைகள் இருந்தன. பரம
 சிவனின் சிரஸைப் பார்க்காமலேயே பார்த்து விட்டேன்
 என்று பொய் சொன்னதற்காக பொய் சொன்ன தலையைப்
 பரமசிவன் தன் கை நகங்களால் கிள்ளி எறிந்து விட்டார்.
 மிஞ்சி இருக்கும் நான்கு தலைகளுக்கும் ஆபத்துவராமல்
 இருப்பதற்காக, தேவி தன் மிருதுவான நான்கு கைகளைக்
 கொண்டு அபயம் கொடுத்து ரக்ஷிக்க வேண்டுமென்று
 தேவியை ஸ்தோத்திரம் செய்கிறார்.

(70)

(அ) தேவியின் கை விரல்களின் வர்ணனை :—

नखानामुद्योतैर्नवनलिनरागं विहसतां

कराणां ते कान्ति कथय कथयामः कथयुमे ।

क्याचिद्वा साम्यं भजतु कलया हन्त कमलं

यदि क्रीडलक्ष्मीचरणतललाक्षारसचणम् ॥ ७१ ॥

நகானாம் உத்யோதை: நவநளினராகம் விஹஸதாம்
 கராணாம் தே காந்திம் கதய கதயாம: கதமுமே ।
 கயாசித்வா ஸாம்யம் பஜது கலயா ஹந்த கமலம்
 யதி க்ரீடல்லக்ஷ்மீ சரணதல லாக்ஷா ரஸ சணம் ॥

हे उमे ஹே பார்வதியே! नखानां - நகங்களுடைய,
 उद्योतैः- காந்திகளால்; नवनलिनरागं - புதிதாக மலர்ந்த தாம

ரையின் சோபையை, विहसतां - பரிஹசிக்கின்ற, ते - உன்னுடைய, कराणां - கைகளுடைய, कान्ति - காந்தியை, कथं - எப்படி, कथयामः - சொல்லுவோம்! कथय - நியே சொல். हन्त கஷ்டம், कमलं-தாமரைப்புஷ்பம், यदि श्रीलक्ष्मीचरणतललाक्षारसचणं - தன்னிடத்தில் வாஸம்செய்கிற லக்ஷ்மீ தேவியினுடைய பாதத்தில் ப்ரகாசிக்கும் மருதாணியின் காந்தியோடு விளங்குமேயானால், कयाचिद्वा कलया - ஏதாவது ஒருஅம்சத்தில், साम्यं - ஸாத்ருச்யத்தை भजतु - அடையட்டும்.

தேவியின் நகங்களின் காந்தியால் அவள் கைகளும் அதிக தேஜஸ்ஸுடன் விளங்குகின்றன. அதற்கு ஸமமாகச் சொல்லுவதற்கு ஒன்றுமே இல்லை. தாமரையைச் சொல்ல லாமோ என்றால் அதுவும் ஸரி இல்லை. லக்ஷ்மீதேவி தாமரையில் வளிப்பவள். அவள் காலில் இட்டுக்கொண்டிருக்கும் மருதாணியின் சோபை தாமரையில் பட்டால் அதற்குச் சிறிது அதிகமான சோபை ஏற்படும். அப்படியும் ஒரு ஏகதேசமான அம்சத்தில்தான் தேவியின் கைகளின் சோபைக்கு ஸமமாக அதைச் சொல்லலாம். (71)

(அ) அடுத்துவரும் நான்கு ச்லோகங்களில் தேவியின் ஸ்தனவார்ணனை :—

समं देवि स्कन्दद्विपवदनपीतं स्तनयुगं

तवेदं नः खेदं हरतु सततं प्रस्तुतमुखम् ।

यदालोक्याशङ्काकुलितहृदयो हासजनकः

स्वकुम्भौ हेरम्बः परिमृशति हस्तेन शटिति ॥ ७२ ॥

ஸமம் தேவி ஸ்கந்த த்விபவதந பீதம் ஸ்தந யுகம்

தவேதம் ந: கேதம் ஹரது ஸததம் ப்ரஸ்துத முகம் ।

யதாலோக்யாஸங்காகுலித ஹ்ருதயோ ஹாஸ ஜநக:

ஸ்வகும்பௌ ஹேரம்ப: பரிம்ருஸ்தி ஹஸ்தேன ஜடிதி ॥

ஹே தேவி - ஹே தேவியே! சமம் - ஏககாலத்தில், स्कन्द-
द्विपवदनपीतं - குமாரஸ்வாமியாலும் யானைமுகத்தோனாலும்,

அருந்தப்பட்ட **ப்ஸ்துமுகம்** - பால்பெருகுகிற நுணிகளோடு கூடின, **இத்** - இந்த தவ - உன்னுடைய **ஸநயுங்** - இரு ஸ்தனங்கள், **ந:** - எங்களுடைய, **ஸ்தே** - துயரத்தை, **ஸதத்** - எப்பொழுதும், **ஹத்** - போக்கட்டும். **யத்** - யாதொரு ஸ்தனங்களை, **அலோக்ய** - பார்த்து, **அஷ்டாங்குலிதஹ்** - **ஸந்** - சங்கையினால் கலங்கின மனதுடன் கூடிய, **ஹேம:** - விநாயகர், **ஹாஸனக:** - சிரிப்பையுண்டு பண்ணுகிறவராய், **ஹிததி** - சீக்கிரம், **ஸ்குமூ** - தன் மஸ்தகங்களை **ஹஸ்தே** - கையினால் **பரிமூஷதி** - தடவிப்பார்க்கின்றாரோ !

தேவியின் ஸ்தனங்களுக்கு ஸ ம மாகச் சொல்லக் கூடியவை யானைமுகத்தோனின் தலையிலிருக்கும் இரு கும்பங்கள் தான். “ ஹஸ்திகும்போத்தாங்ககுசா ” (**ஹஸ்தி-கும்போத்தாங்ககுசா**) என்று லலிதாத்ரிசுதீ ஸ்தோத்திரத்தில் சொல்லியிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. (72)

अमू ते वक्षोजावमृतरसमाणिक्यकुतुपौ

न संदेहस्पन्दो नगपतिपताके मनसि नः ।

पिबन्तौ तौ यस्मादविदितवधूसङ्गरसिकौ

कुमारावघापि द्विरदवदनकौञ्चदलनौ ॥ ७३ ॥

அமூ தே வக்ஷோஜௌ அம்ருதரஸ மாணிக்ய குதுபௌ
ந ஸந்தேஹ ஸ்பந்தோ நகபதி பதாகே மனஸி ந: ।

பிபந்தௌ தௌ யஸ்மாத் அவிதித வதூஸங்க ரஸிகௌ
குமாரௌ அத்யாபி த்விரதவதந க்ரௌஞ்சதளநௌ ॥

ஹே நகபதிபதாக்கே - ஹரிமவாணை பிரஸித்த புருஷனாக ஆக்கும் விஷயத்தில் அவருடைய கொடி போன்றவளே ! **தே** - உன்னுடைய, **அமூ** - இந்த, **வக்ஷஜௌ** - இரு ஸ்தனங்களும், **அமூ** - அமிருத ரஸத்தால் நிரப்பப்பட்ட மாணிக்கக்குடுக்கைகள். (இதில்) **ந:** - எங்களுடைய, **மனசி** மனதில், **ஸந்தேஹ்** - ஸந்தேஹ லேசமும், **ந** கிடையாது. **யஸாத்** யாதொரு காரணத்தால் **தௌ** அந்த ஸ்தனங்களை,

पिवन्तौ அருந்துகின்ற, द्विदवदनकौशुदलनौ விநாயகரும், குமாரஸ்வாமியும், अविदितवधूसङ्करसिकौ ஸ்த்ரீ ஸங்கத்தை அறியாதவர்களாகவே இருந்து கொண்டு, अद्यापि இப்பொழுதும் कुमारौ குழந்தைகளாகவே இருக்கிறார்கள்

தேவியின் ஸ்தன்யபானம் செய்த கணபதியும் ஸுப்ரமண்யனும் அவஸ்தாபேதமில்லாமல் இன்றைக்கும் சைசவத்திலேயே இருக்கிறார்கள். அதாவது, உத்தமமான ப்ரம்மஞானத்தை அடைந்து “பால்யேன திஷ்டாஸேத்” (वाह्येन तिष्ठासेत्) என்று உபநிஷத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடி லோகவ்யவஹாரத்திலேயே ப்ரவ்ருத்தி இல்லாமல் இருக்கிறார்கள். (73)

वहत्यम्ब स्तम्बैरमदनुजकुम्भप्रकृतिभिः

समारब्धां मुक्तामणिभिरमलां हारलतिकाम् ।

कुचाभोगो विम्बाधररुचिभिरन्तः श्वलितां

प्रतापव्यामिश्रां पुरदमयितुः कीर्तिमिव ते ॥ ७४ ॥

வஹத்யம்ப ஸ்தம்பேரம தனுஜ கும்பப்ரக்ருதிபி:

ஸமாரப்தாம் முக்தாமணிபிரமலாம் ஹாரலதிகாம் ।

குசாபோகோ பிம்பாதர ருசிபி: அந்த: ஸ்பலிதாம்

ப்ரதாப வ்யாமிச்ராம் புர தமயிது: கீர்த்திமிவ தே ॥

हे अम्ब ष्णै तायै ! ते உன்னுடைய, कुचाभोगः ஸ்தனங்களுடைய மத்ய பிரதேசம், स्तम्बैरमदनुजकुम्भप्रकृतिभिः கஜாஸுரனுடைய கும்பஸ்தலங்களில் உண்டான मुक्तामणिभिः நல்முத்துக்களால், समारब्धां கட்டப்பட்டதாயும், अमलां நிர்மலமாயும், विम्बाधररुचिभिः கோவைப்பழத்தைப் போல் சிவந்த உதடுகளின் சோபையால் अन्तःश्वलितां உள் புறம் சித்ரவாணத்துடன் கூடினதாயும் இருக்கிற, हारलतिकां முத்து மாலையை, प्रतापव्यामिश्रां பிரதாபத்துடன் கூடிய, पुरदमयितुः த்ரிபுர ஸம்ஹாரம்செய்த பரமசிவனுடைய कीर्तिमिव கீர்த்தியைப் போல், वहति தரித்துக் கொண்டு இருக்கிறது.

தேவி தன் மார்பில் அணிந்திருக்கும் முத்துமாலை இயற்கையாகவே வெண்மை நிறமுள்ளது. தேவியின் கோவைப்பழம்போல் சிவப்பான உதடுகளின் காந்தி அதன்மேல் வீசி அந்த முத்துமாலை வெளுப்பும் சிவப்பும் கலந்து சித்ர வர்ணத்துடன் விளங்குகிறது. த்ரிபுர ஸம் ஹாரம் செய்ததின் நிமித்தமாக பரமசிவனுக்கு ஏற்பட்ட கீர்த்தி கோபத்துடன் ஸம்பந்தப்பட்டதால் சிவப்பும் வெளுப்பும் கலந்த சித்ரவர்ணமாக இருந்தது. தேவியின் முத்துமாலையின் சித்ரவர்ணம் சிவனின் கீர்த்தியோ என்று உத்ப்ரேக்ஷிக்கப்படுகிறது. (74)

तव स्तन्यं मन्ये धरणिधरकन्ये हृदयतः

पयःपारावारः परिवहति सारस्वतमिव ।

दयावत्या दत्तं द्रविडशिशुरास्वाद्य तव यत्

कवीनां प्रौढानामजनि कमनीयः कवयिता ॥ ७५ ॥

தவ ஸ்தன்யம் மன்யே தரணிதரகன்யே ஹ்ருதயத:

பய:பாராவார: பரிவஹதி ஸாரஸ்வதமிவ ।

தயாவத்யா தத்தம் த்ரவிடசிசு: ஆஸ்வாத்ய தவ யத்
கவீநாம் ப்ரௌடானாம் அஜனி கமநீய: கவயிதா ॥

हे धरणिधरकन्ये हेतु हृदिमवानुदय पुத்தिरिये !

तव स्तन्यं உன்னுடைய ஸ்தனங்களிலிருந்து பெருகும் பால் ஹ்ருதயத்திலிருந்து வந்த பய:பாராவார: பாற் கடல்போலவும், சாரஸ்வதமிவ ஸரஸ்வதி ஸம்பந்தமானனாணப் பெருக்கு போலவும், பரிவஹதி பிரவஹிக்கிறது इति मन्ये என்று எண்ணுகிறேன். यत् யாதொரு காரணத்தால், दयावत्या தையுடன் கூடின त्वया दत्तं உன்னால் கொடுக்கப்பட்ட, तव உன்னுடைய (ஸ்தன்யத்தை) आस्वाद्य பானம் செய்து, द्रविडशिशु: த்ரவிட தேசத்தில் பிறந்த குழந்தை प्रौढानां-உயர்ந்த, कवीनां புலவர்களுக்குள், कमनीयः மனோஹரமான, कवयिता கவியாக अजनि ஆகிவிட்டாரோ !

தேவியின் ஸ்தனம் ஞானக்கடலாக பாவிக்கப்படுகிறது. தேவியின் தையால் யாருக்கு அந்த ஸ்தனயபானம் கிடைக்கிறதோ, அவர் உத்தமமான கவியாக விளங்குவார். ஞானஸம்பந்தர் திருஷ்டாந்தமாக சொல்லப்படுகிறார். “த்ரவிடஸிஸு:” (द्रविडशिषुः) என்று தன்னையே பகவத்பாதாள் சொல்லிக்கொள்கிறார் என்பது உசிதமாகத் தோன்றவில்லை. “உத்தமமான புலவர்களுக்குள் சிரேஷ்டராக விளங்குகிறார்” என்று தன்னைத்தானே யாரும் சொல்லிக்கொள்ள மாட்டார்கள். ‘पयःपारावारः’ (पयः पारாவारः) என்னுமிடத்தில் ‘सुधाधारासारः’ (सुधाधारासारः) என்னும் பாடாந்தரம் சில பிரதிகளில் காணப்படுகிறது. அதற்கு அமிருத பிரவாஹம் என்று அர்த்தம். (75)

(அ) தேவியின் நாபி பிரதேசம் வர்ணிக்கப்படுகிறது:-

हरकोधज्वालावलिभिरवलीदेन वपुषा

गभीरे ते नाभीसरसि कृतसङ्गो मनसिजः ।

समुत्तस्थौ तस्मादचलतनये धूमलतिका

जनस्तां जानीते तव जननि रोमावलिरिति ॥ ७६ ॥

ஹர க்ரோத ஜ்வாலாவளிபி: அவலீடேன வபுஷா

கபீரே தே நாபீ ஸரசி க்ருத ஸங்கோ மனஸிஜ: !

ஸமுத்தஸ்தௌ தஸ்மாத் அசலதநயே தூமலதிகா

ஜநஸ்தாம் ஜானீதே தவ ஜநனி ரோமாவளிரிதி ॥

हे अचलतनये-ஹே ஹிமவானின்புத்திரியே ! मनसिजः - மன்மதன் हरकोधज्वालावलिभिः-சிவனுடைய கோபாக்களி ஜ்வாலையின் வரிசைகளால், अवलीदेन-தூழப்பட்ட, वपुषा-தேஹத்துடன் तै-உன்னுடைய, गभीरे-ஆழமான, नाभी-सरसि-தொப்புள் என்ற குளத்தில், कृतसङ्गः-சேர்க்கை அடைந்தான். तस्मात्-அந்த குளத்திலிருந்து, धूमलतिका-கொடி போன்ற புகையானது, समुत्तस्थौ-உயரக்கிளம்பிற்று. तां-அதை, जनः-உலகம், हे जननि-ஹே தாயே ! तव रोमावलिः-உன்னுடைய நாபி பிரதேசத்தில் தோன்றும் ரோம வரிசை, इति-என்று, जानीते-எண்ணுகிறது.

தபஸ் செய்துகொண்டிருந்த சிவனை காமவிகாரம் அடையும்படியாக மன்மதன் செய்தான். சிவனுக்கு மஹத்தான கோபம் ஏற்பட்டு தன் நெற்றிக்கண்ணால் அவனை எரித்தார். அக்னி ஜ்வாலைகளால் சூழப்பட்டு மன்மதன் தேவியின் நாபி என்னும் குளிர்ச்சியான தடாகத்தில் சரண அடைந்தான். அதிலிருந்து புகை கிளம்புகிறது. தேவியின் நாபி பிரதேசத்தில் காணப்படும் ஸுக்ஷ்மமான ரோம வரிசையானது அங்கு தங்கியுள்ள காமனைச் சூழ்ந்துள்ள நெருப்பிலிருந்து கிளம்பும் புகையோ என்று உத்ப்ரேக்ஷிக்கப்படுகிறது. (76.)

(அ) தேவியின் இடுப்பு பிரதேசத்தில் காணப்படும் ஸுக்ஷ்மமான ரோமாவளி வர்ணிக்கப்படுகிறது:—

यदेतकालिन्दीतनुतरङ्गाकृति शिवे

कृशे मध्ये किञ्चिजननि तव यद्भाति सुधियाम् ।

विमर्दादन्योन्यं कुचकलशयोरन्तरगतं

तनूभूतं व्योम प्रविशदिव नाभिं कुहरिणीम् ॥ ७७ ॥

யதேதத் காளிந்தீ தனுதர தரங்காக்ருதி ஸிவே

க்ருஸே மத்யே கிஞ்சித் ஜனனி தவ யத் பாதி

ஸுதியாம் ।

விமர்தாத் அந்யோன்யம் குசகலஸ்யோ: அந்தரகதம்

தனூபூதம் வ்யோம ப்ரவிஸ்திவ நாபிம் குஹரிணீம் ॥

ஹே சிவே-ஹே சிவ பத்னி! ஜனனி-தா யே! தவ-உன்னுடைய, க்ருசே மத்யே-மெல்லிய இடுப்பில், யதேதத்-இந்த, காலிந்நீதனுதர்தரங்காக்ருதி-யமுநா நதியில் காணப்படும் சிறிய அலைபோன்ற வடிவமுள்ள, யதிக்ஷித்-ஒரு வஸ்துவானது (ரோமாவளி) சுத்யாம்-புத்திமாந்கருக்கு, பாதி-புலப்படுகிறதோ, தத்-அது, குசகலஸயோ: அந்ரகதம்-கலசங்கள் போன்ற இரண்டு ஸ்தனங்களுக்கும் மத்தியிலிருக்கும், தனூபூதம்-மிகவும் சிறியதான, வ்யோம-ஆகாசமானது, அந்யோன்யஸ்தனங்கள் ஒன்றோடொன்று விமர்தத்-உரைவதினால்,

குஹரிணி-த்வாரமுள்ள, நாமி-தொப்புள் குழியை, ப்விசதிவ-
நுழைவதுபோல், ஸாதி-தோன்றுகிறது.

தேவியின் இடுப்பு பிரதேசத்தில் கீழ்நோக்கி இருக்கும்
ரோமாவளியானது இரு ஸ்தனங்கள் நெருங்கி உரை
வதினால் இரண்டுக்கும் நடுவிலுள்ள சிறிய இடைவெளி
அங்கிருந்து தள்ளப்பட்டு தொப்புள் குழியில் பிரவேசிக்
கின்றதோ என்று உத்ப்ரேகை செய்யப்படுகிறது. (77)

(அ) தேவியின் நாபி பிரதேசம் பலவிதமாக
உத்ப்ரேகை செய்யப்படுகிறது:—

सिरो गङ्गावर्तः स्तनमुकुलोमावलिलता-

कलावालं कुण्डं कुसुमशरतेजोदुतभुजः ।

रतेर्लीलागारं किमपि तव नाभिर्गिरिसुते

विलद्वारं सिद्धेर्गिरिशनयनानां विजयते ॥ ७८ ॥

ஸ்திரோ கங்காவர்த: ஸ்தநமுகுள ரோமாவளி லதா
கலாவாலம் குண்டம் குஸுமஸர தேஜோ ஹுதபுஜ: ।
ரதே: லீலாகாரம் கிமபி தவ நாபி: கிரிஸுதே
பிலத்வாரம் ஸித்தே: கிரிஸ நயனானாம் விஜயதே ॥

हे गिरिसुते-ஹே பர்வத குமாரியே! तव नाभिः-உன்
நாபியானது, सिरो गङ्गावर्तः-சலனமில்லாத கங்கா நதியின்
சுழலாகவும், स्तनमुकुलोमावलिलता-கலாவால்-கொங்கை
களாகிற தாமரை மொட்டுக்களுடைய ரோமாவளி என்ற
கொடிகளின் தண்டுகளுக்கு பாத்தியாகவும் कुसुमशरतेजोदुत-
भुजः-மன்மதனின் தேஜஸ் என்னும் அக்னிக்கு, कुण्डं-
ஹோம குண்டமாயும், रतेः-ரத்தேவிக்கு, लीलानारं-விஹார
பூமியாயும், गिरिशनयनानां-பரமசிவனுடைய கண்களுக்கு,
सिद्धेः-தபஸ் ஸித்தி, विलद्वारं-வெளிக்கிளம்பும் பிலத்வார
மாகவும், किमपि-வாணிக்கமுடியாத அழகுடன், विजयते-
பிரகாசிக்கிறது.

தேவியின் நாபி பிரதேசம் வர்ணிக்கமுடியாதபடி அழகுடன் விளங்குகிறது. அது கங்கானதியில் தோன்றும் சலனமில்லாத சுழலோ, அல்லது ஸ்தனங்கள் என்ற தாமரை மொட்டுக்களின் அடிக்கிழங்குகளுக்குப் பாத்தியோ, அல்லது மன்மதனுடைய தேஜஸ் என்ற அக்னிக்கு ஹோம குண்டமோ, அல்லது ரதிதேவியின் விளையாட்டு பிரதேசமோ, அல்லது பரமசிவனின் கண்களுக்கு அவை செய்யும் தபஸ்ஸின் எரித்திகள் வெளிவரும் பிலத்வாரமோ என்று பலவிதமாக உத்ப்ரேகை செய்யப்படுகிறது. “நாப்யாலவால ரோமானி லதாபல குசத்வயீ” (नाभ्यालवाल-रोमालिलताफलकुचद्वयी) என்று லலிதா ஸஹஸ்ரநாமத்தில் காணப்படும் வாக்கியம் கவனிக்கத்தக்கது. (78)

(அ) தேவியின் இடை வர்ணிக்கப்படுகிறது:—

निसर्गक्षीणस्य स्तनतटभरेण क्लमजुषो

नमन्मूर्तेर्नारीतिलक शनकैःश्रुत्यत इव ।

चिरं ते मध्यस्य वृटिततटिनीतीरतरुणा

समावस्थस्येन्नो भवतु कुशलं शैलतनये ॥ ७९ ॥

நிஸர்க்கக்ஷீணஸ்ய ஸ்தநதட பரேண க்லமஜுஷோ
நமன்மூர்த்தே: நாரீதிலக ஸநகை: த்ருட்யத இவ ।
சிரம் தே மத்யஸ்ய த்ருடித தடிநீ தீர தருணா
ஸமாவஸ்தா ஸ்தேதம்நோ பவது குஸலம் சைலதநயே ॥

ஹே ஸைலதநயே-ஹே பர்வதராஜனின் குமாரியே! நாரீதிலக-ஸ்தீர்களுக்குள் உத்தமமானவளே! நिसर्गक्षीणस्य-இயற்கையாகவே மெலிந்திருப்பதும், स्तनतटभरेण-ஸ்தனங்களின் பாரத்தால், क्लमजुष:-சீரமத்தையடைந்ததும், नमन्मूर्ते:- (ஆகையால்) வளைந்த உருவமுள்ளதும், शनकै:-மெள்ள மெள்ள, श्रुत्यत इव-ஒடிந்துபோய் விடுமோ என்று எண்ணும் படியாயும், वृटिततटिनीतीरतरुणा-நதீவேகத்தால் இடிந்து போன கரையிலுள்ள மரத்தோடு, समावस्थस्येन्न:-ஸமநிலையை அடைகிறதாயுமுள்ள, ते-உன்னுடைய, मध्यस्य-

இடுப்பிற்கு, சிர்-வெகு காலம், குசல் பவது-கூடிமம் ஏற்பட்டும்.

தேவியின் அங்கவர்ணனைகள் எல்லாம் ஸாமுத்திரிகா சாஸ்திரத்தில் உத்தம ஸ்தரீகளுக்கு உள்ள லக்ஷணங்கள் என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதை அனுஸரித்துச் செய்யப் பட்டிருக்கின்றன. தேவியின் இடுப்பு ஏற்கனவே மிகவும் மெலிந்தது. கொங்கைகளின் பாரம் தாங்காமல் சிறிது வளைந்திருக்கிறது. இதைப்பார்த்தால் நதீப்ரவாஹத்தினால் அறுக்கப்பட்ட கரையின்மேல் சாய்ந்து, எப்பொழுது விழுந்துவிடுமோ என்று எண்ணக்கூடிய மரமோ என்று உத்த்ரேகை செய்யப்படுகிறது. இடுப்பு ஒடிந்து விழாமல் இருக்கவேண்டும் என்று ஆசார்யாள் வேண்டுகிறார். (79)

(அ) தேவியின் இடுப்பு பிரதேசத்தில் காணப்படும் மூன்று மடிப்புகள் வர்ணிக்கப்படுகின்றன:—

कुचौ सद्यः स्वद्यत्तघटितकूर्पासमिदुरौ

कषन्तौ दोर्मूले कनककलशमौ कलयता ।

तव त्रातुं भङ्गादलमिति बलनं तनुश्रुवा

विधा नद्धं देवि त्रिवलिलवलीवलिभिरिव ॥ ८० ॥

குசௌ ஸத்ய: ஸ்வித்யத் தட கடித கூர்பாஸ பிதுரௌ

கஷந்தௌ தோர்மூலே கனக கலசாபௌ கலயதா ।

தவ த்ரா தும் பங்காத் அலமிதி வலக்னம் தநுபுவா

த்ரிதா நத்தம் தேவி த்ரிவலி லவலீ வல்லிபிரிவ ॥

हे देवि-ஹே தேவியே! सद्यः-அந்தக் கூடிமத்திலேயே (தன் பர்த்தாவின் குணதிசயங்களை எண்ணும்போதே), स्वद्यत्-வியர்வையுடன்கூடிய, घटित-பக்க பாகங்களில், घटित-சேர்க்கப்பட்ட, कूर्पास-ரவிக்கையை, मिदुरौ-கிழிக்கிற தாயும், दोर्मूले-கஷ ப்ரதேசத்தில், कषन्तौ-உரைகின்ற தாயும், कनककलशमौ-தங்கக் குடங்களைப்போல் காந்தி உள்ளதுமான, कुचौ-கொங்கைகளை, कलयता-ஸ்ருஷ்டி

செய்த, தனுஷா-மன்மதனால், மங்ளாத்-ஸ்தனபாரத்தால் ஏற்பட்ட வளைவால் இடுப்புக்கு ஒருவிதமான ஆபத்தும், அல்-வரவேண்டாம், இதி-என்று உத்தேசித்து, தாது-(அந்த இடுப்பை) காப்பாற்றுவதற்கு, திவலி-சதையின் மூன்று மடிப்புகள் என்கிற, லவலிவலிமி:-வல்லிக்கொடிகளால், தவ வலம்-உன்னுடைய இடுப்பானது, திவா நஹ் இவ-மூன்று சுற்றுகக் கட்டப்பட்டதுபோல் இருக்கிறது.

நெற்றியிலும் கழுத்திலும், இடுப்பிலும், உத்தம ஸ்திரீகளுக்கு மூன்று மடிப்புகள் இருக்கின்றனவென்று ஸாமுத்திரிகா சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. க்ருசமான தேவியின் இடுப்பு ஸ்தனபாரத்தால் ஓடிந்து விழாமல் இருக்கவேண்டுமென்று மூன்று கொடிகள்போல் தோன்றும் மூன்று சதை மடிப்புகளால் சுற்றிக் கட்டப்பட்டிருக்கிறதோ என்று உத்தரேசைச் செய்யப்படுகிறது. “ஸ்தனபாரதலன் மத்ய பட்டபந்தவலித்ரயா” (स्तनभारदलन्मध्यपट्टवन्धवलित्रया) என்று லலிதா ஸஹஸ்ர நாமத்தில் காணப்படும் வாக்யமும் இதே அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவிக்கிறது. (80)

(அ) தேவியின் ப்ருஷ்டபாகம் வர்ணிக்கப்படுகிறது:-

गुरुत्वं विस्तारं क्षितिधरपतिः पार्वति निजा-

त्रितम्बादाच्छिद्य त्वयि हरणरूपेण निदधे ।

अतस्ते विस्तीर्णो गुरुरयमशेषां वसुमतीं

नितम्बप्राग्भारः स्थगयति लघुत्वं नयति च ॥ ८१ ॥

குருத்வம் விஸ்தாரம் க்ஷிதிதரபதி: பார்வதி நிஜாத்
நிதம்பாதாச்சித்ய த்வயி ஹரண ரூபேண நிததே ।
அதஸ்தே விஸ்தீர்ணோ குரூரயம் அரோஷாம் வஸுமதீம்
நிதம்பப்ராக்பார: ஸ்தகயதி லகுத்வம் நயதி ச. ॥

ஹே பார்வதி-ஹே பார்வதியே! க்ஷிதிதரபதி:-ஹிமவான்,
गुरुत्वं-கனமாக இருக்கும் தன்மையையும், विस्तारं-பரவலாக
இருக்கும் தன்மையையும், निजात्-தன்னுடைய, नितम्बात्-

ப்ருஷ்டபாகத்திலிருந்து (தாழ்வரையிலிருந்து), அக்ஷி-
எடுத்து, த்வயி-உன்னிடத்தில், ஹரணரூபேண-ஸ்தீரீ தனமாக,
நித்யே-கொடுத்தார். அத:-ஆகையால், குரு:-கனமாயும்,
விஸ்தீர்ண:-பரவலாயுமிருக்கிற, தே-உன்னுடைய, அய்-இந்த,
நிதம்வபாஹார:-ப்ருஷ்டபாகமானது, அஷோபா வஸுமதீ-பூமி
முழுவதையும், ஸ்யாயதி-மறைக்கிறது லபுத்வ-லேசாக
இருக்கும் தன்மையையும், நயதி-அடையச்செய்கிறது.

தேவியின் ப்ருஷ்ட பாகம் ஸாமுத்திரிகா சாஸ்திரப்படி-
மிகவும் கனமாகவும், விஸ்தாரமாகவும் இருக்கிறது.
ஹிமவான் தன் தாழ்வரையிலிருக்கும் கனத்தையும் விஸ்தீ-
ரணத்தையும் தன் குமாரிக்கு விவாஹ காலத்தில்
அக்ஷியின் முன்பாக ஸ்தீரீ தனமாகக் கொடுத்தாரோ
என்று உத்ப்ரேக்ஷை செய்யப்படுகிறது. தேவியின்
ப்ருஷ்ட பாகத்தின் விஸ்தீர்ணமும் கனமும் பூமியினுடைய
விஸ்தீர்ணத்தையும் கனத்தையும்விட அதிகமாய் இருக்கி-
றதாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் 'அதிசயோக்தி' என்ற
அலங்காரமும் காணப்படுகிறது " நிதம்பஜித பூதராம் "
(நிதம்வஜிதமூதராம்) என்று 'தீர்ப்புரஸுந்த அஷ்டகத்தில்'
சொல்லப்பட்டிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. (81)

(அ) தேவியின் துடைகளும் முழங்கால்களும்
வார்ணிக்கப்படுகின்றன :-

கரிந்தராணாं शुण्डान् कनककदलीकाण्डपटली-
सुभाभ्यामूरुभ्यामुभयमपि निर्जित्य भवति ।
सुवृत्ताभ्यां पत्युः प्रणतिकठिनाभ्यां गिरिसुते
विधिज्ञे जानुभ्यां विबुधकरिबुम्भद्वयमसि ॥ ८२ ॥

கரிந்தராணாம் ஸுண்டான் கனககதலீகாண்டபடலீம்
உபாப்யாம் ஊருப்யாம் உபயமபி நிர்ஜித்ய பவதி ।
ஸுவ்ருத்தாப்யாம் பத்யு: ப்ரணதிகடிகாப்யாம் கிரிஸுதே
விதிக்ஞே ஜானுப்யாம் விபுதகரிபும்பத்வயமஸி ॥

हे विधिज्ञे-வேத ஆக்குறையை அறிந்தவனே ! हे गिरिसुते-
ஹே பர்வதகுமாரியே ! भवति-சீ ம ட ட ட யே ! करीन्द्राणां-
உயர்ந்த யானைகளுடைய, शुण्डान् - துதிக்கைகள், कनक-
கதலிகாண்டபட்டி-ஸ்வர்ணமயமான வாழைமரக் கூட்டம்,
उभयमपि-இவ்விரண்டையும், उभाभ्यां ऊरुभ्यां-இரண்டு துடை-
களால், निर्जित्य-ஐயித்துவிட்டு, सुवृत्ताभ्यां-அழகான வட்ட
வடிவமுள்ளதும், पत्युः-பர்த்தாவுக்கு, प्रणतिकठिनाभ्यां-
நமஸ்காரம் செய்வதினால் சிறிது கடினமாயும் இருக்கிற,
जानुभ्यां-முழங்கால்களால், विबुधकरिकुम्भद्वयं-தேவயானை
யான ஐராவத்தின் இரண்டு மஸ்தகங்களையும், (ஐயித்து
விட்டு) असि-இருக்கிறாய்.

தேவியின் துடைகள் யானையின் துதிக்கையை விடப்
பருமனாயும், ஸ்வர்ணமயமான வாழை மரத்தைவிட பள
பளப்பாயும் இருக்கின்றன. தேவியின் முழங்கால்கள்
அழகாகவும், வர்த்துளமாகவும், அடிக்கடி பர்த்தாவை
நமஸ்காரம் செய்வதால் சற்று கடினமாகவும் இருக்கின்றன.
இவைகள் ஐராவத்தின் கும்பங்களையும் புறக்கணித்து
விட்டன என்று சொல்லப்படுகிறது. (82)

(அ) ஜ ங் க ா எ ன் னும் முழங்காலுக்குச் கீழ் பாகம்
வார்ணிக்கப்படுகிறது :—

पराजितुं रुद्रं दिगुणशरगर्भौ गिरिसुते
निषङ्गौ जङ्घे ते विषमविशिखो बाढमकृत ।
यदग्रे दृश्यन्ते दशशरफलाः पादयुगली-
नखाग्रच्छवानः सुरमकुटशणैकनिशिताः ॥ ८३ ॥

பராஜேதும் ருத்ரான் த்விசுண ஸரகர்ப்பௌ கிரிஸுதே
நிஷங்கௌ ஜங்கே தே விஷம விஷ்கோ பாடம்

அக்ருத !

யதக்ரே த்ருச்யந்தே தஸஸர பலா: பாதயுகலீ-
நகாக்ரச்சத்மாந: ஸுரமகுட ஸாணைக நிபிதா: ॥

हे गिरिधरे-ஹே பார்வதியே ! विषमविशिख :-மன்மதன், रुद्र-பரமேஸ்வரனை, पराजितुं-ஜயிப்பதற்கு, ते जङ्घे-உன்னுடைய முழங்காலுக்குக் கீழ்உள்ள பாகங்களை, द्विगुणशर-गर्भौ-இரட்டிப்பாகச் செய்யப்பட்ட பாணங்களால் நிரப்பப்பட்ட, निषङ्गौ-இரண்டு அம்பராத்நூணிகளாக, अकृत-செய்தான். वाह-இது நிச்சயம்தான். यदग्रे-எந்த அம்பராத்நூணிகளின் அகர்பாகத்தில், पाद्युगलीनखाग्र-च्छन्नः-இரண்டு பாதங்களிலும் உள்ள நகங்களின் நுனி என்ற தோற்றத்தை உடையதாயும், सुरमकुटशणैकनिशिता:-தேவர்களுடைய கிரீடங்களாகிய சாணைக்கல்லில் நன்றாக கூர்மையாக்கப்பட்டதாயுமுள்ள दशशरफला:-பத்து பாணங்களின் இரும்புமயமான நுனிகள், दृश्यन्ते-காணப்படுகின்றனவோ !

தேவியின் இரு பாதங்களிலும் இருக்கும் பத்து நகங்கள் நல்ல காந்தியுடன் விளங்குகின்றன. அவை நன்றாக சாணை பிடிக்கப்பட்ட பாணங்களின் இரும்பு நுனி பாகங்கள் போலும், ஜங்கா பிரதேசமென்னும் அம்பராத்நூணிகளில் போட்டவைகள் போலும் தோன்றுகின்றன. மன்மதன் சிவனை ஜயிக்க தன்னிடம் இருக்கும் ஐந்து பாணங்கள் போதாதென்று இந்த நகங்களைக்கொண்டு பத்து பாணங்களாகச் செய்துகொண்டானே என்று உத்ப்ரேகை செய்யப்படுகிறது. (83)

(அ) உபநிஷத்துக்களின் பரம தாத்பர்யம் தேவியின் பாதாரவிர்தங்களை ஆச்ரயிப்பது தான் என்பது கூறப்படுகிறது :—

श्रुतीनां मूर्धानो दधति तत्र यौ शेखरतया
ममाप्येतौ मातः शिरसि दयया धेहि चरणौ ।
ययोः पाद्यं पाथः पशुपतिजटाजूटतटिनी
ययोर्लक्षालक्ष्मीररुणहरिचूडामणिरुचिः ॥ ८४ ॥

ச்ருதீநாம் மூர்த்தானோ தததி தவ யௌ ஸோகரதயா
 மமாப்யேதௌ மாத: ஸ்ரீரஸிதயயா தேஹி சரணௌ ।
 யயோ: பாத்யம் பாத: பஸுபதி ஜடாஜூட தடினீ
 யயோ: லாக்ஷாலக்ஷ்மீ: அருண ஹரி துடாமணி ருசி: ॥

हे मातः हे त्वया! तव-உன் னுடைய, यौ-எந்த,
 चरणौ-பாதங்களை, भुतीनां-வேதங்களுக்கு, मूर्धानः-சிரோபாக
 மாக விளங்கும் உபனிஷத்துக்கள், शेखरतया-சிரோபூஷண
 மாக, द्यति-தரிக்கின்றனவோ, एतौ-இவைகளை (உன்
 नुदय पாதங்களை), मम-என்னுடைய, शिरसि अपि-சிரஸி
 லும்கூட, दया-கருணையினால், घेहि-வை, ययोः-எந்த உன்
 पாதங்களுக்கு पाद्यं पाथः - பாதப்ரசுபாலனம் செய்யு
 வைக்கும் ஜலம், पशुपतिजटाजूटटिनी - பரமேஸ்வரனுடைய
 जटामण्डलத்தில் வஸிக்கும் கங்காநதியோ, ययोः-எந்த
 உன் पாதங்களுடைய, लक्षालक्ष्मीः - மருதாணியின் காந்தி
 यान तु, अरुणहरिचूडामणिरुचिः-சிவப்பான விஷ்ணுவி
 नुदय सिरामणियின் காந்தியோ !

வேதங்களின் சிரோபாகம் என்பது உபநிஷத்துக்கள்.
 அவைகளின் பரமதாத்தர்யம், தேவியின் பாதாரவிந்தத்தை
 சரணம் என்று அடைவதுதான்.

जगन्नेदं नेदं परमिति परित्यज्य यतिभिः

कुशाग्रीयस्वान्तैः कुशलधिषणैः शास्त्रसरणौ ।

गवेष्ट्यं कामाक्षि ध्रुवमकृतकानां गिरिसुते

गिरामैदंपयं तव चरणमाहात्म्यगरिमा ॥

என்று முகபஞ்சசதியில் (ஸ்துதி சதகம் சு. 24) காணப்
 படும் சுலோகத்தின் தாத்தர்யமும் இதுதான். பிரணய
 கலஹத்திற்குப் பிறகு தேவியின் கோபத்தைத் தணிப்பதற்
 காக பரமசிவன் தேவியின் பாதங்களில் நமஸ்காரம் செய்யும்
 போது, அவர் தலையில் வஸிக்கும் கங்கையின் ஜலமானது
 தேவியின் சரணங்களை பிரக்ஷாலனம் செய்துவைக்கிறது.
 விஷ்ணு நமஸ்காரம் செய்யும்போது அவருடைய கிரீடத்தில்

பிரகாசிக்கும் கௌஸ்துபமணியின் சோபை தேவியின் பாதங்களில் வீசி தேவி தன் பாதங்களில் மருதாணி பூசிக் கொண்டிருக்கிறாளோ என்று தோன்றுகிறது. ஆகவே தேவியின் பாதங்கள் வேதங்களின் சிரஸ்ஸிலும் சிவன், விஷ்ணு மற்ற தேவதைகள் எல்லாருடைய சிரஸ்களிலும் வைக்கப்படுகின்றன. அதையனுஸரித்து 'என் சிரஸிலும் உன் திருவடிகளைவைத்து அனுக்ரஹம் செய்யவேண்டும்' என்று பகவத்பாதாள் கேட்டுக்கொள்கிறார். (84)

(அ) மேலும் தேவியின் பாதங்கள் வர்ணிக்கப்படுகின்றன :—

नमोवाकं ब्रूमो नयनरमणीयाय पदयो-
स्तवासमै इन्द्राय स्फुटरुचिरसालक्तकवते ।
अस्यत्यत्यन्तं यदमिहननाय स्पृहयते
पशूनामीशानः प्रमदवनकङ्कलितरवे ॥ ८५ ॥

நமோவாகம் ப்ருமோ நயன ரமணீயாய பதயோ:
தவாஸ்மை த்வந்த்வாய ஸ்புட ருசி ரஸாலக்தகவதே ।
அஸுத்யத்யத்யந்தம் யதபிஹநாய ஸ்ப்ருஹயதே
பஸூநாம் ஈஸான: ப்ரமதவன கங்கேளி தரவே ॥

हे भगवति-ஹே பகவதி! நயனரமணியாய-கண்களுக்கு ரமணீயமாயும், ஸ்புடருசி-அதிக காந்தியுள்ளதாயும், ரசாலக்தகவதே-ஈரமான மருதாணியோடு கூடினதாயும் இருக்கிற, தவ-உன்னுடைய, அசுமீ பதयो: இन्द्राय-இந்த இரண்டு கால்களின் பொருட்டு, நமோவாக்-நமஸ்கார வார்த்தையை, ब्रूमः-சொல்லுகிறோம். पशूनामीशानः-பசுக்களுக்குப் பதியான ப்ரமேச்வரன், यत्-யாதொரு தேவியினுடைய பாதங்களின் अमिहननाय-உதைப்பதால் ஏற்படக்கூடிய ஸம்பந்தத்திற்காக, स्पृहयते-ஆசைப்படுகிற, प्रमदवनकङ्कलितरवे-உத்யான வனத்திலிருக்கும் அசோக விருஷத்தினிடம் अत्यन्तं-மிகவும் अस्यति-பொருமைப்படுகிறோ! !

தேவியின் பாதாவிந்தங்களின் ஸம்பத்திற்குப்போக யோக்யதை இல்லாததினால் தேவர்கள்கூட தூரத்தில் இருந்துகொண்டு 'நமஸ்காரம்' என்று சொல்லுகிறார்கள். அசோகவிறுஷுத்தின்மேல் யுவதிகளின் கால்கள் பட்டால் தான் புஷ்பிக்கும். அதற்காக தேவியின் உத்யானவனத்தில் இருக்கும் அசோக மரங்கள் தேவியின் பாதஸ்பர்சம் கிடைக்காதா என்று எதிர்பார்த்து நிற்கின்றன. அவைகளின் பேரில்கூட தேவியின் பாதங்கள் படுவது பரமேஸ்வரனுக்கு இஷ்டமில்லை. 'தேவியினுடைய அங்க ஸங்கம் மருதாணி மரத்துக்குக்கூட கிடைக்கிறதில்லை' என்று 96-வது ச்லோகத்தில் சொல்லுகிறார். (85)

(அ) கோத்ரஸ்கலனம் என்னும் ரஹ: கேளி வர்ணிக்கப் படுகிறது:—

मृषा कृत्वा गोत्रस्खलनमथ वैलक्ष्यनमितं

ललाटे भर्तारं चरणकमले ताडयति ते ।

चिरादन्तःश्लयं दहनकृतमुन्मूलितवता

तुलाकोटिक्वाणैः किलिकिलितमीशानरिपुणा ॥ ८६ ॥

ம்ருஷா க்ருத்வா கோத்ர ஸ்கலனம் அதவைலக்ஷ்ய நமிதம்
லலாடே பர்தாரம் சரணகமலே தாடயதி தே ।

சிராத் அந்த: ஸ்லயம் தஹநக்ருதம் உன்மூலிதவதா

துலாகோடி க்வாணை: கிலிகிலிதமீஸான ரிபுணா ॥

ஹே भगवति-ஹே பகவதி ! மூஷா-பொய்யாக, गोत्रस्खलन-வேறு ஒரு ஸ்த்ரீயிடம் தனக்கு அமிதமான அனுராகம் இருப்பதாக பாவனை செய்து அவள் பெயரைக்கொண்டு தன் நாயகியை அழைப்பது என்ற கேளியை, कृत्वा-செய்துவிட்டு, अथ-பிறகு, वैलक्ष्यनमित-இன்னது செய்வது என்று தெரியாமல் வெட்கத்தால் தலைகுனிந்த, भर्तारं-நாயகனை, तै-உன்னுடைய, चरणकमले-பாதாவிந்தம், ललाटे-நெற்றியில், ताडयति सति-உதைக்கும்போது, चिरात्-வெகு காலமாக, दहनकृत-தன்னை எரித்ததால் ஏற்பட்ட,

अन्तःशब्द-மனதிற்குள் இருந்த வேதனையை, उन्मूलितवता-தீர்த்துக்கொண்ட, ईशानरिपुणा-மன்மதனூல், तुलाकोटिकाणैः-கால் சலங்கைகளின் சப்தத்தால், किलिकिलितं-‘கிலி’ ‘கிலி’ என்று ஜயசப்தம் கோஷிக்கப்படுகிறது.

கோத்ரஸ்கலனம் என்று ஒரு ரஹ: கேளரி உண்டு. தன் நாயகியினிடம் தனக்கு இருக்கும் அதிகமான பிரேமையைக் காட்டுவதற்கு அது ஒரு வழி. தன் நாயகியின் முன்பு வேறு ஒரு ஸ்திரீயிடம் தனக்கு அதிக பிரியம் உண்டு என்று பாவனைசெய்து அவளுடைய பெயரால் தன் நாயகியை அழைப்பது, பிறகு தன் நாயகியைக் கோபம் அடையும்படி செய்வது, பின்பு அவளை ஸமர்தானப்படுத்தும் முறையில் அவள் கால் தன் தலையில் படும்படியாகப் படுத்துகொள்ளுதல். இதுதான் கோத்ரஸ்கலனம் என்னும் அந்தரங்கமான விளையாட்டு. தன் பர்த்தாவின் நெற்றிக் கண்ணின்மேல் தேவியினுடைய கால்கள் பட்டவுடன் மன்மதனுக்கு வெகுநாட்களாக இருந்த த்வேஷம் அடியோடு தீர்ந்துவிடுகிறது உடனே அவன் ஜயகோஷம் செய்கிறான். தேவியின் கால் தண்டையில் கட்டப்பட்டிருக்கும் சலங்கைகள் ‘கில’ ‘கில’ என்று சப்தம் செய்கின்றன. அது மன்மதனுடைய வெற்றி முழக்கம் என்று உத்ப்ரேக்ஷை செய்கிறார்.

(86)

(அ) தேவியின் பாதாரச்சிவந்தச் சிறப்பு வர்ணிக்கப்படுகிறது:—

हिमानीहन्तव्यं हिमगिरिनिवासैकचतुरौ

निशायां निद्राणं निशि चरमभागे च विशदौ ।

वरं लक्ष्मीपातं श्रियमतिसृजन्तौ समयिनां

सरोजं त्वत्पादौ जनानि जयतश्चित्रमिह किम् ॥ ८७ ॥

ஹிமானீ ஹந்தவ்யம் ஹிமகிரி நிவாஸைக சதுரௌ

நிஸாயாம் நித்ராணம் நிசி சரமபாகே ச விஸதௌ ।

வரம் லக்ஷ்மீ பாத்ரம் ச்ரியமதிஸ்ருஜந்தௌ ஸமயிநாம்

ஸரோஜம் த்வத்பாதௌ ஜநானி ஜயத: சித்ரமிஹ கிம் ॥

ஹே ஜநநி-ஹே தாயே ! ஹிமகிரிநிவாசைகவதுரூ-இமய
மலையில் வாஸம் செய்வதில் அஸாதாரணமான ஸாமர்த்யம்
உள்ளதாயும், நிசி-இரவிலும், சரமபாநே ச-காலையிலும்,
விஷடூ - மலர்ந்தவைகளாயும், சமயிநா-ஸமயாசாரம்
என்னும் பூஜா விதானத்தை அனுஸரித்தவர்களுக்கு,
அயம்-ஐச்வர்யத்தை, அதிசுஜன்தூ - கொடுக்கிறவைகளாயும்,
இருக்கிற, சுவாபூ-உன் இரு பாதங்கள், ஹிமநிஹந்தவ்ய-
பனியால் கருகிப்போகும் தன்மையுள்ளதாயும், நிஷாந-
இரவில், நித்ராந் - தூங்குகிறதாயும் (மூடினதாயும்), சர-
உத்க்ருஷ்டமான, ஸக்ஷ்மீதேவிக்கு வாஸஸ்தான
மாயும் இருக்கிற, சரோஜ்-தாமரைப் புஷ்பத்தை, ஜயத-ஜயிக்
கின்றது. ஐ-இந்த விஷயத்தில், கி் சித்ரம்- என்ன
ஆச்சரியம் இருக்கிறது ?

ஸாதாரணமான தாமரைப்புஷ்பம் பணிபட்டால் கருகிப்
போய்விடும். பகலில்மட்டும் மலர்ந்திருக்கும். இரவில்
மூடிக்கொண்டுவிடும். ஸக்ஷ்மீதேவிக்கு வாஸஸ்தானமாக
மட்டும் இருக்கும். ஆனால் தேவியின் பாதகமலங்கள்
பனியில் கருகிப்போவதில்லை. இரவு பகல் இரண்டு காலங்
களிலும் மலர்ந்திருக்கின்றன. ஸமயாசாரம் என்னும் க்ரமப்
படி தன்னைப் பூஜைசெய்கிறவர்களுக்கெல்லாம் அமிதமான
ஐச்வர்யத்தைக்கொடுக்கும் தன்மை உள்ளவைகளாக இருக்
கின்றன. ப்ராக்ருதத் தாமரையைவிட தேவியின் பாத
ஸரோஜம் எல்லாவிதங்களிலும் உத்க்ருஷ்டமானது
என்பதில் என்ன ஆச்சரியம் இருக்கிறது ? (87)

(அ) தேவியின் பாதாக்ரபாகம் மிகவும் மிருதுவானது

पदं ते कीर्तीनां प्रपदमपदं देवि विपदां

कथं नीतं सद्भिः कठिनकमठीकर्परतुलाम् ।

कथं वा बाहुभ्यामुपयमनकाले पुरभिदा

यदादाय न्यस्तं दृषदि दयमानेन मनसा ॥ ८८ ॥

பதம் தே கீர்த்தீநாம் ப்ரபதமபதம் தேவி விபதாம்
 கதம் நீதம் ஸத்பி: கடிந கமடி கர்பர துலாம் ।
 கதம் வா பாஹுப்யாம் உபயமந காலே புரபிதா
 யதாதாய ந்யஸ்தம் த்ருஷதி தயமானேன மநஸா ॥

हे देवि-ஹே தேவி ! कीर्तीनां-புகழுக்கு, पदं-இருப்பிட
 मायुम्, विपदां-கஷ்டங்களுக்கு, अपदं-இருப்பிடமில்லாத
 तायुम् இருக்கிற, ते प्रपदं-உன் பாதத்தின் அக்ரபாகம்,
 सङ्गिः-வித்வான்களால், कठिनकमटीकर्परतुलां-கடினமான
 ஆமையினுடைய முதுகு ஓட்டின் ஸாம்யத்தை, कथं-எப்படி,
 नीतं-அடையும்படி செய்யப்பட்டது ?- द्यमानेन-தையையுடன்
 कूटिना, मनसा-மனதினால், पुरमिदा-பரமேச்வரனால், उपय-
 मनकाले-விவாஹ ஸமயத்தில், बाहुभ्यां-இருகைகளால் यत्-
 यातोरा (பாதாக்ரமானது), आदाय-எடுத்து, हृषदि-அம்மிக்
 क ल ली न् मे म ल, कथंवा-எப்படித்தான், न्यस्तं-வைக்கப்
 पल्लितो !

தேவியின் பாதங்களின் அக்ரபாகம் மிகவும் மிருதுவானது. அது தன் பக்தர்களைக்காப்பாற்றும் புகழ் பெற்றது. அதை நம்பினவர்களுக்கு ஆபத்துகள் வராது. அத்தகைய பாதங்களைக் கவிகள் எப்படி ஆமையின் கடினமான முதுகு ஓட்டிற்கு ஸமமாகச் சொல்லுகிறார்களோ தெரியவில்லை. அதுதான் போகட்டுமென்றால், விவாஹ ஸமயத்தில் தேவியின் பாதங்களைத் தன் கையால் பிடித்து பரமேச்வரன் எப்படித்தான் கடினமான அம்மிக்கல்லின்மேல் வைத்தாரோ, புரியவே இல்லை. தேவியின் பாதாக்ரங்கள் மிகவும் மிருதுவானவை என்பது முக்கிய தாத்பர்யம். கல்யாண காலத்தில் வரன் வதூவின் பாதங்களைப் பிடித்து அம்மிக்கல்லின் மேல் வைப்பது வழக்கம். (88)

(அ) மேலும் தேவியின் பாதாக்ரங்கள் வர்ணிக்கப்படுகின்றன:—

नखैर्नाकस्त्रीणां करकमलसंकोचशशिमि-

स्तरूणां दिव्यानां हसत इव ते चण्डि चरणौ ।

फलानि स्वःस्थेभ्यः किसलयकराग्रेण ददतां
दरिद्रेभ्यो भद्रां श्रियमनिशमहाय ददतौ ॥ ८९ ॥

நகை: நாக ஸ்திரீணாம் கரகமல ஸங்கோசஸம்ஸிபி:

தருணாம் திவ்யாநாம். ஹஸ்த இவ தே சண்டி. சாணௌ ।
பலானி ஸ்வஸ்தேப்ய: கிஸலய கராக்ரேண தத்தாம்
தரித்ரேப்யோ பத்ராம் ச்ரியமநிஸம் அந்ஹாய தத்தௌ ॥

ஹே சண்டி-ஹே சண்டி, கிஸலய-துளிர்களாகிய, கராஅ-
கைகளின் நுனியால், ஸ்வ:ஸ்தே: -ஸ்வர்க்கத்தில் இருக்கும்
தேவர்களுக்கு மட்டும், பலானி-பலன்களை, தததா-கொடுக்கின்ற,
திவ்யானா-தேவலோகத்தில் உள்ள, தரூணா-கல்ப
விருஷாங்களை, தரிதே: -ஏழைகளுக்கும் கூட, தத்ரா-குறை
வில்லாத, திரி-ஐஸ்வர்யத்தை, தநிஷ-எப்பொழுதும், தஹாய-
உடனே, தததௌ-கொடுக்கின்ற, த-உன்னுடைய, தரணௌ-
பாதங்கள், தாக்ஸிணா-தேவஸ்திரீகளுடைய, தர-கைகளாகிற
தமல-தாமரைப் புஷ்பங்களை, தஸ்கோவ-மூடச்செய்வதில்,
தாஸிமி:-அநேகம் சந்திரன்கள் போல் விளங்குகிற, தநவ:-
நகங்களால், தஸ்த இவ-பரிஹாஸம் செய்வது போல் இருக்கின்றன.

தேவியின் பாதங்கள் பரமதரித்திரர்களான பக்தர்கள்
எல்லாருக்கும் அமிதமான ஐஸ்வர்யத்தை தாமதமில்லாமல்
கேட்டவுடன் கொடுக்கக்கூடிய சக்தியுள்ளவை. கல்ப
விருஷாங்களோ ஸ்வர்க்கலோகத்திலிருக்கும் தேவர்களுக்கு
மட்டும் அவர்கள் கோரினதை கொடுக்கச்சக்தியுள்ளவை.
ஆகவே தேவியின் பாதங்கள் கல்ப விருஷாங்களைவிட
அதிகமான மேன்மை தங்கியவை. தவிரவும் தேவியின்
பாதாக்கரங்களில் இருக்கும் நகங்களிலிருந்து வீசும் ஒளி
யானது அநேக சந்திரன்களுடைய கிரணங்கள் போல்
இருந்து தேவஸ்திரீகளின் கைகள் என்ற கமலங்களை மூடிக்
கொள்ளும்படி செய்கின்றனவோ என்று உத்தரேஷை
செய்யப்படுகிறது. அதாவது இந்தராணி முதலிய தேவ
ஸ்திரீகள் தேவியின் பாதாரவிந்தங்களுக்குக் கைகூப்பி
நமஸ்காரம் செய்கிறார்கள் என்று தாத்பர்யம், (89)

(அ) மனமும் இந்திரியங்களும் தேவியின் பாதார விந்தங்களில் ஈடுபடவேண்டும் என்கிறார்:—

ददाने दीनेभ्यः श्रियमनिशमाशानुसदृशी-

ममन्दं सौन्दर्यप्रकरमकरन्दं विकिरति ।

तवास्मिन्मन्दारस्तवकुसुमगे यातु चरणे

निमज्जन्मज्जीवः करणचरणः पदचरणताम् ॥ ९० ॥

ததானே தீனேப்ய: ச்ரியம் அநிஷம் ஆசானுஸத்ருசீம்
அமந்தம் ஸௌந்தர்ய ப்ரகர மகரந்தம் விகிரதி
தவாஸ்மின் மந்தார ஸ்தபக ஸுபகே யாது சரணே
நிமஜ்ஜன் மஜ்ஜீவ: கரண சரண: ஷட்சரணதாம் ॥

हे भगवति-हेय தேவி ! दीनेभ्यः-த ரி த் தி ர ர் க ளி ன்
பொருட்டு, आशानुसदृशी-ஆசைக்குத் தகுந்ததாக, श्रियं-
ஐச்வர்யத்தை, अनिशं-எப்பொழுதும், ददाने-கொடுக்கிற
தாயும், ममन्दं-அதிகமாக, सौन्दर्यप्रकर-அழகின் கூட்ட
மாகிய, मकरन्दं-புஷ்பரஸத்தை, विकिरति-பிரவாஹமாய்
ஓடும்படி செய்கிறதாயும், मन्दार-கல்பவ்ருஷைத்தினுடைய,
स्तवक-பூங்கொத்துபோல், सुमगे-அழகாக இருக்கிற
தாயுமுள்ள, तव-உன்னுடைய, अस्मिन्-இந்த, चरणे-
பாதாரவிந்தத்தில், करणचरणः-ஐம்புலன்களையும் மனதையும்
பாதங்களாக உடைத்ததான, मज्जीवः-என் ஜீவன்,
निमज्जन्-மூழ்கி, पदचरणतां-வண்டாக இருக்கும் தன்மையை,
यातु-அடையட்டும்.

தேவியின் பாதாரவிந்தங்கள் கல்ப வ்ருஷைங்களின்
பூங்கொத்துபோல் அழகாகவும் ரஸ பரிதமாகவுமிருக்கின்
றன; கல்ப வ்ருஷைங்களின் பூங்கொத்துகளின் உள் பாகத்
திலிருக்கும் புஷ்ப ரஸத்தை வண்டுகள் பானம் செய்கின்
றன. அதுபோல் தேவியின் பாதாரவிந்தங்களில் நிறைந்
திருக்கும் ஆனந்தமென்னும் அமிருதத்தைத் தான் அனுப
விக்க வேண்டுமென்று ஆசார்யபாதாள் கேட்டுக்கொள்ளு
கிறார்; மனதும் ஐந்து புலன்களும் ஜீவனுடைய ஆறு

சரணங்களாகக் கருதப்படுகின்றன; அதாவது ஞானோந்தரியங்களும் மனதும் தேவியின் சரணுரவிந்தத்தில் ஈடுபடவேண்டும் என்பது கருத்து. (90)

(அ) தேவியின் நடை வர்ணிக்கப்படுகிறது :-

पदन्यासक्रीडापरिचयमिवारब्धुमनसः

स्खलन्तस्ते खेलं भवनकलहंसा न जहति ।

अतस्तेषां शिक्षां सुभगमणिमञ्जीररणित-

च्छलादाचक्षाणं चरणकमलं चारुचरिते ॥ ९१ ॥

பதந்யாஸ க்ரீடா பரிசயமிவாரப்துமநஸ:

ஸ்கலந்தஸ்தே கேலம் பவன கலஹம்ஸா ந ஜஹதி ।

அதஸ்தேஷாம் ஸீக்ஷாம் ஸுபக மணி மஞ்ஜீர ரணித

ச்சலாதாசக்ஷாணம் சரண கமலம் சாரு சரிதே ॥

ஹே சாருசரிதே-ஹே சுபசரிதே! பदन्याசக्रीडापरिचय-அழகாகக் காலடி எடுத்துவைக்கும் விளையாட்டின் அப்யாஸத்தை, அரब्धुमनस:-ஆரம்பிக்க விரும்பும்கொண்ட भवनकलहंसा:-வீட்டில் வளரும் கலஹம்ஸங்கள், स्खलन्त:-தடுமாறிக்கொண்டும், ते உன்னுடைய, खेलं-நடையை, न जहति-விடுவதில்லை (விடாமல் அப்யஸிக்கின்றன). अत:-ஆகவே, चरणकमलं-உன்பாதாரவிந்தம், सुभगमणि-உயர்ந்த ரத்னங்கள் இழைத்த, मञ्जीर-பாதஸரத்தின், रणित-சப்தம் என்ற, छलात्-வ்யாஜத்தால், तेषां-அந்த ஹம்ஸங்களுக்கு, शिक्षां - சிஷ்யையை, आचक्षाणं इव - சொல்லி வைப்பதுபோல் இருக்கிறது.

ஸாதாரணமாக உத்தம ஸ்திரீகளின் நடை ஹம்ஸத்தின் நடைபோல் அழகாய் இருக்கிறதென்று கவிகள் வர்ணிப்பது வழக்கம். தேவியின் விஷயத்தில் அது மாறி இருக்கிறது. தேவியின் நடையைப் பார்த்து கலஹம்ஸங்கள் ஒய்யாரநடையைப்பழக்கிக் கொள்கின்றன என்று சொல்லப்படுகிறது. தேவி நடக்கும்போது கால்களில்

அணரிந்திருக்கும் பா தஸரங்களின் சலங்கைகள் 'ஜல்' 'ஜல்' என்று சப்தம் செய்கின்றன. அன்னப்பறவைகளுக்கு சிகைஷ சொல்லிவைப்பதற்காக அந்த சப்தம் ஏற்படுகிறதோ என்று உத்ப்ரேசைஷசெய்கிறார். "ஹம்ஸைரப்யதிஸோபனிய கமநே" (हंसैरप्यतिशोभनीयगमने) என்று 'மந்த்ர மாத்ருகா புஷ்பமாலா ஸ்தவத்' திலும் (சு.6) 'மராளிநாம் யானாப்யஸந கலநா மூலகுரவே" (मरालीनां यानाभ्यसनकलनामूलगुरवे) என்று 'முகபஞ்சசதியிலும் (பாதாரவிந்தசதகம் சு. 3) காணப்படும் வாக்கியங்கள் கவனிக்கத்தக்கவை. (91)

(அ) கேசாதி பாதாந்தம் ஒவ்வொரு அங்கத்தின் வர்ணனை முடிந்தபிறகு பொதுவாக தேவியின் ஸ்வரூபம் வர்ணிக்கப்படுகிறது:—

गतास्ते मञ्चत्वं द्रुहिणहरिरुद्रेश्वरभृतः

शिवः स्वच्छच्छायाघटितकपटप्रच्छदपटः ।

त्वदीयानां भासां प्रतिफलनरागारुणतया

शरीरी मृद्गारो रस इव दृशां दोग्धि कुतुकम् ॥ ९२ ॥

கதாஸ்தே மஞ்சத்வம் த்ருஹிண ஹரி ருத்ரேச்வர ப்ருத:

ஸிவ: ஸ்வச்ச்சாயா கடித கபட ப்ரச்சதபட: ।

த்வதீயானாம் பாஸாம் ப்ரதிபலநராகாருணதயா

ஸரீரீ ச்ருங்காரோ ரஸ இவ த்ருஸாம் தோக்தி குதுகம் ॥

हे भगवति - ஹே பகவதியே! द्रुहिणहरिरुद्रेश्वरभृतः -

ப்ரம்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன், ஈசுவரன் ஆகிய ஸேவகர்கள், தை-உன்னுடைய, मञ्चत्वं - கட்டிலாக இருக்கும் தன்மையை, गताः - அடைந்திருக்கிறார்கள். शिवः - ஸதாசிவன், स्वच्छ - வெளுப்பான, छाया - காந்தியினால், घटित - செய்யப்பட்ட, कपटप्रच्छदपटः - மேல் விரிப்பு வஸ்திர உருவமாக இருந்து கொண்டு, त्वदीयानां - உன்னுடையதான், भासां - காந்திகள் प्रतिफलन - ப்ரதிபலித்ததினால் ஏற்பட்ட, राग - சிவப்பினால் अरुणतया - சிவப்பாக இருக்கும் காரணத்தால், शरीरी -

உருவம் எடுத்துக்கொண்ட, ஸுஹார: ரச ஐவ - ச்ருங்கார ரஸம் போல், டுஷா - உன் கண்களுக்கு, குதுக் - ஆனந்தத்தை, டொஷி - உண்டுபண்ணுகிறார்.

ப்ரும்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன், ஈசுவரன் இந்நான்கு தேவர்களும் தேவியின் ஸமீபத்தில் இருந்து தியானம் செய்ய வேண்டுமென்ற உத்தேசத்துடன் தேவி சயனித்துக் கொள்ளும் கட்டிலின் நான்கு கால்களாக மாறி இருக்கிறார்கள். தேவியின் பர்த்தாவான ஸதாசிவன் வெண்ப்பான கார்த்தியோடு கூடியவராயிருந்த போதிலும் தேவியின் ஸாமீபத்தால் தேவியின் சிவப்பு கார்த்தி அவர் மேலும் பட்டு அவரும் சிவப்பாய்த் தோன்றுகிறார். ச்ருங்கார ரஸமே ஸதாசிவ ரூபமாக சரீரம் தரித்து வந்திருக்கிறதோ என்று உத்ப்ரேகை செய்கிறாள்.

(92)

(அ) பரமேஸ்வரனுடைய கருணையே மூர்த்தீகரித்தது போல் விளங்குகிறாள் தேவி :-

அராலா கేశेषु प्रकृतिसरला मन्दहसिते

शिरीषामा चित्ते दृढदुपलशोभा कुचतटे ।

भृशं तन्वी मध्ये पृथुरसिजारोहविषये

जगत्त्रातुं शंभोर्जयति करुणा काचिदरुणा ॥ ९३ ॥

அராளா கேசேஷு ப்ரக்ருதி ஸரளா மந்தஹஸிதே
சிரீஷாபா சித்தே த்ருஷுதுபல ஸோபா குசதடே ।

ப்ருசம் தன்வீ மத்யே ப்ருதுருஸரிஜாரோஹவிஷயே
ஜகத் த்ராதும் ஸம்போர் ஜயதி கருணா காசிதருணா ॥

ஐ மகவதி-ஹேதாயே ! ஶ்ம்ஃ-பரமசிவனுடைய, காசித் - இன்னவிதமென்று வர்ணிக்கமுடியாததான, கருணா-கருணையானது, கేశेषு-தலைமயிர்களில் அராலா-சுருட்டையாயும், மन्दहसिते-புன்முறுவலில், प्रकृतिसरला-இயற்கையான ஸௌந்தர்யமாயும், चित्ते-மனதில், शिरीषामा-வாகைப் பூவைப்போல் மிருதுவாயும், कुचतटे-கொங்கை பிறதேசத்

தில், வ்யதுபலஸோமா-மி க க் க டி ன ம ன க ல்லின் சோபை யுடனும், மயே-இடைப்பிரதேசத்தில், ஷுரம் தன்வி-மிகவும் மெலிந்ததாயும், ஓரசிஜாரோஹவியே-ஈதன பிரதேசத்திலும் ப்ருஷ்ட பாகத்திலும், பூயு:-அகன்றதாயும், அருணா-சிவந்த தாயும் இருந்துகொண்டு, ஜகத்-உலகத்தை, தாது-காப்பாற்று வதற்கு, ஜயதி-விளங்குகிறது.

தேவியின் ஸ்வரூபம் முழுவதும் கவனிக்கும்போது பரமேஸ்வரனுடைய அபார கருணையே இந்த ரூபமாக விளங்குகிறதோ என்று தோன்றுகிறது. தேவி “கருணா ரஸார்த்ர ஹ்ருதயா” (कृणारसाद्रिहृदया) என்றும், “ஹய்யங்கவீன ஹ்ருதயா” (हृयङ्गवीनहृदया) என்றும் மற்ற ஸ்தோத்திரங்களில் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறாள். (93)

(அ) கிருஷ்ணபக்ஷம் தேவியின் ஸ்நான காலம் :-

कलङ्कः कस्तूरी रजनिकरविम्बं जलमयं

कलाभिः कर्पूरैर्मरकतकरण्डं निविडितम् ।

अतस्त्वद्भोगेन प्रतिदिनमिदं रिक्तकुहरं

विधिर्भूयो भूयो निविडयति नूतं तव कृते ॥ ९४ ॥

களங்க: கஸ்தூரி ரஜனிகர பிம்பம் ஜலமயம்

கலாபி: கர்பூரை: மரகதகரண்டம் நிபிடதம் ।

அத: த்வத்போகேன ப்ரதிதினம் இதம் ரித்தகுஹரம்

விதி: பூயோ பூயோ நிபிடயதி நூனம் தவ க்ருதே ॥

ஹே தேவி-ஹே தேவியே! கலங்க:-சந்திர பிம்பத்தின் மத்தியில் காணப்படும் களங்கமானது, கஸ்தூரி-கஸ்தூரியாகவும், ரஜனிகரவிம்ப்-சந்திர பிம்பமானது, ஜலமயம்-பன்னீராகவும், கலாபி: கர்பூர: நிவிடதம்-கிரணங்களாகிற பச்சைக் கற்பூரங்களால் நிரப்பப்பட்ட (சந்திரமண்டலமானது), மரகதகரண்டம்-மரகதங்களால் இழைக்கப்பட்ட பாத்திரமாகவும் ஆகின்றன. அத:-ஆகவே, இத்-இந்த ஜலபாத்திரத்தை,

प्रतिदिनं-தினந்தோறும், त्वद्भोगेन-நீ ஸ்நானம் செய்வதால், रिक्तकुहरं-காலியாயிருப்பதை, विधिः-ப்ரம்மாவானவர், भूयो-மூய்-திரும்பத்திரும்ப तव कृते-உனக்காக, निविडयति-பூர்த்தி செய்கிறார், नूनं-நிச்சயம்.

கிருஷ்ணபக்ஷத்தில் தேவி ஸ்நானத்திற்குப் போகிறாள். ஆகாச மண்டலம் ஜலம் நிரப்பி வைக்கப்படும் பெரிய மரகத அண்டா என்றும், சந்திர பிம்பம் பன்னீர் என்றும், சந்திர பிம்பத்தின் மத்தியில் காணப்படும் களங்கமானது கஸ்தூரி என்றும் சொல்லப்படுகிறது. கிருஷ்ண பக்ஷத்தில் சந்திரனின் கலை ஒன்றொன்றாகக் குறைந்து வருவது தேவி ஸ்நானம் செய்யச் செய்ய பாத்திரத்திலுள்ள ஜலம் குறைந்து வருவதுபோல் இருக்கிறதென்றும், அமாவாஸை தினம் சந்திரனின் கலைகள் ஒன்றுமே இல்லாததைக் காலியான பாத்திரமென்றும் சொல்லப்படுகிறது. சுக்லபக்ஷம் ப்ரதமையன்று தேவி பஹிரங்கமான ஸபைக்கு வந்து விடுகிறாள். அன்றிலிருந்து பதினைந்து நாட்கள் தேவி தேவர்களாலும், மனுஷ்யர்களாலும் பூஜை செய்யப்படுகிறாள். 'ப்ரதிபன்முக ராகாந்த திதி மண்டல பூஜிதா' (प्रतिपन्मुखराकान्ततिथिमण्डलपूजिता) என்று லலிதா ஸஹஸ்ர நாமத்தில் காணப்படும் வாக்கியத்திற்கு இது தான் அர்த்தம். தேவி தர்பாரில் இருக்கும் காலத்தில் சந்திர கலை ஒன்றொன்றாக அதிகமாவதுபோல் ப்ரம்மாவால் ஜலம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அம்ருதக் கடலிலிருந்து கொண்டு வந்து கொட்டப்பட்டு அந்த அண்டா மறுபடியும் நிறம்பி விடுகிறது. நபோ மண்டலத்தைப் பெரிய ஜல பாத்திரமாகவும், சந்திர பிம்பத்தை ஜலமாகவும், சந்திர பிம்பத்தில் காணப்படும் களங்கத்தை கஸ்தூரி என்னும் வாஸனா த்ரவ்யமாகவும், கிருஷ்ணபக்ஷத்தில் சந்திரனின் கலைகள் ஒன்றொன்றாகக் குறைவது, தேவி ஸ்நானம் செய்வதால் தினமும் சிறிது சிறிதாக ஜலம் குறைவது போலும்; சுக்ல பக்ஷத்தில் சந்திரனின் கலைகள் ஒன்றொன்றாக அதிகரிப்பது ஜல பாத்திரம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மறு

படியும் நிரப்பப்படுவது போலும் இருக்கிறது என்று வர்ணிக்
கப்படுவது மிகவும் உத்த்ரஞ்சயமான கவிஞனாயாகும் (94)

(அ) தேவியை உபாஸனை செய்வதற்கு இந்தரிய
நிக்ரஹம் அவசியம் :—

पुरारातेरन्तःपुरमसि ततस्त्वच्चरणयोः

सपर्यामर्यादा तरलकरणानामसुलभा ।

तथा ह्येते नीताः शतमुखमुखाः सिद्धिमतुलं

तव द्वारोपान्तस्थितिभिरणिमाद्याभिरमराः ॥ ९५ ॥

புராராதே: அந்த:புரமஸி தத: த்வச்சரணயோ:

ஸபர்யா மர்யாதா தரள கரணானாம் அஸுலபா ।

ததா ஹ்யேதே நீதா: ஸதமக முகா: ஸித்திமதுலாம்

தவ த்வாரோபாந்தஸ்திதிபி: அணிமா த்யாபி: அமரா: ।

हे भगवति-ஹே தாயே ! த்-நீ, புராராதே:-பரமேச்வர
னுடைய, அந்த:புர-அந்தப்புரத்திலிருக்கும் பட்டமஹிஷியாக,
அசி-இருக்கிறாய். தத:-அந்தக் காரணத்தால், த்வச்சரணयो:-
உன் னுடைய பாதாவிந்தங்களில், சபர்யாமர்யாदा-பூஜை
செய்வதென்ற பிரகாரமானது, तरलकरणानां-இந்திரிய
நிக்ரஹம் இல்லாதவர்களுக்கு, असुलभा-ஸாத்யமான காரிய
மில்லை. तथाहि-அது மிகவும் நியாயம்தான். एते-இந்த
शतमुखमुखाः अमरा:-இந்த்ராதி தேவதைகள், तव-உன்னுடைய
द्वारोपान्तस्थितिभिः-த்வார பாலகிகளாக இருக்கிற
अणिमाद्याभिः-அணிமாதி ஸித்திகளுடன் கூட, अतुलं सिद्धि-
அமிதமான மனோபீஷ்டத்தை, नीता:-அடையும்படி செய்யப்
பட்டிருக்கிறார்கள்.

ஸமயாசாரத்தையனுஸரித்து தேவியின் ஸமீபத்திற்கு
போய் பூஜை செய்வதற்கு ஜிதேந்த்ரியர்கள் தான் அதிகாரி
கள். இந்திரன் முதலான தேவதைகள்கூட ஸமீபத்தில்
போவதற்கு வேண்டிய யோக்யதை இல்லாமல் தேவியின்
கிருஹத்தின் த்வாரபாலகிகளாகிய அணிமா முதலான

எட்டு ஸித்திகளோடு தாங்களும் த்வார பாலகர்களாக நின்று ஜம்ம ஸாபல்யத்தை யடைகிறார்கள். “புராராதே: அந்த:புரம்” (पुरारारतेरन्तःपुरम्) என்று தேவி இங்கு சொல்லப்படுவதுபோல் தேவீ புஜங்க ஸ்தோத்திரத்திலும் (சு. 2) சொல்லப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். निर्मलचित्तैरेव सुधाम्भोधिमध्यस्थितायाः पादाम्बुजसेवा समयिभिरेव ज्ञायते नान्यै-रित्यर्थः ॥ (95)

(அ) தேவியின் நிகரில்லாத பாதிவ்ரத்யம் கூறப் படுகிறது :—

कलत्रं वैधात्रं कतिकति भजन्ते न कवयः

श्रियो देव्याः को वा न भवति पतिः कैरपि धनैः ।

महादेवं हित्वा तव सति सतीनामचरमे

कुचाभ्यामासङ्गः कुरवकतरोरप्यसुलभः ॥ ९६ ॥

களத்ரம் வைதாத்ரம் கதி கதி பஜந்தே ந கவய:

சரியோ தேவ்யா: கோ வா ந பவதி பதி: கைரபி தனை: ।

மஹாதேவம் ஹித்வா தவ ஸதி ஸதீநாம் அசரமே

குசாப்யாம் ஆஸங்க: குரவகதரோரபி அஸுலப: ॥

ஹே சதி-ஹே பரதேவதையே ! वैधात्रं-ப்ரம்மாவினுடைய கலத்ரம்-பத்னியான ஸரஸ்வதி தேவியை, कतिकति कवयः-எந்தெந்தக்கவிகள், न भजन्ते-அடையாமல் இருக்கிறார்கள் ? श्रियो देव्याः-ஸெக்ஷமீ தேவிக்கு, कैरपि धनैः-ஏ தா வ து கொஞ்சம் ஐச்வரியத்தினால், को वा-யார்தான், पतिः-பர்த்தா வாக, न भवति-ஆகவில்லை ? हे सतीनामचरमे-பதிவ்ரதை களுக்குள் முதன்மையானவளே ! महादेवं-பரமசிவனை, हित्वा-விட்டு, तव कुचाभ्यां-உ ன் னு டை ய ஸ்தனங்களோடு, आसङ्गः-ஸ்பர்சமானது, कुरवकतरोरपि-மருதாணி மரத்திற் குக்கூட, असुलभः-கிடைப்பது அரிது.

ப்ரக்ருதத்தில் தேவி ஸர்வோதக்ருஷ்டமான ப்ரம்ம ஸ்வரூபம் என்று உபாஸனை செய்யப்படுவதால் தேவிக்கு

ஸமானமான தேவதை யாருமே இல்லையென்று சொல்லுகிறார். பாதிவ்ரத்தத்தில் தேவிக்கு ஸமானமாக ஸரஸ்வதியையும் லக்ஷ்மியையும் கூட சொல்ல முடியாது. வித்வான் களிடம் ஸரஸ்வதீதேவியும், ஐச்வர்யமுள்ளவர்களிடம் லக்ஷ்மீ தேவியும் வளிக்கிறார்கள் என்று சொல்லுகிறோம். ஆனால் தேவியின் ஸம்பந்தம் மஹாதேவனைத்தவிர வேறு யாருக்குமே கிடைப்பதில்லை. இதனால் ஸரஸ்வதீ தேவியும் லக்ஷ்மீ தேவியும் குறைவாகச் சொல்லப்படுகிறார்களென்று அர்த்தம் செய்யக்கூடாது. “நஹி நிந்தா நிந்த்யம் நிந்திதும் ப்ரவ்ருத்தா அபிது ஸ்துத்யம் ஸ்தோதும்” (नहि निन्दा निन्धं निन्दितुं प्रवृत्ता अपितु स्तुत्यं स्तोतुम्) மீமாம்ஸா சாஸ்திரத்தில் இதை ‘நஹி நிந்தா ந்யாயம்’ என்று சொல்லுவார்கள். ஒரு தேவதையை ஸ்தோத்திரம் செய்யுட்போது இதர தேவதைகளைக் குறைவாகப்பேசினால் அவர்களை நிந்தை செய்ததாக அர்த்தமில்லை. ப்ரக்ருதத்தில் உபாஸிக் கப்படும் தேவதையை உத்க்ருஷ்டமென்று ஸ்தோத்திரம் செய்கிறார் என்று மட்டும் தான் அர்த்தம். ஸரஸ்வதியையும் லக்ஷ்மியையும்விட தேவி மேலானவள் என்று சொல்லுவதின் தாத்பர்யம் என்னவென்றால் தேவியை உபாஸனை செய்வதால் உபாஸகர்களுக்கு ஸர்வஞானமும் எல்லாவித ஐச்வர்யங்களும் கிடைக்கும் என்பதுதான். (96)

(அ) மனதுக்கும் வாக்குக்கும் எட்டாத பரப்ரம்ம ஸ்வரூபினி என்று தேவி கருதப்படுகிறார்:—

गिरामाहुर्देवीं द्रुहिणगृहिणीमागमत्रिदो

हरेः पत्नीं पद्मां हरसहचरीमद्रितनयाम् ।

तुरीया कापि त्वं दुरधिगमनिःसीममहिमा

महामाया विश्वं भ्रमयसि परब्रह्ममहिषि ॥ ९७ ॥

கிராம் ஆஹு: தேவீம் த்ருஹிண க்ருஹிணீம் ஆகமவிதோ
ஹரே: பத்னீம் பத்மாம் ஹர ஸஹசரீம் அத்ரி தநயாம் ।
துரீயா காபி த்வம் துரதிகம நிஸ்ஸீம மஹிமா
மஹாமாயா விச்வம் ப்ரமயஸி பரப்ரம்ம மஹிஷி ॥

ஹே பரப்ரம்மத்தின் பட்டமஹிஷியே !
 அகம்வித-வேதத்தை அறிந்தவர்கள், த்வா-உன்னையே, ட்ருஹி-
 ட்ருஹி-ப்ரம்மாவின்னுடைய பத்னியான, கிரா-தேவீ-ஸரஸ்வதி
 தேவி என்றும், த்வாமே-உன்னையே, ஹே-ஹரியினுடைய,
 பத்னீ-பத்னியான, பத்னீ-லக்ஷ்மீதேவி என்றும், த்வாமே-
 உன்னையே, ஹே-ஹரியினுடைய பத்னியான, அக்ஷய-
 பார்வதிதேவியாகவும், அக்ஷ-சொல்லுகிறார்கள். த்வா-(ஆனால்)
 நீயோ, துரியா-நான்காவது தத்வமாகவும், காயி-அவாங்
 மனஸ கோசரமாகவும், துரகி-மனிஸிமஹி-அடைய
 முடியாததாயும் எல்லையில்லாததாயும் இருக்கிற
 மஹாத்மயத்துடன்கூடிய, மஹாமாயா-மஹாமாயையாக
 இருந்துகொண்டு, த்வா-அமயசி-உலகை மோஹிக்கும்படி
 செய்கிறாய்.

தேவியை ஸரஸ்வதி என்றோ லக்ஷ்மீ என்றோ, பார்வதி
 என்றோ வர்ணிப்பதெல்லாம் ஆரோபிதம். நிஜஸ்வரூபத்தில்
 தேவி ப்ரம்மத்தின் உபாதியாகிய மஹாமாயை. இந்த
 மாயைக்கு ஆசிரயம் ப்ரம்மம்தான். இப்படி மாயையை
 உபாதியாகக்கொண்ட ப்ரம்மத்தை தந்திர சாஸ்திரத்தில்
 மஹாமாயா அல்லது தேவி என்று உபாஸனை செய்கிறார்கள்.

இந்த சுலோகத்தில் சொல்லியிருக்கும் அபிப்பிராயத்தை
 1 த்ரிபுரஸுந்தரி வேதபாத ஸ்தோத்திரத்திலும் (சு. 46, 97)
 எழுதியிருக்கிறார். “ ஏகம் ஸந்தம் யம் பஹுதாஹு: மதி
 பேதாத் (ஏகம் சந்த் யம் பஹுதாஹு: மதி) என்று ஹரிஸ்துதி
 யில் (சு. 18) சொல்லியிருக்கிறபடி அத்விதீயமாயும், ப்ரத்ய
 காத்மஸ்வரூபமாகவும் இருக்கிற தேவியை நம்முடைய
 புத்தியின் போக்கையனுஸரித்து ஸரஸ்வதி, லக்ஷ்மீ,

1 वाग्देवीति त्वां वदन्त्यम्ब केचिद्वक्ष्मीगौरीत्येवमन्येऽप्युशन्ति ।

शश्वन्मातः प्रत्यगद्वैतरूपां शंसन्ति केचिन्निविदो जनाः ॥

तव तत्त्वं विमृशतां प्रत्यगद्वैतलक्षणम् ।

चिदानन्दधनादन्यत्रेह नानास्ति किंचन ॥

கௌரி என்ற வெவ்வேறு பெயர்களால் உபாஸனை செய்கிறோம். மூகபஞ்சசதியிலும் (ஸ்துதி சதகம் சு. 92) இதே உல்லேகத்தைக் காணலாம். (97)

(அ) தேவியின் அனுகூலத்தை வேண்டுகிறார்:—

कदा काले मातः कथय कलितालक्तकरसं
पिवेयं विद्यार्थी तव चरणनिर्णेजनजलम् ।
प्रकृत्या मूकानामपि च कविताकारणतया
कदा धत्ते वाणीमुखकमलताम्बूलरसताम् ॥ ९८ ॥

கதா க:லே மாத: கதய கலிதாலக்தக ரஸம்
பிபேயம் வித்யார்த்தீ தவ சரண நிர்ணேஜன ஜலம் ।
ப்ரக்ருத்யா மூகானாமபி ச கவிதா காரணதயா
கதா தத்தே வாணீமுககமலதாம்பூலரஸதாம் ॥

हे मातः - ஹே தாயே ! कलितालक्तकरसं - மருதாணி ரஸத்தோடு கூடின, तव - உன்னுடைய, चरणनिर्णेजनजलं - பாதப்ரக்ஷாலன தீர்த்தத்தை, विद्यार्थी - வித்யையை விரும்பும் (நான்) कदा काले - எப்பொழுது, पिवेयं - பானம் செய்வேன் ! कथय - சொல். तत् - அந்த ஜலமானது, प्रकृत्या मूकानामपि - பிறவியிலேயே ஊமையாயிருப்பவர்களுக்கும் கூட, कविताकारणतया - கவிதா சக்திக்குக் காரணமாக இருப்பதால், कदा - எப்பொழுது, वाणीमुखकमल - ஸரஸ்வதியின் தாமரைபோன்ற வாயால், ताम्बूलरसतां च - மெல்லப்பட்ட தாம்பூலத்தின் ரஸமோ என்று தோன்றும் தன்மையை धत्ते - அடையப்போகிறது.

தேவி தன் பாதங்களில் மருதாணி இட்டுக்கொண்டு இருக்கிறாள். அந்த பாதங்களை அலம்பினால் ஜலம் சிவப்பாக ஆகிறது. அந்த ஜலத்தைப் பானம் செய்தால், ஸரஸ்வதி தன் வாயில் போட்டு நன்றாகக் கடித்துத் துப்பின தாம் பூலத்தை வாயில் யாராவது எடுத்து போட்டுக்கொண்டால் எப்படி சிவக்குமோ அப்படி சிவக்கும். அவன் உடனே

ஊமையாயிருந்தாலும் மஹா பாண்டித்யத்தையடைகிறான். ஊமையாக இருந்த ஒருவன் தேவியின் பாதப்ரக்ஷாலன ஜலத்தைச் சாப்பிட்டவுடன் மிகச் சிறந்த மஹா கவியாக மாறிவிட்டான். தேவியை ஐநூறு ச்லோகங்களால் ஸ்தோத்திரம் செய்தான். அந்த காவியத்திற்கு 'முக பஞ்ச சதி' என்று பெயர். 'ஸ்துதி சதக'த்தில் (சு. 11) "முகானுமபி குர்வதீ ஸுரதுனீரீகாச வாக்வபவம்" (முகானாமபி குவீதி சுரதுனீரீகாசவாவீமவ்) என்று காணப்படும் வாக்கியம்தான் அதற்கு பிரமாணம். தேவீ புஜங்கத்தில் (சு. 6) "கதம் த்வத்கடாக்ஷம் விநா தத்வபோத:" (कथं त्वत्कटाक्षं विना तत्त्वबोधः) என்று ஆசார்யபாதாள் சொல்லியிருப்பதும் கவனிக்கத்தக்கது. (98)

(அ) பலச்ருதி சொல்லப்படுகிறது :—

सरस्वत्या लक्ष्म्या विधिहरिसपत्नो विहरते

रतेः पातिव्रत्यं शिथिलयति रम्येण वपुषा ।

चिरं जीवन्नेव क्षपितपशुपाशव्यतिकरः

परानन्दाभिख्यं रसयति रसं त्वद्भजनवान् ॥ ९९ ॥

ஸரஸ்வத்யா லக்ஷ்மியா விதி ஹரி ஸபத்னோ விஹரதே

ரதே பாதிவ்ரத்யம் சிதிலயதி ரம்யேண வபுஷா ।

சிரம் ஜீவந்நேவ க்ஷபித பஸு பாஸ வ்யதிகர:

பரானந்தாபிக்யம் ரஸயதி ரஸம் த்வத்பஜனவான் ॥

ஹே மஹதி-ஹே தாயே ! த்வद्भजनवान्-உன்னை உபாஸனை செய்கிறவன், सरस्वत्या-ஸரஸ்வதியோடும், लक्ष्म्या-லக்ஷ்மி தேவியோடும், विधिहरिसपत्नः-சந்-ப்ரும்மா, விஷ்ணு, இருவருக்கும் விரோதியாக இருந்துகொண்டு, विहरते-ரமிக் கிறான். रम्येण वपुषा-அழகான சரீரத்தால், रतेः-ரதிதேவியினுடைய, पातिव्रत्यं-கற்பை, शिथिलयति-தளரச்செய்கிறான். क्षपितपशुपाशव्यतिकरः-ஜீவனுக்கும் அவித்யைக்கும் உள்ள அநாதியான ஸம்பந்தத்தை அறுத்தவனாய், चिरं जीवन्नेव-சிரஞ்ஜீவியாக இருந்துகொண்டு, परानन्दाभिख्यं-பரமான்ந்த

மென்று சொல்லப்படுகிற, ரஸ்-ஸ = க த் தை, रसयति-
அனுபவிக்கிறான்.

தேவியை ஸமயாசார விதானப்படி யதாக்ரமமாக உபாஸனை செய்தவன் ஐஹிகம், ஆமுஷ்மிகம் என்ற இரண்டு விதமான பலன்களையும் அடைகிறான். ப்ரம்மாவுக்கும் விஷ்ணுவுக்கும் விரோதியாக இருந்து ஸரஸ்வதியுடனும் லக்ஷ்மீ தேவியுடனும் ரமிக்கிறான் என்பதை ப்ராக்ருதமாக அர்த்தம் செய்யக்கூடாது. தா த் ப ர் ய ம் என்னவென்றால் அப்ரதிஹதமான வைதுஷ்யத்தையும், எல்லையில்லாத செல்வத்தையும் அடைகிறான் என்பதுதான். அழகான சரீரத்துடன் மன்மதன் மாதிரி ரூபத்தை தரித்து ரதிதேவிக்கு ப்ரமத்தை உண்டு பண்ணி அவளுடைய கற்பைத் தளரச் செய்கிறான் என்பதும் அதிசயோக்தி. மிகவும் ரம்யமான சரீர லாவண்யத்தை அடைகிறான் என்பது தா த் ப ர் ய ம். இந்த விஷயம் ஏற்கெனவே 13வது ச்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டது. இதுவரை ஐஹிக லாபம், சிரஞ்ஜீவியாக இருப்பது ஆமுஷ்மிக பலன்களில் முதலாவது; பசு என்று சொல்லப்படும் ஜீவனுக்கும் பாசம் என்று சொல்லப்படும் அவித்யைக்கும் அனாதி காலமாக ஏற்பட்ட ஸம்பந்தத்தை அறுத்துவிடும் உத்தமமான ஞானத்தை தேவியின் அனுக்ரஹத்தால் அவன் அடைகிறான். அவனுக்கு நாசம் கிடையாது. ப்ரம்மாதி தேவதைகள் கல்பத்தின் முடிவில் மஹா ப்ரளயத்தில் அழிந்து போகிறார்கள். ஆனால் தேவியை அந்தரங்க பக்தியுடன் பஜனம் செய்தவனுக்கு நாசம் கிடையாது.¹

ப்ரம்ம ஞானத்தை தேவியின் அனுக்ரஹத்தினால் அடைந்து ஜீவன் முக்தனாக இருந்து கொண்டு நிரதி

१ ईश्वरनामकलुषाः कति वा न सन्ति

ब्रह्मादयः प्रतिभवं प्रलयाभिभूताः ।

एकः स एव जननि स्थिरसिद्धिरास्ते

यः पादयोस्तव सकृत्प्रणतिं करोति ॥

(கல்யாணவிரும்பி, ஸ்தவம் ௬, 8)

சயமான ப்ரம்மானந்தத்தை அனுபவிக்கிறான் என்பது இரண்டாவது ஆமுஷ்மிக லாபம். தேவியை மூலாதாரம், ஸ்வாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அனாஹதம், ஆக்ஞா, விசுத்தி என்ற சக்ரங்களில் உபாஸனைசெய்வதால் ஏற்படும் ஸார்ஷ்டி, ஸாலோக்யம், ஸாமீப்யம், ஸாரூப்யம் என்ற மோக்ஷங்கள் எல்லாம் ஆபேக்ஷிகம். அவைகளில் துக்க நிவ்ருத்தி ஏற்படுகிறதே தவிர ப்ரம்மானந்தம் என்ற ஸுகானுபவம் கிடையாது. அதை அடைவதற்கு ஆறு சக்ரங்களிலும் தேவியை முறைப்படி உபாஸனை செய்து உபாஸனா பலத்தினால் படிப்படியாக ஏறி, ருத்ர க்ரந்தி, விஷ்ணு க்ரந்தி, ப்ரம்ம க்ரந்தி எனப்படும் க்ரந்திகளையும் தாண்டி ப்ரம்ம ரந்த்ரம் என்று சொல்லப்படும் ஸஹஸ்ரார கமலத்தில் சிவன் சக்தி என்ற இரு தத்துவங்களை ஐக்ய பாவத்துடன் அனுஸந்தானம் செய்து உபாஸனை செய்ய வேண்டும். ஸஹஸ்ரார கமலம் என்பது ஆயிரம் தளங்களுடன் கூடின தாமரையைப் போன்ற சக்ரம். இதன் மத்தியில் 'பிந்து' என்பது தேவியின் ஸ்தானம். அந்தரங்க பக்தியுடன் பிந்து ஸ்தானத்திலிருக்கும் சிவசக்தி ஐக்ய ஸ்வரூபமான 'ஸாதா' என்னும் தேவியை உபாஸனை செய்வதால் ஜீவப்ரம்ம ஐக்யமென்ற அகண்டாகார வ்ருத்தி ஏற்பட்டு நிரவதியான ஸுகத்தை அனுபவிக்கிறான். ப்ராரப்த கர்மா முடிந்தவுடன் சரீரபாதம் ஏற்படுகிறது. பிறகு விதேஹ கைவல்யத்தையடைந்து ப்ரம்ம ஸ்வரூபமாகவே ஆகி விடுகிறான். "மோக்ஷத்வார கவாடபாடனகரீ" (मोक्षद्वारं कवाटपादनकरी) என்றும், "ஸாக்ஷாந் மோக்ஷகரீ" (साक्षान्मोक्षकरी) என்றும், "அன்ன பூர்ணாஷ்டக" த்தில் காணப்படுவது இதற்கு அனுகுணமான வாக்யங்கள்.

(99)

(அ) உபஸம்ஹாரம் செய்யப்படுகிறது :-

प्रदीपज्वालाभिर्दिवसकरनीराजनविधिः

सुधासूतेश्चन्द्रोपलजललवैरर्घ्यरचना ।

स्वकीयैरम्भोभिः सलिलनिधिसौहित्यकरणं

त्वदीयामिर्वाग्भिस्तव जननि वाचां स्तुतिरियम् ॥ १०० ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्य श्रीगोविन्दभगवत्पूज्यपादशिष्य

श्रीमच्छंकरभगवत्पादविरचिता सौन्दर्यलहरी संपूर्णा ॥

ப்ரதீபஜ்வாலாபி: திவஸகரநீராஜநவிதி:

ஸுதாஸுதே: சந்த்ரோபலஜலலை: அர்க்யரசநா |

ஸ்வகீயை: அம்போபி: ஸலிலநிதினொளஹித்யகரணம்

த்வதீயாபி: வாஃபி: தவ ஜநனி வாசாம் ஸ்துதிரியம் ॥

हे वाचां जननि-ஹே வாகதீச்வரி! स्वकीयामि:-(எப்படி) தன்னுடைய, प्रदीपज्वालाभि:-அக்னி ஜ்வாலைகளால், दिवसकरनीराजनविधि:-ஸு உ ர ய னு க் கு மங்களஹாரதி செய்யப் படுகிறதோ, स्वकीयै:-தன்னுடையதான, चन्द्रोपलजललवै:-சந்த்ரகாந்தக்கல்லிலிருந்து கொட்டும் ஜலங்களால், सुधासूते:-ச ந் தி ர னு க் கு, अर्घ्यरचना-அர்க்யப்ரதானமோ, स्वकीयै:-தன்னுடையதான, अम्भोभि:-ஜலங்களால், सलिलनिधिसौहित्यकरणं-ஸமுத்திரத்தை திருப் தி செய்துவைப்பதோ (அப்படியே) त्वदीयामि:-உ ன் னு டை ய தா ன, वाग्भि:-வாக்குகளால், तव-உன்னுடைய, इयं-இந் த, स्तुति:-ஸ்தோத்திரம் (செய்யப்படுகிறது).

தேவியின் அனுக்ரஹத்தால்தான் ஞானமும் கவிதையும் உபாஸகனுக்கு ஏற்படுகிறது என்று முன்னமே பல ச்லோகங்களில் (15, 16, 17, 75, 98) சொல்லப்பட்டது. அப்படி தேவியின் அனுக்ரஹத்தால் அடைந்த கவிதா சக்தியைக்கொண்டு தேவியையே ஸ்தோத்திரம் செய்வது என்பது உபசாரத்திற்கு சற்று விரோதமாகத்தோன்றலாம். ஒருவரிடமிருந்து தனத்தை இலவசமாகப் பெற்று அதைக் கொண்டே அவருக்கு மரியாதை செய்வது ஹாஸ்யத்திற்கு இடம் தரும். ஆனால் ஸுரீயனுக்கும், சந்திரனுக்கும், ஸமுத்திர ராஜாவுக்கும் உசிதமான ஸமயங்களில் கற்பூர ஹாரதியோ, அல்லது அர்க்யப்ரதானமோ நாம் செய்யும்

போது இந்த முறையில்தானை செய்கிறோம். உத்தராயண புண்யகாலத்தில் ஸுர்யனை பூஜை செய்து கற்பூர ஹாரதி செய்கிறோம். இந்த நீராஜனம் ஸுர்யனின் ப்ரகாசம்தான். சந்திரக்ரஹணம் விட்டபிறகு சந்திர காந்தக்கல்களிலிருந்து விழும் ஜலத்தைக்கொண்டு சந்திரனுக்கு அர்க்ய ப்ரதானம் செய்கிறோம். அதேமாதிரி அர்த்தோதயம், மஹோதயம் போன்ற புண்ய காலங்களில் ஸமுத்திர ஸ்நானம் செய்து ஸமுத்ர ஜலத்தைக் கையில் எடுத்து. ஸமுத்திர ராஜாவுக்கு அர்க்கியப்ரதானம் செய்கிறோம். தேவியினுடைய அனுக்ரஹத்தைக்கொண்டு அடைந்த வாக் விலாஸத்தால் தேவியையே பூஜை செய்வது சிஷ்டாசாரத்திற்கு விரோதமில்லையென்று சொல்லி இந்த உத்தமமான ஸ்தோத்திரத்தை உபஸம்ஹாரம் செய்கிறார். (100)

ஸ்ரீ சங்கரபகவத் பாதாசார்யார் அருளிய
ஸௌந்தர்யலஹரி முற்றிற்று.

ஒரு விசேஷக் குறிப்பு.

ஸௌந்தர்யஹரி 60-வது சுலோகம். பக்கம் 81.

அம்பாள் பேசும்போது அவளுடைய வாங்மாதூர்யத்தில் ஈடுபட்டு ஸரஸ்வதி தேவி தன் வீணாகானத்தை நிறுத்தி விட்டுத் தலையை அசைக்கிறாள். அப்பொழுது அவளுடைய குண்டலங்களில் கட்டப்பட்டிருக்கும் தங்க சலங்கைகள் 'ஜல்' 'ஜல்' என்று சப்தம் செய்வது ஆமோதனம் செய்வது போல் இருக்கிறது என்று இந்த சுலோகத்திற்கு லக்ஷ்மீதர வ்யாக்யானத்தை ஒட்டி அர்த்தம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

ஸரஸ்வதி பேசும்போது அவளுடைய வாங்மாதூர்யத்தை மெச்சி அம்பாள் தன் தலையை அசைக்கும்போது அம்பாளின் குண்டலங்கள் பதில் சொல்லும் முறையில் 'ஜல்' 'ஜல்' என்று சப்திக்கின்றன என்று அர்த்தம் செய்வதற்கும் இதில் இடம் இருக்கிறது.

இதற்கு முந்தின சுலோகத்தில் தேவியின் கபோல பிரதேசமும், இதற்குப் பின்வரும் சுலோகத்தில் தேவியின் மூக்கும் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால் இதில் தேவியின் காதில் அணிந்திருக்கும் குண்டலங்கள் வர்ணிக்கப்படுவது ஸஹஜம். 66-வது சுலோகத்தில் தேவியின் வாங்மாதூர்யம் வர்ணிக்கப்படுவதால் இங்கு குண்டலங்களை வர்ணிப்பது உசிதமென்று தோன்றுகிறது.

சுலோகத்தின் அமைப்பில் இருவித அர்த்தங்களுக்கும் இடம் இருப்பதாகத்தோன்றுகிறது.

ஆசிரியர்.

॥ श्रीः ॥

॥ श्लोकानुक्रमणिका ॥

क. अक्षरं	क. लोकाक्षरं	पङ्क्तम्	क. अक्षरं	क. लोकाक्षरं	पङ्क्तम्
अ			क्ष		
७३ अमू ते वक्षोजौ		९४	१४ क्षितौ पट्पञ्चाशत्		२१
५८ अरालं ते पाली		७८	ग		
९३ अराला केशेषु		११६	९२ गतास्ते मञ्चत्वं		११५
४५ अरालैः स्वाभाव्यात्		६२	५२ गते कर्णाभ्यर्णं		७०
३ अविद्यानामन्त०		४	४२ गतेर्माणिक्यत्वं		५९
६४ अविश्रान्तं पत्युः		८५	६९ गले रेखास्तिष्ठो		९०
६१ असौ नासावंश		८१	९७ गिरामाहुर्देवी		१२१
४८ अहस्सूते सव्यं		६५	८१ गुरुत्वं विस्तारं		१०२
क			च		
९८ कदा काले मातः		१२३	११ चतुर्भिः श्रीकण्ठैः		१७
६७ करामेण स्पृष्टं		८८	३१ चतुष्पष्टया तन्त्रैः		४१
८२ करीन्द्राणां शुण्डाम्		१०३	ज		
५० कवीनां संदर्भ		६८	२४ जगत्सूते धाता		३३
१६ कवीन्द्राणां चेतः		२४	२७ जपो जल्पः शिल्पं		३७
९४ कळङ्कः कस्तूरी		११७	त		
९६ कळत्रं वैधानं		१२८	४० तटित्त्वन्तं शक्या		५५
२० किरन्तीमङ्गेभ्यः		२८	२१ तटिलेखातन्वी		२९
२९ किरीटं वैरिञ्चं		३९	२ तनीयांसं पांसुं		३
८० कुचौ सद्यस्त्विद्यत्		१०१			
७ कणत्काञ्चीदामा		१०			

ii

க. வண்	கடலாகம்	பக்கம்	க. வண்	கடலாகம்	பக்கம்
18	தனுக்காயாமிஸ்தே	26	55	நிமேஷோந்மேஷாப்யா	78
48	தனோது க்ஷேமம் ந:	61	79	நிசர்गाक्षीणस्य	100
75	தவ ஸ்தந்யம் மந்யே	96			
39	தவ ஸ்வாதிஸ்தானே	58		ப	
36	தவாஜ்ஞாசுக்ரஸ்த்	89	18	பதம் தே கீர்தினி	110
81	தவாஸ்தோரே மூலே	57	91	பதந்யாஸகிரீடா	118
56	தவாஸ்பரணே கர்ணே	75	13	பராஜேதும் ருத்ரம்	108
25	தவாஸ்பரணே தேவானா	38	58	பவித்ரீகர்து ந:	73
8	தவதந்ய: பாணிப்யா	6	95	புராராதேரந்த:புரம்	119
12	தவதீயம் ஸோந்ந்யம்	19	62	புருஷாரக்யா:	13
23	தவதீயா ஹத்வா வாமம்	32	100	புரீபஜ்ஜாலாபி:	126

த

90	ததானே தீநிப்ய:	113
57	ததாஸா த்ராஸீயஸ்யா	77

த

6	தனு: பௌஷம் மௌரீ	1
83	தனுதோது த்வாந்நம் ந:	60

ந

71	நஸ்தானாமுத்யோதீ:	92
19	நஸ்தீர்நாக்ஷீணா	111
15	நமோவாகம் நமோ	107
13	நரம் வர்ஷியாஸம்	20

ம

22	மவானி த்வம் தாஸே	30
61	மஜாஸ்தேஷாந்நித்யம்	19
87	மபுவீ மபுமே கிஞ்சித்	68

ம

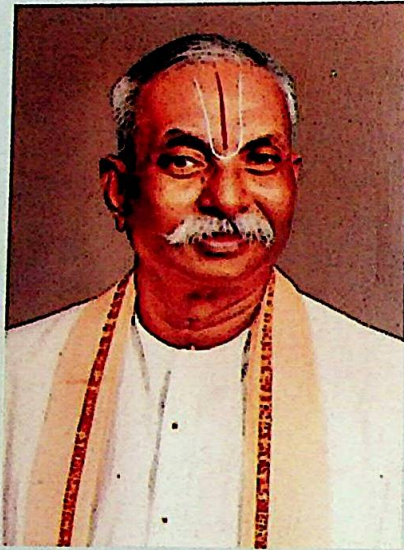
35	மநஸ்த்வம் வ்யோம த்வம்	81
9	மஹீ மூலாஸ்தோரே	12
19	முகம் விந்நு க்ருத்வா	27
70	மூணாஸ்தீமூர்தீநா	91
16	மூஸா க்ருத்வா கோத்ர	101

ய

77	யதேதக்யாஸ்தீ	97
----	--------------	----

க. வண்	கலாகம்	பக்கம்	க. வண்	கலாகம்	பக்கம்
ர			ச		
௬௫ ரणे जित्वा दैत्यान्	௮௬		௭௨ समं देवि स्कन्द		௯௩
ல			௩௮ समुन्मीलत्संबित्		௫௩
௪௬ ललाटं लावण्य	௬௩		௬௦ सरस्वत्याः सूक्तीः		௮௦
வ			௯௯ सरस्वत्या लक्ष्म्या		௧௨௪
௭௪ षड्यम्ब	௯௫		௧௭ सवित्रीभिर्वाचां		௨௫
௬௬ विपञ्च्या गायन्ती	௮௭		௧௦ सुधाधारासारैः		௧௫
௫௩ विभक्तत्रैवर्ण्य	௭௨		௨௮ सुधामप्यास्वाद्य		௩௮
௨௬ विरिञ्चिः पञ्चत्वं	௩௬		௮ सुधासिन्धोर्भध्ये		௧௧
௪௯ विशाला कल्याणी	௬௭		௭௮ स्थिरो गङ्गावर्तः		௯௯
௩௭ विशुद्धौ ते शुद्ध	௫௧		௫௯ स्फुरद्गण्डाभोग		௭௯
श			௩௩ स्मरं योनिं लक्ष्मीं		௪௫
௧௫ शरज्ज्योत्स्नाशुद्धां	௨௩		௬௩ स्मितज्योत्स्नाजालं		௮௪
௩௪ शरीरं त्वं शंभोः	௪௭		௩௦ स्वदेहोद्भूताभिः		௪௦
௩௨ शिवः शक्तिः कामः	௪௨		ह		
௧ शिवः शक्त्या युक्तो	௧		௭௬ हरक्रोधज्वाला		௯௫
௫௧ शिवे शृङ्गारार्द्रा	௬௯		௫ हरिस्त्वामाराध्य		௫
௮௪ श्रुतीनां मूर्धानो	௧௦௫		௮௭ हिमानीहन्तव्यं		௧௦௯

ॐ

புரீ P.A.C. ராமசாமி ராஜா
ஸ்தாபகர்
ராம்கோ குரூப்